

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

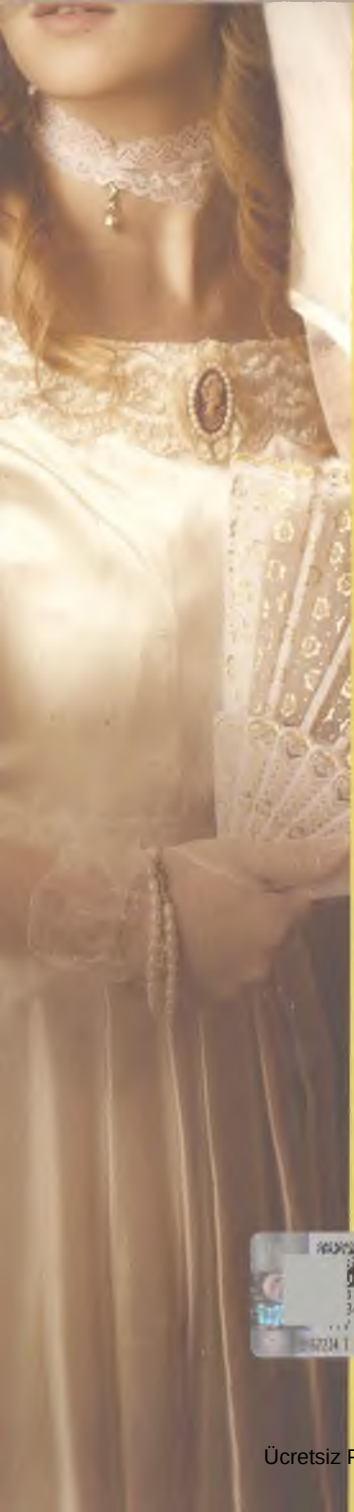
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman in a white wedding dress and veil is shown from the chest up. She is holding a large, ornate fan with a gold and brown pattern. The background is dark with a subtle floral pattern.

Lisa Kleypas

İzdivaç

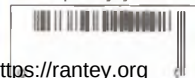
Romanlarıyla *New York Times* çok satanlar listesinde yer alan, RITA ödüllü yazar Lisa Kleypas cüretkâr anlatımı ve sıra dışı karakterleriyle tarihi aşk romanlarını sevenleri 19. yüzyıl İngiltere'sinde tutku dolu bir yolculuğa çıkarıyor.

Gallerli bir bakkalın oğlu olan Rhys Winter borne, ticari zekâsı ve sağduyusu sayesinde İngiltere'nin en zenginleri arasına girmeyi başarmış olsa da soylular tarafından küçük görülmekten kurtulamamıştı. Sahip olduğu güçle istediğini her zaman alan Rhys, aristokrat bir ailenin güzeller güzeli kızı Helen ile tanıştığında soylu bir aileden gelen eğitilmiş bir adam olmadığı için onu elde edememe tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı ve onunla evlenmek için tüm kuralları çiğnemeye hazırды.

Daha önce hiçbir erkekle ilişki yaşamamış ve sosyetenin iki yüzlülüğünden uzakta bir gelecek arayışındaki Helen ise Rhys'le mace-ra dolu yepyeni bir hayata adım atmak için büyük bir istek duyuyordu. Etrafındakilerin bütün itirazlarına rağmen Helen kalbinin sesini dinleyip onunla evlenmeye kararlıydı. Ta ki kendisinin bir soylu olmadığını öğrenene kadar...

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KAYN:den
mutfak.

LISA KLEYPAS

İzdivaç

Çeviri:

Hanife Albayrak Çiftçi

epsilon®

İzdivaç

Orijinal adı: *Marrying Winterborne (The Ravenels Series #2)*

Yazar: Lisa Kleypas

Çeviri: Hanife Albayrak Çiftçi

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Sayfa Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mart 2022

ISBN: 978-625-414-142-3

© Lisa Kleypas, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Oksijen Basım

Seyrantepe Mahallesi İbrahim Karaoğlu Cad. No:35/3

Kağıthane - İstanbul

Tel: 212 283 10 15

Sertifika No: 40379

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

*Eşim ve kahramanım Greg'e.
Seni hep seveceğim,
L.K.*

Birinci Bölüm

“Bay Winterborne, bir hanımefendi sizi görmeye geldi.” Rhys kaşlarını çatarak masasının üzerindeki mektup yığınının başını kaldırdı.

Özel sekreteri Bayan Fernsby, şahsi ofisinin kapısında duruyordu ve yuvarlak gözlüklerinin ardındaki bakışları keskindi. Ufak tefek, orta yaşlı ve hafif balık etli bir kadındı.

“Bu saatlerde ziyaretçi kabul etmediğimi biliyorsun.” Güne yarım saat boyunca hiç bölünmeden, sessizlik içerisinde mektup okuyarak başlamak sabah rutiniydi.

“Evet efendim, ama kendisi bir leydi ve o...”

“Kahrolası Kraliçe bile olsa umurumda değil,” diye tersledi. “Hanımefendiyi gönder.”

Bayan Fernsby’nin dudakları memnuniyetsizce bir çizgi şeklini aldı. Hızla uzaklaşırken ayakkabısının topukları zemine silah ateşi gibi kesik kesik vuruyordu.

Rhys dikkatini önündeki mektuba verdi. Öfkesine hâkim olamamak nadiren kendine izin verdiği bir lükstü ama geçen haftadan beri bütün düşüncelerine, kalp atışlarına çöken bir kasvet vardı ve yakınındaki herkesi azarlamak istemesine sebep oluyordu.

Hepsi istememesi gerektiğini bildiği kadın yüzündendi.

Leydi Helen Ravenel... kültürlü, masum, çekingen ve aristokratik bayan... O, Rhys'in sahip olmadığı her şeydi.

Rhys her şeyi mahvetmeyi başarmadan önce iki hafta nişanlı kalabilmişlerdi. Helen'i en son gördüğünde sabırsız ve agresif davranmıştı. Sonunda onu uzun zamandır öpmek istediği şekilde öpmüştü. Helen ise kollarında kaskatı kesilerek onu reddetmişti. Daha açık şekilde reddedilemezdi. Bu sahne Helen'in gözyaşlarına boğulmasıyla, onun ise öfke patlaması yaşamasıyla sonlanmıştı.

Ertesi gün ise Helen'in rahmetli erkek kardeşiyle evlenen Kathleen, namıdiğer Leydi Trenear, gelmiş, Helen'in migren yüzünden yatağa düşecek kadar sıkıntılı olduğunu ona bildirmişti.

"Sizi bir daha asla görmek istemiyor," diye açıkça belirtmişti Kathleen.

Rhys, Helen'i nişanlarını sonlandırdığı için suçlayamazdı. Belli ki birbirlerine uymuyorlardı. Unvanlı bir İngiliz ailenin kızını eş olarak alması Tanrı'nın planlarına karşı gelmekti. Büyük bir serveti olmasına rağmen, Rhys bir centilmenin görgüsüne ve eğitimine sahip değildi. Üstelik esmer teni, siyah saçları ve işçiler gibi kaslı görünüşüyle de onlara benzemiyordu.

Henüz otuz yaşına gelmeden babasının High Street'teki Winterborne's adındaki ufak dükkânını dünyanın en büyük mağazası hâline getirmişti. Fabrikaları, depoları, çiftlik arazileri, ahırları, çamaşırhaneleri ve apartmanları vardı. Nakliyat ve tren yolu şirketlerinin yönetim kurullarındaydı. Ama ne kadar büyük başarılarla imza atarsa atsın, Gallerli bir bakkalın oğlu olarak doğmanın getirdiği sınırları asla aşamamıştı.

Kapıya bir kere daha vurulmasıyla düşünceleri bölündü. İnanamayarak bakışlarını ofisine giren Bayan Fernsby'ye çevirdi.

“Ne istiyorsun?” diye sert bir şekilde sordu.

Sekreter kararlı bir şekilde cevap verirken gözlüklerini düzeltti. “Zorla gönderilmesini sağlamadığınız sürece leydi siz onunla konuşana kadar kalmakta ısrar ediyor.”

Rhys’in rahatsızlığı şaşkınlığa dönüştü. Saygıdeğer olsun veya olmasın hiçbir tanıdığı kadın ona böyle küstah bir şekilde yaklaşmaya cesaret edemezdi. “Adı nedir?”

“Adını söylemiyor.”

Başını şaşkınlıkla salladı. Ziyaretçi dışarıdaki ofisleri nasıl geçebilmişti? Bu tür aksamalarla uğraşmamak için bir ordu insana para veriyordu. Gelenin kim olduğuna dair saçma bir tahmini vardı, hemen aklından savuşturduysa da nabızı hızlanmıştı.

“Nasıl biri?” diye sormak için kendini zorladı.

“Yüzünü duvakla kapatan yas kıyafetleri giymiş. Zayıf yapılı ve yumuşak bir ses tonu var.” Hafif bir tereddütten sonra tatsız bir şekilde ekledi. “Aksam kabul odası soylularının aksanından.”

Ne olduğunu anladığında Rhys göğsünün derin bir özlemle burulduğunu hissetti. “*Yr Dduw**,” diye mırıldandı. Helen ona gelmiş olamazdı. Ama bir şekilde geldiğini iliklerine kadar biliyordu. Tek bir kelime etmeden ayağa kalkıp Bayan Fernsby’nin yanından yeri döven adımlarla geçti.

Sekreter onu takip ederek, “Bay Winterborne,” diye bağırdı. “Üzerinizde sadece gömleğiniz var. Ceketiniz...”

Rhys köşedeki süit ofisinden uzaklaşırken onu güçlükle duyuyordu. Deri kaplamalı sandalyeleri olan hole giriş yapıtı.

Ziyaretçiyi gördüğü anda birden durdu ve kesik kesik, hızlı nefesler almaya başladı.

Yas duvağı Helen’in yüzünü gizlese de güzel duruşunu ve zarif, ince vücudunu tanımıştı.

* (Galce) Tanrım. (ç.n.)

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için kendini zorladı. Nutku tutulmuş hâlde önünde öylece dururken kızgınlığı yüzünden boğulacaktı gibiydi ama yine de çaresiz bir açlıkla onun tatlı kokusunu içine çekiyordu. Varlığı hemen tahrik olmasına sebep olmuş, erkekliği sıcaklıkla dolarken nefes alışları hızlanmıştı.

Holün yanındaki odalardan birinden gelen daktilo sesleri bir anda dindi.

Helen'in buraya eşlikçisi olmadan gelmesi çılgınlıktı. İtibarı yok olacaktı. Kim olduğu anlaşılmadan fuayeden çıkarılıp evine gönderilmeliydi.

Ama Rhys önce onun ne istediğini öğrenecekti. Helen korunaklı bir şekilde büyütülmüş ve masum biri olmasına rağmen aptal değildi. İyi bir sebebi olmadan böyle büyük bir risk almazdı.

Bayan Fernsby'ye bakış attı. "Misafirim kısa bir süre sonra buradan ayrılacak. Bu arada rahatsız edilmediğimizden emin olun."

"Tabii, efendim."

Bakışları Helen'e çekildi.

"Gelin," dedi kaba bir şekilde ve ofisine giden yolu gösterdi.

Helen tek kelime etmeden ona eşlik ederken etekleri holün kenarlarına sürterek hışırdadı. Kıyafetleri demodeydi ve soyluluk konusunda zor zamanlar geçiriyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden mi buradaydı? Ravenel ailesinin paraya o kadar mı ihtiyacı vardı da onun karısı olup kendini düşürmek konusundaki fikrini değiştirmişti?

Tanrım, diyerek gaddarca bir beklentiyle düşündü Rhys, onu geri alması için yalvarmasına *bayılırdı*. Elbette, geri almazdı ama geçtiğimiz hafta boyunca çektiği işkenceyi ona tattıracaktı. Rhys'e karşı çıkmaya cesaret etmiş herkes, sonrasında bağışlanma veya merhamet görmeyeceğini ona söyleyebilirdi.

Geniş çift camlı penceresi, kalın, yumuşak halısıyla ferah ve sakin bir yer olan Rhys'in ofisine girdiler. Odanın ortasındaki ceviz kaplama masanın üzerinde mektup ve dosya yığınları vardı.

Rhys kapıyı kapattıktan sonra masasına giderek kum saatini alıp kasıtlı bir hareketle ters çevirdi. Kum alt bölme tam olarak on beş dakika içerisinde akmış olacaktı. Artık zamanın kıymetli ve kontrolün kendisinde olduğu bir dünyada olduklarını ona belirtme ihtiyacı duymuştu.

Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak Helen'e döndü. "Geçen hafta senin..."

Ama Helen duvağını kaldırıp onu ilk andan itibaren mahveden, sabırsız ve narin bir ciddiyetle Rhys'e baktı. Bakışları ay ışığında süzülen bulutlar gibi gümüşü mavi rengindeydi. Açık sarı bukleleri düzgün bir şekilde topuz yapılmıştı ama parıldayan bir tutam tokasından kaçarak sol kulağının önünde sallanıyordu.

Lanet olsun, bu kadar güzel olduğu için ona *lanet* olsun.

"Beni affedin," dedi Helen, bakışları hızla Rhys'e çekildi. "Size gelebilmek için bulduğum ilk fırsatı kullandım."

"Burada olmamalısınız."

"Sizinle konuşmam gereken şeyler var." Yakındaki sandalyeye kaçamak bir bakış attı. "Lütfen, eğer sorun olmazsa..."

"Pekâlâ, oturun." Ama Rhys ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Helen onu bir centilmen olarak görmediği için, lanet olsun ki centilmenmiş gibi davranmayacaktı. Masasının ucuna oturup hafifçe eğilirken kollarını göğsünde birleştirdi. "Çok fazla vaktiniz yok," dedi sertçe, başıyla hızlıca kum saatini gösterdi. "Vaktinizi doğru kullansanız iyi edersiniz."

Helen sandalyeye oturup eteğini düzeltti ve parmak uçlarından çekerek çabucak eldivenlerini çıkardı.

Siyah eldivenlerden çıkan narin ellerin görüntüsü karşısında Rhys'in dili damağı kurudu. Helen, *Eversby* manastırında, aile malikânelerinde onun için piyano çalmıştı. Rhys'in parmaklarının tuşlar üzerinde ufak beyaz kuşlar gibi atılıp saldırıya geçerkenki kıvraklığı karşısında afallamıştı. Nedense hâlâ ona aldığı, parıltısı eldivenine yansıyan pürüzsüz gül kesim pırlanta nişan yüzüğünü takıyordu.

Duvağını kaldırarak kara bir kumaş yığınının sırtına düşürdükten sonra etrafta şimşeklerin çıktığı bir an boyunca bakışlarını onunla buluşturma cesareti göstermişti. Yanakları hafifçe kızarmıştı. “Bay Winterborne, geçen hafta yengemden sizi ziyaret etmesini ben istemedim. O zamanlar kendimi iyi hissetmiyordum ama Kathleen’in niyetinin ne olduğunu bilseydim...”

“Hasta olduğunuzu söyledi.”

“Başım ağrıyordu sadece...”

“Görünüşe göre ben sebep olmuşum.”

“Kathleen bunu çok abarttı...”

“Dediğine göre beni bir daha hiç görmek istemediğinizi söylemişsiniz.”

Yanaklarındaki kızarıklık parlak bir gül rengine dönüştü. “Bunu tekrar etmemiş olmasını dilerdim,” dedi, feryat ederken canı sıkılmış ve utanmış görünerek. “Böyle söylemek istememiştim. Başım çatlayacak gibiydi ve bir gün öncesinde olanları anlamaya çalışıyordum. Ziyaret ettiğinizde ve...” Bakışlarını Rhys’den uzaklaştırarak kucağına yöneltirken camdan gelen ışık saçlarında geziniyordu. Ellerini sıkıca birleştirmiş ve avuçları arasında narin bir şey tutuyormuş gibi parmaklarını hafifçe büküyordu. “Bu konu hakkında konuşmamız gerekiyor,” dedi alçak sesle. “Sizinle... bir anlaşmaya varmak istiyorum.”

İçinde bir şeyler o anda ölmüştü. Rhys’e çok fazla insan para için yaklaştığından olacakları anlamıştı. Helen’in ken-

dileri için bir ayrıcalık kazanmaya çalışanlardan bir farkı yoktu. Onu bu yüzden suçlayamayacak olsa da ona neden ve ne kadar borçlu olduğu konusunda ne tür bir mantıklı neden bulduğunu duymaya katlanamazdı. Hemen parasını verip bu işi bitirmeyi tercih ediyordu.

Para dışında bir şey isteyebileceğine dair ufak da olsa bir umudu neden beslediğini ancak Tanrı bilebilirdi. Dünyaya her zaman böyle işlemiştir ve böyle de devam edecektir. Erkekler güzel kadınların peşine düşecek, kadınlar da güzelliklerini servet için takas edeceklerdi. Aşağılık ellerini ona sürerek Helen'i küçük düşürmüştü ve şimdi o da bunu tazmin etmek istiyordu.

Masasının diğer tarafına geçerek çekmecesini açtı ve içinden özel bir hesaba ait çek defterini çıkardı. Kalemını alarak on bin poundluk bir çek yazdı. Kendi referansı için defterin sol kenarına bir not bıraktıktan sonra, Helen'in yanına gidip ona verdi.

"Kimsenin paranın nereden geldiğini bilmesine gerek yok," dedi iş görüşmesi yapıyormuş gibi bir tonda. "Eğer banka hesabınız yoksa, sizin için bir tane açılmasını sağlarım." Hiçbir banka bir kadının kendi için hesap açmasına izin vermezdi. "Gizlilik içerisinde halledileceğine söz veriyorum."

Helen ona şaşkınlıkla baktıktan sonra bakışlarını çeke çevirdi. "Neden böyle..." Meblağı gördüğü anda birden nefesi kesildi. Dehşete düşmüş bakışları hızla onunkilerle buluştu. "Neden?" diye sorarken kesik kesik nefes alıyordu.

Tepkisi karşısında şaşkına dönen Rhys kaşlarını çatı. "Bir anlamaya varmak istediğinizi söylediniz. Bu çek de o yüzden."

"Hayır, demek istemiştik ki... birbirimizi anlamamızı istediğimi kastetmiştim." Çeki küçük parçalara bölmeye

çalıştı. “Paraya ihtiyacım yok. Olsaydı bile, sizden asla istemezdim.” Kâğıt parçaları havada kar taneleri gibi uçuştı.

Şaşkınlık içerisinde ona verdiği ufak çaplı serveti bir çırpıda bitirmesini izledi. Onu yanlış anladığını fark edince can sıkıntısı ve utançla karışık duygular içerisinde kaldı. Madem öyle ne halt istiyordu? Neden buradaydı?

Helen derin bir nefes aldı. Bir kere daha derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça duruşunu düzeltti. Ayağa kalkarak ona yaklaştı. “Aile mülkümüze bir çeşit... talih kuşu... kondu. Artık ben ve kız kardeşlerimin çeyizlerini hazır edecek kaynaklara sahibiz.”

Rhys ona bakarken yüzü donuk bir ifade almıştı, beyni söylediğini anlamakta zorlanıyordu. Çok yakınındaydı. Üzerindeki hafif vanilya ve orkide kokusunu aldığı her nefesle ciğerlerine gizlice çekiyordu. Vücudu kavruluyordu. Onu sırt üstü yatırmak istiyordu, masasının üzerine...

Uçuk fantezilerini güçbela aklından uzaklaştırdı. Ofisinin ciddi ortamında, medeni kıyafetler içinde, cilalı ayakkabılarla hiç bu kadar yabani hissetmemişti. Çaresizce aralarına azıcık da olsa bir mesafe koymaya çalışarak geri çekildi ve masanın köşesine denk geldi. Yarı oturur bir pozisyon almak zorunda kalırken Helen eteği nazikçe dizlerine değene kadar ona yaklaşmaya devam etti.

Gal peri masallarındaki, gölün sisinden oluşmuş bir peri olabilirdi. Porselen gibi teninin kırılganlığıyla koyu renk kirpikleri, kaşları ile gümüşü sarı saçlarının zıtlığında bu dünyaya ait olmayan bir şeyler vardı. Bir de o gözleri... koyu renk halkayla çevrelenmiş soğuk yarı saydam gözbebekleri.

Talih kuşu hakkında bir şeyler söylemişti. Bu ne anlama geliyordu? Beklenmedik bir miras mı? Bir hediye mi? Belki kazançlı bir yatırımdı ama Ravenel ailesinin meşhur mali sorumsuzlukları düşünülünce bu pek olası bir durum

değildi. Bu talih kuşu her neyse, Helen, ailesinin finansal sorunlarının çözüldüğünü düşünüyordu. Eğer öyle ise, o zaman kendine Londra'daki erkekler arasından bir seçim yapabilirdi.

Onun yanına gelerek geleceğini riske atmıştı. İtibarı tehlikedeydi. Ona ofisinde tecavüz edebilirdi ve kimse yardım etmek için parmağını bile oynatmazdı. Helen'i güvende tutan tek şey, Rhys'in bu sevecen ve kırılgan kadını yok etmek gibi bir isteği olmamasıydı.

Onu kendi iyiliği için Winterborne'dan hızlıca ve olabildiğince gizlice çıkarmalıydı. Biraz çabayla kafasının üzerinden bakarak ahşap kaplama duvarın uzak bir köşesine odaklandı.

"Binanın gizli bir çıkışına kadar size eşlik edeceğim," diye mırıldandı. "Kimsenin haberi olmadan eve döneceksiniz."

"Sizinle olan nişanımızı sonlandırmayacağım," dedi Helen nazikçe.

Rhys'in bakışları hızla ona çekilirken kalbine derin bir bıçak darbesi daha saplandı. Helen gözlerini bile kırpmadan sabırla tepkisini bekliyordu.

"Leydim, ikimiz de evlenmek istediğiniz en son erkek olduğumu biliyoruz. Daha en başından benden iğrendiğinizi gördüm."

"İğrenmek mi?"

Şaşkınlık numarası karşısında hakarete uğramış hissederek acımasızca devam etti. "Dokunuşumdan kaçıyorsunuz. Akşam yemeğinde benimle konuşmuyorsunuz. Çoğu zaman bana bakamıyorsunuz bile. Geçen hafta sizi öptüğümde geri çekilerek ağlamaya başladınız."

Yalanının yüzüne vurulmasının Helen'i utandırmasını beklerdi. Bunun yerine ona içtenlikle bakarken dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. "Lütfen," dedi sonunda, "beni af-

fetmelisiniz. Çok utangaç biriyim. Üstesinden gelmek için daha çok uğraşmalıyım. O şekilde davranmamın iğrenmeye hiçbir alakası yoktu. Gerçek şu ki, sizin etrafınızda gergin hissediyorum. Çünkü...” Derin bir kızarıklık elbisesinin yüksek yakalarından saç diplerine kadar yükselmişti. “Çünkü çok çekicisiniz,” diyerek beklenmedik bir şekilde lafına devam etti, “ve görmüş geçirmiş birisiniz. Aptal olduğumu düşünmenizi istemem. Geçen gün için ise, o... o benim ilk öpüşmemdi. Ne yapacağımı bilemedim ve... afalladım.”

Aklındaki karmaşaya rağmen Rhys masaya dayanıyor olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Aksi hâlde bacakları titreyecekti. Küçümseme olarak gördüğü şey, aslında utangaçlık olabilir miydi? Kalbi sanki kırılarak açılmışçasına parçalara ayrılıyordu. Helen ne kadar kolayca onu darmadağın ediyordu. Birkaç sözcükle önünde dizleri üzerine çökmeye hazırdı.

İlk öpücüğüydü ve Rhys bunu sormadan ondan almıştı.

Daha önce becerikli bir baştan çıkarıcı adam rolünü oynamasına gerek olmamıştı. Kadınlar her zaman onun için kolay ulaşılabilir olmuştu ve yatakta yapmaya istekli olduğu şeylerden hoşnut gözükmüşlerdi. Arada sırada, bir diplomatın karısı veya eşi uzun bir yolculuğa çıkmış bir kontes gibi leydiler de hayatına girmişti. Onu kuvveti, gücü ve iri erkekliği için övmüşler ama fazlasını istememişlerdi.

Vücudu ve doğası, doğduğu *Llanberis*’in dağı *Elidir Fawr*’ın eteklerindeki kaya parçaları kadar sertti. Nazik tavırlar veya görgü kurallarına dair hiçbir şey bilmiyordu. Yıllarca sandıklar yaptığı ve nakliye arabalarına malları yüklediği için ellerinde kalıcı nasırlar vardı. Helen’in iki katı kilodaydı ve bir boğa kadar kaslıydı. Eğer onunla diğer kadınlarla olduğu gibi beraber olursa, onu istemeden parçalara ayırabilirdi.

Lanet olsun. Akli neredeydi? Onunla evlenmeyi aklından bile geçirmemeliydi. Ama kızın başına gelebilecekleri düşünemeyecek kadar hırsıyla Helen'in tatlılığı ve zarif güzelliğiyle gözü kör olmuştu.

Kendi sınırlarının farkında olmanın verdiği acıyla kısık sesle konuştu, "Köprü'nün altından çok sular geçti. Yakında ilk sezonunuz başlayacak ve size uygun olan adamla tanışacaksınız. Lanet olsun ki o ben değilim."

Doğrulamaya çalıştı ama Helen biraz daha yakınlaşarak bacaklarının arasına girdi. Göğsündeki ellerinin tedirginlik verici baskısı dalga dalga vücuduna yayıldı. Rhys zayıf düşmüş bir şekilde tekrar masasına çökerken bütün gücünü iradesine sahip olmaya odaklamıştı. Onu beraberinde yere yatırmaya çok yakındı. Onu mahvetmeye.

"Beni... beni yine öper misiniz?" diye sordu Helen.

Rhys güçlükle nefes alarak gözlerini kapatırken içinde ona karşı devasa bir kızgınlık vardı. Kader onunla oyun oynuyordu. Olması gerektiğinden daha yükseklere tırmandığı için bu nazik yarattığı yoluna çıkararak onu cezalandırıyordu. Ona asla olamayacağı şeyi hatırlatmak için.

"Centilmen biri olamam," dedi boğuk bir sesle. "Sizin için bile."

"Centilmen olmak zorunda değilsiniz. Sadece nazik biri olun."

Daha önce kimse ondan böyle bir şey istememişti. Umu du kırılmış bir şekilde içinde böyle bir şey olmadığını farkına vardı. Ahşap kırılacakmış gibi olana kadar elleri masanın kenarını sıkıca kavradı.

"*Cariad*... size olan arzumda nazik olan hiçbir şey yok." Ağzından kaçan, daha önce kimseye karşı kullanmadığı sevgi sözcüğü karşısında şaşkına dönmüştü.

* (Galce) Sevgilim. (ç.n.)

Helen'in çenesine dokunduğunu, parmak uçlarının te-
ninde alaz alaz noktalar bıraktığını hissetti.

Bütün kasları kenetlenmiş, vücudu taşa dönmüştü.

“Sadece deneyin,” diye fısıldadığını duydu Rhys. “Be-
nim için.”

Böylelikle yumuşak dudaklarını onunkilere bastırdı.

İkinci Bölüm

Helen çekinerek dudaklarını Bay Winterborne'un dudaklarına değdirirken onu tepki vermesi için ikna etmeye çalışıyordu. Ama herhangi bir karşılık alamamıştı. Birazcık bile cesaretlenmemişti.

Bir an sonra tereddütle geri çekildi.

Düzensiz şekilde nefes alarak ona suratsız bir bekçi köpeği gibi baktı.

Çaresizlik içine işlerken Helen şimdi ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Erkekler hakkında çok az şey biliyordu. Neredeyse hiçbir şey. Ufaklığından beri küçük kardeşleri Pandora ve Cassandra'yla ailelerinin taşradaki malikânelerinde toplulardan uzak yaşamışlardı. *Eversby* manastırındaki erkek hizmetçiler her zaman saygılıydılar. Kiracılar ve kasabadaki tüccarlar da saygılarından kontun üç kızıyla mesafelerini korumuşlardı.

Ebeveynleri tarafından görmezden gelinmiş, kısa hayatını yatılı okullarda ve Londra'da geçiren ağabeyi Theo tarafından ihmal edilmiş Helen kitaplardan ve hayal gücünden oluşan iç dünyasına çekilmişti. Talipleri Romeo, Heathcliff, Bay Darcy, Edward Rochester, Sör Lancelot, Sydney Carton ve çeşitli sarı saçlı masal prensleriydi.

Sanki hiçbir zaman gerçek bir erkek ona kur yapmayacakmış gibi geliyordu. Ama iki ay önce, Theo'nun unvanını miras alan kuzeni Devon, arkadaşı Rhys Winterborne'u ailesinin yanına Noel'i geçirmek için davet etmişti ve her şey değişmişti.

Helen, Bay Winterborne'u ilk defa bacağı kırık bir şekilde malikâneye getirildiği gün görmüştü. Devon ve Bay Winterborne, Londra'dan Hampshire'a seyahat ederken trenleri beklenmedik bir şekilde çakıl arabalarından biriyle çarpışmıştı. Mucizevi bir şekilde iki adam da kazadan sağ kurtulmuştu ancak yaralanmışlardı.

Sonuç olarak Bay Winterborne'un *Eversby* manastırındaki kısa tatili Londra'ya dönebilecek kadar iyileşene kadar kaldığı yaklaşık bir aylık bir ziyarete dönmüştü. Helen, onun yaralıyken bile etrafa yaydığı irade gücünü hem heyecan verici buluyor hem de bundan rahatsız oluyordu. Helen bütün adap kurallarını çiğneyerek onunla ilgilenilmesine yardımcı olmuştu. Aslında bunda ısrarcı olmuştu. Acıma duygusundan yapıyormuş gibi görünse de tek sebebi bu değildi. Gerçek şu ki, hiçbir şey onu bu iri yarı, kaba bir müzik gibi aksanı olan esmer adam kadar büyülememişti.

Durumu iyileştikçe Bay Winterborne onun refakat etmesini istemiş ve kendisine saatlerce kitap okuyup onunla konuşmasında ısrarcı olmuştu. Helen'in hayatındaki kimse onunla bu kadar ilgilenmemiştir.

Bay Winterborne, masallardaki prenlere benzemese de göz alıcı bir şekilde yakışıklıydı, yakınlarındayken sinirlerini harekete geçiren ilkel bir erkeksiliği vardı. Yüzünün hatları çarpıcıydı. Karakteristik bir burnu, dolgun ve kenarları belirgin bir şekilde kıvrımlı dudakları vardı. Teni modaya uygun bir şekilde solgun olmak yerine koyu, parlak kırmızı kahverengiydi ve saçları kapkaraydı. Hiç aristokratik ve durgun bir havası yoktu. Sofistikeydi, oldukça zekiydi ama

yine de medeni olmayan bir havası vardı. Derinlerde bir yerde için için tehlike sinyalleri yayıyordu.

O, Hampshire'dan ayrıldıktan sonra malikâne sıkıcı ve sessizdi, günler tekdüzeydi. Helen'in düşünceleri onunla... sert görünümünün altındaki cazibe vaadiyle... nadir ama büyüleyici gülümsemesiyle dolmuştu.

Rhys'in onu geri almak konusundaki isteksizliği konusunda afallamıştı. Adamın gururu düşüncesizce reddedilmiş gibi görünen durum karşısında incinmişti ve Helen bunu telafi etmeyi arzuluyordu. Onu Ravenel Evi'nde öptüğü güne geri gidebilseydi, durumu çok daha farklı yönetirdi. Sadece gözü ondan fazlasıyla korkmuştu. Rhys onu öpmüş, ellerini üzerine koymuştu, o ise şaşkınlıktan dehşete düşmüştü. Rhys de birkaç sert sözcük sarf ettikten sonra çekip gitmişti. Bu onu son görüşü olmuştu.

Genç kızın zamanında birkaç flörtü, genç erkeklerle kaçamak bir iki öpücüğü olsaydı belki Bay Winterborne ile karşılaşması o kadar endişe verici olmayacaktı. Ama Helen'in hiç deneyimi yoktu. Ve Bay Winterborne masum bir oğlan değil, hayatının baharında yetişkin bir adamdı.

İşin kimseye itiraf edemediği tuhaf kısmı ise, olup bitenlerden dolayı duyduğu rahatsızlığa rağmen her gece Bay Winterborne'un dudaklarını onunkilere sertçe tekrar tekrar bastırıldığını rüyalarında görmeye başlamasıydı. Bazı rüyalarında elbisesini çözmeye ve daha şiddetli bir şekilde öpmeye başlıyordu. Hepsi de gizemli bir sona doğru gidiyordu. Nefes nefese, telaşla ve utançtan kızarmış şekilde uyanıyordu.

Ona bakarken aynı kargaşanın ufak bir belirtisi karnının derinliklerinde uyanmıştı. "Bana nasıl öpülmek istediğinizi gösterin," derken sesi sadece birazcık titriyordu. "Sizi nasıl tatmin edebileceğimi bana öğretin."

Onun şaşkınlığı karşısında Rhys'in dudağının kenarı

kibirli neşeyle kıvrıldı. “Kendinizi sağlama alıyorsunuz, değil mi?”

Helen ona kafası karışmış şekilde baktı. “Kendimi sağlama almak...”

“Trenear’ın talih kuşundan emin olana kadar beni cepte tutmak istiyorsunuz,” diye açıkladı.

Helen onun sesindeki alaycı ton yüzünden şaşırmış ve incinmişti. “Neden para dışında bir sebepten sizinle evlenmek istediğime inanmıyorsunuz?”

“Beni kabul etmenizin tek nedeni çeyizinizin olmamasıydı.”

“Bu doğru değil...”

Rhys sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. “Kendi sınıfınızdan biriyle evlenmelisiniz, leydim. Hoş tavırları olan ve soylu bir aileden gelen bir adamla. O, size nasıl davranacağını bilecektir. Sizi, orkidelerinizle ilgilenip kitaplarınızı okuduğunuz taşradaki evinde tutacaktır...”

“Bu istediğimin *tam tersi*,” diye parladı Helen. Fevri konuşmak ona göre değildi ama umursamayacak kadar çaresiz hâldeydi. Belli ki Rhys onu göndermeye kararlıydı. Onu gerçekten istediğine nasıl inandırabilirdi?

“Bütün hayatımı diğer insanların hayatlarını okuyarak geçirdim,” diye konuşmaya devam etti. “Dünyam... ufacıktı. Kimse gözlerden uzak ve korunmuş şekilde tutulmazsam serpileceğime inanmıyordu. Tıpkı seradaki bir çiçek gibi. Sizin de belirttiğiniz üzere, kendi sınıfımdan biriyle evlenirsem, kimse beni olduğum gibi görmeyecektir. Sadece olmam gereken kişi gibi görüleceğim.”

“Neden benim farklı olacağımı düşünüyorsunuz?”

“Çünkü öylesiniz.”

Rhys bakışlarını, ona bıçaktan yansıyan ışığı hatırlatan bir şekilde yöneltmişti. Tuhaf ve sinir bozucu bir sessizlikten sonra kaba bir şekilde konuştu. “Çok az adam

tanıyorsun. Evine git, Helen. sezonunda birini bulacaksın ve benimle evlenmediğin için dizlerinin üzerinde Tanrı'ya şükredeceksin.”

Helen gözlerinin yandığını hissetti. Her şey bu kadar hızlı nasıl altüst olmuştu? Onu nasıl bu kadar kolayca kaybetmişti? Pişmanlık ve hüzünden mahvolmuş hâlde konuştu. “Kathleen seninle benim adıma konuşmamalıydı. Beni koruduğunu düşünüyordum ama...”

“Düşünüyordu.”

“Senden korunmak istemiyordum.” Sakinliğini korumak için savaşmak kumda koşmaya çalışmak gibiydi. Değişken duygular yüzünden ilerleyecek gücü bulamıyordu. Utandırıcı bir şekilde gözleri dolmaya başladı ve birden hıçkırarak ağlamaya başladı. “Bir günlüğüne migren yüzünden yattım,” diye lafına devam etti, “ve ertesi sabah kalktığımda nişanımız bozulmuştu ve s-seni kaybetmiştim. Ben...”

“Helen, yapma.”

“Sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünmüştüm. Seninle doğrudan konuşursam her şeyin y-yoluna gireceğini sanmıştım ve...” Bir hıçkırık daha boğazında düğümlendi. Duygularına o kadar kapılmıştı ki Rhys’in tepeden baktığının, ona uzanıp elini geri çektiğinin belli belirsiz farkındaydı.

“Hayır. Ağlama. Tanrı aşkına, Helen...”

“Seni itmek istememiştım. Ne yapacağımı bilemedim. Beni tekrar istemeni nasıl sağlayabilirim?”

Alaycı hatta acıma dolu bir karşılık bekliyordu. En son beklediği şey Rhys’in titrek bir sesle mırıldanmasıydı.

“Seni istiyorum, *cariad*. Seni çılgınca istiyorum.”

Helen, şaşkınlık içinde gözlerini kırıpıştırarak ona bakıyor ve çocuk gibi utanç verici bir şekilde hıçkırıkları arasından nefes almaya çalışıyordu. Ardından Rhys onu sertçe kendine doğru çekti.

“Sakinleş artık.” Ses tonu biraz daha kalınlaşıırken kullaklarında kadife gibi bir his bırakmıştı. “Sakinleş, *byc-han**, benim küçüğüm, güvercinim. Hiçbir şey gözyaşlarına değmez.”

“Sen değersin.”

Bay Winterborne kaskatı kesilmişti. Hemen sonra ellerinden birini kızın çenesine götürerek başparmağıyla gözyaşlarının izlerini siliyordu. Gömleğinin manşetleri bir mobilyacı veya çiftçi edasıyla dirseklerine kadar katlanmıştı. Kollarının ön kısımları oldukça kaslı ve kıllıydı. Bilekleri ise kalındı. Kuvvetli sarılışıyla sarmalanmanın şaşırtıcı şekilde güven veren bir tarafı vardı. Üzerinde sade ama hoş bir koku vardı. Kolalı kumaş, temiz erkek kokusu ve tıraş sabununun bir karışımıydı.

Helen çenesinin büyük bir dikkatle yukarı kaldırıldığını hissetti. Rhys’in nefesi yanaklarına değerken beraberinde nane şekerlemesi kokusunu getiriyordu. Niyetini anlayınca gözlerini kapadı. Midesi sanki yer ayaklarının altından kaymış gibi altüst olmuştu.

Üst dudağındaki sıcak bir dokunuş neredeyse hissetmeyeceği kadar yumuşaktı. Dudağının hassas köşesine bir daha dokundu. Alt dudağına dokunuşunu ise hafifçe çekiştirerek bitirmişti.

Boşta olan elleri Helen’in duvağının altından kayarak hassas ensesini kavramıştı. Rhys’in dudakları bir kere daha kısa ama yumuşacık bir dokunuşla onunkilerle buluşmuştu. Başparmağını kızın alt dudağında gezdirerek öpücüğü hassas bölgeye yayıyordu. Nasırların aşındırmasıyla hissiyatı artıyor ve sinir uçları uyarılıyordu. Birden başı dönmeğe başladı. Ciğerlerine yeterince hava girmiyordu.

Rhys’in dudakları onunkilere döndü. Helen kendini yukarı doğru uzatırken onu rüyalarındaki gibi sertçe, uzun

* (Galce) Küçüğüm. (ç.n.)

uzun öpmesi için yanıp tutuşuyordu. İstedğini anlamış gibi görünüyordu çünkü Rhys dudaklarını aralamaya çalıştı. Onu yavaşça tüketerek vücudunda dizginlenemez hisler uyandırıyor ve Helen titreyerek dilinin dokunuşlarıyla dudaklarını aralarken çaresizce nane, sıcaklık ve serinlik dolu tadını aldı. Kollarını boynuna doladı ve ellerini gü, siyah saçlarının, uçları hafifçe parmaklarına dolanan dalgalarının arasında gezdirdi. Evet, işte ihtiyacı olan buydu. Dudaklarına sahip olurken onu yeterince yakınına çekip yeterince sıkıca sarılamıyormuş gibi tutmasıydı.

Bir adamın onu nefes gibi içine çekmeye çalışıyormuşçasına, öpücükler şiirler için veya dilinden dökülen ballar için yaratılmış gibi öpebileceğini hiç hayal etmemişti. Rhys başını elleri arasına alarak biraz geriye yatırdı ve aralanmış dudaklarını boynunda gezdirirken burnunu sürterek yumuşak tenin tadına vardı. Hassas noktasını bulunca Helen nefesini tuttu, ağırlığını zar zor taşıyan dizlerinin bağı çözülmüştü. Rhys onu kavrayarak yakınına çekerken dudaklarını ağılıkla onunkilere çevirmişti. Tüm düşünceleri ve iradesi yok olmuştu. Bay Winterborne onu böylesine doyumsuz bir yoğunlukta öperken iç içe geçmiş karanlık ve arzu dolu hislerden başka bir şey yoktu. Neredeyse ruhunun onunkini çağırdığını hissedebiliyordu.

Sonrasında durdu. Şaşırtıcı bir şekilde aniden dudaklarını çekti ve Helen'in kollarını boynundan çekerek uzaklaştırdı. Olması gerekenden daha fazla güç sarf ederek onu kenara iterken Helen'in boğazından bir itiraz çıktı. Şaşkın bir şekilde Bay Winterborne'un pencereye gidişini izledi. Tren kazasının ardından müthiş bir hızla iyileşmesine rağmen hâlâ hafifçe topallıyordu. Sırtı dönük bir şekilde dururken gözleri Hyde Park'ın uzaktaki yeşil vahasındaydı. Yumruğunu pencerenin kenarına yaslarlarken Helen ellerinin titrediğini gördü.

Sonunda titrek bir nefes verdi. “Bunu yapmamalıyım.”

“Ben yapmanı istedim.” Cesareti karşısında Helen’in yanakları kızardı. “Sadece... ilk seferinde bu şekilde olmasını dilerdim.”

Rhys, sert gömlek yakasını sinirli bir şekilde çekiştirirken sessiz kalmıştı.

Kum saatinin boş olduğunu görünce Helen masasına doğru ilerleyerek zamanı ters çevirdi. “Sana karşı daha açık olmalıyım.” Kumun saniyelerle birlikte akışını izledi. “Ama insanlara düşüncelerimi ve hissettiklerimi söylemek benim için çok zor. Kathleen’in söylediği bir şey yüzünden, beni sadece... satın alabileceğin bir ödül olarak gördüğünden endişeliydim. Onun haklı olabileceğinden korkuyordum.”

Bay Winterborne döndü ve sırtını duvara yaslarken kollarını göğsünde birleştirdi. “Haklıydı,” diyerek onu şaşırttı. Dudağının bir kenarı kıvrıldı. “Ay ışığı kadar güzelsin, *cariad* ve ben medeni bir adam değilim. Ben hoş şeyler seven, Kuzey Galler’den gelen iri yarı bir adamım. Evet, benim için bir ödöldün. Her zaman öyle olacaktın. Ama seni bundan çok daha fazlası için istemiştim.”

Övgü karşısında Helen’in hissettiği sevinç ışıltısı Rhys sözünü bitirene kadar yok olmuştu. “Neden geçmişte kalmış gibi bahsediyorsun?” diye sordu gözlerini kırparak. “Hâlâ... hâlâ beni istiyorsun, değil mi?”

“Benim ne istediğimin bir önemi yok. Trenear artık bu eşleşmeye razı olmayacaktır.”

“Bu eşleşmeyi başından öneren oydu. Seninle evlenmeye *oldukça* istekli olduğumu açıkça belli ettiğim sürece, razı olacağına eminim.”

Epey uzun bir duraklama geldi. “Sana kimse anlatmadı o zaman.”

Helen ona sorgulayan bir bakış attı.

Ellerini ceplerine sokan Bay Winterborne konuşmaya başladı. “Kathleen’in ziyaret ettiği gün ona kötü davran-
dım. Senin beni artık görmek istemediğini söyledikten son-
ra, ben...” Konuşmasını yarıda keserken dudakları sert bir
çizgi hâlini aldı.

Helen, “Ne yaptın?” diye telaşla sordu, kaşları çatılmıştı.

“Bir önemi yok. Trenear’ın onu almaya gelmesiyle yarı-
da kesildi. Neredeyse yumruk yumruğa gelecektik.”

“Ne yarıda kesildi? Ne yaptın?”

Rhys’in çenesi kasıldı ve bakışlarını uzağa çevirdi. “Onu
aşışıldadım. Ahlaksız bir teklifle.”

Helen’in gözleri kocaman açıldı. “Ciddi miydin?”

“Elbette ciddi değildim,” diye tersleyerek cevap verdi.
“Ona kahrolası parmağımı bile sürmedim. Seni istemiştim.
Cadaloza bir ilgim yok, sadece araya girdiği için sinirliydim.”

Helen ona kınayan bir bakış attı. “Ona hâlâ bir özür
borçlusun.”

“Asıl o bana borçlu,” diye karşılık verdi, “bana bir eşe
mal olduğu için.”

Helen mantığındaki kusurları belirtmeyi istese de di-
lini tuttu. Öfke nöbetleri ve inatçılıklarıyla meşhur olan
bir ailede yetiştirildiğinden bir insana hatalarını görmesi-
ne yardımcı olmak için doğru zamanı seçmenin önemini
biliyordu. Şu anda Bay Winterborne herhangi bir yanlışı
kabullenemeyecek kadar hırslanmıştı.

Ama kesinlikle kötü bir şekilde davranmıştı ve Kathleen
onu affetse bile Devon’ın affetmesi zordu.

Devon Kathleen’e deliler gibi âşıktı ve beraberinde nesil-
ler boyunca Ravenel soyuna musallat olan kıskançlık ve sa-
hip olma isteği geliyordu. Devon son birkaç konttan daha
aklı başında olsa da bunun pek bir anlamı yoktu. Kathle-
en’i korkutan veya kıran herhangi bir adam sonsuza kadar
onun öfkesini kazanırdı.

Demek bu yüzden Devon birden nişanlarına olan onayını çekmişti. Ama ikisinin de bundan Helen'e bahsetmemesi can sıkıcıydı. Yüce Tanrım, ona bir çocukmuş gibi davranmakta ne kadar daha ısrarcı olacaklardı?

"Birlikte kaçabiliriz," dedi Helen isteksiz bir şekilde, ama bu fikir onun için pek cazip değildi.

Bay Winterborne kaşlarını çatı. "Ya bir kilise düğünüm olur ya da hiç evlenmem. Eğer kaçarsak kimse isteyerek benimle geldiğine inanmayacaktır. İnsanlara gelinini kaçırmak zorunda kaldı dedirtirsem namerdim."

"Başka bir seçenek yok."

Ardından konuşmadan geçen bir zaman oldu. Sessizlik o kadar şeye gebeydi ki Helen elbisesinin kolunun altındaki ince tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Bir yol var."

Yüz ifadesi değişti ve bakışları yırtıcı bir hâl aldı. Zihninde bir şeyleri tartıyordu. Helen'in içine doğan bir önseziyle bunun insanların gördüklerinde korkuya ve şaşkınlığa kapıldıkları Bay Winterborne versiyonu olduğunu anladı. İş hayatında kaptan kılığına giren bir korsan.

"Seçenek," dedi, "seninle yatmama izin vermen."

Üçüncü Bölüm

Helen düşüncelerindeki karmaşaya rağmen ofisin köşesindeki gömme kitaplıklardan bir tanesinin yanına çekildi.

“Anlayamadım,” dedi, anlamış olduğundan korkmasına rağmen.

Bay Winterborne yavaşça ona doğru yanaştı. “Trenear namusuna leke geldiğini öğrenirse önümüze çıkmayacaktır.”

“Namusuma leke gelmemesini tercih ederdim.” Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Korsesi kapan gibi vücudunu sarmıştı.

“Ama benimle evlenmek istiyorsun.” Helen’e uzanarak elini kitaplığa yaslayıp onu köşeye sıkıştırdı. “Değil mi?”

Ahlaki açıdan gayrimeşru ilişki çok büyük bir günahtı. Pratikte ise onunla yatmanın riski çok büyüktü.

Korkunç bir düşünceyle yüzünün bütün rengi çekildi. Ya Bay Winterborne onunla yatıp evlenmeyi reddederse? Ya namusunu kirletip onu terk edecek kadar kinciye? O zaman hiçbir erkek ona evlilik teklif etmezdi. Kendi evi ve ailesi olmasına dair umutları yok olurdu. Utanç dolu ve birilerine bağımlı olarak geçirdiği bir hayatla akrabalarına yük olurdu. Eğer hamile kalırsa, çocuğuyla beraber sosyeden dışlanacaktı. Hamile olmasa bile bu utanç, küçük kız kardeşlerinin evlenme olasılıklarını sabote edecekti.

“Sonrasında doğru olanı yapacağına nasıl güvenebilirim?”

Bay Winterborne’un ifadesi karanlık bir hâl aldı. “Karakterim hakkındaki soruları bir yana bırakalım, böyle bir şey yapsam Trenear ne kadar yaşamama izin verir? Gece yarısı olmadan beni avlayıp bir geyik gibi arabayla taşınmamı sağlar.”

“Her hâlükârda bunu yapabilir,” dedi Helen somurtarak.

Rhys bunu duymazdan geldi. “Seni asla terk etmem. Eğer yatağıma götürürsem, bir yemin taşında söz vermiş gibi benim olursun.”

“O nedir?”

“Galler’in doğduğum yerindeki bir evlilik ritüeli. Bir kadın ve erkek birleşmiş elleri arasında bir taş tutarak yeminlerini ederler. Törenden sonra beraber taşı bir göle atmaya giderler ve toprak yeminlerinin bir parçası olur. Dünya var olduğu sürece birbirlerine bağlı kalırlar.” Bakışları onunkilerle birleşti. “Bana istediğimi verirsen hiçbir eksiklik çekmezsin.”

Ona tekrar baskı yapıyordu. Helen başından ayak tabanına kadar hafifçe terlediğini hissetti. “Düşünmek için zamana ihtiyacım var,” dedi.

Bay Winterborne’un kararlılığı onun huzursuzluğundan besleniyormuş gibiydi. “Sana para ve kendi mülkünü veririm. Safkan atlardan oluşan bir ağıl. Bir saray, etrafında pazar kurulan bir kasaba ve ayağının dibinde çok sayıda hizmetkâr. Hiçbir ücret çok fazla değildir. Tek yapman gereken yatağıma gelmen.”

Helen zonklayan alnını ovmak için uzanırken bir başka migren atağının daha ortaya çıkmadığını umuyordu.

“Namusumun lekелendiğini söyleyemez miyiz? Devon bu konuda sözüme inanır.”

Bay Winterborne, daha Helen sorusunu bitirmeden başını hayır anlamında sallamıştı. “Bir avansa ihtiyacım olacak. İş hayatında bu şekilde anlaşmalar yapılır.”

“Bu bir iş anlaşması değil,” diye itiraz etti Helen.

Rhys kararlıydı. “Evlenmeden önce kararını değiştirmen için bir güvence istiyorum.”

“Bunu yapmam. Bana güvenmiyor musun?”

“Güveniyorum. Ama beraber olduktan sonra sana daha fazla güveneceğim.”

Bu adam *inanılmazdı*. Helen ona karşı gelebilmek için başka bir çözüm bulmaya çalıştı ama gittikçe daha inatçı olmaya başladığını sezebiliyordu.

“Bu gururla alakalı bir şey,” dedi kızgın bir şekilde Helen. “Seni reddettiğimi düşündüğün için kırıldın ve öfkeli-sin. Şimdi benim hatam olmamasına rağmen beni cezalandırmak istiyorsun.”

“Bir ceza mı?” Siyah kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. “Daha beş dakika önce öpücüklerim için fazlasıyla istekliydin.”

“Teklifin öpücükten çok daha fazlasını içeriyor.”

“Bu bir teklif değil,” diyen Rhys onu ciddi bir tonda bilgilendirdi. “Bu bir ültimatom.”

Helen inanmaz gözlerle ona baktı.

Tek şansı reddetmekti. Bir gün ailesinin onaylayacağı uygun bir adamla tanışacaktı. Toprakları olan, üst tabakaya mensup birisi. Oldukça geniş alınlı sıkıcı ve içine kapanık bir adam. Helen’den düşüncelerini ve fikirlerini kendininmiş gibi benimsemesini bekleyecekti. Hayatı, her yıl bir öncekinin aynısı olacak şekilde onun adına planlanacaktı.

Diğer yanda ise Winterborne ile evlenmek...

Hâlâ ona dair anlamadığı birçok şey vardı. Dünyadaki en büyük mağazanın sahibi olan adamın eşinden ne beklenirdi? Ne tür insanlarla tanışık olacaktı ve günlerini hangi

aktiviteler dolduracaktı? Peki ya, dünyayla bir kavgası varmış gibi görünen ve hiçbir şeyi unutmayan bir adam olan Winterborne'un... eşi olarak yaşamak nasıl olacaktı? Hayatı o kadar kocamandı ki hayal ederken kolayca içinde kaybolabilirdi.

Onu yakından izlediğini ve her bir ifadesini gördüğünün farkına varınca ona arkasını döndü. Karşısında sıra sıra kitaplar, kataloglar, kitapçıklar ve hesap defterleri vardı. Ama aşağılarda, faydalı ciltlerin arasında botanikle alakalı isimleri olan bir koleksiyon vardı. *Bromeliadlar, Sera Yönetiminde Dikkat Edilmesi Gerekenler,, Orkide Cinsleri ve Türleri, Bilinen Orkidelerin Listeleri* ve son olarak *Orkide Yetiştiriciliği*.

Orkide hakkındaki bu kitaplar şans eseri ofisinde değildi.

Annesi beş yıl önce öldüğünde ardında neredeyse iki yüz saksılık orkide koleksiyonu bıraktığından beri orkide yetiştiriciliği Helen'in oldukça ilgi duyduğu bir alandı. Ailedeki hiç kimse onlara bakmakla ilgilenmeyince Helen bu görevi üstlenmişti. Orkideler bakım gerektiren, zahmetli bitkilerdi ve her birinin kendine has bir huyu vardı. İlk başta Helen kendi başına açtığı bu sorumluluktan keyif almadıysa da zamanla orkidelere bağlanmıştı.

Bir zamanlar Kathleen'e söylediği gibi; insan bazen bir şeyi sevebilecek hâle gelmeden önce sevmeliydi.

Yaldızlı kitap cildine tereddüt ederek dokunurken parmak uçları kenarındaki elle boyanmış çiçeklerin üzerinde geziyordu. "Bunları ne zaman aldın?" diye sordu.

Bay Winterborne'un sesi hemen arkasından gelmişti. "Bana saksıda bir orkide verdiğinde. Ona nasıl bakacağımı bilmem gerekiyordu."

Birkaç hafta önce Ravenel Evi'ne akşam yemeği için gelmişti ve Helen pat diye ona bir orkide vermişti. Bitkilerinin en kaprislisi ve gözbebeği olan nadir bir mavi orkideydi.

Hediyeyi pek sevmiş görünmese de Rhys ona teşekkür etmiş ve görev duygusuyla almıştı. Ama nişanları bozulduğu an çiçeği geri göndermişti.

Helen hassas bitkisinin onun bakımıyla serptildiğini şaşkınlıkla fark etmişti.

“Ona kendin baktın o hâlde,” dedi. “Bunu merak etmiştim.”

“Elbette baktım. Testinde başarısız olmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Bir hediyeydi, test değil.”

“Sen öyle diyorsan.”

Helen onunla yüzleşmek için kızgınlıkla döndü. “Onu öldürmeni bekliyordum ama yine de seninle evlenmeye niyetliydim.”

Rhys’in dudakları seğirdi. “Ama öldürmedim.”

Helen sessizliğe gömülmüş, hayatındaki en zorlu kararı vermeden önce düşüncelerini ve hislerini dengelemeye çalışıyordu. Gerçekten bu kadar zor muydu? Evlilik her zaman bir riskti.

Bir adamın ne tür bir kocaya dönüşeceğini asla bilemezsiniz.

Helen son bir defa kendine gitme seçeneğini düşünmek için izin verdi. Ofisinden çıkıp giderek ailesinin arabasına bindiğini ve Güney Audley’deki Ravenel Evi’ne döndüğünü hayal etti. Geri dönüşü olmayacak şekilde her şey sona ermiş olacaktı. Geleceği onun pozisyonundaki herhangi bir genç kadınıkiyle aynı olacaktı. Londra’da bir sezonu olacak, türlü danslar edecek ve medeni talipleriyle akşam yemekleri yiyecekti. Bunların hepsi Helen’i kendisini onun anladığı kadar iyi anlamayan bir adamla evliliğe götürecekti. Bu ânı tekrar tekrar düşünüp, eğer evet demiş olsaydı neler olacağını veya neye dönüşeceğini merak etmemek için elinden geleni yapacaktı.

Bu sabah evden çıkmadan önce kâhyası Bayan Abbott ile yaptığı konuşmayı düşündü. Kâhya Ravenel ailesine kırk yıldır hizmet veren, balık etli ve muntazaman topladığı gümüş rengi saçları olan bir kadındı. Helen gündüz vakti ona eşlik edecek biri olmadan dışarı çıkmaya niyetliydi. “Efendi hepimizi topa tutacak,” diye feryat etmişti kadın.

“Lord Trenear’a hiç kimseye haber vermeden çıktığımı söylerim,” dedi ona Helen. “Şoföre beni Winterborne’a götürmekten başka şans bırakmadığımı, götürmezse yürüyerek gitmekle tehdit ettiğimi söylerim.”

“Leydim, hiçbir şey için böyle bir risk almaya değmez!”

Yine de Rhys Winterborne’u nişanlarını tekrarlama ümidiyle ziyaret etmek istediğini açıklaması kâhyanın durumu bir kere daha düşünmesine sebep olmuştu.

“Sizi suçlayamam,” diye itiraf etti Bayan Abbott. “Öylesi bir adam için...”

Helen meraklı bir şekilde bakarken yüzünün hülyalı bir bakışla yumuşadığını fark etmişti. “Bay Winterborne’u takdir ediyorsunuz o zaman?”

“Ediyorum, leydim. Ah, sosyal çevrelerde onun hakkın-da ondan daha iyi olanlar tarafından sonradan görme denildiğini biliyorum. Ama gerçek Londra için, her gün çalışan ve zor bela geçinen binlerce insan için Winterborne bir efsane. Birçok insanın hayal bile edemeyeceği şeyler yaptı. Bir tezgâhtardı ve şimdi kraliçeden tutun dilencisine kadar herkes onun ismini biliyor. İnsanlara içinde bulundukları durumu iyileştirebileceklerine dair ümit veriyor.” Kâhya hafifçe gülümseyerek ekledi. “Ve bir çingeneninki kadar esmer teniyle yakışıklı, yapılı bir adam olduğunu hiç kimse inkâr edemez. Soylu olsun ya da olmasın, her kadın onu cezbedici bulacaktır.”

Helen, Bay Winterborne’un kişisel eğlencelerinin düşünmesi gerekenler listesinde en üstte olduğunu inkâr edeme-

yecekti. Hayatının baharında olan, etrafa kısmen hayvani bir enerji yayan bu adamı hem korkutucu hem de karşı konulmaz buluyordu.

Ama ona dair bir şey vardı... her şeyden daha tesirli bir cazibe. Ona karşı nadiren hassas davrandığı zamanlarda kalbindeki sağlam kilitler vurulmuş derin mutsuzluk zincirlerini kıracaktı gibi olmuştu. O kapana kısılmış yere yaklaşabilen tek adamdı ve belki bir gün içinde yer etmiş bu yalnızlığı parçalara ayırabilirdi.

Eğer Bay Winterborne ile evlenirse buna pişman da olabilirdi. Ama bu şansı kullanmadığı kadar pişman olamazdı.

Neredeyse mucizevi bir şekilde her şey beyinde yerine oturmuştu. Yolunu belirlediği anda içini bir sakinlik kaplamıştı.

Derin bir nefes alarak başını kaldırıp ona baktı. “Pekâlâ,” dedi. “Ültimatomunu kabul ediyorum.”

Dördüncü Bölüm

Rhys bir an cevap veremedi. Ya Helen dediğini anlamamıştı ya da Rhys onu doğru duyamamıştı.

“Burada, şimdi,” diye açıklık getirdi. “Bir erkeğin eşine...” düzgün bir kelime düşünmeye çalıştı, “sahip olması gibi sana sahip olmama,” diyerek lafına devam etti, “izin vereceksin.”

Helen’in sakın bir şekilde, “Evet,” demesi onu bir kez daha şaşırtmıştı. Yüzü oldukça solgundu ve elmacık kemikleri kızarmıştı. Ama kararsız görünmüyordu. Söylediklerinde ciddiye di.

Bir kusuru olmalıydı ya da sonradan öğreneceği bir tuzak kurmuş olmalıydı ama ne olabileceğini anlayamıyordu. Evet demişti. Birkaç dakika içerisinde yatağında olacaktı. Çırlıçıplak. Bu düşünce iç ritmini dengesizleştirmişti. Kalbi ve ciğerleri daralan göğsünde yer bulmak için mücadele ediyordu.

Aklına her zamanki düzüşme tarzının bu durumda işe yaramayacağı geldi. Helen hassastı ve daha önce kimseyle birlikte olmamıştı.

Düzüşmemeli, sevişmeliydiler.

Sevişmek hakkında *hiçbir şey* bilmiyordu.

Kahretsin.

Üst kademedan bir leydinin lütuflarının keyfine vardığı nadir durumlarda, leydi kendisine nezaket bilmez basit bir adammış gibi sert davranmasını istiyordu. Rhys herhangi bir yakınlık numarası yapmak zorunda kalmadığına memnun oluyordu. Byron’a benzer bir hâli yoktu, şiirleri ardı ardına sıralayarak baştan çıkarmada usta değildi. Gücü kuvveti yerinde bir Gallerliydi. Tekniği ve romantizmi ise... eh, bunu Fransızlara bırakmak en iyisiydi

Ama Helen bakireydi. Kan olacaktı. Acı. Muhtemelen gözyaşı dökenecekti. Ya yeterince nazik olamazsa? Ya Helen çok gerginleşirse? Ya...

“İki şartım var,” dedi Helen bir cesaret. “İlk olarak, akşam yemeğinden önce eve dönmek istiyorum. Ve ikincisi...” Pancar gibi kızardı. “Bu yüzüğü bir başka yüzükle değiştirmek istiyorum.”

Bakışları kızın sol eline çekildi. Evlenme teklif ettiği gece ona bıldırcın yumurtası büyüklüğünde gül kesim, pürüzsüz bir pırlanta yüzük vermişti. Çok değerli taş Güney Afrika’daki Kimberley madenlerinden çıkarılmış ve Paris’teki ünlü bir değerli taş uzmanı tarafından işlenmişti. Winterborne’un baş mücevhercisi Paul Sauveterre tarafından platin telkâri üzerine yerleştirilmişti.

Rhys’in şaşkın ifadesini gören Helen çekinerek açıkladı. “Hoşuma gitmedi.”

“Sana verdiğimde hoşuna gittiğini söylemiştin.”

“Tam olarak böyle söylememiştim. Sadece hoşuma gitmediğini söylemedim. Ama bundan sonra daha fazla yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için seninle açık konuşmaya karar verdim.”

Rhys, Helen’in onun için seçtiği yüzükten hiç hoşlanmadığının farkına varınca kırılmıştı. Ama bu çabayı eziyetli bulduğu hâlde şimdi onunla açık konuşmasını anlıyordu.

* İngiliz şair ve Romantizm akımının önde gelen isimlerinden. (ç.n)

Geçmişte Helen'in fikirleri ailesi tarafından görmezden gelinmiş ve önemsenmemişti. Belki de Rhys de benzer şekilde davranmıştı. Neye sahip olmasını istediğine kendisi karar vermek yerine ne tür taş veya dizilim tercih ettiğini ona sorabilirdi.

Daha yakından bakmak eline uzanıp parıldayan yüzüğü kaldırdı. "Sana Noel pudingi boyutunda bir pırlanta alacağım."

"Aman Tanrım, hayır," dedi hızlıca Helen, onu bir kere daha şaşırtarak. "Tam tersi. Bu parmağımı çok fazla kaplıyor, görüyor musun? Sağa sola doğru kayıyor ve piyano çalmayı ve mektup yazmayı zorlaştırıyor. Daha ufak bir taşı tercih ederim." Durakladı. "Pırlantadan başka bir şeyi."

"Neden pırlanta istemiyorsun?"

"Aslında pırlanta pek sevmiyorum. Sanırım gözyaşı veya ufak yıldızlar şeklindeki küçüklerden olsa sorun olmazdı. Ama büyükler çok soğuk ve sert."

"Evet, çünkü onlar pırlanta." Rhys ona alaycı bir bakış attı. "Hemen bir yüzük tepsisi getirilmesini sağlayacağım."

Helen'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Teşekkür ederim."

"Başka ne istersin?" diye sordu. "Bir at arabası ve dörtlülü bir ekip mi? Bir kolye? Kürkler?"

Helen başını iki yana salladı.

"Başka bir şey olmalı." Helen'i pahalı hediyelere boğarak onun için neler yapmaya hazır olduğunu anlamasını istiyordu.

"Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Bir piyano?" Kızın parmaklarının istemsizce gerildiğini hissedince Rhys lafına devam etti. "Brinsmead marka, Chippendale tarzı maun kasalı, patentli tekrarlama mekanizması olan büyük bir konser piyanosu."

Helen, soluğu kesilmiş bir şekilde kahkaha attı. "Nasıl

da detaycı bir zihnin var. Evet. Bir piyanom olmasını çok isterim. Evlendikten sonra ne zaman istersen sana çalarım.”

Bu fikir onu ele geçirmişti. Akşamları rahatlayarak onu piyanoda izleyebilirdi. Sonrasında onu odasına götürüp yavaşça soyarak her yerini öperdi. Bu ay ışığı ve müzikten doğmuş gibi görünen varlığın gerçekten ona ait olacağına bir türlü inanamıyordu. Paniğe kapılmanın eşiğindeydi, onu elinden almayacaklarından emin olma ihtiyacı duyuyordu.

Dikkatli bir şekilde pırlanta yüzüğü parmağından çıkarıp başparmağını altın halkanın bıraktığı hafif iz üzerinde gezdirdi. Ona dokunmak, ellerini vücudu boyunca gezdirip teninin yumuşaklığının, tatlılığının farkına varmak onu çok iyi hissettiriyordu. Ona ofisinde sahip olmadan önce elini bırakmak için kendini zorladı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Yapılması gereken ayarlamalar vardı.

“Şoförün nerede bekliyor?” diye sordu.

“Mağazanın arka tarafındaki ahırlarda.”

“Nişanesi olmayan bir araç mı?”

“Hayır, aile aracı,” diye masumca cevap verdi.

Tedbirin böylesi, diye hüzünlü bir şekilde düşündü ve beraber masaya doğru ilerlemeleri için ona eliyle işaret etti.

“Ona ulaştırmam için bir not yaz.”

Helen oturması için kendisini yönlendirmesine izin verdi. “Ne zaman dönmesini söyleyeyim?”

“Günün geri kalanında ona ihtiyaç olmayacağını söyle. Eve güvenli bir şekilde bırakılmanı sağlayacağım.”

“Endişelenmemeleri için bir mesaj da kız kardeşlerime yazayım mı?”

“Evet. Nereye gittiğini biliyorlar mı?”

“Evet ve oldukça memnundular. İkisi de seni çok seviyorlar.”

“Veya mağazamı,” dedi.

Helen gümüş tepsiden bir kâğıt alırken gülmemek için çabalıyordu.

Daveti üzerine Ravenel ailesi Winterborne mağazasını bir gece, mesai saatleri dışında ziyaret etmişti. Hâlâ merhum kont yüzünden yas sürecinde oldukları için toplum içerisindeki aktiviteleri kısıtlıydı. İki saat içinde ikizler, Cassandra ve Pandora, alanın büyük bir çoğunluğunu gezmişlerdi. Cam vitrinlerde sergilenen en yeni ve en moda ürünler ve aksesuar, kozmetik, süs eşyalarıyla dolu tezgâhlar karşısında çok heyecanlanmışlardı.

Helen'in masasındaki dolmakaleme şaşkınlıkla baktığını fark etti.

“Kalemin kasasının içerisinde bir mürekkep haznesi var,” dedi masanın etrafından dolanıp yanına giderek. “Yazarken ucunu hafifçe bastır.”

Helen kalemi dikkatli bir şekilde tutarak bir çizgi çizdi ve kalemin pürüzsüz bir şekilde kâğıtta oluşturduğu çizgi karşısında şaşkınlıkla durakladı.

“Bunlardan daha önce görmemiş miydin?” diye sordu Rhys.

Helen başını iki yana salladı. “Lord Trenear sıradan bir kalem ve mürekkebi tercih ediyor. Bu türlerin akıtmaya meyilli olduğunu söylüyor.”

“Genellikle öyleler,” dedi. “Ama bu, akışı düzenleyecek iğnesi olan yeni bir tasarımı.”

Kalemle denemeler yapmasını, ismini düzgün bir şekilde yazmasını izledi. İşini bitirdiğinde bir anlığına bakarak soyadının üzerini çizdi. Rhys onun üzerinden öne doğru eğildi ve tekrar yazarken ellerini kızın iki yanına yasladı. Beraber kâğıda baktılar.

Leydi Helen Winterborne

Helen'in “Hoş bir isim,” diye mırıldandığını duydu.

“Ravenel kadar asil değil.”

Helen ona bakmak için sandalyesinde döndü. “Soy isimim olarak almaktan onur duyacağım.”

Rhys ondan bir şey isteyen birçok insan tarafından övülmeye alıştı. Çoğunlukla amaçlarını alınlarında yazıyormuş gibi kolayca okuyabilirdi. Ama Helen’in bakışları içtenlikle böyle söylemiş gibi artıyetsizdi. Ya dünyadan haberi yoktu ya da ne tür bir adamla evlenmesi gerektiğinin farkında değildi. Hata yaptığının farkına ancak çok geç olduğunda varacaktı. Eğer biraz edebi varsa onu şu anda eve gönderirdi.

Ama bakışları yazdığı isme kaydı... Leydi Helen Winterborne... ve bu kaderini mühürlemişti.

“Büyük bir düğünümüz olacak,” dedi. “Böylece bütün Londra’nın haberi olacak.”

Helen bu fikri pek beğenmemişti ama itiraz da etmedi.

Hâlâ isme bakarak istemsizce parmak uçlarıyla Helen’in yanağını okşuyordu. “Çocuklarımızı düşün, *cariad*. Ravenel nesliyle karışmış güçlü Galler soyu. Dünyayı fethedecekler.”

“Onlara şans bırakmadan senin fethedeceğini düşünüyorum,” dedi Helen, yeni bir kâğıt için uzanarak.

İki notu yazıp mühürledikten sonra Rhys onları alıp ofisin kapısına yöneldi ve Bayan Fernsby’yi çağırdı.

Sekreter, çağrısına alışılmadık bir hızla cevap verdi. Tavrı olabildiğince profesyonel olmasına rağmen kocaman gözlüklerinin ardındaki ela gözleri meraktan parıltıyordu. Bakışları Rhys’in ardından odaya kaydı ama adamın omuzları görüşünü engellemişti.

“Buyurun, Bay Winterborne?”

Ona notları verdi. “Bunların ahırlara götürülüp Ravenel arabasının şoförüne teslim edilmesini sağlayın. Doğrudan eline verilmesini istiyorum.”

İsim kadının hızlıca gözlerini kırptırmasına neden oldu. “Demek gelen *gerçekten* Leydi Helen.”

Rhys'in gözleri kısıldı. "Kimseye tek kelime etme."

"Kesinlikle etmem, efendim. İstedığınız başka bir şey var mı?"

"Bunu mücevherciye götür." Pırlantayı kadının eline bıraktı.

Bayan Fernsby avucunda ağırlık yapan, parıldayan pahalı yüzüğe baktı. "Yüce Tanrım. Baş mücevherci Bay Sauveterre'den bahsettiğinizi sanıyorum?"

"Evet, ona bu boyutta, nişana uygun olan bir yüzük tepsi getirmesini söyle. Yarım saat içinde burada olsun."

"Eğer hemen gelemezse, bir başka..."

"Sauveterre'i," diye tekrar etti, "yarım saat içerisinde ofisimde bekliyorum."

Bayan Fernsby telaşla başını tamam dercesine salladı, Rhys hassas beyninin çarklarının olanları birleştirmeye çalışmasını neredeyse görebiliyordu.

"Ayrıca," diye lafına devam etti Rhys, "günün geri kalanı için programımı boşalt."

Sekreter ona hareketsizce baktı. Daha önce hiçbir sebepten böyle bir talepte bulunmamıştı. "*Bütün* günü mü? Nasıl bir açıklama yapayım?"

Rhys sabırsızca omuz silkti. "Bir şeyler uydur işte. Ve evdeki hizmetçilere bir misafirle evde sakın bir öğleden sonra geçirmek istediğimi söyle. Onları çağırmadığım sürece evde birini bile görmek istemiyorum." Duraklayıp kadına sert bir bakış attı. "Ofisteki elemanlara da bu konu hakkında herhangi bir bölümden bir fısıltı bile duyarsam tek soru sormadan hepsini kovacağımı açıkça belirt."

Bayan Fernsby, "Onları bizzat kendim kovarım," diyerek güvence verdi. Ofis elemanlarının çoğunu mülakatlarını kendisi yapıp işe aldığı için Bayan Fernsby onların mükemmel birer çalışan olmalarıyla gurur duyuyordu. "Yine de ağızlarını sıkı tutacakları konusunda hiçbir kuşku yok."

Parmaklarıyla yüzüğü kavrayarak Rhys'i şüpheli bir şekilde inceledi. "Bir çay tepsisi önerebilirim. Leydi Helen oldukça narin gözüküyor. Mücevherciyi beklerken bir içecek tam da ihtiyacı olan şey olabilir."

Rhys'in kaşları çatıldı. "Bunu düşünmeliydim."

Bayan Fernsby kendinden memnun gülümsemesini gizleyememişti. "Katiyen, Bay Winterborne. Bu yüzden beni işe aldınız."

Kadının uzaklaşmasını izlerken Rhys, Bayan Fernsby'nin hafif ukala tavrının kolayca affedilebileceğini düşündü. Açık ara Londra'daki en iyi sekreterdi ve işindeki performansı erkek meslektaşlarının çok ötesindeydi.

O zamanlar birden fazla insan Rhys'in pozisyonundaki bir adam için erkek sekreterin daha uygun olacağını söylemişti. Ama o böyle durumlarda içgüdülerine güvenirdi. Diğer insanlardaki çalışma azmini, kararlılığı ve gücü tespit edebiliyordu ki bu sayede tezgâhtarlıktan iş dünyasında büyük adam olmaya giden uzun ve zorlu basamakları tırmanmıştı. Çalışanın nereli olduğunun, inancının, kültürünün veya cinsiyetinin onun için hiçbir önemi yoktu. Tek önemsedığı işini iyi yapmasıydı.

Bayan Fernsby kısa sürede mağaza içerisindeki restorandan gönderilen çay tepsisiyle geri döndü. Sekreter tepsiyi ufak sehpaye koyarken göze çarpmamaya çalışsa da Helen nazik bir tonda onunla konuştu.

"Teşekkür ederim, Bayan Fernsby."

Sekreter şaşkın bir memnuniyetle ona döndü. "Rica ederim, leydim. İstedığınız başka bir şey var mıydı?"

Helen gülümsedi. "Hayır, bu çok hoş."

Sekreter ofiste oyalanıp Helen için tabakları sanki Kraliçe'yi bekliyormuş gibi ayarlamak konusunda ısrarcı oldu. Gümüş maşa kullanarak beyaz kurdeleyle süslenmiş ufak sepete uzandı ve ufak sandviçle kekleri tabağa koydu.

“Bu kadar sevgi gösterisi yeter, Fernsby,” dedi Rhys. “İlgilenmen gereken işler var.”

“Elbette, Bay Winterborne.” Sekreter gümüş maşayı kenara koyarken çaktırmadan ama yakıcı bir bakış attı.

Rhys, Bayan Fernsby’ye kapıya kadar eşlik edip kapının eşiğine geldiğinde onunla durakladı. Duyulmamaya dikkat ederek seslerini kısık tuttular.

“Bayağı abayı yaktın,” diye alay etti Rhys.

Sekreterin yüz ifadesinde eğlendiğini gösteren bir şey yoktu. “Onunla birkaç saat yalnız kalmanız itibarını lekeleyecektir. Sonrasında itibarını geri vereceğinize dair söz vermenizi istiyorum, efendim.”

Rhys dışarıdan bir tepki vermese de sekreterinin böyle bir talepte bulunmaya cesaret etmesine şaşırılmıştı. Çalışanlarının en sadığı Bayan Fernsby, daha önceki baştan çıkarmalarında sağır ve dilsizi oynamıştı. “Evime getirdiğim kadınlar hakkında daha önce kahrolası tek kelime etmemiştin,” diye soğuk bir tonda yorumda bulundu. “Birden neden vicdanın devreye girdi?”

“O bir leydi. Masum biri. Mahvoluşunda rol oynamayacağım.”

Rhys ona uyarıcı bir bakış attı. “Bir nişan yüzüğü tepsisi getirilmesini istedim,” dedi sertçe. “Ama mahvetmezsem, itibarını geri veremem. Sen git ve işine bak.”

Bayan Fernsby boynunu ve duruşunu kavgacı ve anaç tavrıyla dikleştirip onu belirgin bir şüpheyile süzmeye devam etti. “Tabii, efendim.”

Kapıyı kapattıktan sonra Rhys çay dolduran Helen’in yanına döndü. Sandalyenin ucunda dengede dururken sırtı dimdikti.

“İster misin?” diye sordu.

Rhys başını iki yana sallarken onu dikkatlice izliyordu. Bayan Fernsby haklıydı. Helen hatırladığından çok daha

narin gözüküyordu. Cameo taşı solgunluğundaki bilekleri o kadar inceydi ki çaydanlığı taşımakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Belki ona sera çiçeğiymiş gibi davranılmasını istemiyordu ama bundan fazlası olduğunu da pek göstere-miyordu.

Tanrım, onun talepleriyle nasıl başa çıkacaktı?

Sonra bakışları onunkilerle buluştu ve o kırılğan ifade ortadan kayboldu. Helen ona karşı her ne hissediyorsa, bu korku değildi. Bir irade göstergesi ve beklenmedik bir cesaretle onu arayıp bulmuş ve yanma gelmişti.

Ona verdiği ültimatının uygunsuz olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Ancak bu şekilde ondan emin olabiliirdi. Aksi hâlde nişandan vazgeçebilirdi. Helen'i kaybetmenin onu ne hâle getirdiğini düşünmek istemiyordu.

Helen çayına attığı bir küp şekeri karıştırdı. “Bayan Fernsby ne kadar süredir senin için çalışıyor?”

“Beş yıldır, dul kaldığından beri. Kocasını ölümcül bir hastalığa yakalanmış.”

Hüzün ve endişe hassas yüzüne gölge düşürdü. “Zavallı kadın. Seninle çalışmaya nasıl başladı?”

Rhys genellikle çalışanlarının kişisel hayatları hakkında konuşmaya pek istekli olmazdı ama Helen'in ilgisi onu devam etmesi konusunda teşvik etti. “Kocasına tuhafiyeye ve eldiven dükkânı işletirken yardımcı olması perakendeciliği iyice anlamasını sağladı. Kocasını vefat ettikten sonra mağazadaki pozisyona başvurdu. Reklam departmanının yöneticisinin sekreteri olarak başvurdu ama yönetici onunla iş görüşmesi yapmayı reddetti çünkü böyle bir sorumluluğu ancak bir erkeğin alabileceğini düşünüyordu.”

Helen'in ifadesinde şaşkınlık veya fikir ayrılığı belirtisi yoktu. Çoğu kadın gibi iş dünyasında erkeklerin üstün olduğu fikrini kabullenerek yetiştirilmişti.

“Ne var ki,” dedi Rhys, “Fernsby doğrudan benimle

konuşmayı isteyerek kendisini işe alacak yöneticiyi sinirlendirmiş. İsteği ânında reddedilmiş. Bana ertesi gün durumdan bahsedilince, Fernsby'yi çağırdım ve onunla bizzat görüştüm. Cesareti ve hırsı hoşuma gitmişti. O anda onu özel sekreterim olarak işe aldım.” Lafına devam ederken gülümsedi, “O zamandan beri pazarlama bölümüne hükmediyor.”

Helen, çayın yanında Sally Lunn ekmeğinden bir sandviç ve üzerine bir tane jöleli kiraz sığabilecek kadar ufak bir tart yerken bu hikâye üzerine düşünüyormuş gibi görünüyordu. “İş yerlerinde kadınların erkekler arasında çalışma fikrine alışkın değilim,” diye itiraf etti. “Babam her zaman kadın beyninin profesyonel çalışma hayatının talepleri konusunda yetersiz olduğunu söylerdi.”

“Fernsby'nin hareketlerini onaylamıyorsun o zaman?”

“Gönülden onaylıyorum,” dedi tereddüt etmeden. “Bir kadının evlenmek veya ailesiyle yaşamaktan başka bir seçeneği olmalı.”

Niyeti yaralamak olmasa da sözleri acıtmıştı. Rhys ona kötü bir bakış attı. “Belki de evlenme teklif etmek yerine, ön ofisteki sekreterler arasında bir iş teklif etmeliydim.”

Çay fincanını dudağının yakınında durduran Helen, “Seninle evlenmeyi tercih ederim. Bir macera gibi olacaktır,” dedi.

Bir şekilde yumuşamış olan Rhys hafif sandalyeyi tek elle kaldırarak kızın yakınına taşıdı. “Yerinde olsam, çok fazla macera beklentisinde olmazdım. Seninle ilgilenip güvende tutacağım.”

Fincanın köşesinden ona bakarken Helen'in gözlerinin içi gülüyordu. “Söylemek istediğim, *senin* macera olduğundu.”

Rhys kalp atışlarının bir dizi teneke asker gibi yuvarlandığını hissetti. Her zaman kadınların günlük hâllerinden,

onlara lütfedilenleri rahat bir tavırla keşfetmekten keyif alırdı. Hiçbiri Helen'in ruhunun tam merkezinde yarattığı sızlayan açlığa sebep olmamıştı. Tanrı yardımcısı olsun, onun üzerindeki gücünü keşfetmesine asla izin veremezdi yoksa onun merhametine kalırdı.

Birkaç dakika içerisinde mücevherci Bay Sauveterre ofise bir elinde büyük siyah deri bir çanta, diğerinde ise katlanır, küçük bir masayla gelmişti. Saçları erkenden seyrekleşmeye başlayan, ufak tefek, zayıf ama keskin bakışları olan bir adamdı. Sauveterre Fransa'da doğmasına rağmen, iki yaşından beri Londra'da yaşadığı için İngilizceyi aksansız konuşuyordu. Başarılı bir camcı olan babası oğlunu zanaatkâr olması yönünde teşvik etmiş ve sonunda ona kuyumcudaca bir çıraklık pozisyonu bulmuştu. Sonrasında ise Sauveterre Fransa'da sanat okuluna gitmişti. Mezun olduktan sonra Paris'te Cartier ve Boucheron için tasarımcı olarak çalışmıştı.

Kendini gösterme arzusunda genç bir adam olan Sauveterre, Winterborne'un baş mücevhercisi olma şansına balıklama atlamıştı. Çok fazla mahareti vardı ve zanaatine güveniyordu ama aynı zamanda çenesini ne zaman kapatmasını gerektiğini de biliyordu. İyi bir mücevherci müşterilerinin sırlarını saklardı ve Sauveterre'in bildiği çok fazla sır vardı.

Sauveterre ustaca reverans verdi. "Leydim." Deri çantayı zemine yerleştirdi. Helen'in önüne ufak tezgâhı açmaya başladıktan sonra çantadan bir tepsi çıkardı. "Anladığım kadarıyla nişan yüzüklerini görmek istiyorsunuz? Pırlanta sizin zevkinize hitap etmedi mi?"

"Daha ufak bir şeyi tercih ederim," dedi Helen ona. "El işi yaparken veya piyano çalarken sıkıntı yaratmayacak bir yüzük."

Mücevherci paha biçilemez pırlantanın bir sıkıntı ola-

rak tarif edilmesi karşısında gözünü bile kırpmadı. “Elbette leydim, size uyacak bir şeyler bulacağız. Bulamazsak da, arzu ettiğiniz her şeyi yapabilirim. Aklınızda bir değerli taş var mı?”

Helen başını iki yana sallarken şaşkın bakışları siyah süet üzerinde sıra sıra parıldayan yüzüklerde gezindi.

“Belki hoşunuza giden bir renk vardır?” diye teşvik etti Sauveterre.

“Mavi.” Cevap verirken Rhys’e temkinli bir bakış attı ve o da istediği her şeye sahip olabileceğini onaylar şekilde hafifçe başını salladı.

Çantayı karıştırmak için eğilen mücevherci çabucak yüzükleri yeni bir tepsi üzerine yerleştirmeye başladı. “Safirler... akuamarinler... opaller... aleksandritler... ah işte mavi topaz. Oldukça nadirdir. Rusya’daki Ural Dağları’ndan çıkarıldı...”

Sauveterre en az yarım saat boyunca Helen’in yanında oturup ona çeşitli yüzükler göstererek taşların ve yerleşim şekillerinin özelliklerini anlattı. Helen mücevhercinin varlığı karşısında kendini rahat hissetmeye başladıkça onunla daha çok konuşmaya başladı. Hatta sanat ve müzikten bahsedip adamın Paris’teki işlerini sorarken oldukça konuşkan bir hâl almıştı.

Su götürmez bir şekilde Rhys ile olan konuşmalarına göre daha rahattı.

Kıskançlık bir diken gibi vücuduna saplanırken Rhys masasına hızla yürüyüp cam kavanozdaki nane şekerlemelerine uzandı. Ağzına yumuşak beyaz katmanı atarak camdan dışarı bakmaya gitti. Yumurta beyazı, pudra şekeri ve aromalı esanstan yapılan şekerleme hemen ağzında eriyerek naneli bir su hâline gelmişti.

Helen’in mücevherciye, “Bu nedir?” diye sorduğunu duydu.

“Pırlantalarla çevrelenmiş bir Ay taşı.”

“Ne kadar güzelmiş. Taşın bu şekilde parıldamasını sağlayan nedir?”

“Bu etkiye ışıltı deniyor, leydim. Ay taşının doğal katmanları ışığı yansıtıyor ve içeriden parıldıyormuş gibi gösteriyor.”

Yüzüğün Helen’in ilgisini çektiğini algılayan Rhys bir bakış atmak için yanlarına gitti. Helen yüzüğü uzattı ve o da yakından inceledi. İkinci derecede değerli taşın belirsiz bir renkte pürüzsüz bombeli oval bir kesimi vardı. Sağa sola çevirirken soluk derinliklerinden gelen ışığı sıcak ve soğuk mavi tonlarında parıldıyordu.

Çok hoş bir yüzüktü ama pırlantalarla çevrelenmiş olmasına rağmen merkezdeki taş ona ilk verdiğine göre oldukça mütevazıydı. Winterborne’un eşine yaraşır bir şey değildi. İçten içe Sauveterre’e böyle gösterişsiz bir mücevheri getirdiği için lanet okuyordu.

“Helen,” dedi ters bir şekilde, “sana başka bir şey göstermesine izin ver. Bu, tepsideki en değersiz yüzük.”

“Bana göre en değerlisi,” dedi Helen neşeyle. “Hiçbir şeyin değerini ederine göre yargılamam.”

“Hoş bir söz,” diye yorumda bulundu Rhys. Bir mağaza müdürü olarak göğsünün sıkışmasına sebep olmuştu. “Ama bu sana layık bir şey değil.”

Diplomatik şekilde mücevherci teklifte bulundu. “Eğer isterseniz, daha büyük pırlantalarla etrafını çevreleyebilir ve genişletebilir...”

“Tam da bu hâli hoşuma gitti,” diye ısrar etti Helen.

“Bu yarı değerli bir taş,” dedi öfkeyle Rhys. Eski sevgilileri olsa bu şeyle dalga geçerdi.

Sauveterre gergin sessizliği bozdu. “Bu kalitedeki bir taş, düşündüğünüzden daha değerli olabilir, Bay Winterborne. Mesela orta boyuttaki bir safir veya yakuttan daha pahalı...”

“Karımın ona yaraşacak bir yüzüğü olmasını istiyorum,” diye tersledi Rhys.

Helen gözünü kırpmadan ona baktı. “Ama istediğim bu yüzük.” Ses tonu nazik, ifadesi mülayimdi. Ne istediğini bilmediği için fikrini değiştirmek çok kolay olurdu.

Rhys itiraz etmek istedi ama bakışlarındaki bir şey ilgisini çekmişti. Onun tarafından sindirilmemek için çabala-
dığının farkına vardı.

Lucifer’ın alev alan hayaları aşkına. Onu reddetmesinin hiçbir yolu yoktu.

Sıkılmış yumruklarını açarak yüzüğü gözlerinde onu öldürme isteği açık olan bir bakışla mücevherciye verdi. “Bunu alıyoruz,” dedi sert bir şekilde.

Sauveterre parıldayan tepsileri tekrar çantasına koyarken Rhys Galce küfürler mırıldanıyordu. İhtiyatlı davranan Helen ve mücevherci sözlerin anlamını sormadı.

Sauveterre deri çantasını kapattıktan sonra Helen’in uzattığı elini tutarak centilmence bir hareketle üzerine doğru eğildi. “Leydim, lütfen nişanınız konusundaki tebriklerimi kabul edin. Umarım...”

“Gitme zamanın geldi,” dedi Rhys sertçe, onu dışarı yönlendirerek.

“Ama masa...” diye itiraz etti Sauveterre.

“Sonra gelip alabilirsin.”

Mücevherci omzunun üzerinden Helen’e bakmak için uzandı. “Eğer başka bir konuda yardımcı...”

“Yeterince yardımcı oldun.” Rhys onu kapı eşiğinden itirdi ve kapıyı kararlı bir şekilde kapattı.

“Teşekkür ederim,” dedi Helen kısık sesle. “Senin seçeceğin bir şey olmadığını biliyorum ama beni mutlu etti.”

Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde, ona gülümsüyordu, gözlerinin kenarlarında sevimli kırışıklıklar belirmişti.

Rhys onun pırlantayı bir Ay taşıyla değiştirmekten ne-

den bu kadar memnun olduğunu anlayamıyordu. Tek anlayabildiği kendi saflığından korunması gerektiği idi. “Helen,” dedi kabaca, “üstünlük sendeyken, bu kadar kolay pes etmemelisin.”

Helen ona sorgular bir bakış attı.

“Pahalı bir yüzüğü sadece değerinin çok küçük bir kısmı eden bir şeyle değiştirdin,” diye açıkladı. “Kötü bir pazarlıktı. Farkı karşılayacak bir şey talep etmelisin. Bir kolye veya taç.”

“Bir taca ihtiyacım yok.”

“Hesap defterini dengelemek için bir ayrıcalık istemelisin.”

“Evlilikte bir hesap defteri yoktur.”

“Her zaman bir hesap defteri vardır,” dedi ona Rhys.

Helen’in ifadesinden buna katılmadığını gördü. Ama kız itiraz etmek yerine nane şekerlemelerinin olduğu kavanozun yanına gidip kapağını kaldırdı ve ferah, kuvvetli kokuyu içine çekti.

“Demek buradan geliyormuş,” dedi. “Öncesinde nefesinde bir koku fark etmiştim.”

“Çocukluğumdan beri çok severim, köşedeki şekerleme dükkânına teslimatları ben taşırdım,” diye itiraf etti Rhys. “Şekerlemeci eskiden kırık olanları almama izin verirdi.” Biraz tereddüt ederek, “Hoşuna gitmedi mi?” diye sordu.

Kavanoza bakarken Helen’in yanağının hatları kıvrıldı. “Gitmez olur mu? Oldukça... güzel görünüyorlar. Bir tane deneyebilir miyim?”

“Elbette.”

Kendinden emin bir şekilde kavanozun içindeki ufak beyaz yuvarlağa uzandı ve ihtiyatla ağzına koydu. Hızla erimesini ve güçlü nane aromasını tatmayı hiç beklemiyordu. “Ah. Oldukça...” Öksürüp kahkaha atarken kış mavisi gözleri hafifçe sulanmıştı, “Etkiliymiş.”

“Bir bardak su ister misin?” diye sordu Rhys, eğlenerek. “İstemez misin? O zaman sana bunu vermeme izin ver.” Kızın sol elini tutarak Ay taşını parmağına geçirmeye çalıştı ama tereddüt etti. “İlk seferinde nasıl teklifte bulunmuştum?” Gergin hissetmişti ve kendini muhtemel bir reddedilmeye karşı hazırlamıştı. Söylediklerinin tek kelimesini bile hatırlayamıyordu.

Helen’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İkimiz için olan avantajlarını belirtip gelecek hedeflerimizin uyuştüğunu açıklamıştın.”

Rhys utanarak bunu özüksedi. “Kimse beni romantik olmakla suçlamadı,” dedi kederle.

“Eğer romantik olsaydın nasıl teklif ederdin?”

Rhys bir anlığına düşündü. “Sana Galce bir kelime öğreterek başlardım. *Hiraeth*. İngilizce bir karşılığı yok.”

Helen, “*hiraeth*,” diye tekrar ederken “r” harfini onun gibi vurgulayarak söylemeye çalıştı.

“Evet. Kaybolan veya hiç var olmamış bir şeye olan özlem demek. Bir insan, bir mekân veya hayatındaki bir zaman için... ruhunda hissettiğin hüzündür. *Hiraeth* bir Gallerliyi mutlu olmaya en yakın olduğu zamanda bile çağırıp ona yarım kaldığını hatırlatır.”

Helen’in kaşları endişeyle çatıldı. “Böyle mi hissediyorsun?”

“Doğduğum günden beri.” Kızın ufak tefek ama güzel yüzüne baktı. “Ama seninleyken öyle hissetmiyorum. Bu yüzden seninle evlenmek istiyorum.”

Helen gülümsedi. Ellerini Rhys’in boynuna dolamak için uzandı. Dokunuşu teninde çeğiştirilen ipek kumaş kadar hafifti. Ayak uçları üzerinde durarak Rhys’in başını kendine doğru çekip onu öptü. Dudakları çiçektaçlarından bile daha pürüzsüzdü. İpek gibi sarıyor ve serinlik sunuyordu. Yumuşak tatlılığın onu ele geçirdiğine ve içindekilerin yer değıştirdiğine dair tuhaf bir teslim olma hissine kapıldı.

Öpücüğü yarıda kesen Helen tekrar topukları üzerine indi. “Tekliflerinde bir gelişme var,” dedi ona ve elini uzatırken Rhys beceriksizce yüzüğü parmağına takmaya çalıştı.

Beşinci Bölüm

Rhys, Helen'i ofisindeki bir kapının açıldığı geçide, oradan da evinin üst katlarından birindeki camlı bir galeriye yönlendirirken elleri ellerinin arasındaydı.

O gün içine bir kere daha gerçekdışı bir his dolmuştu. Yaptığı şey yüzünden oldukça şaşkıındı. Geri dönüş ihtimali olmayan bir şekilde adım adım eski hayatından ayrılıyordu. Bu ele avuca sığmaz ikizlerin kahramanca davranışlarına benzemiyordu, bu değiştirilemez sonuçları olan ciddi bir karardı.

Onu merdivenlere yönlendirirken Rhys'in omuzları âdetâ bütün geçidi kaplıyordu. Parlak siyaha boyanmış şık bir kapısı olan ufak bir merdiven sahanlığına doğru ilerlediler. Rhys kapının kilidini açtıktan sonra geniş, sessiz bir eve girdiler. Beş kat, büyük bir hol ve merdivenlerin etrafına konumlanmıştı. Görünürde hizmetli yoktu. Ev tertemizdi ve yeni kokusu vardı. Yeni boya, cila, ahşap verniği kokuyordu ama az eşyayla sade bir şekilde döşenmişti. Yerler sert zemindi.

Helen burayı *Eversby* manastırının konforlu eskiliği, taze çiçekler ve sanat eserleriyle dolu odaları ve yerleri kaplayan eskimiş desenli halılarıyla karşılaştırmadan edemiyordu. Evde masaların üzerine kitaplar yığılı olurdu. Büfeler kristaller, porselenler ve gümüşlerle doluydu. Napol-

yon ve Josephine adındaki siyah spanyel köpekler püsküllü abajurların aydınlattığı odalarda oradan oraya koştururlardı. Her zaman sıcak ekmek, kavanoz kavanoz reçel ve balın olduğu ikinci çayları olurdu. Akşamları müzik, oyunlar, tatlılar, sıcak şarap, geniş ve rahat koltuklarda uzun sohbetler olurdu. Güneşi, nehirleri ve kırlarıyla Hampshire'dan başka bir yerde yaşamamıştı.

Londra'nın merkezinde yaşamak çok daha farklı olacaktı. Temiz ve sessiz ortama göz gezdirirken Helen evi renkle doldurulmayı bekleyen boş bir tuval olarak hayal etmeye çalıştı. Bakışları yüksek tavana kadar uzanan sıralı parlak camları takip etti.

“Çok hoş,” dedi.

“Biraz yumuşatılmaya ihtiyacı var,” diye dobra bir şekilde cevap verdi Rhys. “Ama zamanımın çoğunu mağazada geçiriyorum.”

Onu süit odalara çıkan uzun bir koridora yönlendirdi. Mobilyasız bir girişten büyük, kare şeklinde yüksek tavanı ve krem rengine duvarları olan bir yatak odasına geçtiler. Helen'in nabızı hafiften başını döndürecek denli hızlanmıştı.

Burası en azından yaşanmışlık belirtisi olan bir odaydı. İçerisi balmumu, sedir ve yanmış odun külü kokuyordu. Bir duvarda geniş ama alçak bir giyinme dolabı vardı, üzerinde işlemeli bir ahşap kutu ile cep saati, düz fırça ve tarak gibi eşyalarının olduğu bir tepsi duruyordu. Zemin sarı ve kırmızı renklerde dokunmuş Türk halısıyla kaplanmıştı. Maun ağacından yapılmış dev işlemeli direkleri olan yatak en uzaktaki duvarı ortalamıştı.

Helen şömineye doğru ilerlerken şöminenin rafındaki eşyaları inceliyordu; saat, bir çift mumluk ve yeşil cam bir vazoya konmuş mumları yakmak için kullanılan odun kalıntıları vardı. Şömine yanıyordu. Rhys önceden hizmetçile-

rini haberdar mı etmişti? Evdeki çalışanlar günün ortasında geleceğini biliyor olmalıydılar. Ve sekreteri Bayan Fernsby, tam olarak neler olacağını biliyordu.

Birazdan yapacakları için hissettiği pervasızlık neredeyse bacaklarının titremesine sebep olmuştu.

Ama kararını vermişti. Şimdi de kararından geri dönmeyecekti, zaten böyle bir isteği de yoktu. Eğer bu duruma pratik açıdan bakılırsa ki bunu yapmak için çok çaba harcıyordu, her gelin gibi o da er ya da geç bunu yaşayacaktı.

Rhys perdelerle camları kapatıp odayı kararttı.

Çatırdayan ve dalgalanan alevlere bakan Helen sesini sakinmiş gibi çıkartmaya çalışarak konuştu. “Bana ne... ne yapmam gerektiğini söyleyeceğine güvenmeliyim.” Titreyen elleriyle uzun iğneyi çıkararak şapkayı çekiştirip başından çıkardı ve duvağı gevşek bir şekilde kısa kenarı boyunca doladı.

Rhys’in arkasından geldiğinin farkındaydı. Elleri Helen’in omzunu kavradı ve dirseklerine doğru kaydı. Ellerini üzerinde gezdirerek sakinleştirici bir şekilde okşadı. Ürkek bir şekilde Helen göğsüne yaslandı.

“Daha önce beraber aynı yatakta yatmıştık,” diye mırıldandığını duydu Helen. “Hatırladın mı?”

Helen’in bir anlığına kafası karışmıştı. “*Eversby* manastırında, hasta olduğun zamanı kastediyor olmalısın?” Yanakları kızarak ekledi, “Ama ona yatağı *paylaşmak* denemezdi.”

“Ateşten yandığımı hatırlıyorum. Ve bacağım çok fena ağrıyordu. Sonra sesini duydum ve başımda serin ellerini hissettim. Bana içecek tatlı bir şey vermiştin.”

“Orkide çayı.” Annesinin yazdığı oldukça geniş kapsamlı günlükleri inceleyerek orkidelerin tedavi edici özellikleri hakkında çok fazla şey öğrenmişti.

“Sonra başımı buraya yaslamama izin verdin.” Boştaki elini kızın önüne, göğsünün üstüne kaydırdı.

Helen tedirginlikle nefes aldı. “Bunu hatırlayacağını düşünmemiştim. Çok hastaydın.”

“Son nefesime kadar hatırlayacağım.” Avuçları nazikçe göğsünün kıvrımına yanaşırken uçları ortaya çıkana kadar etrafında gezinmişti. Şapka Helen’in gergin ellerinden düştü. Rhys fısıldarken şaşkınlıktan hareketsiz kalmıştı, “O ana dek uyumamak için, kollarında uyanık kalmak için uykuyla hiç bu kadar mücadele etmemiştim. Hiçbir rüya bana daha fazla zevk veremezdi.” Başını eğdi ve Helen’in boynunu öptü. “Neden kimse sana engel olmadı?”

Helen, dudağın tenindeki hissiyle, erotik bir sürtünmenin verdiği sıcaklıkla titredi. “Seninle ilgilenmeme mi?” diye sordu sersemlemiş bir hâlde.

“Evet, kaba tavırları olan, avam tabakadan, üstelik yarı çıplak bir yabancıyla. Kimse ne olduğunun farkına varmadan sana zarar verebilirdim.”

“Bir yabancı değil, aile dostuydun. Hiç kimseye zarar verebilecek bir pozisyonda değildin.”

“Benden uzak durmalıydın,” diye ısrar etti.

Helen bilgiç bir tavırla, “Birinin sana yardım etmesi gerekliydi,” dedi. “Çoktan ev ahalisinin geri kalanını korkutmuşsun.”

“Demek aslanın inine girmeye cesaret ettin.”

Helen, koyu renk gözlerinin ardındaki niyete tebessüm etti. “Görünüşe göre herhangi bir tehlike yokmuş.”

“Yok mu?” Sesinin tınısında inceden bir alay vardı. “Bizi getirdiği yere baksana. Elbisen çözülmüş durumda yatak odamdasın.”

“Elbisem çözülmüş değil...” Helen korsesinin açıldığını ve kumaşın üst eteğin ağırlığıyla öne doğru sarktığını hissedince lafını yarıda kesti. “Ah.” Konuşurlarken Rhys’in elbisesinin düğmelerini çözdüğünün farkına vardığında endişe duymaya başladı. Elbisenin düşmesini engellerken sinir hücreleri aynı anda hem yanıyor hem de donuyordu.

“Öncelikle neler olacağı hakkında konuşacağız.” Rhys’in dudakları yanaklarını okşadı. “Ama ikimiz de rahat hissederek çok daha iyi olur.”

“Zaten rahat hissediyorum,” derken karnı bir saat mekanizması gibi gerilmişti.

Rhys onu kendine doğru çekerken avuçlarından biri sırtının korseli kısmına kaydı. “Bu düzenekle mi?” diye sorarken sıralı balina kemiği çıkıntılarına dokunuyordu. “Peki ya bunda?” Ellerini hafif bir dokunuşla tarlatanın at kılından küçük yastığına koydu. “Herhangi bir kadının bu kadar teçhizat içerisinde rahat hissedebileceğinden şüpheliyim.” Bağları çözmeye devam etti. “Ayrıca modayı takip eden leydiler artık tarlatan giymiyorlar.”

“B-bunu nasıl biliyorsun?” diye sordu Helen, düzenek yere düşerek ses çıkardığında irkildi.

Dudaklarını Helen’in kulağına doğru götüren Rhys, büyük bir sır veriyormuş gibi fısıldadı. “İç çamaşır ve tuhafiye, ikinci kat, yirmi üçüncü bölüm. Müdürün en son raporuna göre artık bunları stokta bulundurmuyoruz.”

Helen iç çamaşırları hakkında konuştuklarına mı yoksa ellerinin elbisesinin altında rahat bir şekilde dolaştığına mı daha çok şaşırdığına karar veremiyordu. Kısa sürede iç eteği ve korsesi tarlatanıyla beraber yerle buluşmuştu.

“Hiç mağazadan giysi almadım,” demeyi başardı. “Yabancılar tarafından yapılmış bir şeyi giymek tuhaf geliyor.”

“Dikişler kendilerini ve ailelerini geçindirmeye çalışan kadınlar tarafından dikiliyor.” Rhys elbisesinin kollarını kolundan çekti ve elbise yere düşüp yerde karanlık bir çukur oluşturdu.

Helen çıplak kollarındaki diken diken olmuş tüylerini ovuşturdu. “Terziler senin dükkânında mı çalışıyor?”

“Hayır, satın almak için görüşmeler yaptığım fabrikada.”

“Neden...” derken durdu ve Rhys korseseinin son kopçasını çözerken irkilerek uzaklaştı. “Ah, lütfen yapma.”

Rhys duraklarken bakışları gergin suratını inceliyordu. “Bunun kıyafetsiz yapıldığının farkındasın, değil mi?” diye nazikçe sordu.

“En azından iç geceliğim üzerimde kalabilir mi?”

“Evet, eğer işi senin için kolaylaştıracaksa.”

Korseyi çekiştirerek çözerken Helen gerginlikle bekleyip olacaklar dışında bir şeye odaklanmaya çalışıyordu. Bunu başaramayarak kendini ona bakmaya zorladı. “Bu konuda oldukça başarılısın,” dedi. “Kadınların sık sık elbiselerini çıkarır mısın? Sanırım çok fazla metresin olmuştur.”

Rhys hafifçe tebessüm etti. “Hiçbir zaman aynı anda birden fazla olmadı. Metresleri nereden biliyorsun?”

“Ağabeyim Theo’nun bir zamanlar metresi vardı. Kız kardeşlerim onunla babam arasında bir tartışmaya kulak misafiri olmuş ve sonrasında bana anlattılar. Görünüşe göre babam Theo’nun metresinin çok pahalı olduğunu söylemiş.”

“Metresler genellikle öyledir.”

“Eşlerden daha pahalı mı?”

Rhys tedirgin bir şekilde gömleğinin önüne koyduğu sol eline baktı. Ay taşı kendi içinden gelen ışıkla parlıyordu. “Görünüşe göre benimkinden daha pahalı,” dedi alaycı bir şekilde. Helen’in topuzuna uzanarak saçından fırketeleri çıkarırken güzel bukleleri omuzlarına ve sırtına döküldü. “Sana nazik davranacağım, *cariad*. Olabildiğince az acı duymanı sağlayacağım.”

“Acı mı?” Helen kendini geri çekti. “Ne acısı?”

“Bakirelik acısı.” Rhys ona uyarıcı bir bakış attı. “Bundan haberin yok mu?”

Gergin bir şekilde başını iki yana salladı.

Rhys kaygılı gözüküyordu. “Önemsiz olduğunu söylüyorlar. O... Kahretsin, kadınlar böyle şeyler hakkında konuşmazlar mı? Hayır mı? Peki ya aylık kanaman başladı-ğında? Bunu sana nasıl açıkladılar?”

“Annem hiçbir şeyden bahsetmedi. Hiç beklemiyordum. Oldukça... endişe vericiydi.”

“Endişe verici mi?” diye kuru bir ses tonuyla tekrar etti. “Muhtemelen korkudan aklını kaçırmışsındır.” Helen’i şaşkırtan bir şekilde Rhys onu yavaşça kendine çekerek sarıldı. Helen başını omzuna yaslamıştı. Bu denli samimi bir şekilde ona dokunulmasına alışkın olmayan Helen, sarılışı karşısında kaskatı kesilmişti. “Başına geldiğinde ne yapmıştın?” diye sorduğunu duydu.

“Ah... Bu konuyu seninle konuşamam.”

“Neden konuşamazsın?”

“Hoş olmaz.”

“Helen,” dedi Rhys bir an sonra. “Kadın vücudunun nasıl işlediği de dahil olmak üzere, hayatın gerçeklerine oldukça aşinayım. Bir centilmenin bunu sormayacağından şüphem yok. Ama ikimiz de söz konusu ben olduğumda bunun bir sorun olmayacağını biliyoruz.” Helen’in kulağının hemen altındaki yumuşak boşluğa bir öpücük kondurdu. “Bana neler olduğunu anlat.”

Pes etmeyeceğinin farkına vardığında Helen kendini cevap vermek için zorladı. “Bir sabah... geceliğimde ve çarşaflarda lekelerle uyandım. Karnım çok kötü ağrıyordu. Kanamanın durmayacağını farkına vardığımda çok korkmuştum. Öleceğimi sandım. Okuma odasının köşesine gidip saklandım. Beni Theo buldu. Genellikle yatılı okul için uzakta olurdu ama tatil için eve dönmüştü. Neden ağladığımı sordu, ben de ona anlattım.” Helen duraklarken rahmetli abisini sevgi ve hüznle hatırlıyordu. “Çoğu zaman Theo bana karşı mesafeli dururdu. Ama o gün çok nazikti. Bana... ihtiyacım olan yere koymam için katlanmış bir mendil verdi. Belimin etrafına sarmak için küçük bir battaniye buldu ve odama kadar gitmeme yardım etti. Ondan sonra da neler olduğunu açıklaması için bir hizmetçi

yolladı ve şeyi nasıl kullanacağını...” Utançtan sözüne devam edemedi.

Rhys, “Hijyenik havluları mı?” diyerek onu teşvik etti.

Helen’in utanç dolu sesi iç yeleğinin omuzlarında boğulmuştu. “Bütün bunları nasıl biliyorsun?”

Kulağına doğru bir gülümseme hissetti. “Mağazanın eczane bölümünde satılıyor. Hizmetçi sana başka ne dedi?”

Sinirlerinin bozuk olmasına rağmen Helen onun sarılmasıyla rahatladığını hissetti. Böyle hissetmemek mümkün değildi. İri yarı ve sıcaktı. Nane, tıraş sabunu ve yeni kesilmiş oduna benzeyen hoş reçineli kuru bir kokusu vardı. Bir şekilde hem heyecan verici hem de rahatlatıcı olabilen oldukça erkeksi bir kokuydu.

“Bir gün, evlendikten sonra kocamla beraber aynı yatağı paylaşacağımı ve kanamamın bir süreliğine durup bebeğin büyüyeceğini söyledi.”

“Peki bebeklerin nasıl yapıldığına dair hiçbir şeyden bahsetmedi mi?”

Helen başını iki yana salladı. “Sadece dadının her zaman söylediği gibi beктаşıüzümü çalsının altında bulunmadıklarını söyledi.”

Rhys ona endişe ve kızgınlık dolu bir bakış attı. “Yüksek mertebedeki bütün genç kadınlar böyle konularda bilgisiz mi bırakılıyor?”

“Çoğunluğu,” diye itiraf etti Helen. “Gelinin ne bileceğine karar vermek ve ona düğün gecesinde yol göstermek kocanın işidir.”

“Tanrım. Hangisine daha fazla acıdığımı karar veremiyorum.”

Helen tereddüt etmeden, “Geline,” diye karşılık verdi.

Nedense böyle demesi Rhys’in gülmesine sebep olmuştu. Helen’in kaskatı kesildiğini hissedince ona daha sıkıca sarıldı. “Hayır, değerlim, sana gülmüyorum. Sadece cinsel

ilişkiyi daha önce kimseye açıklamamıştım... ve daha cazip gözükmesi için kahrolası bir yol düşünemiyorum.”

“Ah, olamaz,” diye fısıldadı Helen.

“Korkunç olmayacak. Söz veriyorum. Hatta bir kısmı hoşuna bile gidebilir.” Yanağını Helen’in kafasının tepesine bastırıp cezbedici bir yumuşaklıkla konuştu. “Olaylar geliştikçe açıklamam daha iyi olacak, değil mi?” Helen’in gittikçe artan bir hızla başını aşağı yukarı sallamasını hissedene kadar sabırla bekledi. “O zaman yatağa geçelim.”

İstekli ama gönülsüz olan Helen ona yatağa kadar eşlik ederken dizlerinin bağının çözüldüğünü fark etti. Hızlıca örtülerin altına girmeye çalıştı.

“Bekle.” Rhys ayak bileklerinden birini tutup onu kendine doğru ustaca çekerken yatağın kenarında ayakta duruyordu.

Helen’in yüzüne korku dolu bir kırmızılık hâkimdi. Onu tamamen çıplak kalmaktan alıkoyan sadece uzun çorapları, ince iç geceliği ve açık dikişi olan paçalı külotuydu.

Çoraplı bileğini tutan Rhys bir elini yavaşça bacaklarında gezdirdi. Örülmüş pamuğun birkaç yerinin yamalandığını görünce kaşları çatıldı. “Böyle güzel bacaklar için,” diye mırıldandı, “sert ve kötü bir çorap.” Elleri bacaklarına sarılmış jartiyerinde gezindi. Uzun çorabının lastikleri esnekliğini kaybettiğinden jartiyer klipsinin sıkıca bağlanması gerekiyordu ki bu da günün sonunda bacakta genellikle kırmızı çizgiler bırakırdı.

Klipsi çözdükten sonra Rhys bacağına halka şeklindeki tahriş olmuş yeri buldu. Kaş çatışı derinleşti ve durumu onaylamayan bir şekilde nefesini verdi. “Wfft.”

Helen, daha önce bir şey onu memnun etmediğinde bu Galce sesi çıkardığını duymuştu. Rhys çoraplarını kıvrarak çıkarıp hoşnutsuz şekilde kenara fırlattıktan sonra diğer bacağına geçti.

“Sonrasında o çoraplara ihtiyacım olacak,” dedi Helen kıyafetlerinin böyle gelişigüzel atıldığını görünce telaşlanmıştı.

“Onları yenileriyle değiştireceğim. Yanında ona uygun bir jartiyerle.”

“Kendi çoraplarım ve jartiyerlerim oldukça iş görüyor.”

“Bacağında iz bırakmışlar.” İkinci çorabı ustaca top hâline getirdikten sonra dönüp açık olan şömineye doğru fırlattı. Tam isabetle ateşe düştü ve sarı bir alevle parladı.

Helen birden sinirlenerek, “Neden yaktın ki?” diye sordu.

“Sana layık değildi.”

“Bana aitti!”

Onu sinirlendiren bir şekilde Rhys hiç de pişman gözük-müyordu. “Gitmeden önce sana bir düzine vereceğim. Bu seni tatmin eder mi?”

“Hayır.” Helen kaşlarını çatarak bakışlarını çevirdi.

“Değersiz, pamuktan bir çoraptı,” dedi alaycı bir şekilde, “bir sürü yaması vardı. Mutfağımdaki bulaşıkçının bile daha iyisini giydiğine bahse varım.”

Ravenel ailesindeki arabulucu rolüyle yıllardır sabretmeyi öğrenen Helen dilini tutarak, kendine cevap verecek kadar güvenmeden önce iki defa ona kadar saydı. “Çok fazla çorabım yok,” dedi ona. “Yenilerini almak yerine onları yamalamayı ve cep harçlığımı kitaplar için kullanmayı tercih ediyorum. Belki o kumaş parçasının senin için bir değeri yoktu ama benim için vardı.”

Rhys sessizdi ve kaşları çatılmıştı. Helen tartışmayı büyütmek için hazırlandığını sanmıştı. Sessizce, “Özür dilerim, Helen. Durup düşünmedim. Sana ait bir şeyi yok etmeye hakkım yoktu,” dediğinde bayağı şaşırmıştı.

Onun çok fazla özür dileyen veya kendini mahcup hissedenden bir adam olmadığını bilen Helen, sinirinin geçtiğini hissetti. “Affedildin.”

“Bundan sonra eşyalarına saygıyla muamele edeceğim.”

Helen alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sana, iki yüz tane saksılı orkide dışında pek fazla eşyayla gelmeyeceğim.”

Rhys’in elleri omzuna dokunup iç geceliğinin askılarıyla oynadı. “Hepsinin Hampshire’den getirilmesini isteyecek misin?”

“Hepsi için yeterli yer olduğunu sanmıyorum.”

“Onları burada tutman için bir yol bulacağım.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bulur musun?”

“Tabii ki.” Rhys’in parmak uçları Helen’in omzunun kıvrımlarında ayartıcı bir şekilde dolanıyordu. “Mutlu olman için gereken her şeye sahip olmanı sağlamaya niyetliyim. Orkideler... kitaplar... sadece senin için uzun çoraplar dokuyan bir ipek fabrikası.”

Bir kahkaha boğazında takılırken usul usul okşayışlarıyla nabızı hızlanmıştı. “Lütfen benim için bir ipek fabrikası satın alma.”

“Aslında halihazırda bir ipek fabrikam var. Whitchurch’ta.” Kızın soluk omuz kıvrımlarını öpmek için eğildi. Dudaklarının dokunuşu sıcak ve güneş ışığı kadar hafifti. “Eğer istersen bir gün seni oraya götürürüm. Kocaman bir yer. Sıralı kocaman makineler ham ipekleri saçından bile ince ipliklere dönüştürüyor.”

“Bunu görmek isterim,” diye heyecanla bağırdı Helen ve Rhys onun bu ilgisine gülümsedi.

“O zaman göreceksin.” Parmakları salınmış sarı buklelerinin arasında gezindi. “Kurdele ve uzun çoraplar konusunda hiç eksiklik hissetmeyeceksin, *cariad*.” Kızı yatağa doğru yönlendirirken paçalı külotunun beline dokunmak için iç geceliğinin altına uzandı.

Helen gerildi ve Rhys’in ellerini yakaladı. “Çok utangacı,” diye fısıldadı.

Rhys’in dudakları nazikçe kulağına doğru ilerledi.

“Utangaç kadınlar iç çamaşırlarının nasıl çıkarılmasını tercih ederler? Hızlı mı yoksa yavaş mı?”

“Sanırım... hızlı.”

Bir anda iç çamaşırı aşağı çekiltilirip ustaca çıkarılmıştı. Çıplak baldırlarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Rhys doğrulup kravatını çözmeye başladı. Önünde soyunmaya niyetli olduğunu anlayan Helen çarşafının ve kuştüyü yorganın altına girip onları göğüslerine kadar çekti. Yatak yumuşak ve temizdi. Çamaşır sodasının keskin kokusu rahatlatıcıydı çünkü ona *Eversby* manastırını hatırlatıyordu. Bakışlarını şömineye dikmişti ama göz ucuyla Rhys’in hareketlerini görebiliyordu. Yakası ve manşetleriyle uğraşıyordu. Hemen sonra iç ceketini ile gömleğini kenara attı.

“İstersen bakabilirsin,” diye normal bir şekilde söylediğini duymuştu. “Senin aksine ben utangaç değilim.”

Örtüleri sıkıca tutup boynuna kadar çeken Helen ona çekingen bir bakış atmaya cesaret etmişti... ve ondan sonra bakışlarını alamadı.

Rhys üstünde yalnızca pantolonuyla pantolon askıları kalçalarına doğru sarkmış hâlde dururken mükemmel görünüyordu. Göğüs kafesi, kemikleri demirden bir iple dikilmiş gibi inanılmaz sertti. Yarı çıplak hâliyle rahat görünen Rhys yatağın kenarına oturarak ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Sırtı kas katmanlarıyla doluydu ve hatları o kadar şekilliydi ki esmer teni sanki cilalanmış gibi parlıyordu. Ayağa kalkıp onunla yüz yüze gelince Helen geniş göğsünde bir tane bile kılın olmadığını keşfiyle şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

Ağabeyi Theo genellikle *Eversby* manastırında lakayt bir şekilde robdöşambriyle gezinirken göğsünün üst kısmındaki sert kıllar belli olurdu. Devon’ın küçük erkek kardeşi West ciddi bir şekilde üşüttükten sonra yatağa yatırılınca

Helen onun da vücudunun tüylü olduğunu fark etmişti. Bütün erkeklerin bu şekilde yaratıldığını sanmıştı.

“Sen... pürüzsüzsün,” dedi yüzü kızarıırken.

Rhys hafifçe gülümsedi. “Bir Winterborne özelliği. Babam ve amcalarım da aynıydı.” Pantolonunu çözmeye başlayınca Helen hızlıca bakışlarını çevirdi. “Gençlik yıllarımda tam bir lanet gibiydi,” diye hüzünlü bir şekilde lafına devam etti, “yaşıtlarımın tüyleri halı kadar büyürken benim ufak çocuklarınkı gibi bir göğsüm vardı. Elbette arkadaşlarım bu konuda benimle çok dalga geçtiler. Bir ara bana ‘porsuk’ diyorlardı.”

“Porsuk mu?” diye tekrarladı Helen anlayamayarak.

“‘Porsuğun kıcı kadar çıplak’ diye bir tabir hiç duydun mu? Duymadın mı? Tıraş fırçasının uzun kılları porsuğun kuyruğunun etrafındaki bölgeden geliyor. İngiltere’deki çoğu porsuğun arkasındaki tüylerin yolunarak çıplak hâle getirildiğine dair bir şaka var.”

“Çok kaba davranmışlar,” dedi Helen kızgınlıkla.

Rhys güldü. “Erkek çocukları böyledir. İnan bana, ben de farklı değildim. Hepsini pataklayacak kadar büyüdükten sonra bana tek kelime etmeye cesaret edemediler.”

Rhys uzanırken yatak altında çöktü. Ah, Tanrım. İşte o an gelmişti. Helen kollarını gergin bir şekilde karnına doladı. Ayak parmakları koyun yünü gibi kıvrılmıştı. Daha önce hiç başka bir insanın insafına kalmamıştı.

“Sakin ol,” dedi rahatlatıcı bir sesle Rhys. “Korkma. Gel ve seni tutmama izin ver.” Helen’in gergin vücudunu çevirip kaslarına ve sıcak tenine yaklaştırmıştı. Buz kesmiş ayakları bacaklarındaki fırça gibi kıllara değdi. Rhys ellerini sırtına koyarak onu yakınına çekerken şömine ateşinden yayılan ışık üzerlerinde geziniyordu. Rhys’in sıcaklığı vücuduna işlerken Helen biraz sakinleşmeye başladı.

Rhys’in ellerinin iç geceliğinin üzerinden göğüslerini,

avucunun sıcaklığıyla uçları sertleşene kadar kavradığını hissetti. Adamın nefes alışları değişmiş, boğuklaşmıştı, Helen'in dudaklarını nazikçe ısırarak öpüyordu. Dudaklarıyla okşayıp dokunarak onunla oynuyordu. Helen kararsız bir şekilde ağzı açık öpücükleri kendi dudaklarıyla yakalamaya çalışırken nazik dokunuşlar ve çekiştirmeler onu heyecanlandırıyordu. Rhys Helen'in iç gömleğinin yakasını tutan iplere uzandı ve ustaca çekince kıyafet gevşeyerek açıldı.

"Ah," dedi Helen korkarak. Düşen kumaşa uzandı ve Rhys ellerini sıkı ama sıcacık bir kavrayışla hapsetti. "Ah, lütfen..."

Ama elini bırakmıyordu, sadece yeni ortaya çıkmış teninin soluk beyaz kıvrımlarındaki uçuk pembe halelerine sokuldu. Rhys kesik kesik iç çekti. Dilinin ucunu gül rengi göğüs uçlarında gezdirip sıcaklıkla kapladıktan sonra ağzına aldı ve sızlayıp daha fazla gerilene kadar diliyle fiskeler vurduktan sonra diğer göğsüne geçti. Ahlsız arzu karşısında şaşkına dönerek onda ve yaptıklarında kaybolan Helen ona biraz daha yaklaşırken daha fazlasını istedi, daha fazla... *bir şeye* ihtiyacı vardı... ama iç geceliğinin ince katmanlarından beklenmedik bir çıkıntı, bir çeşit kabartı hissetti. Şaşıarak kendini geriye doğru çekti.

Rhys başını kaldırdı. Şömineden gelen közün ışığı alt dudağının ıslaklığında parılıyordu. "Hayır, geri çekilme," dedi boğuk bir sesle. Elini Helen'in kalçalarına doğru kaydırarak onu nazikçe kendine çekti. "Bu..." Kızın kalçaları dikkatli bir şekilde kendi kalçaları üzerine yerleşirken titrek bir nefes aldı, "seni istediğimde başıma gelenler. Orası, sert olan kısım... içine girecek kısım orası." Sanki uygulamalı göstermek için kızın kasıklarını dürttü. "Anladın mı?"

Helen donakaldı.

Yüce Tanrım.

Cinsel ilişkinin böylesine bir sır olmasına şaşırmamalıy-

dı. Eğer kadınlar bilselerdi hiçbir şekilde buna rıza olmazlardı.

Hissettiği kadar dehşet içerisinde görünmemeye çalışmasına rağmen yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Rhys ona hem sıkıntılı hem eğlenen bir bakış attı.

Özür dilercesine, “Sandığından daha iyi,” dedi.

Helen cevap vermeyi istemese de mahcup bir şekilde soracak cesareti buldu. “İçeride nereye?”

Cevap olarak Rhys kızın üzerinde hareket ederek altındaki bacaklarını araladı. Elleri kızın çekingen vücudunda gezinirken baldırlarının iç tarafına dokunup onları okşayarak araladı. İç geceliğinin kenarından altına uzandığında Helen güçlükle nefes alabiliyordu. Bacaklarının arasına hafifçe dokundu ve parmak uçları mahrem tüylerinin arasından kıvrıldı.

Boş bir alanda yuvarlak hareketlerle yapılan bir baskının verdiği tuhaf his karşısında Helen kaskatı kesildi ve Rhys içeri doğru bastırmaya başladı. Sonra inanılmaz bir şekilde vücudu ipeksi ıslaklığa uzanmasına izin verdi ve Rhys’in parmaklarının kayışı... Hayır, bu imkânsızdı.

“Buraya,” dedi kısık sesle, onu mürekkep karası kirpiklerinin altından izleyerek.

Kafa karışıklığıyla inleyen Helen bu ihlalden kaçmak için kıvrandı ama Rhys onu sımsıkı tutuyordu.

“İçine girdiğimde...” Parmağı son eklemine kadar içine girip biraz geri çekilip tekrar kaydı, “başta acı hissedeceksin.” Varlığından haberi olmadığı yerleri okşarken dokunuşu maharetli ve nazikti. “Ama ilk seferden sonra bir daha asla acımayacak.”

Helen içinde uyanan meraklı hisler tarafından dikkati dağılmış şekilde gözlerini kapattı. Sessiz bir odada havada kalmış bir parfüm kokusu gibi kısa süreli ve anlaşılmazdı.

“Bu şekilde hareket edeceğim,” derken parmağı hafif dokunuşlarla ritmik olarak içeri dışarı hareket ediyordu.

Kıvrımlı hareketlerle içine her girişiyle daha da ıslanıyor ve ipeksi hâle geliyordu. “Ta ki içine boşalana kadar.”

“Boşalmak mı?” diye kuru dudakları arasından sordu.

“Bir tür tatmin... kalbinin hızlı atmaya başladığı ve vücudunun bütün uzuvlarıyla tam anlamıyla ulaşamadığın bir şey için mücadele ettiğin an. Tam bir işkencedir ama durmak yerine ölmeyi tercih edersin.” Dudaklarını kızın kıpkırmızı olmuş kulaklarına yaklaştırırken onu amansız bir şekilde tedirgin ediyordu. “Ritmi takip edip sıkıca tutunacaksın,” diye fısıldadı, “çünkü dünyanın sona ermek üzere olduğunu biliyorsun. Birden sona erecek.”

“Kulağa pek rahatlatıcı gibi gelmiyor,” demeyi başaran Helen’in içi tuhaf, kıvrandırıcı, günahkâr bir sıcaklıkla dolup taşıyordu.

Karanlık bir kahkaha kulağının içinde yankılandı. “Rahatlatıcı değil. Ama ahlâksız bir zevk olduğu kesin.”

Parmakları geri çekildi ve kadınlığının kapalı kıvrımlarını nazikçe okşadığını hissetti. Yumuşak açıklığı aralayarak pembe kıvrımlar ve katmanlarla oynamaya başlarken bütün vücudunu sarsacak kadar hassas bir yere dokundu.

“Bu canını acıtıyor mu, *cariad*?”

“Hayır, ama...” Vücudunun belirli kısımlarının yıkamak dışında dokunulmak bir yana varlığını kabul etmesinin oldukça utanç verici olduğunu belleten bir terbiyeyi anlamasına imkân yoktu. Birçok kural yaramaz çocuklara avuçları kızartıp sızlayana kadar cetvelle vurmayı seven tıknaz bir dadı tarafından aşılarmıştı. Böyle dersleri hiçbir zaman unutamazdınız. “Orası... utanç verici bir yer,” dedi sonunda nefes nefese.

Rhys cevabını hemen verdi. “Hayır, değil.”

“Öyle.” Başını salladığında Helen ısrar etti. “Bana kesinlikle öyle olduğu öğretildi.”

Rhys alaycı gözüktü. “Bebeklerin beктаşıüzümü çalılarının altında bulunduğunu söyleyen kişi tarafından mı?”

Cevabını kabul etmek zorunda kalan Helen vakur bir edayla sessiz kaldı. En azından bu durumda olabileceği kadar vakur davranabilmişti.

“Birçok insan kendi arzularından utanır,” dedi. “Ben onlardan değilim. Senin de öyle olmanı istemiyorum.” Avucunu hafifçe Helen’in göğsünün üzerine getirerek yavaşça vücudunun aşağılarına yönlendirdi. “Sen zevk için yaratılmışsın, *cariad*. Hiçbir kısmın utanç verici değil.” Elleri bacaklarının arasına doğru ilerlerken kızın kaskatı kesildiğini fark etmemiş gibi görünüyordu. “Özellikle bu tatlı yer... ah, buran çok güzel. Orkidelerin gibi.”

“Ne?” diye belli belirsiz bir şekilde sordu Helen, Rhys’in onunla dalga geçip geçmediğini merak ediyordu. “Olamaz.”

“Çiçek tacı gibi şekillendirilmişsin.” Parmak uçlarını dış kıvrımlarda gezdirdi. Kızın çaresizce elini çekiştirmesine karşı çıkararak onu araladı. Pembe iç katmanlarını nazikçe başparmağı ile işaret parmağı arasına alarak olabildiğince usulca okşadı. “Ve bunlar da. Çanak yaprakları... öyle diyorlar, değil mi?”

İşte o zaman Helen ne demek istediğini, karşılaştırmının doğruluğunu anlamıştı. Vücudunun her yeri kıpkırmızı olmuştu. Eğer utançtan bayılmak mümkün olsaydı bayılırdı.

Rhys’in dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Daha önce nasıl fark etmemiş olabilirsin?”

“Daha önce oralara hiç bakmadım!”

Kızın ifadesindeki değişimleri anbean inceleyerek parmak ucunu cinsel bölgesinin tepesinde gezdirdi. Nazikçe baş parmağını tepenin arka kısmına bastırırken ufak tepeliğin etrafını gıdıklıyordu. “Bana bunun için uygun olan kelimeyi söyle. Çiçeğin içindeki uç kısım.”

Altında debelenen Helen nefesini tutarak, “Anther,” dedi. Ona bir şeyler oluyordu. Ateş bacaklarının arkasın-

dan yukarı doğru çıkarak karnında toplanıyor, bütün hisler o alev havuzunu besliyordu.

Rhys'in parmakları derin ve ıslanmış içine yine girdi. Bu neydi? Vücudu bu istila karşısında parmağın etrafına kapanarak, Helen'in kontrol edemeyeceği bir şekilde onu çekeştiriyordu. Rhys dudaklarına ipeksi öpücükler kon-
duruyor ve dudaklarını sanki narin bir kaptan su içermiş gibi yakalıyordu. Başparmağının ucu hassas noktayı bul-
du. Gerilim kızın vücuduna dalgalar hâlinde yayılıyordu... Bir şey geliyordu, çok güçlüydü... Neredeyse acı veriyordu. Rhys'in altında kısık bir çığlıkla kayarak karnının üzerine dönerken kendi kalp atışını bastırıyordu.

Birden Rhys'i arkasında hissetti, titreyen uzuvlarının üzerinden rahatlatıcı bir şekilde elini gezdiriyordu.

Kadifemsi sesiyle keyifli azarı kulağındaydı. "*Cariad*, geri çekilmemen gerekiyordu. Canın acımaz. Söz veriyorum. Önüne dön."

Helen hareket etmedi, onu etkilemeye başlayan acı verici arzu dalgasıyla şaşkına dönmüştü. Neredeyse kalbi duracaktı.

Karmakarışık olan saçlarını kenara çeken Rhys boynunu öptü. "Böyle bir eş mi olacaksın? Bana karşı gelmeye başlaman için daha çok erken."

Cevap vermeye çalışırken dudaklarının şiş olduğunu hissediyordu. "Henüz evlenmedik."

"Evet ve itibarını düzgün bir şekilde lekelemeden evlene-meyeceğiz." Ellerini kızın çıplak kalçalarına götürüp onları nazikçe kavradı ve sıkmaya başladı. "Önüne dön, Helen."

Dediğini yaptığında Rhys hırıltıya benzeyen onaylayıcı bir ses çıkardı. Gece yarısı okyanustaki yıldızların yansıması kadar parlak gözlerle ona bakıyordu. Mitolojide bir hevesle talih-siz fani bakireleri yağmalayan havai tanrıların-ki gibi acımasız bir yakışıklılığı vardı.

Ve Rhys onundu.

“Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum,” diye fısıldarken kendine şaşırmıştı.

Rhys’in nefesi kesilmişti ve Helen vücudunun pürüzsüz kaslı bölgelerine dokununca kirpiklerini indirdi. Titreyen elleriyle kalın ve dik uzantısını kavradı. Parmakları arasındaki teni oldukça ince ve şaşırtıcı biçimde pürüzsüzdü, erkekliği üzerinde kolayca kayıyordu. Onu hafifçe kavramış, ateş gibi teni keşfediyordu. Yapısı kalındı ve gizemli bir şekilde her yeri nabız gibi atıyordu. Daha aşağı kısımları okşamaya cesaret ederek gevşek ve soğuk ağırlıkları avucunda yuvarladı ve Rhys anlaşılmaz bir sesle cevap verdi. Pek iyi nefes alamıyordu. Bir kereliğine de olsa, Helen’in her zaman hissettiği gibi, baskı altındaymış gibi hissediyordu.

Hemen sonrasında kendini iri yarı çıplak bir erkek tarafından hükmedilirken bulmuştu. Rhys onun göğsünü ve omuzlarını doymak bilmez öpücüklerle kapladı. Elleriyle göğüslerini avuçlayarak dikleştirdikten sonra uçlarını ağzına aldı. Alçak bir homurtuyla iç geceliğini avuçları arasına alıp eteklerini beline kadar kaldırdı. Rhys üzerine yerleşince Helen çıplak teninin büyüleyici dokusunu, yumuşak, tüylü, tüyler ürpertici sıcaklığına baskı yapan sertliği hissetti.

Dudaklarını öperek mest ettikten sonra göğüslerine, sonra da aşağılara indi. Karışmış iç gecelik onu engelliyordu, o da iki eliyle tutarak geceliği sanki kâğıt dantelden yapılmış gibi ikiye böldü. Kollarını sertçe savurmasıyla mahvolmuş iç gecelik havada hayalet gibi uçtu. Rhys aşağılara kaydı ve Helen onun karnını yaladığını hissetti. Verdiği kaygan hisle uzun bir süre inledi. Uygunsuz öpücükleri nemli tüylerinin kenarından kasıklarının arasındaki boşluğa kadar ilerlemişti.

Kolları bacaklarının altına kaymış, dizlerini omuzlarına sarılana kadar yukarı kaldırmıştı. Dilinin ucuyla katlanmış taç yapraklarını ayırdı ve hassas ucu etrafında erotik bir

ritimle gezinmeye başladı. Helen şaşkınlıkla inledi. Acımasızca içini yalamaya başladı ve her titreşimde, nabız gibi her atışında hafifçe vurduktan sonra içerisinde sıcak bir baskı hissedene kadar oynaşmaya devam etti. Güçlü ve korkutucu bir şey yaklaşıyordu, kontrolünü kaybetmek üzereydi. Bastırmaya, kontrol altında tutmaya çalıştıkça daha da büyüyordu, ta ki arzusun şiddetli sarsıntılarıyla yıkılana kadar. Kaskatı kesilmişti. Vücudundaki kaslar gerilip gevşerken titreşimler el ve ayak parmaklarına kadar gelerek yok oluyordu. Sonunda yorgunluktan hâlsiz düştükten sonra duyuları sakinleşti. Cinsel bölgesi o kadar hassaslaşmıştı ki en nazik dokunuş bile acı vericiydi.

Anlaşılmayan bir itiraz ile Helen Rhys'in başını ve omuzlarını ittirdi ama adam taş gibi sağlam bir şekilde yerinden oynamıyordu. Dilini daha aşağılara götürerek vücudunun titreyen girişine doğru ittirene kadar ıslak bölgeleri araştırıyordu. Helen gözlerini açtığı anda Rhys'in başının karanlık şeklinin dans eden alevin parıltısındaki gölgesine baktı.

"Lütfen," deyip duraksarken tam olarak ne istediğinden emin değildi.

Rhys iki eliyle kadınlığını nazikçe araladı ve başparmağı ile ufak tepeciği peş peşe okşamaya başladı. Utancı ve şaşkınlığına rağmen dilinin içine her dalışıyla sanki onu yakalayıp orada tutmaya çalışıyormuş gibi mahrem bir şekilde vücudu kasılmaya başladı.

Farkına bile varmadan içerisinde bir arzu dalgası daha yükselmeye başladı. Topuklarını şilteye bastırarak kalçalarını yukarı kaldırırken vücudundan dalgalar hâlinde bir sıcaklık geçti. Rhys nazik dil darbeleriyle onu usulca yalayarak arzuyla doyurdu ve bu hissi uzattı.

Nefes nefese kalan ve kafası karışan Helen tekrar yatağa çöktü. Rhys üzerinde yükseldiğinde karşı koymak için çaba göstermemişti. Pürüzsüz ve sert bir şey bacaklarının arasın-

daki ıslaklığı dürtüyordu. Rhys aşağı uzanıp aletinin başını ona daireler hâlinde sürterek sertçe ittirdi. Bir yanma hissedince Helen içgüdüsel olarak geri çekildi ama baskı sabit ve ısrarcıydı. Teni gerilip onun etrafında alev alev yanarak nabız gibi atarken ağzından cılız bir inleme çıktı. Dahası vardı, inanılmazdı, kalçaları birbiriyle buluşacak şekilde içini tamamen doldurmuştu. Hepsi içindeydi ve delici acıdan kaçmanın bir yolu yoktu.

Rhys kızın başını elleri arasına alarak ona bakarken gözleri zar zor odaklanıyordu. “Sana acı verdiğim için özür dilerim, minik güvercinim.” Sesi pürüzlüydü. “Benim için kendini açmaya çalış.”

Helen sabit bir şekilde uzanırken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Rhys onu tutmaya devam ederken dudaklarını kızın omzuna bastırıp sonra boynuna doğru çekildi. Helen acı verici rahatsızlığın biraz dindiğini hissetti.

“Evet,” diye fısıldadı. “İşte böyle.”

Helen, Rhys’in ufak, mahrem kaslarının biraz gevşemeye başladığını hissettiğini fark edince utanmaya başladı. Kollarını kaldırarak ellerini Rhys’in güçlü sırtına yerleştirdi. Onu şaşırtan bir şekilde kasları demire dönmüştü. Hafif dokunuşa verdiği tepki ilgisini çekmişti. Parmaklarını omuzlarından beline kadar nazikçe ilerletip oval tırnak uçlarını belinde nazikçe gezdirdi.

Rhys inledi ve kontrolünü kaybetti. Onun gibi şiddetli bir şekilde titredi ve Helen onun kendi doyumuna ulaştığının farkına vardı. İlginç bir şekilde onu himaye edercesine sırtına doladığı kollarını daha sıkı sardı. Az sonra Rhys inleyerek geri çekildi ve onu ezmek için yana doğru kaydı.

Vücudunu istila eden erkekliği kayıp giderken kasıklarının arasında sıcak, rahatsız edici bir akıntı bıraktı. Teni hassastı ve yanıyordu, tuhaf bir şekilde boşluk karşısında kasılıyordu. Ama kendini doyuma erişmiş hissediyordu.

Vücudu tepetaklak olmuştu ve uyuşmuştu. Onun sertliğini, gücünü ve pürüzsüz tenini her tarafında hissetmek inanılmaz bir histi. Gücünün son damlasıyla yana dönüp omzunun kıvrımına sokuldu.

Hiçbir şey düşünemez hâldeydi. Gece yarısı gibi gelmesine rağmen gündüz vaktiydi. Birazdan giyinip keskin ayaza çıkmak zorunda olsa da tek yapmak istediği bu güvenli sıcak karanlıkta kalıp uyumaktı.

Rhys örtüleri düzeltmeye çalışırken altında kalan bir şeyi çekiştirmek için durakladı. İç geceliğinden kalanları. Helen endişeli görünmesi gerektiğini biliyordu – iç geceliği olmadan eve nasıl dönecekti? – ama yorgun hâliyle hiçbir şey olması gerektiği kadar önemli gelmiyordu.

“Eşyalarına saygı göstermek istemiştin,” dedi pişman bir şekilde.

“Dikkatin dağılmıştı,” demeyi başardı Helen.

Rhys eğlendiğini belirten bir ses çıkardı. “‘Çıldırılmıştın’ demek istedin sanırım.” Parçalanmış kumaşı Helen’in kasıklarındaki ıslaklığı silmek için kullandıktan sonra kenara attı. Elleriyle usulca ve rahatlatıcı bir şekilde kızın kafasını tuttu. “Uyu, cariad. Seni bir dakika sonra kaldırıyorum.”

Bir dakika sonra... daha önce söylediğini duyduğu Galce bir ifadeydi. Pek acelesi olmayan bir şekilde, *sonra* anlamına geliyor gibiydi.

Kendini uykuya bırakıp davetkâr karanlığa bakarken Helen’in vücudu rahatlamayla titredi. Sonra hayatında ilk defa bir adamın kollarında uykuya daldı.

Bir saatten fazla bir süre Rhys onu kollarında tutmaktan başka bir şey yapmadı. Tatminden uyuşmuş ve sarhoş hissediyordu.

Helen'e ne kadar uzun süre bakarsa baksın doyamıyordu. Her bir detayı arzusunu yeniden uyandırıyordu; vücudunun yumuşak hatları, göğüslerinin güzel kıvrımları. Koluna yayılmış açık sarı saçları sanki sıvıymış gibi ışığı yakalıyordu. En çok da sakın maskesinden arınmış, uykusunda masum gözüken o yüzü. Dudaklarının arzulu yumuşaklığı doğrudan kalbini etkiliyordu. Onun böyle yakınında olup hâlâ nasıl ondan daha fazlasını isteyebilirdi?

Helen sakın uyuyan biri değildi. Bazen kirpikleri titrer, dudakları gergin bir nefesle aralanır, el ve ayak parmakları istemsizce kıpırdanırdı. Ne zaman huzursuz olsa onu okşayıp daha yakınına çekip kucakladı. Çabalamasına gerek bile olmadan hiç kimseye göstermediği hassasiyeti ona göstermesini sağlamıştı. Kadınlara zevk vermiş, onlara her şekilde sahip olmuştu. Ama daha önce hiç kimseyle şimdiki gibi, parmakları sanki onun teninden içiyormuş gibi sevişmemişti.

Örtülerin altındaki narin bacakları yana döndükçe onun bacakları da yukarı doğru çıkmıştı. Aleti kuvvetli bir şekilde buna cevap verdi. Onu yine, şu anda, daha ilk birleşmenin etkileri geçmeden, bakireliğinin kanını ve tohumlarını üzerinden silmeden istiyordu. Bir şekilde ona tamamen boyun eğerek gizemli bir avantaj, henüz anlamlandıramadığı bir şey kazanmıştı.

Üzerine doğru yuvarlanıp savunmasız vücuduna sapanmamak için kendini kontrol altında tutması gerekmişti. Onun yerine yanına kıvrılmış olan vücudunun verdiği hissin tadını çıkardı.

Şöminede bir odun çatırdadı ve alevin içeriden patlamasıyla odaya kızıl bir ışık yayıldı. Helen'in teninde, fildişinin üzerinde parlak bir altın renginin parıldamasının keyifle izledi. Oldukça yumuşak bir şekilde omzunun mükemmel kıvrımlarına dokundu. Genelde bir şey yapmadan durmaya

katlanamazken, burada oldukça memnun bir şekilde uzanmak ne kadar tuhaftı. Günü'n ortası olsa bile sadece onu kucaklayarak burada saatlerce uzanabilirdi.

Eversby manastırında tren kazası sonrasında iyileşmeye çalıştığı üç hafta dışında bu saatlerde en son ne zaman yataktaki olduğunu hatırlayamıyordu.

O kazadan önce hayatında hiç hasta olup yatmamıştı. Her zaman en çok korktuğu şey başka birinin insafına kalmaktı. Ama bu sıcaklık ve acıdan oluşan zehirli atmosferin bir yerinde genç kadının serin ellerinin ve sakinleştirici sesinin farkına varmıştı. Helen yüzünü, boynunu buzlu bezlerle silmiş, ona tatlandırılmış çaydan yudumlar içirmişti. Ona dair her şey Rhys'i sakinleştiriyordu; narinliği, kokusundaki tatlı vanilya, onunla nazıkçe konuşması.

Rhys'in en mutlu birkaç dakikasında ateşten yanan başını kucaklamış ve ona mitoloji ve orkideler hakkında hikâyeler anlatmıştı. Dünyadaki son gününe kadar o âna tekrar tekrar dönecekti. Hayatında kimseye özenmediği tek andı çünkü bir kereliğine mutluluğa yakın bir şey hissetmişti. Peşine düşüp aç bir şekilde tüketmek zorunda olmadığı bir şeydi... nazıkçe, makul ölçülerde ona sunulmuştu. Karşılık beklemeyen bir iyilikti. Rhys çok istiyordu... *onu* istiyordu... o zamandan beri.

Narin bir sarı bukle Helen'in burnunun etrafında sallanıp yumuşak bir şekilde her nefes alışıyla kıpırdanıyordu. Rhys parıldayan tutamları geriye doğru okşayarak yatıştırırken başparmağını koyu kahverengi ince kaşlarında gezdirdi.

Hâlâ Helen'in neden ona geldiğini anlayamıyordu. Servetinin onu çektiğine inanmıştı ama durum bundan ibaret değilmiş gibiydi. Akademik düşünüş tarzını veya seçkin kökenlerini cazip bulmadığı kesindi zira bunlara sahip değildi.

Macera istediğini söylemişti. Ama maceralar zaman içinde sıkıcı olabilirlerdi ve sonrasında güvenli, tanıdık olan şeylere dönme vakti gelirdi. Geri dönmek isteyip hayatının artık eskisi gibi olmadığını fark edince ne olacaktı?

Rahatsız bir şekilde kendini Helen'den ayırarak örtüleri sıkıca etrafına sardı. Yataktan çıkarak odanın zindeleştirici havasında giyindi. Aklı her zamanki hızına geri dönmüştü. Tek kişilik dama oyun tahtasındaki taşlar gibi listeler ve planlar yapmaya başlamıştı.

Lanet olsun, öncesinde aklı neredeydi? Soylu gelinini herkese göstermek için büyük bir düşün mü?.. Neden bunun önemli olduğunu düşünmüştü ki? *Aptal*, diye kendinden iğrenerek söylenirken sanki bulanık zihinle geçirdiği bir günden sonra mantıklı düşünebiliyormuş gibi hissediyordu.

Artık Helen ona ait olduğuna göre onu geri veremezdi. Düşüne kadarki birkaç ay için bile. Onu yakınında tutmalıydı, tekrar Devon'ın kontrolü altına girmesi riskli olurdu. Rhys, Helen'in gerçekten onunla evlenmek istediğine ikna olsa bile kız hâlâ saftı. Çok yumuşak başlıydı. Ailesi onu ulaşamayabileceği bir yere göndermeyi deneyebilirdi.

Tanrı'ya şükürler olsun ki, hatasını düzeltmek için çok geç değildi. Yatak odası süitinden hızlı adımlarla çıkarak özel çalışma odasına gidip bir uşak çağırdı.

Uşak gelene kadar çoktan çalışma odasına varıp bir liste yapmış, mühürlemiş ve üzerine özel sekreterinin ismini yazmıştı.

"Beni çağırmışsınız, Bay Winterborne?" George adındaki girişimci ruhlu genç uşak; oldukça iyi eğitilmiş ve aristokrat Londralı bir aile tarafından şiddetle tavsiye edilmişti. Üst sınıf ailenin şanssızlığına –ama Rhys'in şansına– tasarruf yapmaları gerekmiş ve işe aldıkları hizmetlilerinin sayısını azaltmak zorunda kalmışlardı. Birçok asil aile şim-

dilerde zor durumda olduğundan Rhys onların maaşlarını ödeyemedikleri için işten çıkardığı hizmetlileri işe alma lüksüne sahipti. Hizmetinde genç ve çok yaşlı birçok yetkin insan vardı.

Rhys uşağa masaya yaklaşması için işaret etti. “George, bu listeyi ofisime götürüp Bayan Fernsby’ye ver. O istediğim eşyaları toparlarken bekle ve yarım saat içerisinde hepsini buraya getir.”

“Müsaadenizle, efendim.” Uşak hemen ortadan kaybolmuştu.

Rhys genç adamın hızı karşısında bir anlığına sırtıttı. Hem evinde hem de mağazasında emirlerinin hızla ve istekle yerine getirilmesinden hoşlandığı bir sır değildi.

İstenilen eşyaların hepsi paketlenip krem rengi kutulara konmuş hâlde getirilene kadar Helen için bir banyo hazırlattı ve dağılmış kıyafetleri ile saç fırketelerini topladı.

Şiltenin kenarında oturup Helen’in yanağını okşamak için uzandı.

Uyanmaya çalışmak için çabalamasını izlerken Rhys yoğunluğu neredeyse acı verici olan bir şefkat dalgası hissine hazırlıksız yakalanmıştı. Helen gözlerini açıp bir anlığına nerede olduğunu ve neden Rhys’in burada olduğunu anlayamadı. Hatırlayınca ona kararsız bir ifadeyle baktı. Rhys’i sevindiren bir şekilde utangaç gülümsemelerinden biri ortaya çıktı.

Kızı kendine çektiğinde dudakları onunkileri buldu. Çıplak sırtını okşarken kızın tenindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

“Banyo yapmak ister misin?” diye fısıldadı.

“Yapabilir miyim?”

“Senin için hazırlandı.” Yatağın ucuna serdiği, ön tarafından bağlamalı kimono şeklindeki sabahlığa uzandı. Helen yataktan çıkıp Rhys’in onu giydirmesine izin vermiş-

ti ama bir yandan da kendini gizlemeye çalışıyordu. Kızın utangaçlığından etkilenen Rhys kemeri beline bağladı ve uzun gelen kollarını geriye doğru katlamaya başladı. Sabahlığı çok büyüktü ve uçları yere sürünüyordu. “Utanmamalısın,” dedi ona. “Kıyafetler olmadan sana bir bakış atabilmek için ruhumu verebilirim.”

“Bu konuda latife etme.”

“Seni çıplak görmek konusunda mı? Latife etmiyordum.”

“Ruhun konusunda,” dedi Helen ciddiyetle. “Bu çok önemli.”

Rhys gülüp ondan bir buse daha aldı.

Ellerini tutarak onu beyaz oniks fayansla döşenmiş üst kısmı sıralı maun panellerle kaplı banyoya yönlendirdi. Fransız çift ağızlı küvetin alt kısmı koni biçimindeydi ve yanları yıkanan kişinin rahatça yaslanmasını sağlayacak şekilde genişletilmişti. Hemen yanında, dizilmiş beyaz havluların görüldüğü cam kapaklı ilave bir dolap vardı.

Küvetin yanındaki ufak maun standı gösteren Rhys, “Mağazadan birkaç şey getirttim,” dedi.

Helen stant üzerindeki nesneleri incelemek için yanına gitti. Bir dizi saç fırketesi, bir saç fırçası, emaye sırtlı tarak ve elle boyanmış kâğıda sarılmış sabun koleksiyonu ile parfümlü yağlardan oluşan bir seçki vardı.

“Genellikle sana eşlik eden bir hizmetçin olur,” dedi Rhys, Helen’in saçını kıvrıp tepesinde toplamasını izlerken.

“İdare edebilirim.” Küvetin geniş kirislerine bakınca yanakları pembeleşti. “Ama küvete girerken ve çıkarken yardıma ihtiyacım olabilir.”

“Hizmetindeyim,” dedi Rhys memnuniyetle.

Yanakları hâlâ kızarık olan Helen ona arkasını dönerek sabahlığın omuzlarından dökülmesine izin verdi. Rhys

sabahlığı alırken kızın incecik bedenini ve kalçalarının mükemmel kalp şeklini görünce elindekini neredeyse yere düşürecekti.

Parmakları ona dokunma isteğiyle neredeyse titriyordu. Sabahlığı tek koluna asarak boştaki elini uzattı. Helen küvete adım atarken elini tuttu. Her hareketi bir kedinin dengersiz bir zeminde yolunu bulması gibi zarif ve dikkatliydi. İçeri yerleşti, suyun sıcaklığı olanlar yüzünden hissettiği sızıyı ve acıyı yatıştırırken yüzünü buruşturdu.

“Ağrın var,” dedi Rhys endişeyle, ne kadar narin ve sıkı olduğunu hatırlayarak.

“Sadece biraz.” Kirpiklerini kaldırdı. “Sabunu alabilir miyim?”

Rhys, bir kalıp bal aromalı sabunun kâğıdını açtıktan sonra sünger ile beraber ona uzattı. Suyun yüzeyinin altındaki vücudunun pembe parıltısıyla büyülenmişti. Sabunu süngere sürüp omuzlarını ve boğazını yıkamaya başladı.

“Her şeyi yoluna koyduğumuz için,” dedi, “rahatlamış hissediyorum.”

Rhys dolabın yanındaki maun sandalyeye yöneldi. “Bahsi geçmişken seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi normal bir şekilde. “Sen uyurken konuyu derinlemesine düşünüp anlaşılmamızı tekrar gözden geçirdim. Anlayacağın üzere...” Helen’in yüzünün bembeyaz kesildiğini, gözlerinin kocaman açılıp göz bebeklerinin büyüdüğünü görünce lafına devam etmedi. Yanlış anlamış olabileceğinin farkına varınca iki adımda yanına gidip küvetin yanında dizleri üzerine çöktü. “Hayır, hayır, öyle değil...” Hızlıca kolunu ve üzerindeki kıyafeti ıslatan suya aldırmadan ona uzandı. “Sen bana aitsin, *cariad*. Ben seninim. Ben asla... Tanrım, öyle bakma.” Onu küvetin kenarına çekerek tatlı ve ıslak tenine öpücükler kondurdu. “Seni bekleyemeyeceğimi söylemeye çalışıyordum. Kaçmamız gerekiyor.

Başından söylemeliydim ama mantıklı düşünemiyordum.” Gergin dudaklarını kendi dudaklarıyla hapsedip Helen sakinleşene kadar onu öptü.

Geri çekildiğinde Helen ona yanakları suyla ıslanmış, kirpikleri ok ok olmuş şekilde şaşkınlıkla bakıyordu. “Bugün mü?”

“Evet. Gerekli ayarlamaları yapacağım. Endişelenmen gereken bir şey yok. Fernsby’nin senin için bir valiz hazırlamasını sağladım. Özel bir tren vagonuyla Glasgow’a seyahat edeceğiz. Geniş bir yatağı olan uyku bölmesi var...”

“Rhys.” Kokulu sabunlu elleri dudakları üzerinde durdu. Kendini doğrultmak için bir kere daha nefes aldı. “Planlarımızı ertelemeye gerek yok. Hiçbir şey değişmedi.”

“Her şey değişti,” dedi biraz fazla agresif şekilde. Güçlkle yutkunarak ses tonunu ayarladı. “Öğleden sonra yola çıkacağız. Bu şekilde çok daha pratik olacak. Birden fazla olası problem çözülmüş olacak.”

Helen başını iki yana salladı. “Kız kardeşlerimi Londra’da tek başlarına bırakamam.”

“Hizmetçilerle dolu bir evdeler. Ve Trenear yakında dönecek.”

“Evet, yarın dönecek ama öyle olsa bile ikizler o zamana kadar kendi başlarına kalamaz. Nasıl olduklarını biliyor-sun!”

Pandora ve Cassandra bir çift baş belasıydılar, bu inkâr edilemezdi. İkisi de yaramazlık peşindeydi ve hayal güçleri sınırsızdı. Bütün hayatları Hampshire gibi bir yerde sakin bir malikânede geçtiği için Londra’yı kocaman bir oyun alanı gibi düşünüyorlardı. İkisinin de şehirde başlarına gelebilecek tehlikelerden haberi yoktu.

“Onları da beraberimizde götürürüz,” dedi Rhys isteksizce.

Helen kaşlarını kaldırdı. “Devon ve Kathleen Hamps-

hire'a döndüklerinde Ravenellerin üç kızını da kaçırdığını mı görsün?"

"İnan bana, ikizleri ilk fırsatta geri vermeye niyetliyim."

"Kaçmamızı gerektirecek ne olduğunu anlamıyorum. Kimse artık evlenmemize karşı çıkamaz."

Buhar sudan yükselerek soluk tenine parıldayan bir duvak gibi yapışmıştı. Sabun köpüğünün göğsünün üst tarafından aşağı doğru kayıp sonunda yumuşacık pembe göğüs uçlarında durmasıyla Rhys'in dikkati dağılmıştı. Karşı koyamayarak Helen'in göğsünü avuçlamak için uzandı ve başparmağıyla köpüğü uzaklaştırdı. Nazikçe halkalar çizirken göğüs uçlarının gerilerek mükemmel bir tomurcuk haline gelmesini izledi.

"Bir bebek olabilir," dedi.

Helen ellerinin altından bir deniz kızı gibi yakalanması zor şekilde kayıp gitti. "Olabilir mi?" diye sorarken süngeri su parmaklarından arasından akana kadar sıkılmıştı.

"Bunu aylık kanaman aksadığında anlayabiliriz."

Süngere daha fazla baskı uyguladı ve yıkanmaya devam etti. "Eğer bu olursa, kaçmamız gerekebilir. Ama o zamana kadar..."

"Şu anda kaçacağız," dedi Rhys sabırsızca, "böylelikle çocuğumuzun erken doğmasıyla ilgili herhangi bir skandal-dan kaçınmış oluruz." Yeleği ıslanmış, gömleği nemlenmiş ve soğumuştı. Ayağa kalkıp soyunmaya başladı. "Dedikoduların ağzına laf vermek istemiyorum. Hele ki mevzu-bahis çocuğumsa."

"Kaçıp evlenmek, bir çocuğun erken doğması kadar skandala yol açacaktır. Ayrıca ailemin seni onaylamamasına sebep olacaktır."

Rhys ona manalı bir bakış attı.

"Onları kızdırmamayı tercih ederim," dedi Helen.

Rhys iç yeleği yere bıraktığında bir şapırtı sesi geldi.

“Ne hissettikleri umurunda değil.”

“Ama benim hislerim umurunda... değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı ıslak manşetleriyle uğraşırken.

“Bir düğünümün olmasını isterim. Bu, ben dahil herkese duruma alışmak için zaman verecektir.”

“Ben çoktan alıştım.”

Helen’in dudaklarında sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi bir gerginlik vardı. “Çoğumuz hayatı seninle aynı hızda yaşamıyoruz. Raveneller bile. Biraz sabırlı olmaya çalışabilir misin?”

“Eğer gerekirse olabilirim. Ama gerek yok.”

“Ben olduğunu düşünüyorum. Şu anda itiraf etmek istemesen de büyük bir düğünün hâlâ arzu ettiğin şey olduğunu düşünüyorum.”

“Keşke bunu hiç dememiş olsaydım,” dedi Rhys canı sıkılmış şekilde. “Bir kilisede, evlendirme memurunun ofisinde ya da Kuzey Galler’in vahşi doğasında sadece geyik boynuzu giyen bir şaman tarafından evlendirilmemiz umurunda bile değil. En kısa zamanda benim olmanı istiyorum.”

Helen’in gözleri merakla kocaman açıldı. Şamanlar ve geyik boynuzları hakkında daha fazla soru sormak istiyormuş gibiydi ama konuyu dağıtmadı. “Kilisede evlenmeyi tercih ederim.”

Rhys yakasını açıp gömleğinin önünü çözmeye başlarken sessizdi. Kendini bu duruma soktuğunu düşünerek kendine lanet okudu. Gururunun ve hırsının Helen ile en kısa sürede evlenmesine engel olacak şekilde karşısına çıkmasına izin verdiğine inanamıyordu. Şimdi her gece yatağında olabilecekken onu beklemek zorundaydı.

Helen onu ciddiyetle izledi. Biraz sonra, “Bana verdiğin sözleri tutman çok önemli,” dedi.

Rhys, yenilgiye uğramış ve öfkeli bir şekilde ıslak gömle-

ğini çıkardı. Görünüşe göre Helen sandığı kadar yumuşak başlı değildi. “Altı hafta içerisinde evleneceğiz. Bir gün bile gecikmeyecek.”

“Bu yeterli bir zaman değil,” diye itiraz etti Helen. “Sınırsız kaynaklarım olsa bile plan yapıp siparişleri vermek ve eşyaların teslim edilmesi bundan daha fazla zaman...”

“Benim sınırsız kaynaklarım var. İstediğin her şey buraya ışık hızında teslim edilecek.”

“Sadece o da değil. Ağabeyim Theo’nun ölümünün üzerinden bir yıl geçmedi. Ailemle haziranın başına kadar yas-tayız. Ona olan saygımızdan, o zamana kadar beklemek istiyorum.”

Rhys ona sadece baktı. Beyni kelimeler karşısında hayrete düşmüştü.

O zamana kadar beklemek. *Hazirana...* kadar beklemek mi?

“Hazirana beş ay var,” dedi şaşkınlık içinde.

Helen bakışına karşılık verirken mantıklı bir şey söylediğine inanıyormuş gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedi öfkeyle.

“Neden olmasın?”

Rhys’den istediği bir şeyi savunması bekleneli uzun yıllar olmuştu. Sadece istemesi yeterliydi.

“İlk başta böyle planlamıştık,” diye belirtti Helen, “ilk nişanlandığımızda.”

Rhys bunu neden kabul ettiğini veya ona nasıl kabul edilebilir görüldüğünü bilmiyordu. Muhtemelen onunla evleneceği için çok mutlu olduğundan düğün tarihi konusunda boş yere tartışmak istememişti. Ama şimdi, onu beklemek için beş günün bile çok fazla olduğu acı verici bir şekilde ortadaydı. Beş hafta işkence gibi olacaktı.

Beş ayı ise konuşmaya lüzum bile yoktu.

“Ağabeyin yas dönemin bitmeden evlendiğini bilemez

veya umursamaz,” dedi Rhys. “Muhtemelen bir eş bulduğün için memnun olacaktır.”

“Theo benim tek erkek kardeşimdi. Eğer mümkünse onu geleneksel bir yıllık yasla onurlandırmak isterim.”

“Mümkün değil. Benim için değil.”

Helen ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Rhys ona doğru eğilerek küvetin kenarlarını kavradı. “Helen, bir adamın yapması gereken... eğer ihtiyaçları tatmin olmazsa...” Sudan gelen sıcaklık gittikçe kararan suratına doğru çıkıyordu. “O kadar zaman sensiz kalamam. Bir erkeğin doğal dürtüleri...” Rahatsız bir şekilde lafına devam etmedi. “*Lanet olsun!* Bir erkek eğer bir kadınla tatmin bulamazsa, mastürbasyona yönelir. Anlıyor musun?”

Helen şaşırmış bir şekilde başını salladı.

“Helen,” dedi gittikçe artan bir sabırsızlıkla. “On iki yaşından beri cinsel ilişki olmadan yaşamadım. Eğer şimdi denersem, muhtemelen hafta bitmeden birini öldürmüş olurum.”

Kafa bulanıklığı kızın alnında izler bırakmıştı. “Daha önce nişanlandığımızda... nasıl idare etmeyi planlıyordun? Sanırım... biz evlenene kadar diğer kadınlarla yatacaktın?”

“Üzerine düşünmedim.” O zamanlar, böyle bir şey söz konusu olabilirdi. Ama şimdi... Helen’in yerine başka birini geçirme fikri tiksindiriciydi. Kahretsin, ona neler oluyordu? “O sen olmalısın. Artık birbirimize bağlıyız.”

Helen’in bakışları mahcup şekilde çıplak göğsünde gezindi ve gözleri yüzüne doğru çekilene kadar kızarmış ve biraz sarsılmış görünüyordu. Karnının derinliklerinde sıcak bir saplantıyla ondan tahrik olduğunun farkına vardı.

“Senin de ihtiyacın olacak,” dedi boğuk bir sesle. “Sana yaşattığım zevki hatırlayacak ve daha fazlasını isteyeceksin.”

Helen cevap verirken bakışlarını uzağa çevirdi. “Üzgünüm. Ama hâlâ yas tutarken evlenmemeyi tercih ederim.”

Ses tonu ne kadar nazik olsa da Rhys ardındaki inatçılığı duymuştu. Hayatı boyunca değiş tokuş ve pazarlık yaptığı için karşısındakinin boyun eğmeyecek noktaya geldiğini fark etmeyi öğrenmişti.

“Seninle altı hafta içerisinde evlenmeye niyetliyim,” derken çaresizliğini gizlemek için sesini sertleştirmişti. “Bedeli ne olursa olsun. İstedikine sahip olacaksın.”

“Bana verebileceğin bir rüşvet olduğunu sanmıyorum,” dedi Helen ve içtenlikle mahcup gözükersen ekledi: “Bana çoktan piyano sözü verdin.”

Altıncı Bölüm

Nişanesiz şık bir araba Ravenel Evi'nin sütunlu yan girişinde durdu. Bir ocak ayı öğleden sonrasında yağmur yağıyor, Londra sokaklarında buz gibi rüzgârlar esiyordu. Cork Caddesi'nden Güney Hadley'ye olan yolculukta Helen arabanın perdelerinden dışarı baktı. Yayaların yün ceketlerine ve pelerinlerine daha sıkıca sarınarak yığın hâlinde kapalı dükkân girişlerine doğru ilerlemelerini izledi. Daha şiddetlisinin geldiğini haber veren yağmur damlaları kaldırımında karanlık bir parıltı ortaya çıkardı.

Yine de sıcak sarı ışıklar Ravenel Evi'nin geniş, maun raflarla, yüzlerce kitapla ve ağır, pahalı mobilyalarla dolu iki katlı kütüphanesine açılan cam kapılarından dışarı yayılıyordu. Sıcacık evine dönmenin verdiği hisle Helen'in vücudu beklentiyle titredi.

Rhys eldivenli ellerinin üzerine elini koyup hafifçe sıktı. “Yarın akşam Trenear’ı ziyaret edip nişandan bahsederim.”

“Haberini iyi karşılamayabilir,” dedi Helen.

“Karşılamayacak,” diye açıkça söyledi Rhys. “Ama onun üstesinden gelebilirim.”

Helen hâlâ Devon’ın tepkisi konusunda endişeliydi.

“Belki ziyaret etmek için yarından sonraki güne kadar beklemelisin,” diye önerdi. “Kathleen’le yaptıkları seyahat yüzünden yorgun olacaklardır. Eğer gece güzelce dinlenir-

lerse haberi daha iyi karşılayacaklardır. Ve ben de...” Uşak arabanın kapısını açmaya yeltenince durakladı.

Rhys uşağa bakıp sertçe, “Birkaç dakika,” dedi.

“Tabii, efendim.” Kapı hemen kapandı.

Koltuğunda Helen’e dönen Rhys, ona doğru eğilip duvağının katlarıyla oynadı. “Devam et.”

“Sen gelmeden önce Devon’a bazı şeyleri açıklayabilirim,” diye lafına devam etti, “ve işleri kolaylaştırmaya çalışabilirim.”

Rhys başını iki yana salladı. “Eğer öfkesine yenik düşerse, bunu tek başına göğüslemeni istemem. Ona benim söylememe izin ver.”

“Ama kuzenim bana herhangi bir şekilde zarar vermez...”

“Bunu biliyorum. Yine de bir kavga çıkarmak isteyecektir. Onunla baş etmek benim işim, senin değil.” Dikkatli bir şekilde kızın katlanmış olan yakasının kenarını düzeltilti. “Bunun yarın akşama kadar bitmesini istiyorum. Daha fazla beklemeye katlanamam. O zamandan sonra tek kelime etmemeyi kabul eder misin? Bunları halletmeyi bana bırakır mısın?” Ses tonu amirane değil, aksine endişeliydi. Korumacıydı. Sanki kelimeler onu boğmakla tehdit ediyormuş gibi isteksiz bir şekilde, “Lütfen,” dedi.

Helen kahve karası gözlerinin içine baktı. Bu ilgilenilme ve istenme hissi onun için yeniydi. Sanki narin bir filiz gibi içine yayılıyordu.

Bir cevap beklediğinin farkına varınca biraz afacan bir tavırla cevap verdi. “Kabul.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıttıktan sonra Rhys onu kucağına oturttu. Bakışları neşeyle parılıyordu. “Aksanımla dalga geçiyorsun, öyle mi?”

“Hayır.” Nefes nefese kıkırdadı. “Hoşuma gidiyor. Hem de çok.”

“Öyle mi?” Ses tonu daha derinleşti. “Seni birazdan içe-

ri göndermek zorundayım. Bana bir öpücük ver, *cariad*. Bu akşam senden alabileceğim bütün öpücüklerin yerine geçsin.”

Helen dudaklarını onunkilere bastırdı ve Rhys dudaklarını ayırıp ufak flört edici hareketlerle keşfetmesine izin verdi. Helen, önceliği onun almasına izin verdiğinin farkına varınca daha belirgin bir şekilde bastırarak ağzının sert ipeksi dokusunun keyfini çıkardı. Dikkatli bir şekilde öpüşünün açısını değiştirdi. O kadar uyumlu ve lezzetli ki dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu; etekleri etrafında katlanmış hâlde, onun kucağında, kalçaları kaslı bacaklarının arasında. Omuzlarını iyice kavrayarak Rhys’in vücudunun sert hatlarına daha sıkıca sarıldı.

Rhys’in göğsü güçlkle aldığı bir iki nefesle, sanki şömine körüğünün pompası gibi hareket etti ve inleyerek öpücüğü sonlandırdı. Helen’in dudakları onunkileri aramaya devam ederken titrek bir kahkaha attı. “Hayır, Helen, ah, beni ne kadar mutlu ediyorsun... durmalıyız.” Alnını onunkine bastırdı. “Sana arabada sahip olmadan önce.”

Helen şaşkınlıkla, “Arabada yapılabilir mi?” diye sordu.

Rhys kızarmaya başladı ve gözlerini sanki sabrının sonuna gelmiş gibi bir anlığına kapattı. “Evet.”

“Ama nasıl...”

“Açıklamamı isteme yoksa kendimi sana gösterirken bulabilirim.” Beceriksiz bir şekilde onu yanındaki koltuğa tekrar oturtup arabanın kapısına vurmak için eğildi.

Uşak Helen’e inmesi için yardım etmeye geldi. Arnavut kaldırıma seyyar bir basamak koyduktan sonra eldivenli elini tutması için uzattı. Helen Fransız kapılara varmadan önce camın üzerinden ikizleri görmüştü. Narin silüetleri coşkuyla kıpır kıpırdı.

“Leydim, bunu içeri kadar taşıyayım mı?”

Helen tuttuğu krem rengi kutuya baktı. Ortalama bir yemek tabağı boyutundaydı ve aynı renkte kısa bir saten kurdeleyle bağlanmıştı. Bunun mağazadan gelen uzun çorap çeşitlerinin bulunduğu kutu olduğunun farkına vardı. “Ben alırım,” dedi. “Teşekkür ederim,” Rhys’in ona nasıl hitap ettiğini hatırlamaya çalıştı, “George, değil mi?”

Genç oğlan kapıyı açarken ona gülümsedi. “Evet, leydim.”

Helen eve girer girmez etrafı heyecanla dans eden ikizler tarafından sarıldı.

Cam panelli kapılara son bir bakış atarken aracın uzaklaşmasını izliyordu.

“Geri döndün!” diye bağırdı Pandora. “Sonunda! Bu kadar zaman alan neydi? Günün çoğunluğunda yoktun!”

“Neredeyse çay vakti,” diye söze girdi Cassandra.

Onlarla ne yapacağını bilmeyen Helen gülümsedi.

İkizler on dokuz yaşındaydılar, yakında yirmi olacaklardı ama pek yaşlarına uygun davranmıyorlardı. Otoriteden yoksun bir atmosferde yetiştirildikleri için kendilerinin icat ettikleri dışında çok az eğlence olan taşra malikânesinde özgürce koşturmuşlardı. Ebeveynleri zamanlarının çoğunu Londra sosyetesine geçirip kızlarını hizmetçilerin, dadıların ve mürebbiyelerin ellerine bırakmıştı. Hiçbiri onlara karşı disiplin uygulayamamıştı, kaldı ki buna istekli de değillerdi.

Pandora ve Cassandra kabına sığmayan ama aynı zamanda şefkatli, zeki ve sevimli kızlardı. Pagan tanrıçaları kadar güzellerdi. İkisi de sıırım gibiydi ve sağlıklı parlıyorlardı. Pandora daima dağınık ve sürekli enerjiyle doluyken koyu renk saçları sanki ormanda koşmuş gibi firketelerinden kurtulmuş olurdu. Altın saçlı ikiz olan Cassandra ise, daha yumuşak başlı ve doğası gereği romantik, kurallara uymaya daha istekli bir yapıdaydı.

“Ne oldu?” diye sordu Cassandra. “Bay Winterborne ne söyledi?”

Helen krem rengi kutuyu kenara koydu. Siyah eldiveni- ni çıkardıktan sonra sol elini havaya kaldırdı.

İkizler yanına yaklaşırken gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Ay taşı aydınlanıyormuş gibi görünüyor; yeşil, mavi ve gümüş parıltılarıyla ışıldıyordu.

“Yeni bir yüzük,” dedi Pandora.

“Yeni bir nişan,” dedi ona Helen.

“Ama aynı nişanlı,” dedi Cassandra sorgulayıcı bir imayla.

Helen kahkaha attı. “İnsan nişanlı almaya gidemiyor. Evet, aynı nişanlı.”

Bu yeni bir coşku patlamasına sebep olurken iki kız da dizginlenemez biçimde çığlık atıp zıplıyordu.

Onları zapt etmeye çalışmanın yararı olmayacağını an- layan Helen geri durdu. Kapının girişindeki hareketi fark etmesiyle kâhyayı eşikte beklerken buldu.

Bayan Abbott başını yana eğerek onu beklentiyle incele- yip sözcüklere dökmeden sorusunu soruyordu.

Helen neşeyle ışıldayarak başıyla onayladı.

Kâhya hem rahatlatma hem de endişeyle iç çekti. “Eşya- larınızı alabilir miyim, Bayan Helen?”

Şapka ve eldivenlerini verdikten sonra Helen kısık ses- le, “Sen ve diğer hizmetliler dışarı çıkışımın sonuçlarından bir an bile korkmamalısınız. Bütün sorumluluğu üzerime alacağım. Personelden tek istediğim yarın Lord ve Leydi Trenear geldiğinde onlara bir şey söylememeleri,” dedi.

“Çenelerini tutup her zamanki gibi işlerini yapacaklar.”

“Teşekkür ederim.” Birdenbire Helen yaşlı kadının om- zuna dokunup hafifçe vurdu. “Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

“Mutluluğu bu kadar hak eden başka kimse yok,” dedi

Bayan Abbott nazikçe. “Umarım Bay Winterborne da sizi hak eder.”

Kâhya büyük kütüphane odasından çıkarken Helen kız kardeşlerinin yanına döndü. Deri kanepeye yerleşmiş, hevesle ona bakıyorlardı.

“Bize her şeyi anlat,” dedi Cassandra. “Bay Winterborne ona gittiğin için rahatsız oldu mu? Öfkeli miydi?”

Kelimeler uydurmayı seven Pandora, “Şaşkınlıktan köpürüyor muydu?” diye sordu.

Helen kahkaha attı. “Aslında korkunç bir şekilde şaşkınlıktan köpürüyordu. Ama onu gerçekten eşi olmak istediğime ikna ettikten sonra daha mutlu görünüyordu.”

“Seni öptü mü?” diye istekle sordu Cassandra. “Dudaklarından?”

Helen cevap vermeden önce tereddüt etti ve ikizlerin biri heyecanla, diğeri tiksintiyle ciyakladı.

“Ah ne kadar şanslısın, Helen,” diye bağırdı Cassandra.

“Hiç şanslı olduğunu düşünmüyorum,” dedi Pandora dobra bir şekilde. “Dudaklarını başkalarının dudaklarının üzerine koymayı istiyorsun... Ya nefesi kötü kokuyorsa ya da yanağına enfiye yapıştırmışsa? Ya sakallarında ekmek kırıntıları varsa?”

“Bay Winterborne’un sakalı yok,” dedi Cassandra. “Enfiye de çekmiyor.”

“Yine de dudak dudağa öpücükler mide bulandırıcı.”

Cassandra Helen’e endişeyle baktı. “Mide bulandırıcı mıydı, Helen?”

“Hayır,” dedi kızarak. “Hiç değildi.”

“Nasıldı?”

“Yanaklarımı elleri arasında tuttu,” dedi Helen, Rhys’in güçlü, nazik parmaklarının dokunuşunu ve “*Bana aitsin, cariad,*” diye mırıldanışını hatırlayarak. “Dudakları sıcak ve yumuşaktı,” diye hülyalı bir şekilde lafına devam etti,

“Ve nefesinde nane ferahlığı vardı. Hoş bir histi. Öpüşmek, gülmekten sonra dudakların yaptığı en iyi şey.”

Cassandra dizlerini kendine çekip onları sardı. “Bir gün öpülmek istiyorum,” diye çığlık attı.

“Ben istemiyorum,” dedi Pandora. “Öpüşmek yerine yapılacak binlerce daha iyi şey düşünebilirim. Noel için dekor asmak, köpek sevmek, kızarmış hamur tatlısı üzerine ekstra tereyağı koymak, sırtında tam erişemediğin yeri birinin kaşması...”

“Öpüşmeyi denemedin ki,” dedi ona Cassandra. “Hoşuna gidebilir. Helen’in hoşuna gidiyor.”

“Helen Brüksel lahanası da seviyor. Onun görüşlerine nasıl güvenilebilir ki?” Kanepenin kenarına kıvrılan Pandora, Helen’e kurnaz bir bakış attı. “Devon veya Kathleen’e yetiştiririz diye endişelenmene gerek yok. Sır tutmakta iyiyiz. Ama bütün hizmetliler bir yere gittiğini biliyor.”

“Bayan Abbott sessiz kalacaklarına dair söz verdi.”

Pandora ahlaksızca sırıttı. “Neden herkes Helen’in sırlarını tutmaya istekliyken,” diye Cassandra’ya sordu, “bizimkileri tutmuyorlar?”

“Çünkü Helen hiçbir zaman yaramazlık yapmıyor.”

“Bugün biraz yaramazdım,” dedi Helen düşünmeden.

Pandora ona merakla baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Dikkatlerini dağıtması gerektiğine karar verdiğinde Helen krem rengi kutuyu alıp onlara verdi. “Bunu açın.” Yakındaki sandalyeye oturan Helen ikizler kurdeleleri çözüp kapağı kaldırırken gülümsüyordu.

Üç sıra hâlinde katlanmış ipek uzun çoraplar şekerleme gibi dizilmişti... Pembe, sarı, beyaz, lavanta, krem; hepsinin esnek dantelli şeritleri vardı.

“On iki çift var,” dedi Helen, kız kardeşlerinin şaşkın ifadelerinin keyfini çıkarırken. “Üçümüz eşit şekilde aramızda bölüşeceğiz.”

“Ah, çok güzeller!” Cassandra dantel üst kısmın üzeri-

ne işlenmiş ufak unutmı beni çiçeklerine dokunmak için uzandı. “Onları şimdi giysek olur mu, Helen?”

“Sadece kimsenin görmemesine dikkat edin.”

“Sanırım bunlar dudaktan bir öpücüğe değebilir,” diye kabullendi Pandora. Uzun çorapları saydıktan sonra Helen’e sorgulayıcı bir şekilde baktı. “Burada sadece on bir tane var.”

Kaçamak bir cevap düşünen Helen itiraf etmeye mecbur kaldı. “Bir tanesini şu an giyiyorum.”

Pandora onu şüpheli bir şekilde incelerken sırıttı. “Sanırım yaramazlık yaptım.”

Yedinci Bölüm

Rhys ertesi sabah uyandığında ilk gördüğü şey beyaz çarşafların üzerindeki koyu renkli bir şeydi, belli belirsiz bir karaltıydı.

Helen'in yok etmediği siyah çorabı. Her şeyin bir rüya olduğuna dair bir korkunun önüne geçmek için bilerek yastığının yanına bırakmıştı.

Uzanıp elini üzerine koyarken aklında Helen'in yatağında ve küvetinde olduğu görüntüler uçuşuyordu. Onu evine götürmeden önce sıcak şöminenin karşısında giydirmişti. Mağazadan gönderilen yeni uzun çoraplardan bir tanesini seçerek önünde eğilmiş ve ince bacaklarına tek tek geçir-mişti. Örülmüş ipeği uyluklarının yarısına kadar çektikten sonra dantelli şeridi üzerine ufak pembe güller işlenmiş elastik saten jartiyerle tutturmuştu. Helen'in çıplak vücudu yüzüne bu kadar yakinken dudaklarını ve burnunu bacak-larının arasına, güzel sarı tüylerin hâlâ ıslak ve çiçekli ban-yo sabunu koktuğu yere kadar ilerletmişti.

Çıplak kalçalarını elleri arasına alıp diliyle narin kıvrım-larıyla oynarken Helen nefesini tutuyordu. "Lütfen," diye yalvarmıştı. "Hayır, lütfen, düşeceğim. Bu şekilde diz çök-memelisin... bacakların kaskatı olacak..."

Rhys bacaklarından daha kritik bir sertlik göstermemek için kendini zor tutuyordu. Boyun eğerek kızı serbest bırak-

mıştı. Üstünü giydirmeye devam ederken evlilik yüzüğünün arasından geçebilecek kadar ince bir ipekten örülmüş iç çamaşırı ve örümcek ağı kadar narin el yapımı bir dantelle çevrelenmiş uyumlu bir iç geceliği giymesine yardımcı olmuştu. Yeni, uzun çizgili bir korse de vardı ama Helen giymeyi reddederek modası geçmiş korsesi ve tarlatanı giymesi gerektiğini yoksa elbisesinin düzgün bir şekilde üzerine oturmayacağını açıklamıştı.

Rhys onu kat kat, ağır ve siyah yas kıyafetleriyle isteksiz bir şekilde giydirmiş, ama teninde ondan gelen bir şey olduğunu bilmenin tatminiyle dolmuştu.

Gerinip sırtını esneten Rhys aşırıldığı pamuk çorapla istemsizce oynuyor, ufak yamalanmış kısımları parmağının ucuyla okşuyordu. Çorabın üst kısmından bir iki parmağını geçirip yumuşak kumaşı esnetti.

Helen'in düğünün beş ay sonra olması konusundaki ısrarını hatırlayınca kaşlarını çattı. Her an onu kaçırmaya karar verip İskoçya'ya kadar özel bir tren vagonunda kendinden geçirebilirdi.

Ama bu muhtemelen evliliğe başlamak için iyi bir yol değildi.

Dört parmağını da çorabın içine sokup burnuna ve dudaklarına doğru yaklaştırarak Helen'in kokusunu arıyordu.

Bu akşam Ravenel Evi'ne gidecek ve evlilik için Devon'ın rızasını isteyecekti. Devon'ın reddedeceği kesindi ve Rhys'in, Helen'in onuruna leke sürdüğünü açıklamaktan başka çaresi yoktu.

Sonra Devon ona vahşi bir hayvan gibi saldıracaktı. Rhys'in kendini koruma becerilerine güvenci tamdı. Yine de öfkeli bir Ravenel ile dövüşmek akli başında herhangi bir adamın kaçınmaya çalışacağı bir şeydi.

Düşünceleri Devon'ın yakın zamanda kavuştuğu talih kuşuna yöneldi. Helen'in söylediğine göre, bu seksen bin

hektardan fazla olan arazinin madenî haklarıyla alakalıydı. Arazinin bir kısmını üzerine raylar döşemeye niyeti olan ve demiryollarında söz sahibi ortak arkadaşları Tom Severin'e kiralamıştı.

Bugünkü sabah rutininden sonra Rhys durum hakkında daha fazla şey öğrenmek için Severin'i ziyaret etmeye karar verdi.

Çorabı dudaklarına doğru yaklaştırıp kumaşın içine hafifçe nefesini verdi. Helen'in dudaklarının öpücükleri için aralandığını, açık renk buklelerinin avuçları arasında oluşunu düşününce gözleri hafifçe kapandı. Helen'in mahrem yerlerinin sanki her bir parçasına doyamıyormuş gibi kasıtlı hatırladı.

Bastıran arzu dalgasıyla kızı kaçırmamanın hâlâ bir olasılık olduğuna karar verdi.

Rhys, Severin ile ofisinde buluştuktan sonra öğle yemeği için sıklıkla gittikleri yakınlardaki kızarmış balık dükkânına yürüdüler. İkisi de çalışma gününün ortasında uzun ve rahat bir yemek yemeği sevmiyor, Londra'nın her bir köşesinde rastlanabilecek hafif atıştırmalıklar sunan dükkânları tercih ediyorlardı. Varlıklı beyefendiler ve sıradan işçiler bir tabak jambon veya dana eti, soslu yengeç veya ıstakoz salatası alıp yarım saat içerisinde yemeklerini bitirebilecekleri böyle dükkânlara sıklıkla geliyorlardı. Sokaktaki yemek stantları haşlanmış yumurta, jambonlu sandviç, Yorkshire pudingi veya bir kap sıcak yeşil bezelyeyi uygun fiyatlara sunuyordu ama bu tehlikeli bir teklifti çünkü yemeklerin içine yabancı madde karıştırılıp karıştırılmadığını bilmek mümkün değildi.

Köşedeki bir masaya oturup kızarmış balık ile iki kupa

bira ısmarladıktan sonra Devon Ravenel'in arazisi konusunu nasıl açacağını düşündü.

"Hematit cevheri," dedi Severin, Rhys tek kelime etmeden. Rhys'in sorgulayıcı bakışım görünce hemen tebessüm etti. "Sorarsın diye düşünüyordum, Londra'daki herkes bunu öğrenmeye çalışıyor da."

"Kendi iyiliği için fazla zeki" sözü çoğunlukla hak etmeyen insanlar için kullanılıyordu. Rhys'e göre Tom Severin kendi iyiliği için fazla zeki olan tek insandı. Severin konuşurken veya toplantıda çok rahat ve kayıtsız gözüktü ama sonrasında her şeyi neredeyse en ufak detayına kadar hatırlardı. Zeki, açık sözlü, keskin zekâsına güvenen ve sürekli kendisiyle alay eden biriydi.

Sert ve mutsuz ebeveynler tarafından yetiştirilen Rhys, her zaman Severin'in umursamazlığına sahip insanları severdi. İkisi de aynı mütevazı başlangıçları yapmış, başarı için aynı iştaha sahip nesilden geliyorlardı. Aralarındaki başlıca fark ise Severin'in oldukça eğitilmiş biri olmasıydı. Yine de Rhys bu konuda ona hiç özenmemişti. İş hayatında içgüdüler, bazen bilgiden bile değerli olurdu. Severin bazen konuşurken kendini yanlış tarafta bulurken Rhys onu harekete geçiren doğasına güvenirdi.

"Trenear kendi arazisinde hematit mi buldu?" diye sordu Rhys. "Değeri nedir? Sıradan bir mineral değil mi?"

Severin bir şeyleri açıklamayı çok severdi. "Bu oldukça nadir bir hematit cevheri, demir değeri yüksek, silika değeri düşük. Eritilmesine bile gerek yok. Cumbria'nın güneyinde buna benzer bir yatak yok." Dudaklarında ironik bir tebessüm belirdi. "Trenear'ın işine yarayacak bir şekilde bölgeye rayları çoktan döşemeyi planladım. Tek yapması gereken taş ocağından çıkarmak, yük vagonuna yüklemek ve değiştirmene nakletmek. Demire olan talep bu kadar yükseldiği için elinde bir servet yatıyor. Ya da daha net ifade etmek ge-

rekirse, ayaklarının altında yatıyor. Gönderdiğim arazi mühendislerine göre taş delen makineler en az 20 metre karelik bir alanda yüksek kalite cevher örnekleri çıkarıyor. Trenear yarım milyon pound veya daha fazlasını kazanabilir.”

Rhys, şansının dönmesini hak eden Devon için sevinmişti. Önceleri pervasız bir çapkinken son birkaç ayda hiç istemediği ve beklemediği sorumlulukları sırtlanmayı öğrenmişti.

“Doğal olarak,” diye lafına devam etti Severin. “Trenear elinde ne olduğunun farkına varmadan önce madenin hakları almak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Ama inatçı şerefsizin teki. Kira müzakeresinin sonlarına doğru pes etmek zorunda kaldım.”

Rhys ona dikkatle baktı. “Hematit yataklarından haberin vardı ve ona söylemedin mi?”

“İhtiyacım vardı. Bu konuda eksiklik vardı.”

“Trenear’ın çok daha fazla ihtiyacı vardı. batmanın eşiğindeki bir mülkü miras aldı. Ona söylemeliydin!”

Severin omuz silkti. “Benden önce keşfedecek kadar akıllı değilse, elde etmeyi hak etmiyor demektir.”

“*Iesu Mawr*.” Rhys bira kupasını kaldırıp yarısını birkaç yudumda kafaya dikti. “Ne iyi herifleriz. Sen onu dolandırmaya çalıştın ve ben de sevdiğim kadına teklifte bulundum.” Rahatsızlık duyduğu açıkça ortadaydı. Devon da aziz değildi ama her zaman güvenilir bir arkadaş olmuştu ve bundan daha iyi davranılmayı hak ediyordu.

Severin bu bilgi karşısında afallamış ve eğlenmiş görünüyordu. Koyu saçlı ve açık tenliydi, ince, keskin hatları ve insanlara kendini hedef gösterilmiş gibi hissettiren bakışları vardı. Sıra dışı gözlere sahipti, mavi göz bebeklerinin etrafı parça parça yeşil şeritlerle çevriliydi. Yeşil kısım sağ gözünde daha baskındı ve pek çok ışıktaki sanki iki gözünün rengi farklıymış gibi görünüyordu.

* (Galce) Yüce Tanrım. (ç.n.)

“Hangi kadın?” diye sordu Severin. “Neden onu elde etmeye çalıştın ki?”

“Kim olduğunun bir önemi yok,” diye mırıldandı Rhys. “Yaptım çünkü berbat bir ruh hâlindeydim.” Kathleen namıdiğer Leydi Trenear ona kötü bir niyeti olmadan Helen’i asla mutlu edemeyeceğini, onu hak etmediğini söylemişti. Bu sözü nasıl olduğunu anlamasa da hassas bir noktaya dokunmuştu ve tepkileri acımasızdı. Nahoştu.

Böylelikle kadının haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Lanet olsun, ona ağzının payını vermek için temiz bir dayak atan Devon’ı suçlayamazdı.

“Trenear’ın küçük kuzeninin seninle nişanının sonlandığı zamanlarda mı oldu bu?” diye sordu Severin.

“Hâlâ nişanlıyız,” diye sertçe cevap verdi Rhys.

“Öyle mi?” Severin daha da meraklandı. “Ne oldu?”

“Sana anlatırsam şerefsizim, ne zaman üzerimde kullanacağım ancak şeytan bilir.”

Severin kahkaha attı. “Sanki sen iş anlaşmalarında talihsiz kişileri soyup soğana hiç çevirmedin.”

“Arkadaşlarıma yapmadım.”

“Ah. Arkadaşın için kendi kârını feda edeceğini mi söylüyorsun?”

Rhys birasından uzun bir yudum alırken birden ortaya çıkan sırtışını gizlemeye çalışıyordu. “Henüz yapmadım,” diye itiraf etti. “Ama mümkün.”

Severin burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Eminim öyledir,” dedi, tam tersini belirten bir tonda ve kadın barmene daha fazla bira getirmesi için işaret etti.

Muhabbet kısa sürede iş meselelerine, özellikle orta sınıf ve çalışan fakirlerin ihtiyaçlarını gidermesi için inşa edileceği söylenen binalara döndü. Severin, maddi dönüşü az olan çok fazla yatırım yaptıktan sonra borç batağına düşen bir tanıdığına yardımcı olmaya çalışıyordu. Arazilerinden

bazıları açık arttırma firmalarına verilmişti ve Severin her şeyinin satılmasını önlemek için ipotek edilmiş mülklerinin geri kalanını almayı teklif etmişti.

“İyi niyetinden mi?” diye sordu Rhys.

Severin, “Elbette,” diyerek tatsız şekilde cevap verdi. “Hem ondan hem de arkadaşımın beraber Hammersmith bölgesindeki diğer büyük arazi sahipleri devralmak istediğim bir banliyö treni projesinin geçici kurulundalar. Eğer arkadaşımı düştüğü bataktan çıkarırsam, diğerlerini planımı desteklemeleri için ikna eder.” Sözüne ekleme yaparken ses tonuna bir laubalilik hâkim oldu. “Sattığı mülklerden biri ilgini çekebilir. Biz konuşurken yerle bir edilen bütün bir blokun yerini üç yüz orta sınıf ailenin yerleştirileceği örnek konutlar alacak.”

Rhys ona alaycı bir bakış attı. “Bundan nasıl kâr edebilirim?”

“Yüksek meblağlarda kiraya vererek.”

Rhys küçümseyerek başını iki yana salladı. “High Street’te yaşayan bir oğlanken kiralari habersiz iki katına çıkarıldığı için mahvolan çok fazla işçi ve aile gördüm.”

“Mülk alman için bir neden daha,” dedi Severin duraklamadan. “Benim gibi açgözlü bir pislik bunu yapmazken, üç yüz aileyi yüksek kiralardan kurtarabilirsin.”

Eğer konutlar iyi kalitede inşa edilmiş, su tesisatları ve havalandırması düzgünce yapılmışsa projenin satın almaya değer olabileceğini düşündü Rhys. Yaklaşık bin tane insanı işe almıştı. İyi paralar almalarına rağmen çoğu şehirde iyi kalitede bir ev bulmakta zorluk çekiyordu. Çalışanları için yerleşim yeri olarak bir mülk almanın birkaç avantajı olduğunu görebiliyordu.

Sandalyesinde geriye yaslanırken Rhys aldatıcı bir tembellikle sordu: “Kim inşa ediyor?”

“Holland and Hannen. Saygın bir firma. Eğer görmek istersen öğle yemeğinden sonra inşaat alanına yürüeyebiliriz.”

Rhys gelişigüzel bir şekilde omuz silkti. “Bir göz atmanın zararı olmaz.”

Yemek bittikten sonra kuzeye, King Cross’a doğru yürüdüler, nefesleri soğuk hava yüzünden dumanlar hâlinde çıkıyordu. Süslü tuğlalarla işlenmiş, toprak rengi lambrili güzel binalar yerini dar ara sokaklar ve pislikle dolu hendeklerin olduğu is rengi konutlara bırakmıştı. Pencereleer cam yerine kâğıtla ve kırık kürek veya direklerden sarkan çamaşırlarla kaplanmıştı. Bazı konutların kapısı yoktu ve binalar kendi çürüyen hâllerine şaşkınlıkla bakıyormuş gibi ayaktaıdı.

“Yerleşim yerlerinin içinden geçelim,” diye öneride bulundu Severin, havadaki sülfür kokusu yüzünden burnunu kırıştırarak. “Bu pis kokuyla nefesimizi kesmemize değmez.”

“Burada yaşayan zavallı tipler bunu sürekli solumak zorunda kalıyor,” dedi Rhys. “Biz de on dakikalığına katlanabiliriz.”

Severin ona alaycı bir bakış attı. “Reformcu filan olmuyorsun sen, değil mi?”

Rhys omzunu silkti. “Bu sokaklarda yürümek bile reformcu bakış açılarını anlamama yetti. Düzgün bir işçinin sefalet içerisinde yaşamaya zorlanması günahtır.”

Dar sokaklarda ilerlerken çürümekten yumuşayıp karmış binaların yanından geçtiler. Kasvetli görünen bir yemek dükkânı, içki dükkânı ve üzerindeki satılık dövüş horozu reklamı boyanmış ufak bir kulübe vardı.

Neyse ki köşeyi döndüklerinde geniş, kanalizasyonu yenilenmiş yola çıkmış ve yıkılma aşamasındaki sıra sıra binaların olduğu şantiye alanına yaklaşmışlardı. Manzara yıkım ekibinin sistematik bir şekilde üç katlı binaları yıktığı bir karmaşadan ibaretti. Birkaç tane tekerlek takılmış mobil buharlı vinç havayı tangırtı, uğultu ve çatırtıyla dol-

duruyordu. Ağır buhar kazanları vincin kolunu dengede tutarak makineyi inanılmaz bir şekilde sabit tutuyordu.

Rhys ve Severin çıra odunu yapılmak için parçalanacak hurda odunlarla doldurulmuş sıra sıra vagonların arkasından yürüyorlardı. Ortalık balta ve kürek taşıyan veya el arabası ittiren adamlarla doluyken taşçılar tekrar kullanılabilecek tuğlaları seçiyorlardı.

Yıkım sırası gelen binalardan kiracıların çıkarıldığını gören Rhys'in kaşları çatıldı. Bazıları karşı koyuyor, bazıları ise eşyaları dışarı taşıyıp kaldırıma yığılırken feryat ediyordu. Kışın ortasında fakirler sokağa atılıyorlardı.

Rhys'in perişan vaziyetteki ev ahalisine yönelen bakışlarını takip eden Severin'in tavrı bir anlığına sertleşti. "Hepsine evlerden çıkmaları için zaman verildi," dedi. "Binaya her şekilde el konacaktı. Ama bazıları kalmaya devam etti. Her zaman böyle şeyler olur."

"Nereye gidebilirler ki?" diye cevap beklemeyen bir soru sordu.

"Tanrı bilir. Ama insanların açık lağım çukurları arasında yaşamasına izin vermek iyi bir şey değil."

Rhys'in bakışları kısa bir an sandalye, tava ve kirli bir döşekten oluşan ufak bir eşya yığınının üzerine oturan dokuz on yaşlarındaki ufak oğlana takıldı. Oğlan birinin geri dönmesini beklerken eşyaları koruyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen annesi veya babası kalacak yer bulmaya gitmişti.

"Plana bir göz attım," dedi Severin. "Yeni yapılanlar her katta suyun ve tuvaletin olduğu beş katlı binalar olacak. Anladığım kadarıyla bodrum katlarında umumi mutfak, çamaşırhane ve kurutma odaları olacak. Ön tarafta çocuklara güvenli bir oyun alanı oluşturmak için demir parmaklıklar inşa edecekler. Mimari planların kopyasını görmek ister misin?"

“Evet. Tapu, satış sözleşmesi, bina sözleşmesi, ipotek, müteahhitlerin ve taşeronların listesiyle beraber.”

“İsteyeceğini biliyordum,” dedi Severin memnun bir tavırla.

“Tek bir şartla,” diye lafına devam etti Rhys, “Hammersmith demiryolu hisselerinden birazı anlaşılmaya dâhil olacak.”

Severin’in kendini beğenmiş ifadesi yok oldu. “Bak şimdi, seni gidi hırsız pislik, kahrolası demiryolu hisseleriyle anlaşılmayı çekici bir hâle getirmeyeceğim. Burası benim binam bile değil. Ben sadece sana gösteriyorum!”

Rhys sırtıttı. “Ama satın almamı istiyorsun. Taşrada bina yapılmamış uygun topraklar varken çok fazla müşteri bulamayacaksın.”

“Eğer aklından...”

Severin’in kelimelerinin geri kalanı uğursuz bir çatırtı, büyük bir gürültü ve uyarı bağırışlarıyla bastırılmıştı. İki adam da istimlak edilmiş binalardan birinin üst katı çökmeye başlarken dönüp baktılar. Çürümüş kirişler ve kalaslar yer çekimine yenik düştüler. Kayrak taşından kiremitler aşağı doğru kaydı ve saçaklardan yuvarlandı.

Kendi eşyalarının üzerine çökmüş, terk edilmiş oğlan tam da yıkılan yerin altındaydı. Rhys düşünmeden çocuğa doğru koşarken ona ulaşma telaşıyla bacağındaki tutukluğu unutmuştu. Kendini oğlanın üzerine atarken vücudunu siper ettiği anda omuzlarında ve sırtında korkunç bir darbe hissetti. Bütün iskeleti sarsılmıştı. Kafasındaki beyaz parıltılar arasından beyninin uzak bir kısmı çok ağır bir darbe yediğini, bir hayli hasar alacağını hesaplamıştı ve sonrasında her şey karanlığa büründü.

Sekizinci Bölüm

“Winterborne. Winterborne. Hadi ama, gözlerini aç... evet bak, benim arkadaşın. Bana bak.”

Rhys gözlerini kırpıştırıp yavaşça kendine gelirken şaşkınlık içinde yerde olduğunun ve çok üşüdüğünün farkına vardı. Etrafındaki kalabalık feveran ediyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyor, bağıra çağıra tavsiyeler veriyordu ve Severin ona doğru eğilmişti.

Acı. Acıyla kaplanmıştı. Deneyimlediği en kötü acı değildi ama yine de fazlaydı. Hareket etmekte zorlanıyordu. Uyuşan ve hareketsiz hâle gelen sol kolunda kesinlikle bir sorun olduğunu biliyordu.

“Çocuk...” dedi çatının çöküşünü, tahta ve kayrak taşlarının döküldüğünü hatırladı.

“Bir şeyi yok. Onu kovalamadan önce cüzdanını aşırı-
maya çalışıyordu.” Ona alaycı bir bakış atan Severin lafına devam etti, “eğer hayatını biri için riske atacaksan, sokak çocuğu için değil, sosyetenin yararlı bir bireyi için atmalısın.” Rhys’i ayağa kaldırmaya niyetlenerek elini uzattı.

“Kolum hareket etmiyor.”

“Hangisi? Sol mu? Muhtemelen kırdın. Sana bunu söylememeliydim ama bina çöktüğünde, ona doğru değil, ondan *uzağa* kaçmalısın.”

Otoriter bir kadın sesi, ses karmaşasını ve buhar maki-

nelerinin gürültüsünü bastırdı. “Geçmeme izin verin! Çekilin lütfen. Yolumdan çekilin.”

Boğazında şık, yeşil bir boyunbağıyla siyah elbise giymiş bir kadın kalabalığı çevik bir kararlılıkla yararken yavaş hareket eden seyircileri dürtmek için bastonunun kıvrımlı sapını kullanıyordu. Rhys’e detaylı bir şekilde bakıp çamurlu zemini umursamadan diz çöktü.

“Bayan,” diye biraz rahatsız olarak konuşmaya başladı Severin, “yardımcı olmaya çalıştığınıza şüphe yok ama...”

“Ben doktorum,” dedi kadın sertçe.

“Hemşire mi demek istediniz?” diye sordu Severin.

Onu duymazdan gelen kadın Rhys’e, “En çok acıyan yeriniz neresi?” diye sordu.

“Omzum.”

“Parmaklarınızı hareket ettirin, lütfen.” Rhys dediğini yaparken onu izledi. “Kolunuzda bir parça uyuşukluk hissediyor musunuz? Batıyor mu?”

“Hissiz.” Dişlerini sıkın Rhys başını kaldırıp ona baktı. Yirmilerinde genç bir kadındı. Kahverengi saçları ve iri yeşil gözleriyle hoş biriydi. Narin yapısı ve hoş hatlarıyla birlikte kuvvetliymiş gibi bir izlenim de uyandırıyor. Olabildiğince nazikçe kolunu ve dirseğini tutarak Rhys’in hareket kabiliyetini test etti. Rhys omzuna bir ağrı saplanınca homurdandı. Kadın dikkatli bir şekilde kolunu karnının üzerine yerleştirdi. “Pardon,” diye mırıldanırken omzunun durumunu anlamak için elini Rhys’in ceketinin içine soktu. Rhys’in gözlerinde dehşet verici bir alev patlaması olmuştu.

“Aaaah!”

“Kırıldığını sanmıyorum.” Elini adamın ceketinden çıkardı.

“Bu kadar yeterli,” dedi Severin kızgınlıkla. “Sakatlığını daha kötü hâle getireceksiniz. Bir doktora ihtiyacı var, bir...”

“Tıbbi diplomam var. Arkadaşınızın omzu çıkmış.” Boynundaki yeşil boyunbağı çözerek eşarbyı çekip çıkardı. “Bana kravatınızı verin. Sizi taşımadan önce kolunuzu bağlamamız gerekiyor.”

“Onu nereye taşıyacağız?” diye sordu Severin.

“Çalışma yerim iki sokak ötede. Lütfen kravatınızı verin.”

“Ama...”

“Kravatını ona ver,” diye tersledi Rhys göçük olan omzu alev içindeydi.

Severin homurdanarak razı oldu.

Kadın yeşil eşarpla yaptığı askıyı Rhys’in köprücük kemiği hizasında ustaca düğümledi ve ucunu dirseğine gelecek şekilde ayarladı. Severin’in yardımıyla kravatı Rhys’in karnına ve hissiz koluna sarıp vücudunun etrafına sıkıca bağladı.

“Ayağa kalkmanıza yardımcı olacağız,” dedi Rhys’e. “Çok fazla yürümek zorunda kalmayacaksınız. Omzunuzla ilgilenmek için gerekli gereçlere ve tedarike sahibim.”

Severin kaşlarını çatı. “Bayan, itiraz etmeliyim ki...”

“Dr. Gibson,” dedi kadın tartışmaya mahal vermeyecek bir ses tonuyla.

Severin, “Dr. Gibson,” dedi kısmen aşağılayıcı bir tınıyla. “Doktor” kısmını vurgulayarak. “Bu beyefendi, Bay Winterborne. Mağazası olan hani. Deneyimi ve düzgün bir eğitimi olan gerçek bir doktor tarafından tedavi edilmesi gerekiyor, ayrıca...”

“Penisi olan mı?” diye iğneleyici bir şekilde karşılık verdi kadın. “Korkarım ki bende ondan yok. Belki de tıbbi diploma için bir gerekliliği bulunmadığındandır. Ben gerçek bir doktorum ve Bay Winterborne’un omzuna ne kadar erken müdahale edersek, her şey o kadar çabuk yoluna girecektir.” Severin’in devam eden tereddüdüne karşılık

konusmasına devam etti. “Omzun kısmi olarak dışa doğru dönmesi, kolun şişmesi ve korakoiddeki tümsek, hepsi omuz çıkıklığını gösteriyor. Bu nedenle, üst kısımdaki sinirleri daha fazla hasardan korumak için uzvun vakit kaybetmeden yerine oturtulması gerekmektedir.”

Rhys amansız bir rahatsızlık içerisinde olmasaydı Severin’in şaşkın ifadesinin keyfini çıkarırdı.

“Onu taşımanızda yardımcı olacağım,” diye mırıldandı Severin.

Kısa ama acı verici yürüyüş boyunca Severin, takdir edilebilir bir sabırla cevap veren kadını sorgulamakta ısrarcı olmuştu. İsmi Garrett Gibson’dı ve Doğu Londra’da doğmuştu. Yerel bir hastaneye hemşirelik okumak üzere kaydolduktan sonra doktorlar için verilen dersleri almaya başlamıştı. Üç sene önce Paris’teki Sorbonne Üniversitesi’nden tıp diplomasını almış ve sonra Londra’ya dönmüştü. Doktorların çoğunun olduğu gibi onun da çalışma yeri olarak kendi evi dışında bir yeri vardı, dul babasının evinde muayenehanesi vardı.

Üç katlı eve vardılar. Georgian stili kızıl renkte kesilmiş tuğlalardan inşa edilmiş, orta sınıfların sıra sıra teraslarının arasına sıkıştırılmış konforlu bir evdi. Böyle binalar her katta bir tane önde, bir tane arkada oda, tek tarafta koridor ve merdiven olacak şekilde tasarlanmışlardı.

Kapıyı bir hizmetçi açtı ve onları içeri kabul etti. Dr. Gibson onlara arka odayı gösterdi. Muayene masası, tezgâh, masa ve duvara monte maun dolaplardan oluşan çok temiz bir muayenehaneydi. Rhys’i deri kaplı dolap kasnağından yapılmış muayene masasına yönlendirdi. Üst kısmı bölümlere ayrılmıştı. Böylelikle başı, üst göğsü veya ayak kısmını kaldırmak için ayarlanabiliyordu.

Hızlıca kabanını ve şapkasını çıkaran Dr. Gibson onları hizmetçiye uzattı. Rhys’in yanına yaklaşarak nazikçe el ya-

pımı askıyı çıkardı. “Bay Winterborne, uzanmadan önce,” dedi, “kabanınızı çıkarmamız gerek.”

Rhys başıyla onaylarken yüzünden soğuk terler boşanıyordu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Severin.

“İncinmemiş kolundan başlayın. Ben diğerine geçeceğim. Kolu mümkün olduğunca sarsmamanızı rica edeceğim.”

Bu süreçte çok dikkatli olmalarına rağmen Rhys kabanı çıkarılırken yüzünü buruşturup inledi. Gözlerini kapattığında oturur pozisyondayken sallandığını hissetti.

Severin hemen sağlam omzunu eliyle kavrayarak onu doğrulttu. “Sanırım gömleği ya da iç yeleği kesmeliyiz,” diye öneride bulundu.

“Katılıyorum,” dedi Dr. Gibson. “Ben omzuyla ilgilenirken siz onu sabit tutun.”

Rhys üst kıyafetinin birkaç keskin bıçak hareketiyle çıkarıldığını hissedince gözlerini kırpıştırarak açtı. Şurası kesindi ki kadın bıçağı nasıl tutacağını iyi biliyordu. Ufak, serinkanlı yüzüne bakınca bir erkek mesleğinde yer edinmeye çalışmanın ona nelere mal olduğunu merak etti.

Severin, “Lanet olsun,” diye mırıldandı Rhys’in morarmış sırtı ve omzu açığa çıkınca. “Umarım sokak çocuğunu kurtarmak buna değmiştir, Winterborne.”

“Elbette değer,” dedi Dr. Gibson, dolabını karıştırmak için arkasını dönmüştü. “Oğlanın hayatını kurtardı. Çocuğun ileride nasıl biri olacağını kimse bilemez.”

“Bu çocuk kesinlikle suçlu olacak,” dedi Severin.

“Muhtemelen,” dedi kadın, amber rengi bir sıvıyla dolu ufak şişeyle geri dönerek. “Ama kesin olan bir şey yok.” Şişeyi Rhys’e uzattı. “Buyurun, Bay Winterborne.”

Rhys, “Bu nedir?” diye temkinli bir şekilde sorarken sağlam eliyle şişeyi tuttu.

“Sakinleşmenize yardımcı olacak bir şey.”

Rhys tadına baktı. “Viski,” dedi şaşkınlık ve minnettarlıkla. İyi bir bağ mahsulüydü. Birkaç yudumda bitirip bardağı daha fazlası için uzattı. “Beni rahatlatmak için bir bardaktan fazlası gerekir,” dedi ona. Kadının şüpheli bakışlarını görünce açıkladı. “Gallerliyim.”

Dr. Gibson isteksizce gülümserken yeşil gözleri parlıyordu ve bir bardak daha doldurmak için gitti.

“Benim de rahatlamam gerekiyor,” dedi Severin ona.

Kadın eğleniyormuş gibi göründü. “Korkarım ki sizin ayık kalmanız gerekiyor,” diye karşılık verdi, “yardımınıza ihtiyacım olacak.” Rhys’den bardağı alıp kenara koyduktan sonra sırtına koluyla sağlam bir destek yaptı. “Bay Winterborne, uzanmanıza yardımcı olacağız. Yavaş olun. Bay Severin, eğer ayağını kaldırırsanız...”

Rhys deri masaya sırt üstü uzanırken yerleşene kadar birkaç tane Galce küfür savurmuştu. Acı vücudunda iğne batıyormuş gibi dalga dalga yayılıyordu.

Dr. Gibson masayı yükseltmek için pedala ayağıyla birkaç kere bastı. Adamın hasar almış tarafına geçti. “Bay Severin, lütfen diğer tarafta yerinizi alın. Beyefendiyi kolunuzla sarmanıza ve onu sabit tutmak için elinizi köprücük kemiğinin diğer tarafına koymanıza ihtiyacım var. Evet, oraya.”

Severin doktorun emirlerini uygularken Rhys’e sırtıyordu. “Artık insafıma kaldığına göre, Hammersmith hisseleri konusunda ne düşünüyorsun söyle bakalım?”

“Hâlâ onları istiyorum,” demeyi başardı Rhys.

“Buna ihtiyacınız olacağını sanmıyorum, Bay Winterborne,” dedi Dr. Gibson, ağzına deri bir kayış koyarken, “ama bir önlem olarak tavsiye edebilirim.” Rhys’in tereddüt ettiğini görünce konuştu. “Temizdir. Teçhizatları asla tekrar kullanmam.”

Rhys dişleri arasına aldı.

Severin Gibson'a şüpheci bir edayla, "Bunu yapmaya yetecek kadar fiziksel gücünüz var mı?" diye sordu.

Kadın gayet sakin ve özgüvenli bir biçimde, "Bilek güreşi yapmak ister misiniz?" diye sorunca Rhys bunu eğlenceli bulmuş gibi bir ses çıkardı.

"Hayır," dedi Severin hemen. "Kazanma ihtimalinizi göze alamam."

Doktor ona gülümsedi. "Kazanacağım'dan şüpheliyim, Bay Severin. Ama en azından sizin için işi zorlaştırdım." Rhys'in bileğini sağ eline aldı. Diğer eliyle koltuk altını kavradı. "Onu sabit tutun," diyerek Severin'i uyardı. Yavaşça ve nazikçe kolu yukarı ittirip uzvu tekrar yerine oturana kadar döndürmek için gayret sarf etti.

Rhys saplanan acı dinince rahatlamış şekilde bir ses çıkardı. Başını çevirerek deriyi tükürdü ve titrek bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

"Sapasağlam," dedi kadın tatminle, omzu her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için kontrol ederken.

"Aferin," dedi Severin. "Çok akıllısınız, Dr. Gibson."

Doktor, "'İşinin ehli' kelimesini tercih ederim," dedi. "Ama yine de teşekkür ederim." Masayı pedal mekanizmasını kullanarak indirdi. "Gömleğinizden ve iç ceketinizden olduğunuz için özür dilerim," derken uzun bir beyaz kumaş almak için alt taraftaki dolaba uzandı.

Rhys önemli olmadığını belirtmek için başını iki yana salladı.

"Omzunuz birkaç gün boyunca ağrıyıp gitgide şişecek," diye lafına devam etti, "ama rahatsızlığa rağmen kolunuzu normal bir şekilde kullanmaya çalışmalısınız. Aksi hâlde kaslar kullanılmadığı için zayıflayacaktır. Bugünün geri kalanında bir kol askısıyla destekleyip efor göstermemeye çalışın." Dik durması için yardım ettikten sonra askıyı ada-

mın boynuna ve koluna ustalıkla bağladı. “Birkaç gece boyunca uyumakta zorluk çekebilirsiniz. Yardımcı olabilecek bir tonik için reçete yazacağım. Yatarken sadece bir kaşık alın.” Rhys’in ceketini alıp dikkatli bir şekilde omuzlarına koydu.

“Ben dışarı çıkıp bir fayton çağıracağım,” dedi Severin. “Winterborne’un haşmetli çıplak göğsüyle dışarıda gezmesine izin veremeyiz, yoksa kaldırımlar bayılan kadınlarla dolacaktır.”

Severin odadan çıkınca Rhys beceriksizce kabanının iç cebindeki cüzdanına uzandı. “Ücretiniz nedir?” diye sordu.

“İki şilin yeterlidir.”

Bu ücret dört şilin isteyen Winterborne’un kadrolu doktoru olan Dr. Havelock’un ücretinin yarısıydı. Rhys parayı çıkarıp ona verdi. “İşinizin ehli birisiniz, Dr. Gibson,” dedi ciddiyetle.

Kadın gülümsedi. Ne yanakları kızardı ne de övgüyü reddetti. Bu becerikli ve sıra dışı kadından hoşlanmıştı. Oldukça aşıkâr güçlülere rağmen mesleğinde başarılı olmasını umuyordu.

“Hizmetinizi mutlaka önereceğim,” diye lafına devam etti Rhys.

“Çok naziksiniz, Bay Winterborne. Yine de korkarım ki iş yerim ayın sonuna kadar kapanmış olacak.” Ses tonu sakindi ama gözlerinde gölgeler belirdi.

“Neden olduğunu sorabilir miyim?”

“Çok az hasta var. İnsanlar bir kadının tıbbi pratik yapacak fiziksel gücü veya zekâsı olmamasından korkuyorlar.” Neşesiz bir tebessüm dudaklarında belirdi. “Kadınların dillerini tutamadığı ve böylece bayan bir doktorun hastalarının mahremiyetini ihlal edeceğini söyleyen bile duydum.”

“Önyargıyla alakalı olduğunu anlıyorum,” dedi kısık

sesle Rhys. “Bununla savaşmanın tek yolu onların haksız olduğunu kanıtlamaktır.”

“Evet.” Ama bakışları uzaklaştı ve gereçlerinin olduğu tepsiyi düzenleyerek kendini meşgul etmek için uzaklaştı.

“Ne kadar iyisiniz?” diye sordu Rhys.

Kadın kaskatı kesilerek ona omzunun üzerinden baktı.

“Pardon?”

“Bana kendinizi önerin,” diye basit bir şekilde söyledi.

Gibson düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak onunla yüzleşti. “St. Thomas’ta ameliyat hemşiresi olarak çalışırken anatomi, fizyoloji ve kimya üzerine sertifikalar almak için özel dersler aldım. Sorbonne’da iki yıl boyunca anatomiye onur belgesi, üç yıl boyunca da ebe olarak en yüksek dereceyi aldım. Aynı zamanda ameliyattaki antiseptik tekniklerini bana öğreten Sör Joseph Lister’dan kısa bir süre ders aldım. Kısacası işimde çok iyiyim. Ayrıca çok fazla insana yardımcı olabiliyordum, eğer fırsat...” Rhys’in cüzdanından bir kart çıkardığını görünce konuşması yarıda kesildi.

Rhys kartı ona uzattı. “Bununla pazartesi sabahı saat tam dokuzda mağazaya gelin. Bayan Fernsby’yi çağırın.”

“Ne sebeple olduğunu sorabilir miyim?” Doktorun gözleri kocaman açıldı.

“Binlerce işçinin sağlığıyla ilgilenmesi için uzman bir doktorum var. Adam yaşlı moruğun teki ama iyi bir adamdır. Sizi işe almayı kabul etmesi gerekiyor ama itirazı olacağını sanmıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra, ebelik konusunda yardımcı olabilecek birine ihtiyacı var. Tek bir doğumun saatler sürdüğünü ve bu sürecin romatizması için zorlayıcı olduğunu söylemişti. Eğer isterseniz...”

“Evet. İsterim. Teşekkür ederim. Evet.” Dr. Gibson kartı kam çekilmiş parmak uçlarıyla aldı. “Pazartesi sabahı orada olacağım.” Yüzünde heyecanlı bir tebessüm belirdi. “Sizin için şanslı bir gün sayılmasa da, Bay Winterborne, benim için kesinlikle şanslı bir gün oldu.”

Dokuzuncu Bölüm

“Bay Winterborne!” Fernsby ofise girip Rhys’in kirli, hırpalanmış kabanının altındaki göğsünün çıplak olduğunu görünce dehşetle bağırdı. “Yüce Tanrım, ne oldu? Haydutların saldırısına mı uğradınız? Hırsızlar mı saldırdı?”

“Aslında bir binanın.”

“Ne?..”

“Daha sonra açıklarım, Fernsby. Şu anda bir gömleğe ihtiyacım var.” Rahatsız bir şekilde kabanının cebinden reçeteyi çıkarıp ona uzattı. “Bunu eczacıya verin ve bir tonik hazırlatın. Omzum yerinden çıktı ve çok ağrıyor. Ayrıca avukatıma yarım saat içerisinde ofisimde olmasını söyleyin.”

“Gömlek, ilaç, avukat,” diyen Fernsby onları hafızasına yazıyordu. “Binanın sahiplerini mi dava edeceksiniz?”

Rahatsızlık yüzünden suratını buruşturan Rhys masasındaki sandalyeye oturmaya çalıştı. “Hayır,” diye mırıldandı. “Ama vasiyetimin hemen gözden geçirilip düzeltilmesine ihtiyacım var.”

“İlk önce eve gidip yıkanmak istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu. “Biraz... kirli görünüyorsunuz.”

“Hayır, bu bekleyemez. Quincy’ye sıcak su ve havlu getirmesini söyleyin. Burada olabildiğince temizlenmeye çalışırım. Ayrıca biraz çay... hayır, kahve getirin.”

“Dr. Havelock’u çağırayım mı efendim?”

“Hayır, Dr. Gibson çoktan tedavi etti. Bu arada kadın pazartesi günü saat dokuzda iş görüşmesi için gelecek. Havelock’a yardımcı olması için onu işe alacağım.”

Bayan Fernsby’nin kaşları gözlük çerçevesinin üzerine çıkmıştı. “Kadın mı?”

“Daha önce kadın doktor duymadın mı?” diye sordu umursamaz bir alaycılıkla.

“Sanırım duydum ama hiç görmemiştim.”

“Pazartesi göreceksin.”

Bayan Fernsby, “Evet, efendim,” diye mırıldandı ve hızla ofisten çıktı.

Rhys biraz çabayla nane şekerlerinin olduğu kavanoza uzandı ve bir tane alıp ağzına attıktan sonra kabanının omuzlarındaki duruşunu düzeltti.

Mağazasına dönüş yolunda nane şekerlemesi ağzında erirken aklına gelen korkutucu düşünceyle yüzleşmek için kendini zorladı.

Eğer ölseydi, Helen’e ne olacaktı?

Rhys, her zaman korkusuzca yaşamış ve yerinde riskler alarak istediğini yapmıştı. Uzun zaman önce işlerin bir gün onsuz devam edeceğini kabullenmişti. Şirketini yıllar içinde biriktirdiği bir grup güvenilir danışman ve arkadaşlarının bulunduğu yönetim kuruluna bırakmayı planlamıştı. Annesiyle güzel bir şekilde ilgilenilecekti ama şirkete dair kontrolü eline alacak bir hisse istemiyordu ve elde edemeyecekti. Bayan Fernsby gibi belirli çalışanlara vasiyet ettiği cömert paylar ve uzak akrabalara dağıtılacak paralar vardı.

Ama şimdiye kadar vasiyetinde Helen’in adı geçmiyordu. Anlaşılan o ki, eğer bina kazasından sağ çıkamasa ya da bekâretini alıp muhtemelen bir de hamile bıraktıktan sonra Helen’e hiçbir şey kalmayacaktı.

Helen’in pozisyonunun ne kadar savunmasız olduğunun

farkına varmak dehşete kapılmasına sebep olmuştu. Üstelik her şeyin suçlusu o olurdu.

Başı çok fena ağrıyordu. Sağlam kolunu masaya yaslayıp alnını kolunun kıvrımına koydu ve zıvanadan çıkmış düşüncelerini kontrol altına almaya çalıştı.

Helen'in geleceğini güvence altına almak için hızlı hareket etmeliydi. Asıl soru, uzun vadede onu nasıl koruyacığıydı ama bu daha karmaşık bir soruydu.

İşçileri her zamanki gibi cevval ve becerikliydiler. Sadece birkaç ay önce Devon Ravenel'den aldığı yaşlı özel uşak Quincy yeni gömlek, iç ceket, bir teneke sıcak su ve bir tepsi dolusu hazırlık malzemesi getirmişti. Rhys'in durumunu görünce endişelenen uşak dilini damağında şaklattı ve Rhys'e çekidüzen vermek için onu yıkayıp, tarayıp, fırçalayıp, kuruladığı süre boyunca endişeyle mırıldandı. En kötü kısmı ise yeni gömleği ve iç yeleği giymekti. Dr. Gibson'ın öngördüğü gibi yaralı omzunun ağrısı artmıştı.

Bayan Fernsby eczacıdan aldığı bir doz toniği ve kahve ile brendinin olduğu tepsiyi getirdikten sonra Rhys avukat için hazırды.

"Winterborne," dedi Charles Burgess, ofise girdiğinde, ona endişe ve neşeyle karışık bir ifadeyle bakarken. "Bana bir zamanlar High Street'ten tanıdığım itişip kakışan çocuğu hatırlattın."

Rhys bir zamanlar ufak hukuki konularda babası için çalışan tıknaz, kır saçlı avukata gülümsedi. Nihayetinde bakkal dükkânı kocaman mağazaya dönüşünce Rhys'in danışmanlarından biri olmuştu. Şimdi Burgess şirketin yönetim kurulundaydı. Özenli, anlayışlı ve yaratıcı olduğu için Kuzey Galler'in koyunları yaylada nasıl ilerliyorsa, yasal engelleri öyle aşabiliyordu.

"Bayan Fernsby inşaatta ufak bir kaza geçirdiğini söylüyor," diye yorumda bulundu Burgess, masanın diğer tara-

finda oturarak. Ceketinin cebinden bir not defteri ve kalem çıkardı.

“Evet. Bu da hemen vasiyetimi gözden geçirip değiştirmem gerektiğini fark etmemi sağladı.” Helen’le olan nişanını açıklarken Burgess’e yakın zamanlarda olanların dikkatlice sansürlenmiş hâlini anlatıyordu.

Burgess can kulağıyla onu dinleyip birkaç not aldıktan sonra, “Leydi Helen’in geleceğini yasal ve tamamlanmış bir evlilik sonrasında olabilecek beklenmedik bir olaya karşı korumak istediğini anlıyorum,” dedi.

“Hayır, şu andan itibaren. Eğer düğünden önce başıma bir şey gelirse onunla ilgilenilmesini istiyorum.”

“Eşin olmadan Leydi Helen için herhangi bir şey sağlama yükümlülüğün yok.”

“Derhal onun için bir fona beş milyon pound konulmasını istiyorum.” Avukatın şaşkın ifadesi karşısında Rhys açık yüreklilikle, “Bir bebek söz konusu olabilir,” dedi.

“Anlıyorum.” Burgess’in kalemi kâğıt üzerinde hızla hareket etti. “Eğer ölümünüzün ardından dokuz ay içerisinde bir bebek doğarsa, onun için bir şart koymak ister misin?”

“Evet. Kız ya da erkek olması fark etmez, şirketi o miras alacak. Eğer çocuk olmazsa, her şey Leydi Helen’e kalacak.”

Kalem hareket etmeyi bıraktı. “Bir şey söylemek bana düşmez,” dedi Burgess. “Ama bu kadını sadece birkaç aydır tanıyorsun.”

“İstedğim bu,” dedi kesin bir ifadeyle.

Helen onun için her şeyi riske atmıştı. Şart koşmadan kendini ona bırakmıştı. Onun için daha azını yapamazdı. Yaratıcısıyla yakın zamanda buluşmayı kesinlikle planlamıyordu. Önünde uzun bir hayatı olan sağlıklı bir adamdı. Yine de bugünkü kaza, hatta bir ay önceki tren kazası, kimsenin kaderinin beklenmedik gelişmelerinden muaf olma-

dığını göstermişti. Eğer ona bir şey olursa, Helen'in onun olan her şeye sahip olmasını istiyordu. Winterborne's dahil, her şeye.

Kathleen ve Devon, ikinci çayı için tam zamanında Ravenel Evi'ne varmışlardı. Çay saati sofrası kanepenin önünde uzun, alçak bir masaya kurulmuştu.

Hızlı adımlarla odaya giren Kathleen önce Helen'in yanına gidip sanki iki gün değil de iki ay ayrı kalmışlar gibi onu içtenlikle kucakladı. Helen de aynı şekilde karşılık verdi. Kathleen onun için bir abla, hatta bazı zamanlar anne gibiydi. Birbirlerine sırlarını söyleyip Theo'nun yasını tutmuşlardı. Helen Kathleen'de cömert ve anlayışlı bir arkadaş bulmuştu.

Theo, Kathleen ile evlendiğinde herkes onun yola geleceğini umuyordu. Ravenel neslinin öfkeli bir huyla lanetlenmesi 1066'da Norman işgalcilerin* yanında savaşırken onları fark edilir hâle getirmişti. Maalesef ki Raveneller savaşçı doğalarının savaş meydanı dışında hiçbir yere uygun olmadığını yüzyıllar boyunca kanıtlamışlardı.

Theo kontluğu ve *Eversby* manastırını miras alana kadar mülk neredeyse harabeye dönmüştü. Malikâne çürüyordu, kiracılar açtı ve araziler yıllar boyunca bakımsız kalmış, doğru düzgün bir drenaj yapılmadan bırakılmıştı. Kimse Trenear Kontu olarak Theo'nun neler başaracağını bilemezdi. Düğününden sadece üç gün sonra öfkesine yenilip evcilleştirilmemiş bir atla gezmeye çıkmıştı. At onu fırlatmış ve boynu kırılarak ölmüştü.

* İngiltere tarihini köklü biçimde değiştiren kuzeyden gelen savaşçı bir kavim. 1066'daki bu işgal, İngiltere'de büyük siyasal, dilsel ve dinsel değişimlere sebep olmuştur. (e.n.)

Kathleen, Helen ve ikizler uzak bir Ravenel kuzeni olan Devon mirası alır almaz malikâneneden gitmek zorunda kalmayı bekliyordu. Kalmalarına izin verilmesine şaşırılmışlardı ve Devon kendini *Eversby* manastırını kurtarmaya adanmıştı. Ufak kardeşi West'le beraber mülkü tekrar yaşanabilir hâle getirirken çiftçilik, araziyi iyileştirmek, ziraat makineleri ve gayrimenkul yönetimi konusunda her şeyi öğrenmişti.

Kathleen, Helen'den sonra ikizleri kucaklamak için döndü. Camlardan süzülen gri kış ışığında Kathleen'in kestane renkli saçları parlıyordu. Farklı vahşi bir güzelliği olan ufak tefek biriydi, kahverengi gözleri çekik, elmacık kemikleri ise çıkıktı.

"Canlarım," diye bağırdı, "Sizi özledim... her şey harikaydı... size anlatacağım çok şey var!"

"Bizim de," dedi Helen rahatsız bir şekilde sırtarak.

"Öncelikle söylemek istediğim;" dedi Kathleen, "*Eversby* manastırından bir misafır getirdik."

"Kuzen West ziyarete mi geldi?" diye sordu Helen.

Tam da o anda yüksek sesli bir köpek havlaması giriş holünde yankılandı.

"Napolyon ve Josephine," diye çığlık attı Pandora.

"Köpekler sizi özlemişti," dedi Kathleen. "Bela çıkar-mayacaklarını umalım yoksa doğrudan Hampshire'a dö-necekler."

Bir çift Cocker spanyel cinsi siyah köpek odaya daldı ve heyecanla havlayarak onlarla oynamak için yere oturan ikizlerin üzerine zıpladı. Pandora elleri ve ayakları üzerinde durarak Napolyon'un üzerine atlıyormuş gibi davranırken o da sevinç içinde teslim olarak sırt üstü döndü. Kathleen itiraz etmek için ağzını açtı ama bir şey söylemekten vazgeçti. Başını iki yana sallarken şamatacı kızları sakinleştirmeye çalışmanın boşa olduğunu anlamıştı.

Devon, namıdiğer Lord Trenear odaya girdiğinde karmaşa karşısında sırtıttı. “Ne kadar huzur verici,” herkese seslendi, “Aynı Degas resmi gibi: İkinci Çayındaki Genç Bayanlar.”

Kont koyu renkli saçları, mavi gözleri ve talihsizliklerle dolu bir geçmişi varmış hissi veren havasıyla yakışıklı bir adamdı. Gözleri Kathleen’e çekildi ve hayatında ilk defa âşık olmuş bir adamın bakışı gibi ona odaklanıp ateşli bir hâl aldı. Hemen yanına gidip bir elini narin beline dolarken çenesini nazikçe kadının tepede topladığı kızıl buklelere yaslamıştı. Helen onu hiç herkesin içinde bu denli samimi yetle Kathleen’e dokunurken görmemişti.

“Yokluğumuzda hepiniz uslu durdunuz mu bakalım?” diye sordu.

“İkimiz durduk,” dedi yerde oturan Cassandra.

Kathleen diğer ikize baktı. “Pandora, ne yaptın?”

“Neden benim yaptığımı varsayıyorsun?” diye sahte bir kızgınlıkla itiraz etti Pandora, herkesi güldürerek. Sırtıttı ve ayağa kalkarken yüzünü yalamak için kımıldanan köpeği kucakladı. “Madem sorular soruyoruz... Kathleen, neden parmağında yüzük var?”

Bütün gözler Kathleen’in sol parmağına çevrildi. Mahcup bir memnuniyetle görmeleri için elini uzattı. Cassandra Josephine’i bırakıp hemen ayağa fırladı ve daha yakından bakabilmek için Pandora ve Helen’e katıldı. “Güvercin kanı” olarak bilinen tonda, nadir bulunan yakutu ön plana çıkaran yüzük sarı altından bir halka üzerine oturtulmuştu.

“Hampshire trenine binmeden önce,” diye sırrını açtı Kathleen, “Devon ile evlenme memurunun ofisinde evlendik.”

Üç kız kardeş neşeyle bağırdı. Bu haber pek de şaşırtıcı değildi. Son birkaç aydır ev ahalisi Devon ile Kathleen arasında gittikçe artan çekimden haberdardı.

“Ne kadar hoş,” dedi Helen ışıldayarak. “Herkes birbirinize ait olduğunuzu biliyor.”

“Umarım yas sürecimdeyken evlendiğim için hakkımda kötü düşünmezsiniz,” dedi Kathleen boğuk bir sesle. Geriye çekilip ciddiyetle lafına devam etti, “Hiçbirinizin Theo’yu unutmışum veya anısına saygı göstermemişim gibi düşünmesini istemem. Ama bildiğiniz gibi Devon’a çok büyük bir saygı ve sevgi duymaya başladım. Biz de karar verdik ki...”

“Sevgi mi?” diye araya girdi Devon, kaşlarını kaldırarak. Ama mavi gözlerinde muzip pırıltılar vardı. Kathleen sevgi gösterilerinden her zaman uzak durulan katı kuralları olan bir evde yetişmişti ve Devon onun ihtiyatlı davranışlarına takılmaya bayılıyordu.

Kathleen kendine güvenen bir şekilde mırıldandı. “Aşk.”

Devon onu duymamış gibi davranarak başını eğdi. “Hmm?”

Yanakları kızaran Kathleen, “Sana âşığım. Sana tapıyorum. Konuşmama devam edebilir miyim?” dedi.

“Edebilirsin,” dedi Devon onu daha yakınına çekerek.

“Diyordum ki,” diye lafına devam etti Kathleen, “bir an önce evlenmenin en iyisi olduğuna karar verdik.”

“Daha mutlu olamazdım,” dedi Cassandra. “Ama düğün bir düğün yapmak için neden beklemediniz?”

“Daha sonra açıklarım. Hadi şimdi çaylarımızı içelim.”

“Çay içerken açıklayabilirsin,” diye ısrar etti Pandora.

“Çay vakti için uygun bir konu değil,” diye kaçamak bir cevap verdi Kathleen.

İşte o zaman, Helen yakın zamandaki deneyiminin verdiği farkındalıkla Kathleen’in hamile olduğunu anlamıştı. Yıldırım hızında nikâhın ve on dokuz yaşındaki kıza nede-nini söyleyememesinin en mantıklı açıklaması buydu.

Helen’in yanakları hafifçe kızarıırken Devon ile Kathleen’in karı koca gibi bir yatağı paylaşmış olacaklarını düşündü. Biraz şoke ediciydi.

Ama Helen daha dün aynı şeyi Rhys Winterborne ile yapmasaydı daha şaşırtıcı olurdu.

“Ama neden...” diye ısrar etti Pandora.

“Ah tatlım,” diye araya girdi Helen, “köpekler çay masasını kokluyorlar. Gelin, çaylarınızı doldururken hep beraber oturalım. Kathleen, Kuzen West nasıl?”

Kathleen berjere yerleşip Helen’e minnettar bir bakış attı.

West konusu Helen’in tahmin ettiği gibi ikizlerin dikkatini dağıtmıştı. Devon’ın kardeşi, olduğundan daha alaycı gözükmeye çalışan yakışıklı genç çapkın, ikizlerin dünyadaki en sevdikleri insan hâline gelmişti. West, ikisine de şefkatli bir alaka ve iyi niyetle davranırken onların hiçbir zaman sahip olmadıkları ağabeyleri gibiydi. Theo her zaman uzaktaki yatılı okullarda okumuş, sonrasında da Londra’da yaşamıştı.

Konu kısa sürede *Eversby* manastırına gelmişti. Devon devasa hematit cevher yataklarının keşfedildiğini, nasıl çıkarıp satacakları konusunda planlar yaptıklarını anlattı.

“Artık zengin miyiz?” diye sordu Pandora.

“Bunu sormak hiç nazik bir davranış değil,” dedi Kathleen, çay fincanını kaldırarak. Yine de bir yudum almadan önce fincanın kenarından göz kırpıp, “Ama zenginiz,” dedi alçak sesle.

İkizler kıkır kıkır güldü.

“Bay Winterborne kadar zengin miyiz?” diye sordu Cassandra.

“Aptal,” dedi Pandora, “Kimse Bay Winterborne kadar zengin değil.” Devon’ın kaşlarını çatıldığını fark edince özür dileyen bir şekilde, “Ah. Ondan bahsetmememiz gerekiyordu,” dedi.

Devon konuyu tekrar *Eversby* manastırına getirdi ve kızlar onun kasabadaki bir istasyon için teklif edilen planları

anlatmasını hevesle dinlediler. Hepsi Alton'daki istasyona gitmektense eve bu kadar yakın bir tren istasyonu olmasının bulunmaz bir nimet olacağı konusunda hemfikirdiler.

Çay saati Ravenel ailesi için başka şeylerden feda etmelerini gerektirse de bir arada olmaktan zevk aldıkları, uzun tuttukları bir zaman dilimiydi. Çiçekli porselende çay servisi, çıtır altın çörekler, kıymalı bezeler, tatlı Damson peyniri sürülmüş kızarmış ekmek dilimleri ve tereyağı, tere ya da yumurta salatasıyla doldurulmuş ufak sandviçlerin olduğu üç katlı stant ağır, gümüş tepsiyle getirilmişti. Birkaç dakikada bir hizmetçi sıcak suyu, süt ve krema sürahisini yenilemek için geliyordu.

Aile kakhaha atıp muhabbet ederken Helen elinden geldiğince onlara katılmaya çalıştı ama bakışları sürekli şöminenin üzerindeki saate kayıyordu. Beş buçuktu. Makul ziyaret saatinin sona ermesine sadece doksan dakika kalmıştı. Altın çörekten bir parça koparıp üzerine dikkatlice petek baldan küçük bir parça koyup ağzına atmadan önce peteğin ısınıp erimeye başlamasını bekledi. Lezizdi ama endişesi yüzünden güçlükle yutkunmuştu. Çayını yudumlarken başını sallıyor, gülümsüyor ama konuşulanları kısmen dinliyordu.

“Her şey harikaydı,” dedi sonunda Kathleen ve peçetesini tabağın kenarına yerleştirdi. “Sanırım artık dinleneceğim, yorucu bir gündü. Hepinizle akşam yemeğinde görüşürüz.”

Devon hemen ayağa kalkıp sandalyeden kalkması için yardım etmeye gitti.

“Ama saat daha yedi bile değil,” dedi Helen can sıkıntısını gizlemeye çalışarak. “Misafir gelebilir. Ne de olsa bugün ziyaret günü.”

Kathleen ona acayip bir şekilde tebessüm etti. “Misafir geleceğini sanmıyorum. Devon uzaktaydı ve kimseye da-

vetiye göndermedik.” Duraklayıp Helen’in yüzüne daha dikkatli bir şekilde baktı. “Tabii... birini beklemiyorsak?”

Konuşma olmayınca şöminenin üzerindeki saatin sesi gereksiz derecede yüksek gelmeye başlamıştı.

Tik. Tik. Tik.

“Evet,” dedi Helen düşünmeden. “Bir misafir bekliyorum.”

Kathleen ve Devon aynı anda sordu. “*Kimi?*”

“Lordum.” Baş uşak kapı eşiğinde belirdi. “Bay Winterborne özel bir mesele için burada.”

Tik. Tik. Tik.

Helen’in sinirleri ayaklanmış, Devon ona keskin bir bakış atarken kam çağlamıştı. Yüz ifadesi Helen’in nabzının boğazında atmasına sebep olmuştu.

Dikkatini uşağa çevirdi. “Onu içeri aldınız mı?”

“Evet, lordum. Kütüphanede bekliyor.”

“Lütfen Bay Winterborne’u geri çevirmeyin,” dedi Helen zorlama bir soğukkanlılıkla.

“Buna imkân yok,” diye cevap verdi Devon. Kelimeler iyi tınlamamıştı. Tehditkâr bir şekilde söylenmişti.

Kathleen kocasının koluna hafifçe dokunup onunla mırıldanarak konuştu.

Devon ona baktıktan sonra bakışlarındaki hiddetin bir kısmı uzaklaşmıştı. Ama yine de dehşet saçan bir havası vardı. “Yukarıda kalın,” diye mırıldanarak hızlı adımlarla odadan çıktı.

Onuncu Bölüm

Kathleen kapitone döşemeli koltukta otururken son derece sakin gözüktüyordu. “Helen, bir fincan çay daha ister misin?”

“Evet.” Helen hızlıca cevap verirken Pandora ve Cassandra’ya yalvaran bir bakış attı. “Belki de ikiniz köpekleri bahçeye çıkarmalısınız?”

İkizler hızlıca denileni yapıp odadan çıkarken arkalarından gelen spanyellere parmaklarını şaklattılar.

Yalnız kaldıklarında Kathleen aceleyle, “Helen, Bay Winterborne neden burada ve geleceğini nereden bildin?” diye sordu.

Helen yavaşça elbisesinin yüksek yakasına uzanıp işaret parmağını boynuna taktığı ince ipek kurdeleye doladı. Ay taşı yüzüğünün rahatlatıcı ağırlığını iç geceliğinin altında, göğüslerinin arasında hissediyordu. Yüzüğü dışarı çıkarıp bağından kurtarıp parmağına taktı.

“Ona gittim,” dedi sadece, elini Ay taşını göstermek için hafifçe Kathleen’in elinin üzerine koydu. “Dün.”

Kathleen yüzüğe şaşkınlıkla baktı. “Bay Winterborne’u görmeye tek başına mı gittin?”

“Evet.”

“Bunu o mu ayarladı? Senin için birini mi yolladı? Nasıl...”

“Bu konuda bir bilgisi yoktu. Benim fikrimdi.”

“Ve sana bu yüzüğü mü verdi?”

“Ben istedim.” Helen alaycı bir şekilde gülümsedi. “Aslında talep ettim.” Elini geri çekerek tekrar sandalyesine oturdu. “Bildğin gibi pırlantadan hiç hoşlanmamıştım.”

“Ama neden...” Kathleen sessiz kalırken ona kafası karışmış bir şekilde baktı.

“Bay Winterborne ile evlenmek istiyorum,” dedi Helen nazikçe. “Senin ve Kuzen Devon’ın benim iyiliğimi istediğinizi biliyorum ve kararlarınıza saygı duyuyorum. Ama nişan bozulduğundan beri hep huzursuzdum. Ona karşı bir muhabbet hissettiğimin farkına vardım ve...”

“Helen, bilmediğin şeyler var...”

“Biliyorum. Dün Bay Winterborne sana karşı kaba ve aşağılayıcı bir tavır sergilediğini bana anlattı. Bundan çok pişman ve buraya özür dilemeye geldi. Dürtüyle yapılmış bir hataydı. İsteyerek yapmadığına inanmalısın.”

Kathleen yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. “Söylediği anda bunu isteyerek yapmadığını biliyordum. Problem şu ki Devon odaya girip onu öfkeli edilecek kadarına kulak misafiri oldu. Durumu uygun bir bakış açısından görebilecek zamanı hâlâ olmadı.”

“Peki senin oldu mu?” diye endişeyle sordu Helen.

“Kesinlikle birkaç düşüncesiz kelimeyi anlayabilir ve affedebilirim. Benim Bay Winterborne’a olan itirazım o gün olanlarla alakalı değil. Hep söylediğim şeyle alakalı. İkincinin bir ortak noktası yok. Yakında sosyeteye tanıtılacaksın ve bir sürü kültürlü, eğitilmiş, hoş centilmenle tanışacaksın ve...”

“Hiçbiri çeyizim olmazsa benimle bir dakika bile vakit geçirmeye istekli olmayacaktır. Ve karşılaştırma yapmak için onlara ihtiyacım yok. Bay Winterborne hepsinin yerine seçeceğim adamdır.”

Kathleen'in anlamakta zorladığı aşikârdı. "Daha bir hafta önce gözyaşları içerisinde seni öptüğünde ne kadar korktuğunu bana anlatıyordun."

"Korkuttu. Ama her zamanki gibi bana en iyi tavsiye-yi verdin. Aynı gün, doğru adamla öpüşmenin mükemmel olacağını söyledin. Ve öyle de oldu."

"O... ona izin mi..." Kathleen'in gözleri kocaman açıldı.

"Bay Winterborne konusunda yanılısamalarım yok," diye lafına devam etti Helen. "En azından çok fazla yok. O acımasız, hırslı ve istediğine sahip olmaya çok alışık biri. Belki her zaman centilmen değil ama kendince ahlak kural-ları var. Ve..." Helen dudaklarında şaşkınlığını belirten bir tebessüm hissetti, "bana karşı hassasiyeti var. Sanırım onun için zayıf bir nokta hâline geldim ve o çaresiz bir şekilde birkaç zayıf noktaya ihtiyacı olan bir adam."

"Dün onunla ne kadar vakit geçirdin?" diye dikkati da-ğılmış bir şekilde sordu Kathleen. "Mağazada mıydın yoksa evinde mi? İkinizi beraber kim gördü?" Helen'in itibarına gelecek hasarı nasıl en aza indireceğini hesaplamaya çoktan başlamıştı. Şüphesiz Devon'ın tepkisi de aynı olacaktı.

Helen, Rhys'in onunla beraber olma konusundaki ısrarının, manipülatif olsa da mantıklı olduğunu anlamaya başlamıştı. Herhangi bir tartışmayı bitirmek için mükem-mel bir silahtı.

Artık kullanmaktan başka şansı yoktu.

"Kathleen," dedi nazikçe, "itibarım tehlike altında."

"Belli olmaz. Belki dedikodular olabilir ama..."

"Onunla evlenmeliyim." Yengesinin şaşkın ifadesini gören Helen kelimeleri vurgulayarak tekrar etti. "Onunla *evlenmeliyim*."

"Ah," dedi Kathleen bocalayarak, durumu anlayınca. "Sen ve o..."

"Evet."

Kathleen yaşadığı aydınlanmayı sindirmeye çalışırken sessizdi. Altın kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu. “Zavallı Helen'im,” dedi sonunda. “Seni neyin beklediğini bilmiyordun. Korkmuş olmalısın. Lütfen söyle bana tatlım, seni zorladı mı yoksa...”

“Hayır, öyle değildi,” dedi hemen Helen. “Tamamen istekli olduğuma inanmalısın. Reddetmek için türlü imkânım vardı. Bay Winterborne olacakları açıkladı. Çok da nahoş değildi. Sadece...” Bakışlarını yere çevirdi. “Zevk aldım,” diyerek kısık sesle lafını bitirdi. “Bu çok ahlaksızca bir şey olsa gerek.”

Hemen sonra Kathleen eline teselli eder şekilde hafifçe vurdu. “Ahlaksızca değil,” dedi. “Bazıları kadınların bundan hoşlanmaması gerektiğini iddia ediyor ama bana göre kesinlikle bu, süreci daha çekici hâle getiriyor.”

Helen Kathleen'in pratik bakış açısını her zaman sevmişti ama şimdi resmen bayılmıştı. “Onunla beraber olduğum için beni onaylamayacağını sandım,” dedi rahatlayarak.

Kathleen gülümsedi. “Bu konuda mutlu olduğumu söyleyecek kadar ileri gidemem. Ama tam olarak benim yaptığım şeyi yaptığın için seni suçlayamam. Madem açık bir şekilde konuşuyoruz... Devon'ın çocuğuna hamileyim.”

“Hamile misin?” diye neşeye sordu Helen. “Bu kadar hızlı evlenmenizin sebebinin bu olabileceğini düşünmüştüm.”

“Öyle. Bir de ona çılgınlar gibi âşık olduğumdan.” Kathleen şeker kâsesine uzanıp orta boy bir küpü eline alıp hafifçe ısırmaya başladı. Çekinerek, “Bu konularda ne kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyorum. Bir adamla beraber olmanın muhtemel sonuçlarını biliyor musun?” diye sordu.

Helen başıyla onayladı. “Bir bebek söz konusu olabilir.”

“Evet, tabii... gerekli önlemleri almadığı sürece?” Helen'in boş bakışları karşısında Kathleen lafına devam etti. “Canım, çok özel bir şey sorabilir miyim?”

Helen temkinli bir şekilde başıyla onayladı.

“O... içine mi... boşaldı? Son anda?”

Helen şaşkınlıkla, “Emin değilim,” dedi.

Kathleen, Helen’in kafa karışıklığını görünce hüznle gülümsedi. “Daha sonra konuşuruz. Görünüşe göre Bay Winterborne her şeyi tam olarak açıklamamış.” Dalgın bir şekilde boynundan sarkan uzun zincirdeki ufak altın saati kavradı. “Ne yapacağız?” diye Helen’den çok kendine sordu.

“Senin ve Devon’ın bu birliktelik konusundaki itirazınızı geri çekeceğinizi umuyordum.”

“Ben çoktan geri çektim,” dedi Kathleen. “Pratikte, kimse itiraz etme pozisyonunda değil. İlişkiye karıştığım için sana desteğimi borçluyum. Özür dilerim, Helen. Gerçekten yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Helen, “Elbette,” dedi rahatlamayla. “Üzerine kafa yorma. Sonu iyi oldu.”

“İyi oldu mu?” diye soran Kathleen meraklı bir gülümsemeyle onu inceledi. “Ne kadar mutlu görünüyorsun. Bay Winterborne gerçekten bunun sebebi olabilir mi?”

“Sebebi o.” Helen ellerini kızarmış yanaklarına koyup nefes nefese kahkaha attı. “Aşağıda olduğunu bilmek bile kalbimin sızlayıp küt küt atmasına sebep oluyor. Hem sıcak hem de buz gibi hissediyorum ve güçlkle nefes alabiliyorum.” Tereddüt etti. “Aşk böyle mi hissettiriyor?”

“Bu sevdalanma,” dedi Kathleen. “Nefes almaya başladığında aşka dönüşüyor.” Düşüncelere dalmış hâlde dizindeki peçeteyi tekrar tekrar katlıyordu. “Bu durum dikkatli bir şekilde yönetilmeli. Devon, Bay Winterborne ile beraber olduğunuzu *öğrenmemeli*, yoksa benim kadar makul olmayacaktır. Ailenin onuruna hakaret edilmiş olarak görecektir ve... ah, bu konuda düşünmek istemiyorum. Ama bu birlikteliği kabul etmesi için onu ikna etmeye çalışacağım. Belki birkaç gün alabilir ama...”

“Bay Winterborne ona bu akşam söyleyecek.”

Kathleen ona dikkatle bakıp peçetesini kenara koydu. “Ne? Özür dilemeye geldiğini söylemiştin.”

“Evet, ama ondan sonra nişanımız konusunda Devon’ın rızasını isteyecek. Eğer Devon reddederse ona artık bakire olmadığım için rıza göstermekten başka şansı olmadığını söyleyecek.”

“Yüce Tanrım,” diye bağırdı Kathleen ayağa fırlayarak. “Onu durdurmalıyız.”

“Bay Winterborne ona çoktan söylemiş olabilir,” dedi Helen can sıkıntısıyla.

“Henüz söylememiş,” dedi Kathleen, odadan hızla çıkarken Helen ardından koştu. “Eğer söylemiş olsaydı bağırış çağırışlar, bir şeylerin kırılma sesleri gelirdi ve...”

O anda aşağıda feci bir feryat koptu. Küfürler, şangırtı, patırtı, sarsıntı ve güçlü bir gümbürtü ile düşme sesi duyuldu. Evin duvarları titredi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Kathleen, “Ona söylemiş.”

İki kadın hızla merdivenlerden inip giriş holünü geçtikten sonra kütüphaneye koşturdular. Onlar varana kadar oda çoktan darmadağın olmuştu. Sehpa ters dönmüş, kitaplar yerlere saçılmış, porselen bir vazo paramparça olmuştu. İki adam acımasızca dövüşürken ederken kavga homurtuları ve boğuk küfürler havada uçuşuyordu. Çekiş gücü kazanan Devon, Rhys’i adamın sırtını duvara vurma-
sına sebep olacak bir güçle itti.

Boğuk bir ses çıkaran Rhys elleri ve ayakları üzerine düştü.

Endişeyle bağırان Helen adam yavaşça yana doğru çökerken ona koştu.

“Devon,” diye bağırdı Kathleen kocasının yanına koşarak.

“Yolumdan çekil,” diye hırladı Devon, yüz ifadesi kana susamış gibi kararıştı. Sakinleştirmeye çalıştıkça öfkesi büyüyordu. Kadın akrabasının namusuna leke sürülmüş-tü ve adamı öldürmekten aşağısı yeterli olmazdı. Dünyada onunla bu durumdayken başa çıkabilecek iki insan vardı; erkek kardeşi West ve Kathleen.

“Onu bırak,” dedi Kathleen kendini kocasıyla Rhys arasına koyarak. “Onu yaraladın.”

“Yeterince değil.” Kathleen’i kenara ittirecekmiş gibi hareket etti.

“Devon, *hayır*.” Kathleen inatçı bir şekilde olduğu yerde durdu. Farkında olmadan elini karnının üzerine koymuştu. Sonrasında Helen’e, daha fıkre kendi alışmadan, bebek belirgin olmaya başlamadan önce karnını koruma içgüdüsünü anlayamadığı konusunda içini dökecekti.

Yine de o ufacık, istemsiz hareket Devon’ı tamamen sakinleştirmeye yetmişti. Devon bakışlarının karnına çekilmesiyle güçlkle nefes alırken durdu.

Avantaj elde ettiğini anlayan Kathleen onunla hemen konuştu. “Bu durumda üzülmemem gerekiyor.”

Devon ona hem öfkeli hem de itiraz dolu bir bakış attı. “Önümüzdeki dokuz ay içerisinde bunu bana karşı mı kullanacaksınız?”

“Hayır, tatlım, sadece önümüzdeki yedi buçuk ay boyunca. Ondan sonra sana karşı kullanacak başka bir şey bulmam gerekiyor.” Kathleen yanına gidip kaskatı olmuş vücuduna sarıldı. Adamın kolları etrafına dolanırken yatıştırıcı bir şekilde elini ensesine dolayarak onu sakın olması için ikna etmeye çalışıyordu. “Akşam yemeğinden önce insanları öldürmene izin veremeyeceğimi biliyorsun,” diye mırıldandı. “Bütün evin düzeni bozulur.”

Rhys konuşmalara dikkat veremeyecek kadar acı içerisindeydi. Hafif kıvrılmış şekilde yan yatarken sağlıklı bronz teninin rengi atmıştı.

Yerde yanında oturan Helen koyu renkli başını kucağına koydu. “Nereniz acıyor?” diye endişeyle sordu. “Sırtınız mı?”

“Omzum. Bu sabah... yerinden çıktı.”

“Bir doktora görüldünüz mü?”

“Evet.” Kadının eteğini bırakan Rhys parmaklarını deneme amaçlı hareket ettirdi. “Sorun yok,” diye mırıldandı. Güçlkle hareket ederek oturmaya çalıştı ve acıyla inleyerek durakladı.

Helen ona yardım etmek için davranarak sağlam kolunun altına girdi. Yanlışlıkla boşluğundaki ağrıyan bir noktaya bastırınca Rhys’in sarsıldığını hissetmişti. “Sadece omzunuz değil,” dedi endişeyle.

Rhys güçlkle kahkaha attı. “*Cariad*, ağrımayan tek bir uzvum yok.” Oturma pozisyonuna geçmek için çabalayıp sırtını yakındaki kanepenin kenarına yasladı. Gözlerini kapatarak titrek bir nefes aldı ve her yanını sarmış ağırlarıyla baş etmeye çalıştı.

“Neye ihtiyacın var?” diye telaşla sordu Helen. “Ne yapabilirim?” Birkaç kalın telli, koyu renkli tutam alnına dökmüştü. Narin parmak uçlarıyla onları okşayarak geriye attı.

Rhys kirpiklerini kaldırdı ve Helen kendini sıcak, koyu kahverengi gözlere bakarken buldu. “Benimle evlenebilirsin.”

Endişesine rağmen gülümseyen Helen avucunu adamın yanağına yasladı. “Zaten evleneceğimi söyledim.”

Yanında durmak için gelen Devon, sinirli bir şekilde sordu. “Senin sorunun ne, Winterborne?”

“Onu duvara vurdun,” dedi Kathleen.

“Geçmişte çok daha beterini yapmıştım ve bu onu hiç yere düşürmemişti.” İki adam düzenli olarak boks ve Paris sokaklarından çıkan bir çeşit dövüş olan *Savate*’yi öğreten kulüpte antrenman yapıyorlardı.

Helen açıklarken bakışlarını onlara çevirdi. “Bay Winterborne’un omzu bu sabah yerinden çıkmış.”

Devon önce şaşkın, sonra da kızgın gözüktü. “Kahretsin, neden bir şey söylemedin?”

Rhys’in gözleri kısıldı. “Bir şey fark eder miydi?”

“Ağzından çıkan saçmalıklardan sonra etmezdi!”

Kathleen, “Ne saçmalığı?” diye abartılı derecede sakın bir tonda sorarken kocasının kolunu okşuyordu.

“Helen’in dün onu ziyarete geldiğini söyledi. Tek başına. Ve onlar...” Devon kötü ithamları tekrar etmek istemeyerek lafını devam ettirmedi.

“Doğru,” dedi Helen.

Geçen yıldan beri sürekli sürprizlerle karşılaşmaya alışmış olan Devon’ı tamamen hazırlıksız yakalamak nadiren olan bir şeydi. Ama ona bakarken ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Namusuma leke geldi,” diye ekledi Helen, belki de biraz fazla neşeli şekilde. Zira yirmi bir yıl boyunca utangaç, tahmin edilebilir ve sessizce köşelerde oturarak yaşadıkten sonra insanları şaşkınlığa uğratmanın yersiz neşesini keşfetmişti.

Beraberinde şaşkın bir sessizlik gelirken Rhys’e dönüp ipek kravatının düğümünü çözmeye başladı.

Rhys onu durdurmak için uzandı ama acıyla irkildi. “*Cariad*,” dedi boğuk bir sesle, “Ne yapıyorsun?”

Ceketinin katmanlarını geri ittirdi. “Omzuna bakacağım.”

“Burada olmaz. Daha sonra bir doktora gösteririm.”

Hemen mahremiyet arzusunu anlamıştı. Ama yaralıken ve ağır çekerken onun Ravenel Evi’nden gitmesine izin veremezdi. “Tekrar çıkıp çıkmadığını öğrenmeliyiz.”

“Yerinde.” Ceketini dikkatlice omuzlarından çıkarırken acıyla homurdandı.

Kathleen hemen yardıma gelip diğer yanında diz çöktü. “Hareket etme,” diye uyardı. “Bakmamıza izin ver.”

Kıyafetlerini çıkarmaya başladılar. Rhys kendini hazırladı ama ceketini çıkarmaya başladıklarında onları geri itti. “Aaaah!”

Helen duraklayıp endişeyle Kathleen’e baktı. “Kesmemiz gerekecek.”

Rhys titriyordu ve gözleri kapalıydı.

“Asla olmaz,” diye mırıldandı. “Bu sabah üzerimden bir gömlek kesilerek çıkarıldı. Kendi hâline bırakın.”

Kathleen kocasına yalvaran bir bakış attı.

Patlarmış gibi bir iç çekişle Devon kütüphane masasından bir şey almak için gitti, ardından yerdeki grubun yanına döndü. Yanlarına yaklaşınca uzun, parıltıyan bir bıçağı olan gümüş cep çakısını açtı.

Ses ne kadar az olsa da Rhys’in refleks olarak irkilmesine ve gözlerini kocaman açmasına sebep olmuştu. Tehditle yüzleşmek için hareket etti ve acıyla küfrederek sertçe kıcının üzerine oturdu.

“Sakin ol, aşağılık herif,” diye iğneleyici bir şekilde söyledi Devon, yanında çömelerek. “Seni öldürmeyeceğim. Bir günde iki tane özel dikim gömlek ve ceketini mahvettiğinin farkına vardığında uşağın bunu benim yerime yapacak.”

“Ben...”

“Winterborne,” diye hafifçe uyardı, “karıma hakaret ettin, kuzenimi baştan çıkardın ve şimdi akşam yemeğimi geciktiriyorsun. Bu çeneni kapatman için mükemmel bir zaman.”

Rhys kaşlarını çattı ve Devon bıçağı ustaca kullanırken sabit durdu. Kumaş, üzerinden kayın ağacının kabukları gibi ayrılana kadar bıçak dikiş yerlerinde dolandı. “Leydim,” dedi Kathleen’e, duraklarken nefesi, sıkılı dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu. “Özür dilerim. O günkü

davranış şeklim için. Söylediklerim için. Benim...” Kathleen nazikçe ağrıyan kolundan gömleğin kolunu çıkartırken Rhys’in ağzından bir inleme çıktı, “söyleyebilecek bir bahanem yok.”

“Ben de aynı şekilde suçluyum,” dedi Kathleen, ceketini katlayıp kenara atarken. Rhys’in şaşkın bakışlarıyla yüzleşince kararlı bir şekilde lafına devam etti. “İçgüdüsel olarak hareket edip herkes için zorlu bir durum oluşturdum. Bir centilmenin evine yalnız gitmemem gerektiğini biliyordum ama Helen hakkındaki endişem yüzünden bir hata yaptım. Eğer siz de benimkini kabul ederseniz, özrünüzü kabul ediyorum, Bay Winterborne.”

“Benim hatamdı,” diye ısrar etti Rhys. “Size hakaret etmemeliydim. Hiçbirinde ciddi değildim.”

“Biliyorum,” diyerek onu temin etti Kathleen.

“Sizden hiç etkilenmedim. Bir kadından hiç bu kadar az etkilenmemiştim.”

Kathleen’in dudakları, bastırıldığı kahkahasıyla titredi. “Tıksıntınız ziyadesiyle karşılıklı, Bay Winterborne. O hâlde ateşkes ilan edip baştan başlayalım mı?”

“Helen’e yaptığına ne olacak?” diye öfkeyle sordu Devon.

Rhys, bıçak gömleğini keserken temkinli bir şekilde izledi.

“O benim hatamdı,” dedi hızla Helen. “Dün davetsiz bir şekilde mağazaya gittim ve Bay Winterborne’u görmeyi talep ettim. Hâlâ onunla evlenmek istediğimi söyledim ve yüzüğümü yeni bir tanesiyle değiştirmesini sağladım. Sonrasında da... onunla gönül eğlendirdim.” Kulağa nasıl geldiğinin farkına varınca durakladı. “Mağazada değil, tabii ki.”

Suratı ifadesiz olan Kathleen konuştu. “Tatlım, umarım çok mücadele etmemiştir.”

Devon karısına alaycı bir bakış attı. “Kathleen, rica etsem gömleklerimden birini getirmesi için Sutton’ı çağırır mısın? Bol olanlardan bir tane.”

“Tabii, lordum.” Kathleen ayağa kalktı. “Belki de aynı zamanda...” Gömlek düşüp Rhys’in çıplak geniş göğsünü ve feci şekilde morarmış omzunu ortaya çıkarınca lafına devam edemedi. Çok acı verici gözüküyordu ve kaslar tenin altında gözle görülür bir şekilde düğüm olmuşlardı.

Helen görüntü karşısında sessizce acı çekiyordu. Parmaklarıyla nazikçe adamın bileğini kavradıktan sonra vücudunun belirgin bir şekilde, sanki dokunuşunu özümsemeye çalışıyormuş gibi ona doğru yakınlaştığını hissetti.

“Buna ne sebep oldu?” diye sertçe sordu Devon, Rhys’i sırtına bakmak için dürtünce pürüzsüz amber rengi teninde birkaç morluk daha gördü.

“Severin ile King Cross’un yakınlarındaki bir bloktaki mülke bakmaya gittim,” diye mırıldandı Rhys. “İstimlak edilen binadan molozlar düştü.”

Devon’ın çattığı kaşları daha derinleşti. “Ne zamandan beri bu kadar kazaya meyillisin?”

“Arkadaşlarımla daha fazla vakit geçirdiğimden beri,” dedi Rhys iğneleyici bir şekilde.

“Sanırım molozların Severin’in de üzerine düştüğünü ummak biraz fazla olacak?” diye sordu Devon.

“Kılına zarar gelmedi.”

İç çeken Devon, Kathleen’e döndü. “Gömlekle beraber brendi ve buz torbasına ihtiyacımız olacak. Bir de benim kırılmış kaburgalarım için kullandığımız türden yara lapasına.”

Kathleen ona gülümsedi. “Hatırladım.” Kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken kapıyı ardına kadar açtı ve eşikte kulak misafiri olmaya çalışan kalabalığı görünce birden durakladı. Bakışları üç hizmetçi, uşak, Bayan Abbott ve Devon’ın uşağı üzerinde gezindi.

İlk tepki veren kâhya olmuştu. “Size söylediğim gibi,” dedi yüksek sesle, “işlerinize dönüp davranışlarınıza dikkat etmenizin vakti geldi.”

Kathleen sanki kahkahasını bastırmaya çalışmış gibi boğazını temizledi. “Sutton,” dedi uşağa, “Bana misafirimiz için birkaç şey getirmen gerekiyor. Lord Trenear’ı iyi duydun mu yoksa listeyi tekrar etmeli miyim?”

Uşak, “Brendi, buz, yara lapası ve gömlek,” diyerek vakur bir edayla tekrar etti. “Aynı zamanda beyefendinin koluna askı yapılması için bir kumaş da alacağım.”

Sutton gittiğinde Kathleen kâhyayla konuşmak için döndü. “Bayan Abbott, korkarım ki porselen bir vazo kazara devrilmiş.”

Kadın cevap vermeden önce üç hizmetçi de heyecanla ortalığı süpürmek için gönüllü oldu. Heveslerinin kaynağının iş mi yoksa yarı çıplak Winterborne ile aynı odada olmak mı olduğunu insan merak etmeden duramıyordu. Ona bakmak için boyunlarını uzatış şekillerine bakılırsa, kesinlikle ikincisiydi.

“Kendim yaparım, leydim,” diye açıkladı kâhya, hizmetçileri göndererek. “Birazdan süpürgeyle dönerim.”

Kathleen kapı eşiğinde duran ikizlere döndü. “Sormak istediğiniz bir şey var mı kızlar?”

Pandora ona umutla baktı. “Bay Winterborne’a merhaba diyebilir miyiz?”

“Daha sonra, tatlım. Şu anda uygun bir durumda değil.”

“Lütfen ona üzerine bir bina çöktüğü için üzgün olduğumuzu ilet,” diye hevesle söyledi Cassandra.

Cevap verirken Kathleen’in sesinde bir tebessüm vardı. “Nazik dileklerinizi iletirim. Şimdi, çekilin bakalım.”

İkizler isteksiz şekilde ağır adımlarla kütüphaneden uzaklaştı.

Kathleen kapıyı kapattıktan sonra kanepenin yanındaki gruba doğru yöneldi. Yanından geçtiği bir sandalyenin koluna bırakılmış ufak battaniyeyi aldı.

Devon Rhys'in omzunu inceliyordu. Yerinden çıkmış bir kemik olup olmadığını anlamak için dikkatlice eliyle muayene etti. "Evinde yatağında olmalısın," dedi kaba bir şekilde, "mahvettiğin genç kadınlara teklifte bulunmak için Londra'da fink atmak yerine."

Rhys kaşlarını çatı. "İlk olarak ben fink atmıyorum, ikincisiyse Helen'in... Şeytan alsın canını, canım acıdı!" Yorgun bir şekilde başı göğsüne düştü.

Helen sempatiyle onu incelerken kontrolün elinde olmamasından ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Rhys her zaman iyi giyimli ve kendi kendini idare eden biriydi. İsmi bile başarı, lüks, zarafet ifade ediyordu. Tüm bunlar onun yerde, yara bere içerisinde ve zorla kıyafetleri çıkarılmış hâliyle büyük bir tezattı.

Helen, "Ve ikincisi," diyerek onu nazıkçe teşvik ederken tamamlanmamış cümlesini hatırlattı.

"Mahvolmuş değilsin," dedi sertçe, kafası hâlâ aşağı bakıyordu. "Sen mükemmelsin."

Helen'in yüreği acı verici bir tatlılıkla burkuldu. Onu teselli edip kolları arasına almayı çok istiyordu. Onun yerine siyah saçını çok hafifçe okşamakla yetinmek zorundaydı. Rhys başını sanki sevecen bir kurt gibi ellerine bastırıyordu. Helen'in avucu yüzünün yanından çenesine, oradan da sağlam omzunun sert ve mükemmel hattına kadar ilerledi.

"Sabit görünüyor," dedi Devon topukları üzerinde durarak. "Tekrar darbe almış gibi gözüküyor. Helen, eğer şerefsizi gözümün önünde okşamaya devam edersen, diğer omzunu yerinden çıkarmak zorunda kalacağım."

Helen utanarak elini çekti.

Başını kaldıran Rhys, Devon'a nefret dolu bir bakış attı. "Helen bu akşam benimle geliyor."

Devon'ın yüz ifadesi sertleşti. "Eğer öyle bir şey..."

"Ama biz düğünü hazıranda yapmayı tercih ediyoruz," diye aceleyle araya girdi Helen. "Her şeyden önce, sizin rızanızı almak istiyoruz, kuzen Devon."

"Buyurun, Bay Winterborne," dedi Kathleen neşeyle, ufak battaniyeyi açık kahverengi göğsünün üzerine örtmek için öne doğru çıktı. "Kanepeye çıkması için ona yardımcı olalım. Yer çok soğuk."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdandı Rhys. Biraz çabıyla kendini deri döşemeye atmayı başardı. "Helen, git de eşyalarını toparla."

Helen ne yapacağını şaşırmıştı. Rhys böylesi yaralı ve hassasken ona karşı gelmeye gönlü elvermiyordu. Ama bu şartlarda Ravenel Evi'ni terk etmek istemiyordu. Devon olağanüstü nazik bir şekilde onun ve ikizlerin *Eversby* manastırında kalmasına izin vermişti ki onun pozisyonundaki başka biri hiç düşünmeden onları dışarı atardı. Helen'in kaçmaya ve onları düğününün dışında bırakarak ailesini ayırmaya niyeti yoktu.

Kathleen'e bakarken sessizce yardım için yalvarıyordu.

Hemen anlayan Kathleen, Rhys ile yatıştırıcı bir tonda konuştu. "Buna gerek olmadığına eminim, Bay Winterborne. İkiniz de aile ve arkadaşlarınız etrafınızdayken yapılacak düzgün bir töreni hak ediyorsunuz. Oldu bittiye getirilen bir işi değil."

"Oldu bittiye gelen bir tören siz ve Trenear için yeterliydi," diye sertçe cevap verdi Rhys. "Eğer o düğün için beklemek zorunda değilse, ben neden bekleyeyim?"

Kathleen utangaç bir mutluluk içerisinde cevap vermeden önce tereddüt etti. "Başka şansımız yoktu."

Rhys'in keskin beyninin imayı algılaması neredeyse iki saniye almıştı. "Hamilesiniz," dedi düz bir tonda. "Tebrikler."

“Ona söylemek zorunda değildin,” diye mırıldandı Devon.

Kathleen otururken ona gülümsedi. “Ama lordum, Bay Winterborne yakında ailemizin bir üyesi olacak.”

Devon yüzünün üst kısmını bir eliyle ovaladı. Sanki bu ifade birden migreninin ortaya çıkmasına sebep olmuştu.

“Aynı durum yakında Helen için de geçerli olabilir,” dedi Rhys, onu daha fazla kışkırtarak. “O da hamile olabilir.”

“Bunu henüz bilmiyoruz,” dedi Helen, battaniyeyi göğsüne güzelce örtmek için uzanırken. “Eğer hamileysem, elbette planın değişmesi gerekiyor. Ama kesin bir şekilde öğrenene kadar beklemeyi tercih ederim.”

Rhys ona bakarken hareketsizliğinin altındaki coşkulu arzuyu gizlemeye çalışmadı. “Seni bekleyemem,” dedi.

“Ama bekleyeceksin,” dedi Devon soğukkanlılıkla. “Rızamın karşılığı bu. Helen’e satranç oyunundaki bir piyon gibi davranıp durumu kendi avantajın için manipüle ettin. Şimdi hazirana kadar bekleyeceksin çünkü sana bakarken seni boğazlamamam için bu kadar zaman geçmesi gerekiyor. Bu arada Ravenellerin kafasına göre Londra’da gezmesi bitmiştir. İşlerimizi yoluna koyduğumuza göre aileyi Hampshire’a geri götürüyorum.” Kathleen’e kaşını kaldırarak baktı ve kadın da onu onaylayarak başını salladı.

O sırada iki katlı kütüphanenin en uzak kapı eşiğinden belirsiz bir feryat geldi. “Hayımmır!”

Kathleen sorgulayıcı bir şekilde sese doğru baktı. “Pandora,” diye seslendi, “lütfen gizlice dinleme.”

“Pandora değil,” diye üzgün bir cevap geldi, “Cassandra.”

“Hayır, *değil*,” diyen genç bir ses daha duyuldu. “Ben Cassandra’yım ve Pandora başımı belaya sokmaya çalışıyor!”

“İkinizin de başı belada,” diye seslendi Devon. “Üst kata gidin.”

İçlerinden biri, “Londra’dan ayrılmak istemiyoruz,” derken diğeri ekledi, “Taşra çok sıkıcı.”

Devon Kathleen’e baktı ve hemen sonra ikisi de gülmek için kendilerini zor tuttu.

“Ne zaman Helen’i göreceğim?” diye sordu Rhys.

Devon eski dostunun bastırılmış öfkesinin keyfini çıkarıyormuş gibiydi. “Eğer başarabilirsem, düğün gününe kadar göremeyeceksin.”

Rhys dikkatini Helen’e çevirdi. “*Cariad*, senden...”

“Lütfen benden bunu isteme,” diye yalvardı Helen. “Daha önce haziran düğünü planlamıştık. Hiçbir şey kaybetmiş değilsin. Tekrar nişanlandık ve bu şekilde ailem yanımızda olacak.”

Helen onun yüzündeki mücadeleyi gördü: öfke, huzur, ihtiyaç.

“Lütfen,” dedi nazikçe. “Beni bekleyeceğini söyle.”

On Birinci Bölüm

Bay Winterborne'u askıya alınıp sabitlenmiş kolunun kolunun etrafına plastik buz torbaları yerleştirip arabasıyla evine gönderdikten sonra Ravenel ailesi akşam yemeğini yiyip erkenden odalarına çekildi. Kathleen, Devon'ın kızgınlığına rağmen gitmeden önce arkadaşıyla güzelce ilgilenilmesini sağlamasından memnun kalmış, buna hiç şaşmamıştı. Bay Winterborne onu öfkelenlendirmiş ve hayal kırıklığına uğratmış olmasına rağmen Devon'ın onu affedeceğine emindi.

Kathleen onun yatakta kendisine katılmak için sabahlığı çıkarışını takdir ederek izledi. Ata binmeyi, boksörlüğü ve her türlü sporu seven kocası atletik vücutlu ve oldukça zinde bir adamdı.

Sırt üstü uzanan Devon keyifle iç çekerek esnedi.

Kathleen dirseği üzerinde durup parmak ucunu adamın göğsündeki koyu renk tüylerde tembelce gezdirdi. "Biraz sert olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, "birbirlerini önümüzdeki beş ay boyunca görmelerine izin vermemekle."

"Winterborne'un o kadar uzun süre uzak durmasına imkân yok."

Kathleen gülümseyip köprücük kemiğinin sert köşesinin hatlarını parmağıyla takip etti. "Neden görmesini yasakladın o zaman?"

“Şerefsiz, fetheden bir ordu gibi hayatı ezip geçiyor... eğer onu geri çekilmeye şimdi zorlamasaydım, beni sadece küçük görecekti. Ayrıca hâlâ Helen’e yaptığı yüzünden onu öldürmeyi istiyorum.” Devon kısa bir iç çekti. “Kızları bir günlüğüne bile olsa yalnız bırakmamamız gerektiğini biliyordum. İkizler hakkında endişe ederken skandal aramaya çıkan Helen oldu.”

“Helen skandal aramıyordu,” diye makul bir şekilde karşı çıktı Kathleen. “Nişanlısını... geri istemeye gitti. Durumu dengeli bir bakış açısıyla ele almalıyız. Tüm suçun Winterborne’da olduğunu düşünmek adil değil.”

Devon kaşlarını kaldırdı. “Bu birlikteliğe başından beri karşı olmana rağmen neden Winterborne’un tarafını tutuyorsun?”

“Helen yüzünden,” diye itiraf etti Kathleen. “Ailenin iyiliği için sevmediği bir adamla evlenmek dahil her şeyi yapacağını biliyordum. Aynı zamanda Bay Winterborne’un gözünü korkuttuğunu biliyordum. Ama artık böyle düşünmüyorum. Helen’in onu gerçekten istediğine inanıyorum. Ondan artık korkmuyor. Bu akşam ona karşı boyun eğmesi bu birlikteliğine bakışımı tamamen değiştirdi. Madem Helen’in istediği bu, ben de onu destekleyeceğim.”

“Winterborne’un hareketlerine müsamaha göstere-mem,” diye homurdandı Devon. “Her şeyi geçtim, sırf benimle olan hukukundan dolayı benim korumam altındaki bir genç bayanın masumiyetini almamalıydı. Bu bir saygı meselesi.”

Kathleen onun üzerinde yükselerek mavi gözlerinin içine baktı. Hafif alaycı bir tavırla, “Bunu,” dedi, “beni *Eversby* manastırının neredeyse her oda, merdiven ve köşesinde baştan çıkararak adam mı söylüyor? O zaman masumiyete olan hassasiyetin neredeydi?”

Kaşlarını çatmayı bırakmıştı. “O farklıydı.”

“Neden diye sorabilir miyim?”

Devon onu döndürüp pozisyonlarını kolayca tersine çevirirken şaşkınlıkla kıkırdamasına sebep oldu. “Çünkü,” dedi boğuk bir sesle, “Seni *çok* istiyordum...”

Kathleen kıpırdandı ve geceliğinin düğümleri çözülünce kahkaha attı.

“... ve malikânenin lordu olarak,” diye lafına devam etti, kıyafetlerini çıkarırken, “*droit de seigneur*” hakkımı kullanma vaktimin geldiğini düşünüyorum.”

“Ortaçağda köylü bir kızmışım gibi mi?” diye sorarken onu itip sırt üstü yatırarak üzerine çıktı.

Karşı koyan ellerini yakalayarak onları bütün ağırlığıyla tepede tutmaya çalıştı.

Devon derin bir kahkaha attı. “Aşkım, bu işe yaramaz. Bir kelebek kadar hafıfsın.” Oyunlarından hoşlandığını belli edercesine Kathleen bileklerini daha sıkıca tutarken mücadele etmeden uzanıyordu. “Kararlı bir kelebek,” diye kabullendi. Kathleen’in gözlerine bakarken gülümsemesi soldu ve gözleri koyulaşarak yoğun bir maviye dönüştü. “Bencil şerefsizin tekiydim,” dedi yumuşak bir tonda. “Seni baştan çıkarmamalıydım.”

“Ben istekliydim,” diye belirtti Kathleen, içten içe pişmanlığına şaşırmıştı. O değişiyor, beklenmedik bir şekilde yüklenmek zorunda kaldığı sorumluluklar omzuna bindikçe hızla olgunlaşıyor diye düşündü.

“Şimdi olsa daha farklı davranırdım. Beni affet.” Durakladı, kendini suçlayarak kaşlarını çatı. “Onurlu olmak için yetiştirilmedim. Öğrenmesi çok zor.”

Kathleen parmakları birleşene kadar ellerini üzerinde gezdirdi. “Affedilecek veya pişman olunacak bir şey yok.”

* İlk gece hakkı. Ortaçağ Avrupa’sında bir lorda, himayesi altında yaşayan kadınlarla, özellikle düğünlerinin olduğu gece cinsel ilişkiye girme hakkı verildiği söylenen, gerçekliği tam olarak kanıtlanamamış bir hak. (ç.n.)

Devon başını iki yana sallarken onu temize çıkarmasına izin vermiyordu. “Nasıl telafi edeceğimi söyle.”

Kathleen dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildi. “Sev beni,” diye fısıldadı.

Çok dikkatli bir şekilde Devon onu altına alana kadar yuvarlandı. “Her zaman,” dedi boğuk bir sesle. Devon ve dudaklarına sahip olurken elleri vücudunda geziniyordu. Onunla nazik bir şekilde yavaş yavaş sevişti. Onu kendi için hazırladıktan çok sonra bacaklarını aralayıp usulca içine girdi. Kathleen ne kadar onu teşvik etmeye çalışsa da Devon daha derine girmeyi reddedince hüsrarla kıpırdandı.

“Devon...” Nefesi kesik kesik geliyordu. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Neyin daha fazlasına?” Dudakları kızın boynuna doğru çekildi.

Kathleen kaşlarını çatarak kıpırdandı. “Ah, benimle böyle uğraşmandan nefret ediyorum!”

Devon gülümsedi. “En az beni sevdiğin kadar.” Pes ederek biraz daha içeri kaydı.

“Derine,” diyerek nefesini tuttu Kathleen. “Lütfen Devon...”

“Bu şekilde mi?” diye nazikçe sordu.

Kathleen altında vücudunu kaldırıyordu. Devon ona ateşli ama hassas bir acelecilikle sahip olurken hem vücudunu hem ruhunu seviyordu.

“Fernsby,” diye seslendi Rhys, masasındaki kâğıt yığını- nı kaşlarını çatarak düzenlerken.

Özel sekreteri hemen açık kapısının eşiğinde belirdi. “Evet, Bay Winterborne?”

“İçeri gir.” Kâğıtları düzgün bir yığın hâline getirip karton zarfın içine koydu ve üzerindeki iple bağladı. “Bay Se-

verin'in ofisinden gelen dosyalara şimdi baktım." Ona zarfı uzattı.

"King Cross'un oradaki apartmanların olduğu blokla ilgili olanlar mı?"

"Evet. Tapular, ipotekler, müteahhit sözleşmesi filan." Ona kötü bir bakış attı. "Ama koca dosyadaki hiçbir sayfada sahibinin ismi bulunmuyor. Severin kimin sattığını bilmeden bir mülk satın almayacağını bilir."

"Sahibinin isminin yasal olarak verilmesi gerektiğini düşünürdüm."

"Her zaman bir yolu vardır." Rhys, Fernsby'nin elindeki dosyayı başıyla işaret etti. "İpotek bir banka tarafından değil, kooperatif inşaat derneği tarafından ödünç para verilerek yapılmış. Tapuya göre mülkün sahibi özel bir yatırım şirketi. İsimsiz biri tarafından bir fonda tutulduğuna bahse girerim."

"Bir insan kendi adına almak yerine neden bu kadar zahmete girer ki?"

"Geçmişte ismimi duyduklarında fiyatı çok yükseltmemeleri için isimsiz şekilde mülkler satın aldım. Arada sırada istediğimi almama engel olan iş danışmanlarım var. Muhtemelen bu adam da aynı sebepten yapmıştır. Ama ismini istiyorum."

"Eğer doğrudan sorarsanız, Bay Severin size söylemeye istekli olur mu?"

Rhys başını hayır anlamında salladı. "Bana çoktan söyledirdi. Eğer kim olduğunu bulursam anlaşmayı bozarım diye düşündüğünden şüpheleniyorum."

"Bu bilgiyi konserve fabrikasının satışını araştırması için tuttuğumuz adama vermemi ister misiniz?"

"Evet, o halleder."

"Hemen ilgileneceğim. Ayrıca, Doktor Havelock sizinle konuşmak için bekliyor."

Rhys gözlerini sabırsızca devirdi. “Ona omzumun iyi...”

Kapının eşiğinden ciddiyetle, “Omzun zerre umurumda değil,” diyen bir ses duyuldu. “Daha önemli bir konu için geldim.”

Konuşan kişi, eskiden Londra’daki birkaç ayrıcalıklı ailenin özel doktorluğunu yapan Dr. William Havelock’tu. Aynı zamanda yenilikçi bakış açısına sahip, yoksulları gözetten tıbbi hizmetler ve toplum sağlığı problemleri hakkında yazılar yazan bir gazeteciydi. Eninde sonunda zengin hastaları, kıskırttığı politik tartışmalardan rahatsız olmuştu ve daha az münakaşa çıkaran doktorlara yönelmişlerdi.

Rhys Havelock’u on yıl önce, Cork Street’teki mağazanın temelleri atıldığı an işe almıştı. Çalışanlarını sağlıklı ve verimli tutmak için kalıcı bir doktor tutmak mantıklıydı.

Çevik ve yapılı bir vücudu, aslan gibi görünen bir kafası, kar beyazı saçları olan, insanlığı en iyi ve en kötü hâlinde görmüş, orta yaşlı, dul bir adamdı. Yontulmamış suratı acımasız çizgilerle doluydu ama hastalarına karşı, yüz hatlarının büyükbaba şefkatiyle hemen yumuşamasıyla onların güvenini kolayca kazanıyordu.

“Dr. Havelock,” dedi Bayan Fernsby biraz canı sıkılarak. “Bekleme odasında beklemenizi istemiştım.”

“Winterborne programımı bölmeyi önemsemiyor,” dedi sinirli bir şekilde, “ben de onunkini bölmeye karar verdim.”

Birbirine kısık gözleri arasından baktılar.

Birden fazla çalışan Havelock ile Bayan Fernsby’nin alışlagelmiş düşmanlıklarının arkasında birbirlerinden gizlice etkilenmelerinin olduğunu düşünüyordu. İkilinin şimdiki hâllerini gören Rhys bu dedikodulara inanmaya meyilliydi.

“Günaydın Havelock,” dedi Rhys. “Programını nasıl böldüm?”

“En az bir düzine hasta ile ilgilenmem gereken bir günde bana beklenmedik bir ziyaretçi göndererek.”

Rhys, Bayan Fernsby'ye sorgulayıcı bir bakış attı.

“Dr. Gibson'dan bahsediyor,” dedi ona. “İstedığınız gibi onunla iş görüşmesi yaptım. Onu hem nitelikli hem de uygun bulduğum için Dr. Havelock'a gönderdim.”

Havelock kaba bir üslupla, “Onun nitelikli olduğuna nasıl karar verebildin, Fernsby?” diye sordu.

“Onur derecesiyle mezun olmuş ve büyük ödüller almış,” diye karşılık verdi Bayan Fernsby.

“*Fransa*'dan,” dedi Havelock biraz küçümseyerek.

“İngiliz doktorların zavallı kocamı kurtarmakta nasıl başarısız olduklarını göz önünde bulundurursak,” diye tersledi Bayan Fernsby, “Fransız bir doktoru tercih ederim.”

Tartışma gerçek bir kavgaya dönüşmeden önce Rhys hızlıca araya girdi. “İçeri gir, Havelock, Dr. Gibson'ı konuşacağız.”

Doktor sekreterin yanından geçerek ofise girerken imalı bir şekilde, “Bir çay alırım, Fernsby,” dedi.

Sekreter cevaben, “Siz, *Bayan* Fernsby diyeceksiniz. Personel kafeteryasında istediğiniz kadar çay bulabilirsiniz,” dedi.

Havelock duraklayıp ona alınmış bir bakış attı. “Neden o sana Fernsby diyor?”

“Çünkü o Bay Winterborne ve siz değilsiniz.” Bayan Fernsby dikkatini Rhys'e verdi. “Efendim, çay ister misiniz? Eğer isterseniz sanırım Dr. Havelock için tepsiye fazladan fincan koyabilirim.”

Rhys durumu eğlenceli bulduğunu gizlemekte zorlanarak sakince cevap verdi. “İsterim. Teşekkür ederim, Fernsby.”

Sekreter ofisten çıktıktan sonra Rhys Havelock'a, “Dr. Gibson'a işe alınmasının senin rızanla olacağını açıkça ifade ettim,” dedi.

Kaşlarını çatışı yaşlı adamın alnını çizgilere bölmüştü. “Beni oldu bittiye gelmiş bir iş olduğu konusunda bilgilendirirdi, haddini bilmez çocuk.”

“Geçen ay bir asistana ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz, değil mi?”

“Onu eğiten ve yönlendiren kişi ben olacağım için kendi seçeceğim birini kastetmiştim.”

“Onun becerilerinden şüphe mi duyuyorsunuz?” diye sordu Rhys.

Havelock, Garrett Gibson’ın yeni başlayan kariyerini basit bir “evet” ile mahvedebilirdi. Yine de bu yolu seçmek için fazla dürüsttü. “Onun vasfında bir adam bana gelseydi, onu gördüğüm anda işe alırdım. Ama bir kadın? Üstesinden gelmesi gereken çok fazla önyargı var. Kadın hastalar bile erkek doktor tercih ediyor.”

“Başta. Ta ki bu fikre alışana kadar.” Yaşlı adamın yüzündeki itirazı gören Rhys, onu şakayla karışık azarlayarak lafına devam etti. “Havelock, her gün yeteneklerini gösteren yüzlerce kadın işe aldım. Yakınlarda satış görevlisi olan birini departmanının müdürlüğüne getirdim ve performansı, seviyesindeki herhangi bir adamla aynıydı. Ayrıca Fernsby’nin yetenekleri tartışmasız. Ben radikal biri değilim, Havelock, ama gerçekler bunlar. Yine de mantıklı adamlar olarak, Dr. Gibson’a kendini kanıtlaması için bir şans verelim.”

Havelock durumu düşünürken beyaz saç tutamını sinirle çekiştirdi. “Bir ömre yetecek kadar mücadele ettim. Kadınların haksızlığa karşı mücadelelerinde yer almaya niyetim yok.”

Rhys gülümserken bakışları boyun eğmiyordu. Doktor iç çekerek inlerken bu konuda seçenek verilmediğini kabullendi. “Kahretsin, Winterborne.”

Bugün hava çok soğuktu ve havada burunlara, buz gibi dişlere yapışan bir ayaz vardı. Helen titreyerek yün pançosunu daha sıkıca boynuna sarıp, uyuşmuş dudaklarını ısıtma çabasıyla birbirine bastırdı ama nafiyleydi.

Yas kurallarına göre Theo'nun ölümü üzerinden Ravenel kardeşlerin toplum içerisinde duvakları şapkalarının veya başlıklarının arkasından salındığı sürece yüzlerini açık bırakacakları kadar zaman geçmişti. Helen artık siyah krepe katmanın ardından gözlerini kısarak bakmak zorunda olmadığı için minnettardı.

Ravenel ailesi ve birkaç hizmetçi Hampshire'a giden bir trenle Londra'dan ayrılmak üzereydi. Helen'e göre Waterloo istasyonunun dört hektarlık karmaşık platform ve eklentilerle dolu barakalardan oluşan sistemi seyahat edenlerin kafasını daha fazla karıştırmak için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. Seyahat edenlerin sayısı her yıl iki katına çıkıyor ve istasyonun plansız bir şekilde genişlemesine sebep oluyordu. Durumu daha kötü yapan şey ise demiryolu çalışanlarının sıklıkla trenin nereye varıp nereden kalkacağı konusunda çelişkili bilgiler vermesiydi. Hamallar valizleri yanlış trenlere taşıyor ve insanları yanlış kiralık araçlara, bilet ofislerine yönlendiriyorlardı. Yolcular öfkeliydi ve yanları açık barakaların içerisinde öfke içinde bağırıyorlardı.

Yakındaki senfoni orkestrası yürüyüş marşını gürültülü bir neşeyle çalmaya başlayınca Helen yerinden zıpladı. Coldstream alayının ilk taburu Chichester'dan getirilmişti ve varışlarını şenlendirmek için bir kalabalık toplanmıştı.

Gürültüden rahatsız olan Devon, Kathleen'e, "Kahrolası trenimizin nerede olacağını bulacağım. Ben dönene kadar

sakın kıpırdamayın. Zaten uşğa sana veya kızlara yaklaştan herhangi bir adamı iyice benzetmesini söyledim,” dedi.

Kathleen ona bakarak ayaklarını sanki kendini yere çakıyormuşçasına sertçe plakaların üstüne yerleştirdi.

Devon isteksizce sırtarak başını salladı. “Biraz bile olsa itaatkâr gözükmüyorsun,” derken eldivenli parmağıyla yanağını okşadı.

“Gözükmem gerekiyor mu?” diyerek ardından seslendi Kathleen.

Devon, “En azından bir kere öyle olduğunu görmek ilginç olurdu,” diyerek omzunun üzerinden yürüyüşünü kesmeden cevap verdi.

Kahkaha atan Kathleen, Helen’in yanında durmaya gitti.

Gözleri kocaman açılmış ikizler, altın düğmelerle donatılmış kırmızı üniformalı Coldstream alayını izlerken Kathleen neşesini kaybedip Helen’in durgun ifadesine endişeyle baktı. “Londra’dan ayrılmamız gerektiği için özür dilerim.”

“Özür dilenecek bir şey yok,” dedi Helen. “Ben çok memnunum.”

Doğru değildi elbette. Rhys’den bu kadar uzun süre ayrı kalacağı için endişeliydi. Özellikle kaçmayı reddettiği için ne kadar kızgın olduğu düşünülürse. Beklemeye veya istediği bir şeyin reddedilmesine alışkın değildi.

Rhys Ravenel Evi’nden ayrıldığından beri Helen ona her gün yazıyordu. İlk mektupta sağlığını sormuştu. İkincisinde ailesinin seyahat planlarını yazmıştı, üçüncüsünde ise huzursuz hissedip kendinden şüphe ettiği bir an nişanlandıkları için pişman olup olmadığını sormaya cesaret etmişti.

İlk iki mektuptan sonra Rhys’in son derece özenli, ince el yazısıyla yazdığı kısa ve öz mektupları bir saat içerisinde varmıştı. İlkinde Rhys onu omzunun hızlıca iyileştiği konusunda temin etmişti, ikincisinde ise Ravenellerin acil ayrılışları konusunda onu bilgilendirdiği için teşekkür etmişti.

Ama Helen'in üçüncü mektubuna cevap yoktu.

Belki de nişandan pişman olmuştu. Belki onun için bir hayal kırıklığıydı. Daha şimdiden.

Ailenin geri kalanını tedirgin etmekten kaçınarak moralsiz hâlini gizlemek için elinden geleni yapmıştı ama Kathleen onun nasıl hissettiğini hemen anlardı.

"Zaman hızlıca geçecek," diye mırıldandı Kathleen. "Göreceksin."

Helen zoraki bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Evet."

"Bay Winterborne ile olan durum olmasa bile malikâneye dönmek zorunda kalacaktık. Zemin demiryolu ve taş ocağı için hazırlandığı için yapılacak çok şey var ve bütün işleri West'e yıkamayız."

"Anlıyorum. Ama... Kuzen Devon'ın Bay Winterborne'a karşı sert olmaya devam etmemesini umuyorum."

"Yakında yumuşayacaktır," diye onu temin etti Kathleen. "Sert olmaya çalışmıyor. Sen ve ikizler onun koruması altındasınız ve sizi çok önemsiyor." Etrafına baktıktan sonra Kathleen sesini alçalttı. "Devon'a da söyledim," diye lafına devam etti, "bir adamın evlenmeye niyetlendiği kadınla sevişmesi suç sayılmaz. O da buna karşı çıkmadı. Ama Bay Winterborne'un durumu manipüle edilmiş şeklienden hoşlanmadı."

"Tekrar arkadaş olurlar mı?" diye sormaya cesaret etti Helen.

"Hâlâ arkadaşlar, tatlım. Biz bir yerleşelim, birkaç hafta sonra Devon'ı, Bay Winterborne'u Hampshire'a davet etmesi konusunda ikna ederim."

Helen eldivenli ellerini birbirine kenetlerken kendini toplum içerisinde gülünç hâle düşürmeden heyecanını bastırmaya çalışıyordu. "Bunun için minnettarım."

Kathleen'in gözleri parıldadı. "Bu sırada seni meşgul tutacak çok fazla şey olacak. Londra'ya götürmek istediğin

şeyleri seçmek için evi gezmelisin. Elbette kişisel eşyalarını almak isteyeceksin ama yeni evinde rahat hissetmeni sağlayacak bazı mobilya ya da aksesuarlar da alabilirsin.”

“Çok cömertsin... ama daha sonra isteyebileceğin bir şey almak istemem.”

“*Eversby* manastırında iki yüz tane oda var. Odaların çoğu kimsenin kullanmadığı mobilyalar ve kimsenin görmediği tablolarla dolu. İstedğini alabilirsin, bu senin doğuştan hakkın.”

Son kelimeyle Helen’in gülümsemesi soldu.

Konuşmaları, platformun diğer tarafına varan trenin yüksek sesi ve gürültüsüyle bastırılmıştı. Metal, kömür tozu ve buhar kokusu barakalara dolarken ayaklarının altındaki tahta kalaslar sabırsızca titriyordu. Helen lokomotif tehdit oluşturmaya da içgüdüsel olarak geri çekildi. Bando çalmaya, askerler yürüyüşe, insanlar ise alkış tutmaya devam ediyordu. Vagonlardan inen yolcuları el arabalı hamallar karşıladı. O kadar bağırış çağırış vardı ki Helen eldivenli elleriyle kulaklarını kapattı. Kalabalık öne doğru ittirirken Kathleen ikizleri almak için yanlarına gitti. hareket hâlindeki vücutlar birbiriyle çarpışırken uşak Peter kadınların sarsılmaması için elinden geleni yaptı.

Açık demiryolu barakasından keskin bir rüzgâr esip Helen’in pançosunun önünü hızla açtı. Kurbağa düğümlerinden kurtulan düğmeler örülmüş ipek ilmeklerden kaymıştı. Pançosunun kenarlarını sıkıca tutan Helen rüzgâra arkasını dönüp düğmeyle uğraştı. Parmakları o kadar üşümüştü ki doğru düzgün hareket ettiremiyordu.

Valizlerini ve şapka kutularını taşıyan bir çift kadın platformdan çıkmak için yanlarından aceleyle geçti ve Helen yana doğru itilmişti. Dengesini korumak için fazladan bir iki adım atınca kocaman, sert bir yapıya çarptı.

Bir çift elin onu dengede tuttuğunu hissedince nefesi ke-sildi.

“Affedersiniz bayım,” diyerek güçlükle nefes aldı.
“Ben...”

Helen kendini bir çift gece karası göze bakarken buldu. Derin bir k p rt  karnında gezinirken dizlerinin bağı çözüldü.

“Rhys,” diye f s ldadı.

Adam konuşmadan pa osunu d ğmelemek için uzandı ve ipek ilmeği düğmenin etrafından geçirdi. Güzel, siyah y n kabanıyla ve inci rengine  apkasıyla oluk a  ık görünüyordu. Ama medeni kıyafetleri, içindeki tehlikeli gerginliğini azaltamamı tı.

“Neden geldin?” diye sormayı ba arıırken nabz  boyunca hızla atıyordu.

“Londra’dan veda etmeden gitmene izin vereceğimi mi sandın?”

“Gelmeni beklemiyordum ama istiyordum... sevin-dim...” Bocalayarak sessiz kaldı.

S rtının ortasına bir elini koyan Rhys m r ldandı. “Benimle gel.” Onu platformun karşı tarafında bir yere konmuş uzun tahta bariyere doğru yönlendirdi. Duvar reklamlarla ve tren servisinin gecikme duyurularıyla kaplanmı tı.

“Leydim!” Helen ona seslenildiğini duydu ve omzunun üzerinden bakmak için döndü.

Aile u ağı Peter ona ailenin geri kalanını trene binecek yolculardan korumaya çalışırken tela lı bir şekilde bakıyordu. “Leydim, kont hepinizi bir arada tutmamı söyledi.”

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Rhys sertçe.

“Ama efendim...”

Rhys’in varlığının yeni farkına varan Kathleen, u ağı durdurdu. “Beş dakika görüşmelerine izin ver, Peter.” Helen’e yalvaran bir bakış atıp anladığından emin olmak için be  parmağını kaldırdı. Helen tamam dercesine hızlıca ba ını salladı.

Rhys onu tahta bariyerli ve sağlam kolonlarla desteklenmiş korunaklı köşeye çekti. Sırtını kalabalığa dönerek görünmesini engelliyordu.

“Seni bulmak için çok zorlandım.” Kısık sesi etraflarındaki gürültüyü kesiyordu. “Yanlış platformdasın.”

“Kuzen Devon nerede beklememiz gerektiğini öğrenmek için gitti.”

Buz gibi bir rüzgârın güzelce yapılmış saçından çıkardığı birkaç saç teli elbisesinin boyun kısmına girmişti. Pançosuna sıkı sıkı sarınmaya çalışırken şiddetle titredi.

“Dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyorum,” dedi Rhys. “Yaklaş bana.”

Ümitsizlik ve özlem duyguları birbirine karışmış hâldeyken Rhys’in çift düğmeli ceketinin önünü açtığını gördü. “Hiç gerek yok... ihtiyacım yok...”

Rhys itirazını görmezden gelerek onu kendine doğru çekti ve ceketini etrafına sardı.

Helen sıcaklık ve mahrem karanlık onu sarmalayıp kalın yünlü kumaş etraflarındaki yoğun kargaşayı bastırırken gözlerini kapattı. Dışarıdaki tehlikelerden gizlenip kendi oyuğuna sığınmış, ormanda yaşayan ufak bir hayvan gibi hissediyordu. Rhys iri yarı, güçlü ve sıcaktı. Sarılışıyla elinde olmadan rahatlamıştı. Vücudu onu rahatlatıcı bir kaynak olarak görüyordu.

“Böyle daha iyi mi?” Sesi usulca kulaklarına ulaşmıştı.

Helen adamın göğsüne yasladığı başını evet dercesine salladı. “Neden son mektubuma cevap yazmadın?” diye boğuk bir sesle sordu.

Kaliteli siyah deri eldivenle kaplanmış parmaklarını çenesinin altına koyarak yukarı doğru kaldırdı. Gözlerindeki alaycı ışıltı kendini ele veriyordu. “Belki de sorundan hoşlanmamışımdır.”

“Bundan korkuyordum... düşündüm ki...”

“Fikrimi değiştirdiğimi mi? Artık seni istemediğimi mi?” Sesinde boynundan aşağısının karıncalanmasına sebep olan bir tını vardı. “Nasıl hissettiğimin kanıtını görmek ister misin, *cariad*?”

Helen cevap vermeden önce dudakları onunkilerle skandal bir gösteriyle buluşturmuştu. Rhys’in umurunda değildi. Onu istiyordu ve onun da bunu bilmesini, hissetmesini, tatmasını istiyordu. Helen’in elleri omuzlarından boynuna doğru yükselirken dizlerinin bağının çözülmesiyle dengesini sağlamak için ona tutundu. Onu tetikleyenin öfke olmadığının farkına vardı. Gelmişti çünkü güvence istiyordu. O da en az Helen’in istediği kadar bu birlikteliği istiyordu.

Boğazında yankılanan boğuk bir titreşimle Rhys pcğ sonlandırıp başını kaldırdı. Nefesi buz gibi havaya karışan buhar dalgaları hâlinde çıkıyordu. Kızın etrafına sardığı ceketini gevşetip geri çekilirken onu kendi başına ayakta duracak şekilde bıraktı.

Helen’in vücudu soğuk hava dalgasının birden vurma-sıyla titredi.

Rhys ceketine uzanıp i ceketinin ceplerini karıştırdı. Helen’in eldivenli elini alarak avucuna mühürlü küçük bir mektup bıraktı. Helen ne olduğunu soramadan, “Aile-ne üst geçidin oradaki sekiz numaralı platforma gitmesini söyle,” dedi.

“Ama ne zaman...”

“*Hwyl fawr am nawr.*” Rhys ona son bir bakış atarken gözlerinde hüzünlü bir ışıltı vardı. “şimdilik elveda anlamına geliyor.” Onu ailesinin olduğu yöne çevirdikten sonra öne doğru ittirdi. Helen durakladı ve ismi dudaklarında geriye dönüp baktı. Ama Rhys çoktan kalabalığın arasına karışıp kararlı ve uzun adımlarla uzaklaşmıştı.

Helen mektubu kabanının dar koluna sıkıştırdı ve Devon aileyi sekiz numaralı platformdaki doğru trene ynlen-dirip hepsi birinci sınıf vagonlarına yerleşene kadar mek-

tubu okumadı. Tren Waterloo istasyonundan uzaklaşıp iki saatlik Hampshire yolculuğuna başlayınca dikkatlice mektubu çıkardı.

İkizlerin camdan dışarı baktığını ve Kathleen'in Devon ile konuştuğunu görünce koyu kırmızı balmumu mührü kırıp mektubu açtı.

Helen,

Nişanımızdan pişman olup olmadığımı sordun.

Olmadım. Gözümün önünde olmadığın her dakikadan pişmanlık duyuyorum. Seni bana yakınlaştırmayan her adımdan pişmanlık duyuyorum.

Her akşam uyumadan önce kollarımda olman gerektiğini düşünüyorum. Seninle rüyalarımınla uyuyup şafak sökmeden uyandığım boş yatağımın huzur da keyif de yok.

Eğer hakkım olsaydı, bensiz bir yere gitmeni yasaklardım. Bencillikten değil, senden uzakta yaşamak nefes almadan yaşamaya çalışmak gibi olduğu için.

Bunun üzerine düşün. Benden nefesimi çaldın, cariad. Şimdi senden onu her bir öpücükle geri alacağım günlerin gelişini saymakla yetineceğim.

Winterborne

On İkinci Bölüm

Üst kattaki okuma köşesindeki kitaplığın önünde diz çöken Helen sıra sıra kitapları düzenleyip almak istediklerini kenara koyuyordu. *Eversby* manastırında geçirdiği üç hafta boyunca yeni evine götürmek için bir oda dolusu eşya toplamıştı. Her bir eşyanın şahsi bir anlamı vardı. Annesine ait olan gül ağacından yapılma dikiş kutusu, sıra sıra dizilmiş meleklerin resmedildiği porselen konsol tepsisi, Nuh'un gemisi ile hayvan yolcularının işlendiği çocuk banyo paspası ve anneannesinin ziyaretlerinde hep oturduğu üçgen bir sırt döşemesi olan maun salon berjeri.

Kalbini ele geçiren melankolik özlemde ancak bir şeylerle meşgul olup dikkatini dağıtarak kurtulabiliyordu. *Hiraeth*, diye geçirdi aklından üzüntüyle. Evinin tanıdık konforu cazibesini kaybetmişti ve sıradan alışkanlıkları angarya hâline gelmişti. Orkideleriyle ilgilenip piyano pratiği yapmak bile sıkıcıydı.

Rhys Winterborne ile kıyaslayınca, herhangi bir şey nasıl ilgi çekici görünebilirdi ki?

Onunla çok az baş başa kalabilmişti ama o kısa sürede sahiplenilmiş ve öyle bir yoğun haz almıştı ki şimdi günleri o zamana kıyasla donuktu.

Annesinin sıra sıra dizilmiş orkide günlüklerine uzanan

Helen onları aldı ve kanvas sandığa yerleştirdi. Bu set sade mavi bir kumaşla kaplanmış pahalı on iki tane defterden oluşuyordu ve sayfaları dikilmek yerine kitap sırtına yapıştırılmıştı. Her halükârda Helen için değeri paha biçilmezdi.

Jane yani Leydi Trenear her defteri farklı türlerin çizimleriyle ve sahip oldukları huyları ve özellikleri hakkında yazdığı notlarıyla doldurmuştu. Bazen defterleri günlük olarak kullanıp şahsi düşüncelerini ve gözlemlerini de aktarmıştı.

Günlükleri okumak Helen'in anlaşılması zor annesini hayatta olduğu zamandan daha iyi anlamasına yardımcı olmuştu. Jane Londra'da haftalar hatta aylar boyunca kalıp çocuklarını büyütme işini mürebbiye ve hizmetçilere bırakmıştı. Jane, Eversby manastırında olduğu zamanlarda bile bir ebeveyninden çok göz alıcı bir misafir gibi görünüyordu. Helen annesini mükemmel bir şekilde giyinmemiş, parfüm sıkmamış hâlde, kulaklarında, boğazında ve bileklerinde mücevherler, saçında da bir orkide olmadan gördüğünü hatırlamıyordu.

Kimse genellikle güzelliğı ve zekâsıyla takdir edilen Jane'in dünyayı umursadığını düşünmezdi. Yine de günlüklerinin mahremiyetinde Jane kendini endişeli, yalnız ve birden fazla erkek çocuk doğuramaması yüzünden hüsrana uğramış bir kadın olarak ortaya koyuyordu.

İkizler doğduğunda, *Bir sosis gibi*, diye yazmıştı Jane, *iki kız tarafından ortadan ikiye ayrıldım. Daha doğum ya-tağımdan kalkmadan kont, "iki parazit" daha doğurduğum için teşekkür etti. Neden en azından bir tanesi erkek olamadı ki?*

Bir başka notta... *Ufak Helen ikizler konusunda yardımcı olacağı benziyor. İtiraf ediyorum ki ondan bir zamanlar olduğundan daha çok hoşlanıyorum ama her zaman soluk benizli, tavşan suratlı bir tip olmasından korkuyorum.*

Helen, acıtıcı kelimelere rağmen Edmund yani Lord Trenear ile olan evliliğinde gittikçe mutsuz olan Jane için üzüldü. Lord inancını yitirmiş zor bir kocaydı. Duyguları ve davranışları yakıcı sıcaktan bir anda buza dönüyor, çok nadiren ortalıkta oluyordu.

Annesinin ölümünden sonra Helen ebeveynlerinin her zaman varlığını kabullenmekte isteksiz olduklarını anlamıştı.

Soğuk ve nemli bir havada avlanarak geçirdiği gün yüzünden yakalandığı son hastalığında babasıyla ilgilenirken gerçeği öğrenmişti. Edmund'un durumu doktorun onu iyileştirme çabalarına rağmen hızla kötüleşmişti. Kont kısmen hezeyanlar görmeye başlayınca Helen güvenilir uşağı Quincy ile beraber yatağının yanında nöbetleşerek oturdular. Boğaz ağrısını geçirmek için tonik ve adaçayı içirip göğsüne yara lapası uyguladılar.

Babasına usulca, "Doktor yakında dönecek," dedi Helen, öksürük krizinden sonra çenesine akan salyaları nazikçe silerken. "Kasabadaki bir hastayı görmesi için çağırıldı ama çok sürmeyeceğini söyledi."

Çapak kaplanmış gözlerini açan kont kuru, pürüzlü bir sesle, "Çocuklarımdan... birinin... son nefesimi verirken benimle olmasını istiyorum. Senin değil."

Onu tanımadığını düşünerek nazikçe cevap verdi. "Ben Helen, baba. Ben senin kızınım."

"Sen benim değilsin... hiçbir zaman olmadın. Annenin... bir sevgilisi vardı..." Konuşma çabası daha fazla öksürmesine sebep oldu. Boğaz kasılmaları geçince gözlerini kapattı, sessizce dinlenirken ona bakmayı reddediyordu.

"Gerçek değil," dedi Quincy sonradan Helen'e. "Zavallı efendim ateşten saçmalıyor. Annenizin, Tanrı ruhunu kutsasın, çok fazla erkek tarafından beğenilmesi lordumuzu kıskançlığa sürükledi. Siz tam bir Ravenel'siniz, leydim. Bundan şüpheniz olmasın."

Helen Quincy'ye inanmış gibi davrandı. Ama kontun doğruyu söylediğini biliyordu. Bu durum, neden ruh hâlinde ani değişimler olduğunu veya Ravenel soyuna benzer bir görünüşü olmadığını açıklıyordu. Ebeveynlerinin ondan nefret etmesine şaşırmmalıydı. O, gûnahtan doğmuş bir çocuktu.

Kontun son akli başında zamanlarında Helen ikizleri ve dalaşmaları için yatağının yanına getirdi. Haber yollamasına rağmen Theo Londra'dan zamanında gelememişti. Babaları tepki vermemeye başlayınca Helen'in ikizlerin onun ölümüne şahitlik etmesine gönlü elvermemişti.

"Kalmak zorunda mıyız?" diye fısıldadı Cassandra, Pandora ile camın kenarındaki ufak kanepeye otururken kızarmış gözlerini mendille siliyordu. Babalarına dair paylaşacak sevgi dolu bir anıları, aldıkları bir nasihat veya hatırlamaya değer bir hikâyeleri yoktu. Tek yapabildikleri sessizce oturup babalarının hırıltılı nefesini dinleyerek çaresizce ölmesini beklemekti.

"Burada olmamızı istemezdi zaten," dedi Pandora monoton bir sesle. "İkimizi de önemse miyordu."

Ufak kız kardeşlerine acıyan Helen onları kucaklamak ve öpmek için yanlarına gitti. "Ben onunla kalacağım," diye söz verdi. "Gidip onun için dua edin ve yapacak sessiz bir şeyler bulun."

Kızlar minnettar hissederek gittiler. Cassandra kapının eşiğinde duraklayıp babasına son bir kez bakarken Pandora arkasına bakmadan hızlı adımlarla uzaklaşmıştı.

Yatağın yanına giden Helen yatakta küçülmüş gibi görünen uzun boylu ve yapılı konta baktı. Yüzü grileşmiş ve solgundu. Şişmiş boynu çenesinin kıvrımına değiyordu. O koca varlığı cılız bir hayat ışığına dönüşmüştü. Helen kontun Jane öldükten sonraki iki yılda yavaşça eriyip bittiğini düşündü. Belki de onun yasını tutuyordu. Onlarınki kar-

maşık bir ilişkiydi. Diğer insanlar birbirlerine aşkla bağlıken onlar hayal kırıklığı ve nefretle bağlanmış iki insandı.

Helen kontun sarkık bir tenle sarılmış damar ve kemiklerden oluşan gevşek elini tutma cesareti gösterdi. “Theo burada olmadığı için özür dilerim,” dedi nazik ve saygılı bir şekilde. “Son zamanında yanında olmasını istediğin kişinin ben olmadığımı biliyorum. Bunun için de özür dilerim. Ama burada tek başına olmana izin veremem.”

Lafını bitirirken Quincy odaya girdi. Koyu kahverengi gözlerinden akan yaşlar beyaz sakallı çenesine kadar indi. Tek kelime etmeden camın kenarındaki kanepeye otururken Helen’le beklemeye kararlıydı.

Bir saat boyunca kontun zorla aldığı her nefesin bir öncesine göre daha yumuşamasını izlediler. Ta ki Edmund namıdiğer Lord Trenear bir hizmetçi ve onun kanına sahip olmayan bir kız eşliğinde vefat edene kadar.

Kont vefat ettikten sonra Helen, Theo ile babası hakkında konuşmaya asla cesaret edemedi. Biliyor olduğundan emindi. Bu yüzden onu hiçbir zaman sosyeteye tanıtmak istemiyordu ve ona karşı olan tavırları babasının hor görmesini yansıtıyordu. Helen, Kathleen’e de ikizlere de sırrını açamamıştı. Yanlış bir şey yapmamasına rağmen gayrimeşru doğumunun utancını derinden hissediyordu. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da bu sır içinde salıverilmeyi bekleyen bir zehir gibi dolaşıyordu.

Henüz Rhys’e bunu anlatmamış olması Helen’in canını çok sıkıyordu. Onun asil birinin kızıyla evlenme fikrini ne kadar sevdiğini biliyordu. Bir Ravenel olmadığını itiraf etmek çok zor olacaktı. Rhys hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onun hakkında olumsuz düşünecekti.

Yine de... bilmeye hakkı vardı.

Derin bir iç çekip günlüklerin geri kalanını sandığa yerleştirdi. Boş kitaplığı incelerken tozlu bir köşeye sıkışmış

ufak, soluk bir paketi fark etti. Kaşlarını çatıp dirsekleri üzerinde durarak alabilmek için kitaplığa uzandı.

Bir tomar yazışma kâğıdı.

Doğrulurken kırışmış yığını dikkatlice açıp annesinin el yazısıyla yazdığı birkaç satır buldu. Kelimeler normale göre daha aralıklı yazılmış, cümleler aşağı doğru kayıyordu.

Sevgili Albion'um,

Kendi kalbimin varlığından şüphe duyarken seninkinden medet ummamın aptalca olduğunu biliyorum. Senden neden tek bir kelime bile duyamadım? Verdiğin sözlere ne oldu? Eğer beni terk etmişsen, Helen'in annesi tarafından asla sevilmeyeceğini garantiye alıyorsun. Onu beşiğinde ağlarken izledim ve dokunmaya katlanamadım. Kendi başına, avutulmadan ağlaması gerekiyor, tıpkı beni terk edişinde hissettiğim gibi.

Bunun uygunluğunu gözetecek değilim. Arzularıma mantıkla hükmedilemez. Bana geri dön. Sana bebeği uzağa göndereceğime dair yemin ediyorum. Herkese onun hasta olduğunu ve sıcak, kuru bir iklimde bir hemşire tarafından büyütülmesi gerektiğini söyleyeceğim. Edmund itiraz etmeyecek, evden gitmesinden çok memnun olacaktır.

Tedbirli olduğumuz sürece aramızdaki hiçbir şeyin değişmesine gerek yok, Albion.

Mektup burada bitiyordu. Helen bitirilmemiş mektubu çevirdi ama arkası boştu.

Helen kendini kırışmış üçgen kâğıdı yere koyup avucuyla bastırıp düzleştirirken buldu. İçinde bir boşluk varmış gibi hissederken ne kabullenmek ne de üzerine düşünmek niyetinde olduğu bu hisleri kendinden uzaklaştırdı.

Albion.

Babasının ismini bilmek hiç istememişti. Ama nasıl bir adam olduğunu merak etmeden edememişti. Hâlâ hayatta mıydı? Neden Jane mektubu bitirememişti?

“Helen!”

Beklenmedik ılık irkilmesine sebep olmuştı. İstemsizce başını kaldırdığında Cassandra odaya koşarak girdi.

“Mektuplar geldi,” diye bağırdı, “ve Winterborne’den gelen bir sandık var! Uşak aşağıdaki kabul odasına taşıyor. Hemen gelmelisin, biz...” Kaşlarını çatarak durakladı. “Yüzün kıpkırmızı olmuş. Sorun nedir?”

“Kitap tozu,” demeyi başardı Helen. “Annemin günlüklerini topluyordum ve epeyce hapsirmama sebep oldular.”

“Bunu sonra bitirebilir misin lütfen sevgili Helen? Hediyeleri hemen açmak istiyoruz. Kutulardan bazıları ‘çabuk bozulabilir’ olarak işaretlenmiş ve içerisinde şekerleme olduğunu düşünüyoruz.”

“Birkaç dakika içerisinde aşağıya ineceğim,” dedi Helen dikkati dağılmış bir şekilde mektubu eteğinin katmanlarının altına kaydırarak.

“Kitaplar konusunda yardımcı olayım mı?”

“Teşekkür ederim, tatlım, ama kendim ilgilenmeyi tercih ederim.”

Cassandra bir iç çekip efkârlı bir şekilde, “Beklemek çok zor,” dedi.

Helen’in bakışları kardeşinin üzerindeyken onun son zamanlarda çocukluğun getirdiği tay gibi uzun ve zayıf görünüşe sahip olmadığını fark etti. İnanılmaz güzellikteki kemik yapısı ve yay gibi dudakları, güneş rengi bukleleri, dolgun kirpiklerle çevrenmiş mavi gözleriyle Jane’e çok benziyordu.

Neyse ki Cassandra annelerinin daha yumuşak başlı ve çok daha nazik versiyonuydu. Şakacı tavırlarıyla Pandora ise gördüğü en iyi huylu kızdı. İki kız için Tanrı’ya şükretti. Hayatının bitimsiz sevgi kaynağı olmuşlardı.

“Neden ben olmadan kutuları açmaya başlamıyorsunuz?” diye teklifte bulundu Helen. “Birazdan aşağıda olu-

rum. Eğer biri itiraz ederse, onlara seni resmi temsilcim olarak atadığımı söyle.”

Cassandra tatminle sırtıttı. “Eğer şekerlemeler varsa, Pandora hepsini yemeden önce sana biraz ayıracağım.” Bir hanımefendiye yakışmayan çeviklikle odadan çıkıp büyük merdivenlerden çığlık çığlığa koşar adım indi. “Helen ben-siz başlayın diyor!”

Helen dalgın şekilde gülümseyip bir anlığına otururken sırlar ve acı verici hatıralarıyla görünmez ağırlığı olan kanvas sandığı düşündü. Jane ve Edmund sonsuz istirahate çekilmiş olsalar da mezarlarından hâlâ çocuklarını incitme güçleri vardı.

Ama onlara izin vermeyecekti.

Kararlı bir şekilde kanvas sandığın kapağını kapatıp geçmişin fısıltılarını susturdu. Annesinin tamamlanmamış mektubunu alarak şömineye götürdü ve parıldayan közlerin üzerine koydu. Tozlu kâğıt büzülerek alev almadan önce sıcaktan büküldü.

Her bir kelime küle dönüşene kadar izledi.

Odadan çıkmadan önce ellerindeki tozu hızlıca silkeledi.

On Üçüncü Bölüm

Helen kabul odasının eğlenceli karmaşasına girince neşelendi. West ve ikizler halıyla kaplı zemine oturup sepetleri ve kutuları açarken Kathleen köşedeki yazı masasında mektupları açıyordu.

“Her zaman kur yapma işinden hoşlanmadığımı düşünmüşümdür,” dedi West, Winterborne’den gelen sepetleri kurcalarken. “Ama görünüşe göre olayın yanlış tarafındaymışım. Kur yapmaktan çok, kur yapılması daha iyiymiş.”

Weston Ravenel ağabeyi gibi yakışıklı, mavi gözlü, onun gibi iri yarı ve kötü tanınan cazibeye sahipti. Son birkaç ayını ziraat ve mandıra işi konusunda olabildiğince çok kitap okuyarak geçirmişti. Bir zamanların çapkını kiracılarla arazide çalışarak geçirdiği ve eve çamurlu botlar, pantolonlarla geldiği günlerinden çok memnundu.

“Birine kur yaptın mı, kuzen West?” diye sordu Pandora.

“Sadece leydinin beni kabul edecek kadar akıllı olduğundan emin olduğumda.” West bir çırpıda ayağa kalkarken Helen’in odaya girdiğini gördü.

“Evlenmek istemiyorsun o zaman?” diye kaygısızca sordu Helen, boş kanepeye oturarak.

Gülümseyen West düz mavi saten kutuyu kucağına yer-

leştirdi. “Bütün kutudaki tek bir şekerlemeyle nasıl tatmin olabilirim?”

Helen kapağı açınca karameller, kremalı jelibonlar, meyveli şekerler, bonbon ve marşmelov toplarının yağlı kâğıda sarılarak konulduğı defineyi buldu, gözleri kocaman açılmıştı. Meraklı bakışları yakındaki lezzetli şeyler yığnında gezindi... Tütsülenmiş Wiltshire jambonu, kaburga domuz pastırması, bir kutu kurutulmuş somon balığı, kâse ithal Danimarka tereyağı, konserve uykuluk ve bir torba iri hurma. Bir sepet dolusu tropik meyve, beyaz kâğıtla kaplanmış Brie* peyniri tekerlekleri, fileye sarılmış şirin ufak peynirler, bir kavanoz incir marmeladı, salamura bıldırcın yumurtası, ufak bardaklardan içilen mücevher renklerinde meyve likörleri ve altın sarısı bir tenekede kakao özütü.

“Bay Winterborne’un aklından ne geçiyordu acaba?” diyerek şaşkınlıkla bir kahkaha attı Helen. “Bir orduya yetecek kadar yiyecek göndermiş.”

“Belli ki bütün aileye kur yapıyor,” diye karşılık verdi ona West. “Başkası adına konuşamam ama ben yeterli derecede kur yapılmış hissediyorum.”

Köşeden Kathleen’in efkârlı sesi geldi. “Bütün bir jambonu tek başıma yiyebilirim.” Son günlerde doymak bilmeyen şekilde aşerirken hemen ardından midesi bulanmaya başlıyordu.

West sırtıttı. Ayağa kalkarak ona cam bir kavanozda badem getirdi. “Bunlar işini görür mü?”

Kathleen kapağı açıp bademlerden bir tane aldı. Dişleri arasında ezerken sesi odanın diğeri tarafından duyulabiliyordu. Sonunda hoşuna gidince birkaç tanesini hızla tüketti.

West bir yandan eğleniyordu, bir yandan da endişeliydi. “O kadar hızlı yeme, tatlım, boğulacaksın.” Ona biraz su doldurmak için büfeye gitti.

* Fransa’ya özel bir küflü peynir çeşidi. (ç.n.)

“Açlıktan ölüyorum,” diye itiraz etti Kathleen. “Ayrıca bu bademler tam da canımın çektiği şeyler, sadece şu âna kadar farkında değildim. Bay Winterborne sadece bir kavanoz mu göndermiş?”

“Eğer istersem daha fazla göndereceğinden eminim,” dedi Helen.

“Gönderir mi? Çünkü...” Kathleen birden sessizleşirken dikkati elindeki mektuptaydı.

Helen omurgasında kötü bir şeyin olduğuna dair bir uyarı gibi karıncalanma hissetti. Kathleen’in dar omuzlarının, sanki kendini bir şeyden korumaya çalışıyormuş gibi öne çöktüğünü gördü. Kathleen istemsiz bir şekilde kavanozu masaya koymaya çalıştı ama çok kenara koymuştu. Kavanoz yere düştü. Neyse ki halının olduğu kısma düşmüştü de cam kırılmamıştı. Kathleen fark etmiş gibi görünmüyordu. Dikkati mektuptaydı.

Helen hızlıca yanına giderken West ondan önce davranıyordu. “Sorun ne tatlım?”

Kathleen’in yüzü bembeyaz olmuştu ve nefesi kesik kesik çıkıyordu. “Babam,” diye fısıldadı, “Sadece ilk kısmı okuyabildim. Aklım almıyor.” Çaresiz bir şekilde mektubu Helen’e uzattı.

Haberler kötü olmalıydı. Tam bir ay önce Kathleen’in babası Lord Carbery, Glengarriff’te, atının şaha kalkmasıyla başını destek kirişine vurarak binicilik arenasında kaza geçirmişti. Carbery bu darbeden sağ çıksa da sağlığı o zamandan beri iyi değildi.

West su bardağını Kathleen’e verip ufak ellerini çocukmuş gibi bardağın etrafına koymuştu. “Bunu iç, canım,” dedi kısık sesle. Endişeli bakışları Helen’inkilerle buluştu. “Ben gidip Devon’ı getireceğim. Yakınlarda olmalı. Doğu tarafındaki yıkılan meşe ağacı konusunda oduncu ile görüşüyor.”

“İşini bölmene gerek yok,” dedi Kathleen, sesi zoraki ama sakin çıkıyordu. “Bu durum işini bitirene kadar bekleyebilir. Ben çok iyiyim.” Titreyen ellerle bardağı dudağına götürüp yarısını güçlükle yutkunarak içti.

Kadının başının üzerinden ona bakan West’e, Helen ses çıkarmadan, “Git,” dedi ve o da başıyla onaylayıp hemen gitti.

Helen dikkatini mektuba çevirdi. “İki gün önce vefat etmiş,” diye mırıldandı paragrafa göz gezdirirken. “Çiftlik yöneticisi Lord Carbery’nin kazadan bu yana baş ağrıları çektiğini ve felç olduğunu yazmış. Bir gece yatağa erkenden gitmiş ve uykusunda ölmüş.” Nazık bir şekilde elini Kathleen’in omzuna koyarken kontrol altında tutmaya çalıştığı duyguların titreşimini hissetti. “Çok üzüldüm, tatlım.”

“O bir yabancıydı,” dedi Kathleen kısık sesle. “Beni başkası tarafından yetiştirilmem için evden gönderdi. Onun hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Anlıyorum.”

Kathleen’in buz gibi olan parmakları onunkileri kavradı. “Anladığımı biliyorum,” dedi soluk bir tebessümle.

Sessizce bir an öylece kaldılar. Pandora ve Cassandra tereddütle yanlarına yaklaştı.

Pandora Kathleen’in sandalyesinin kenarına diz çökerek, “Yapabileceğimiz bir şey var mı, Kathleen?” diye sordu.

Kızın istekli suratına bakan Kathleen başını sallayıp onu yakına çekmek için uzandı. Cassandra da diğer tarafa diz çökerek ikisini kucakladı.

“Endişelenmenize gerek yok,” dedi Kathleen. “İyi olacağım. Dünyadaki en iyi kız kardeşlere sahipken nasıl olmam ki?” Gözlerini kapatarak başını Pandora’ya yasladı. “Kısa sürede çok şeyin üstesinden geldik, değil mi?”

“Bu bir yıl daha yasta olduğumuz anlamına mı geliyor?” diye sordu Pandora.

“Senin için değil,” diye ona güvence verdi Kathleen, “sadece benim için.” İç çekti. “Karnım burnumda, siyahlar içerisinde hantal hantal yürürken çöple doldurulup denize atılmış çamur dubaları gibi gözükeceğim.”

“Duba olmak için çok ufaksın,” dedi Cassandra.

“Sen daha çok römorkör gibi olacaksın,” diye ekledi Pandora.

Kathleen neşesiz bir şekilde gülerek ikisini de öptü. Yanaklarına biraz can gelmişti. Sandalyeden kalkıp eteğini birkaç kere çekiştirerek düzleştirdi. “Yapacak çok fazla şey var,” dedi. “Cenaze İrlanda’da olacak.” Helen’e üzgün bir bakış attı. “Çocukluğumdan beri oraya gitmedim.”

“Şu anda karar vermek zorunda değilsin,” dedi Helen. “Belki üst kata çıkıp biraz uzanmalısın.”

“Yapamam, yapmam gereken şeyler var...” Kathleen, Devon odaya girince durakladı.

Adamın dikkatli bakışları Kathleen’in üzerinde gezinerek bembeyaz olmuş suratında durdu. “Ne oldu aşkım?” diye nazikçe sordu.

“Babam ölmüş.” Sesini monoton çıkartmak için çok uğraşmıştı. “Sürpriz olmadı tabii. Sağlığının iyi olmadığını biliyorduk.”

“Evet.” Devon öne doğru bir adım atıp kadının kaskatı olmuş vücudunu kendine yaklaştırarak ona sarıldı.

“Ben çok sakınım,” diyerek adamın omzuna doğru konuştuk.

“Evet.” Devon alnını öptü. Yüzü endişeyle gerilmişti ve mavi gözleri şefkatle bulanıklaşmıştı.

“Ağlamayacağım.” Ses tonu gerçekçiydi. “O da kesinlikle ağlamamı istemezdi.”

Devon onun saçlarını düzeltirken elleri kadının minnacık başının yarısını kaplıyordu. “O zaman onları bana ver,” dedi nazikçe.

Kathleen yüzünü adamın gömleğinde gizlerken narin bedeni yorgun düşmüş gibi görünüyordu. Birkaç saniye içerisinde alçak sesle söylediği kırık dökük bir ağıt dudaklarından dökülmüştü. Kocasını yanağını başına yaslamış ve onu vücudunun rahatlatan sertliğine doğru bastırmıştı.

Hepsinin oldukça özel bir âna şahit olduklarını fark eden Helen, ikizlere onunla beraber odadan çıkmaları için işaret etti.

Kapıyı kapattıktan sonra Helen, “Hadi kütüphaneye gidip çay isteyelim,” dedi.

“Keşke yanımızda şekerleme getirseydik,” diye söylendi Pandora.

“Helen, neler olacak?” diye sordu Cassandra, giriş holünde yürürlerken. “Kathleen gerçekten cenaze için İrlanda’ya gidecek mi?”

“Eğer imkân olursa gitmesi gerektiğini düşünüyorum,” dedi Helen dalgın bir şekilde. “Veda etmek çok önemli.”

“Ama babası bilemeyecek,” diye belirtti Pandora.

“Onun için değil,” diye mırıldandı Helen, ufak kız kardeşinin koluna girip elini şefkatle okşarken. “Kendisi için.”

On Dördüncü Bölüm

POSTANE TELGRAFI
BAY RHYS WINTERBORNE
CORK CADDESİ LONDRA

KARIMIN BABASI LORD CARBERY'NİN VEFAT ETTİĞİNİ YENİ ÖĞRENDİK. ŞARTLAR PEK İDEAL OLMASA DA HAMPSHIRE'A GELMEN ÇOK İYİ OLACAK. EĞER LEYDİ TRENEAR İÇİN TUZLU BADEM GETİRİRSEN MİNNETTAR OLURUM.

-TRENEAR

“Fernsby,” diye sertçe söyledi Rhys, telgraftan başını kaldırarak, “bu haftaki programımı boşalt ve Londra’dan Hampshire’a giden sonraki tren için iki bilet ayarla. Biri Quincy’ye gidip benim için ve kendisi için valiz hazırlamasını söylesin. Yiyecek bölümündeki satış elemanına elimizdeki bütün tuzlu bademleri paketleyip elle taşınabilecek bir çantaya koymasını söyle.”

“Hepsini mi?”

“Bütün kavanozları.”

Sekreter ofisten delice bir hızla çıkarken Rhys alnını masasına yasladı. “*Diolch i Dduw*,” diye mırıldandı. *Tanrı’ya şükürler olsun.*

Eğer böyle bir davet almamış olsaydı, yağmacı bir ordu

gibi *Eversby* manastırına hücum etmekten başka şansı kalmayacaktı. Kathleen'in babasının ölümü için üzgündü ama her şeyden çok çaresizce Helen'i tekrar görmek istiyordu. Onu bu kadar çok isterken Helen'in ulaşamayacağı bir yerde olması karşısında çaresizdi. Tek yapabildiği beklemektir ki bu hayatta başaramadığı tek şeydi.

Helen haftada üç dört mektup gönderip ailesindeki ve kasabadaki son olayları, evde yapılan restorasyonları, hematit cevherinin çıkarılmasıyla ilgili gelişmeleri anlatıyordu. Mum yapımı ya da seralardan birinde zorunlu olarak yetiştirdikleri raventleri hasat ettikleri gibi ufak detaylar da serpiştiriyordu. Resmi, neşeli, sohbet tarzında mektuplardı.

Hasretten çıldırmıştı.

İşleri, mağazası her zaman enerjisinin tamamını alırdı ama şimdi yeterli gelmiyordu. Arzuyla, içinde bir ateşle sürekli yanıyordu. Helen'in hastalık mı yoksa şifa mı olduğundan emin değildi.

Görünüşe göre sonraki tren üç saat içerisinde kalkacaktı. Özel vagonunu hazırlatacak ya da hemen müsait bir lokomotifle bağlatacak zaman olmadığı için Rhys normal bir vagona gitmekten memnuniyet duyuyordu. Mucizevi bir şekilde soğukkanlı Quincy valizlerini öyle bir maharetle toparlamıştı ki istasyona zamanında varabilmişlerdi. Rhys'in aklında uşağa sahip olmanın yararları konusunda bir soru işareti kalmışsa, sonsuza kadar silinmişti.

Londra'dan Alton istasyonuna kadarki iki saatlik yolculukta sanki güçlkle çalışan motoru daha hızlı ilerlemeye teşvik ediyormuş gibi kendini koltuğunda öne doğru yaslanırken bulmuştu. Sonunda tren Alton istasyonunda durdu. Rhys ikisini *Eversby* manastırına taşıyan kiralık bir arabada kendini buldu.

Jakoben dönemine ait devasa malikânede restorasyon çalışmaları vardı ve Devon'a miras olarak kaldığından beri

restore ediliyordu. Her yerde korkuluklar, kemerler ve sıra sıra süslü bacalar vardı. Jakoben ev, etrafını bir balodaki şerefli dul gibi inceliyordu. Arazideki hematit rezervleri çabucak tükenecekti ve yüklü para getirmeyeceği için sonraki nesil miras alamadan harabeye dönüşecekti.

Rhys ve Quincy onları bu kadar kısa sürede beklemediklerini ima eden bir şeyler söyleyen kâhya Sims tarafından karşılandı. Quincy gelişlerinin âni olduğunu kabul etti ve iki hizmetli birbirine aceleci, emrivaki işverenlerle çalışmanın zorlukları konusunda ortak sıkıntılarını dile getiren bir bakış attı.

Rhys huzursuzca ön taraftaki kabul odasında birinin gelmesini bekleyerek gezinirken etrafındaki modern evinin vermediği kadar rahatlatıcı bir his verdiğini fark etti. Eski şeyleri çürüme ve rüküşlükle eşdeğer gördüğü için her zaman yeniliği tercih ederdi. Ama *Eversby* manastırının sölup giden cazibesi huzur veriyor ve insanı içtenlikle karşılıyordu. Mobilyaların çiçekli halının üzerine yakın gruplar hâlinde konulmasıyla bir alakası vardı. Kitaplar ve süreli yayınlar ufak sehparların üzerine yığılmıştı ve her yerde minderler, ufak battaniyeler vardı. Bir çift siyah spanyel, elini koklamak için yanına gelmiş, evin uzak bir köşesindeki sesi duyunca gitmişti. Fırında pişmiş tatlıların mis gibi kokusu odaya dolup ikinci çayının yaklaştığını müjdeliyordu.

Eversby manastırına yas zamanında davet edilmesi gerçeğiyle ne yapacağını bilmiyordu. Yas ritüellerine göre, bildiği kadarıyla, ki mağazasında sattığı ürünler dışında pek bir şey bilmiyordu, yakın zamanda kayıp yaşayan aile kimseyi davet etmez veya ziyaretçi kabul etmezdi. Başsağlığı ziyaretleri için cenaze sonrasına kadar beklenirdi.

Yine de böyle konularda tecrübeli olan ve Ravenel ailesini yıllardır tanıyan Quincy bu davetiyenin önemini açıkladı. “Görünüşe göre efendim, Lord ve Leydi Trenear, Ley-

di Helen ile evlenmemiş olsanız bile size aileden biri gibi davranmaya karar vermiş.” Arkasını dönerek onaylayan bir tınıyla ekledi. “Bu yeni nesil Raveneller her zaman geleneklere bağlı olmayabiliyor.”

Rhys’in düşünceleri Devon’ın odaya girmesiyle dağıldı.

“Yüce Tanrım, Winterborne,” Devon şaşkın ve biraz yorgun gözüküyordu. “Telgrafı daha bu sabah gönderdim.” Ama rahatsız bir şekilde gülümsedi ve Rhys’in elini sıkmak için uzandı. Görünüşe göre farklılıkları bir kenara atılmıştı.

“Leydi Trenear nasıl?”

Devon sanki ne kadarını itiraf etmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi tereddüt etti. “Kırılğan,” dedi sonunda. “Kaybettiği babasından çok hiçbir zaman sahip olmadığı babanın yasını tutuyor. Leydi Berwick’e haber gönderdim, Yarın Leominster’den gelecek. Kathleen onun varlığıyla teselli bulacaktır. Kendi ailesi onu İrlanda’dan gönderdiğinde Berwickler yanlarına aldılar.”

“Cenaze orada mı olacak?”

Devon hafifçe kaşlarını çatarak başıyla onayladı. “Glengarriff’te. Onunla ilgilenmem gerekecek. O yüzden zamanlamanın uygunsuz olduğunu söylememe gerek yok.”

“Onun için uygun bir seyahat arkadaşı bulamaz mısınız?”

“O bu durumdayken olmaz. Yanında olmam gerekiyor. Sabahları midesi bulanıyor ve her zamankinden fazla duygusal.”

Rhys seyahatin lojistik kısmını düşündü. “Bristol’dan Waterford’a en hızlı buharlı vapurla gidilir. Sonra Granville’de gece kalırsınız. İstasyonun yakınlarında güzel bir otel var. Ertesi gün Glengarriff için trene binebilirsiniz. Eğer istersen ofisime seyahati ayarlaması için telgraf gönderebilirim. İngiltere’ye giden veya gelen bütün gemi ve buharlı gemi rotalarıyla beraber bütün tren istasyonlarını ve durakları biliyorlar.”

“Çok minnettar olurum,” dedi Devon.

Rhys tek kelime etmeden içeri taşıdığı siyah deri bavulu alıp ona verdi.

Kaşlarını kaldıran Devon klipsini ayırıp üst kısmını açarak bavulun içine baktı. İnce kâğıtlara sarılmış iki düzine tuzlu badem kavanozunu görünce yüzünde yavaşça bir tebessüm belirdi.

“Anladığım kadarıyla Leydi Trenear’ın onlara bir düşkünlüğü var?”

“Aşeriyor,” dedi Devon gülümsemesi yüzündeyken. “Çok teşekkür ederim, Winterborne.” Bavulu kapatıp kilitleyerek nezaketle, “Kütüphaneye gel de brendi içelim,” dedi.

Rhys tereddüt etti. “Herkes nerede?”

“West taş ocağı bölgesinde ve yakında dönecek. İkizler yürüyüşe çıktı, karım da üst katta dinleniyor. Helen ise muhtemelen orkideleriyle beraber seradadır.”

Helen’in yakınlarda, serada yalnız başına olduğunu bilmek Rhys’in kalbinin küt küt atmaya başlamasına sebep oldu. Şöminenin saatine çaktırmadan çaresiz bakışlar atarak, “İçki içmek için biraz erken bir saat değil mi?” diye sordu.

Devon ona şaşkınlık dolu bir bakış attıktan sonra kısık sesle kahkaha attı. “Tanrım. Sen nasıl Gallerlisin?” Rhys cevap veremeden lafına devam etti. “Pekâlâ. Bunu...” Elindeki çantayı kaldırdı, “Karıma vereceğim. Cömertliğinin karşılığında senin nerede olduğunu bildiğimi mümkün olduğunca inkâr edeceğim. Ama Helen ile çay için geç kalırsanız, suçlusu sensin.” Durakladı. “Duvarla çevrili bahçeyi geçtikten sonraki ilk serada.”

Rhys ona hafifçe başını salladı. Kendini içten içe kendi hazırlıyor, Helen’in onu görmesine nasıl tepki vereceğini merak ederek karnında bir düğümün belirmediğini hissedebiliyordu.

Devon'ın dudakları seğirdi. "Kara kara düşünmene gerek yok, Heathcliff. Seni gördüğüne sevinecektir."

Rhys onun neden bahsettiğini anlamasa da, zira roman okuyan biri değildi, gerginliğinin belirgin olduğunun farkına vardı. İçten içe kendine lanet okurken sormadan edemedi. "Benden hiç bahsetti mi?"

Devon'ın kaşları yukarı kalktı. "Bahsetmek mi? Helen sadece senin hakkında konuşuyor. Galler tarihinin kitaplarını okuyup ailesine sürekli *Owain Glyndŵr* ve *Eistedfodd* adında bir şeyin öneminden bahsedip duruyor." Gözleri arkadaşça sataşarak parıldıyordu. "Helen geçen gün o kadar kesik kesik konuşarak tükürüp duruyordu ki Gal alfabesi üzerinde pratik yaptığının farkına varana kadar soğuk algınlığı olduğunu düşündük."

Genellikle Rhys verecek alaycı bir karşılık bulurdu ama dalga geçildiğini bile fark etmemişti. Göğsü keyifle sıkışmıştı.

"Bunu yapmasına gerek yoktu," diye homurdandı.

"Helen seni memnun etmek istiyor," dedi Devon. "Bu onun doğasında var. Bu da açıkça belli etmek istediğim bir şeyi aklıma getirdi. Helen benim için küçük bir kız kardeş gibi. Herhangi birine görgü kuralları hakkında ders vermesi gereken dünyadaki son adam olmama rağmen, önümüzdeki birkaç hafta içerisinde ona papaz yardımcısı gibi davranmanı bekliyorum."

Rhys ona asık suratlı bir bakış attı. "Papaz yardımcılığı *yaptım* ve erdemleri hakkındaki söylenenlerin fazla abartılı olduğunu söyleyebilirim."

İsteksizce sırttan Devon arkasını dönüp ana koridorlara doğru ilerledi.

Rhys Helen'i bulmaya gitti. Koşup delirmiş bir adam gibi üstüne atlayarak onu telaşa düşüremeyeceği için kendini daha makul bir hızda yürümeye zorladı. Evin arka ka-

pısından çıkıp seraya doğru ilerlerken düzgün bir şekilde kesilmiş çimlerin olduğu kısımdan geçti.

Çakıl döşenmiş dolambaçlı yol onu kışın çiçek açan çalılıklarla ve birbirine dantel gibi dolanarak yukarı tırmanmış sarmaşıklarla kaplı, eskiden kalma taş duvarla çevrili alana yönlendirmişti. Malikânenin bahçeleri temiz ve boştu. Buzlu zemin baharın gelip yumuşatacağı zamanı bekliyordu. Rüzgâr kokulu bataklık kömürü ve hasır otu dumanı ona ailesi Londra'ya taşınana kadar küçükken yaşadığı diyarı hatırlatıyordu. Taş zemini, bolca dağ gölü olan Llanberis'in böyle bakımlı bir ortamı yoktu. Ama gölleri olan yağışlı yerlerin belirgin bir kokusu vardı ve Hampshire da öyle kokuyordu.

Sıra dizilmiş dört seraya yaklaştığında ilkinde bir hareket gördü. İnce siyahlarla kaplanmış şekilli donmuş panellerden geçiyordu. Kalbi yerinden fırladı ve dondurucu şubat havasına rağmen yüzünde bir kızarıklık belirdi. Ne beklemesi gerektiğini veya neden ilk kez sevgilisi olan bir oğlan gibi gergin olduğunu bilmiyordu. Yakın zamana kadar saf bir genç kadının, bir kızın onu bu duruma sokacağının imasıyla bile alay ederdi.

Nazıkçe camdan panele vurmak için tek parmak boğumunu kullandı. Dikkatli şekilde taş basamaktan inerek binaya girdi ve kapıyı kapattı.

Rhys daha önce bir seranın içerisine girmemişti. Helen, *Eversby* manastırında kaldığı zamanda ona nasıl bir yer olduğunu detaylı bir şekilde tarif etmişti ama değneği ve alçılı bacağı gidip görmesine engel olmuştu. Onun için ne kadar önemli olduğunu anlamış, gidip göremediğine hayıflanmıştı.

İçerideki iklim nemli, sıcak ve çamurluydu. İngiltere'den bir dünya uzakta, canlı renkler ve egzotik şekillerle dolu camdan bir saraydı. Saksılara konulmuş toprak ve sık bit-

kiler, ince, keskin orkide kokusu ve her yanı sarmış vanilya kokusu onu karşılamıştı. Sıra sıra dizilmiş uzun bitkilere, masa üzerindeki orkide saksılarına, kavanozlarına, duvarların üzerinde büyüyen ve parıldayan cam kubbeye doğru uzanan orkide sarmaşıklarına meraklı bakışlar attı.

Açılmamış bembeyaz çiçeklerin arkasından ince bir figür belirdi. Helen'in kristal gibi gözleri ışığı yansıtıyordu ve güzel dudakları ismini kısık sesle şaşkınlık içinde söylerken çay gülü gibi yuvarlak hâldeydi. Ona doğru hızla gelirken masaya çarpıp tökezledi. Helen'in hafif sakarlığı ve belirgin acelesi onu heyecanlandırmıştı. Onu özlemişti. Helen de onu özlemişti.

Üç adımda ona ulaşan Rhys ayaklarını yerden kesecek şekilde sıkıca sarıldı. O hızla yarım daire çizerek döndüler. Yüzünü tekrar kızın boynunun sıcak kokusuna gömerек onu içine çekti.

"*Cariad*," dedi boğuk bir sesle, "bu kuğu asaletiyle hareket etmeyişini ilk defa görüşüm."

Helen titrek bir şekilde kahkaha attı. "Beni şaşırttın." Sıcak ve narin elleriyle yüzünün soğuk taraflarına dokundu. "Buradasın," derken sanki kendini buna inandırmaya çalışıyordu.

Kesik kesik nefes alan Rhys, cildinin ve saçının ipeksiliği, teninin yumuşaklığı karşısında şaşkına dönerek burnunu ona sürttü. Haza benzer ama daha güçlü bir şey damarlarına dolarak onu sarhoş etti. "Seni yiyebilirim," diye mırıldanırken kızın okşayan ellerini dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetmek için bıraktı. Helen istekli şekilde karşılık verirken saçlarına kaydırduğu parmaklarıyla başını kavradı.

Rhys öpücükler arasında hem sert hem yumuşak sevgi sözcükleri fısıldarken Helen ona sıkıca sarılmıştı. Ufak tatlı dili onu öğrettiği gibi okşuyordu ve bu his doğrudan kasık-

larına gitmişti. Hafifçe tökezleyerek kendini sabit tutmak için masanın kenarına tutundu. Kahretsin. Şimdi durması gerekiyordu yoksa hiç duramayacaktı. Dudaklarını ondan çekerek titrek bir iki nefes verirken arzusunu kontrol altına almaya çalışıyordu. Kollarındaki kaslar onları gevşemeye zorlarken titriyordu.

Helen'in gergin çenesi boyunca çiçeksi öpücükler bırakıp kanında yeni hisler uyandırması işini kolaylaştırmıyordu. "Yarın veya ondan sonraki gün gelirsin diye düşündüm..."

"Bekleyemedim," derken kızın yanaklarının kıvrımını yüzünde hissetti.

"Bu bir rüya olmalı."

Kendine hâkim olmayacak kadar fazla tahrik olan Rhys aşağı uzanıp Helen'in kalçalarını sıkıca kendine bastırdı. "Bu senin için yeterince gerçek mi, *cariad*?" Bu, hiçbir centilmenin yapmayacağı kaba bir hareketti. Ama Helen ondan neler beklemesi gerektiğini biliyordu.

Eteğinin katmanlarının arasından bile sert baskısını hissedince Helen'in gözleri kocaman açıldı. Ama geri çekilmedi. "Çok... sağlıklı görünüyorsun," dedi. "Omzun nasıl?"

"Neden gömleğimi kesip kendin bakmıyorsun?"

Bu birden Helen'in hafifçe kıkırdamasına sebep olmuştu. "Serada olmaz." Topukları üzerine basarak yanındaki masadaki bitkilerden birine uzanmak için döndü. Ufak, mükemmel görünen bir yeşil orkideyi aldıktan sonra sol yakasının düğme deliğine yerleştirdi.

Çiçeğe bakıp, "*Dendrobium* mu?" diye tahminde bulundu Rhys.

"Evet, nereden bildin?" Yakasının altındaki ufak ipeksi yaka çiçeği iğnesini bulup sapın ucunu altına yerleştirdi. "Orkideler hakkında bir şeyler mi okuyordun?"

"Biraz." Parmak ucunu kızın burnunda muzipçe gezdirdi. Ona dokunmayı ve onunla oynamayı bırakmak imkânsızdı. "Trenear, Galler tarihini araştırdığını söyledi."

“Araştırıyorum. Çok büyüleyici. Kral Arthur’un Gallerli olduğunu biliyor muydun?”

Durumu eğlenceli bulan Rhys Helen’in saçını okşayarak arkada toplanmış karmaşık örgü öbeğini buldu. “Eğer yaşamış olsaydı, olabilirdi.”

Helen ciddiyetle, “Yaşamış,” dedi. *Llyn Barfog* adındaki gölün yakınlarında atının ayak izlerini taşıyan bir taş var. Bir gün görmek istiyorum.”

Gülümsemesi genişledi. “Bunu ne güzel telaffuz ettin, *cariad*. Ama iki tane ‘l’, daha çok ‘th’ gibi söyleniyor. Dili- nin kenarından havanın kaymasına izin ver.”

Helen sesi birkaç defa tekrar etse de pek doğru telaffuz edememişti. Dilinin ucunu ön dişlerinin arkasına koyuş şekliyle o kadar tatlıydı ki Rhys bir öpücük daha çalıp sıcak ipeksi dudaklarını hafifçe emmeden edemedi.

“Galce öğrenmene gerek yok,” diye açıkladı.

“İstiyorum.”

“Zor bir dildir. Şu zamanlarda bilmenin bir avantajı yok.” Hüzünlü bir şekilde ekledi, “Annem her zaman, ‘Galce konuşmaktan günah gibi kaçınmalısın,’ derdi.”

“Neden?”

“İşler için iyi değil.” Rhys ellerini yavaşça kızın kollarında ve sırtında gezdirdi. “Benim soyuma olan önyargıyı biliyorsun. İnsanlar Gallerlilerin ahlaken geride kaldığını düşünüyorlar, tembel... hatta pis olduklarını.”

“Evet, ama bu bir saçmalık. Medeni insanlar asla böyle şeyler söylemezler.”

“Toplum içinde söylemezler. Ama bazıları daha kötülerini evlerindeki salonlarının dört duvarı arasında söylüyorlar.” Lafına devam ederken kaşlarını çattı. “Bazıları benimle evlendiğin için senin hakkında olumsuz düşünecek. Yüzüne karşı söylemeyecekler ama gözlerinde göreceksin. Gülümsediklerinde bile.”

Bu, önceki nişanlılıklarında konuştukları bir şey değildi, Rhys sosyal ağağılama konusunda hassastı ve Helen onu kırmaktan çekiniyordu. Sonunda onunla bu konuda dü-rüstçe konuştuğı için Rhys rahatlamıştı. Ama aynı zaman-da onunla evlenmenin Helen'i alçaltacağını kabullenmek ağzında buruk bir tat bırakmıştı.

“Ben Winterborne olacağım,” dedi Helen sakince. “On-lar hakkında ne düşündüğüm konusunda endişelenmeliler.”

Böyle demesi Rhys'in sırtmasına sebep olmuştu. “Endi-şlenecekler. İstedğin her şeyi başaracak varlığa sahip nü-fuzlu bir kadın olacaksın.”

Helen yüzüne dokunurken parmakları nazik, nefes ke-sici bir baskıyla yanağındaydı. “İlk endişem kocamı mutlu tutmak olacak.”

Rhys ona doğru eğilip vücuduyla yaşayan bir kafes oluş-turacak şekilde kızın iki yanından masayı kavramıştı. “O zaman işin başından aşkın olacak karıcığım,” diyerek onu nazikçe uyardı.

Gümüşi gözleri onunkileri inceliyordu. Nazikçe başpar-mağının ucunu Rhys'in alt dudağının kenarında gezdirdi. “Seni mutlu etmek zor mu?”

“Evet. Sadece sen yanımdayken oluyor.” Şevkle kızın dudağını öperken dilini derinlere göndererek, onu yapmak istediğı hiçbir şeyi reddedemeyeceğı kadar kendinden geç-e-ne kadar arzuyla besliyordu. Rhys'in eli eteklerine kapandı ve bir anlığına acı çeken vücudunun feryat ettiğı şeyi yap-mak için, ona oracıkta sahip olmak için ayartılmıştı. Onu masanın üzerine oturtup eteklerini kaldırıp bacaklarını ayırmak kolay olurdu...

Öpücüğü inleyerek sonlandırırken alnını ona yasladı. “Çok uzun zamandır sensiz kaldım, *cariad*.” Ciğerlerini havayla doldurup yavaşça nefesini bıraktı. “Dikkatimi da-ğıtacak bir şey söyle.”

Helen'in yüzü pembeleşmiş, dudakları da biraz şişmişti. "Annenden bahsetmiştin," dedi. "Onunla ne zaman tanışacağım?"

Dudaklarından kuru bir kahkaha çıktı. Arzusunu bastırmak için daha etkili bir yol seçemezdi. "Elimden geldiğince erteledikten sonra."

Annesi Bronwen Winterborne, bir süpürge sopası kadar ince ve dik duran acımasız ve sert bir kadındı. Dayanıklı elleri Rhys'e çocukluğu boyunca bolca ceza vermişti ama Rhys onu şefkatle sardığı tek bir sefer bile hatırlayamıyordu. Yine de karnını tok, sırtını pek tutan, ona disiplinin ve sıkı çalışmanın yararlarını öğreten iyi bir anneydi. Onu takdir etmek hiçbir zaman zor olmamıştı ama onu sevmek kolay sayılmazdı.

"Beni onaylamaz mı?" diye sordu Helen.

Rhys aklında kitaplar, parmaklarında müziğin olduğu bu hoş ve göz kamaştırıcı varlık hakkında annesinin ne düşüneceğini hayal etmeye çalıştı.

"Çok güzel olduğunu düşünecektir. Ve çok yumuşak. Senin tarzındaki gücü anlamıyor."

Helen hoşnut göründü. "Güçlü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum," diye tereddüt etmeden söyledi Rhys. "Çelik gibi iraden var." Karanlık bir bakışla ekledi. "Yoksa beni bu kadar bile idare edemezdin."

"Seni idare etmek mi?" Helen becerikli bir asaletle kollarından birinin altından geçerek başka bir masaya ilerledi. "Senin ultimatomu kabul edip seninle beraber olarak bunu mu yapmış oldum?"

Cilveli azarlama nabzının fırlamasına sebep oldu. Helen sıra sıra orkideler arasında yürürken büyülenmiş ve tutuşmuş şekilde onu takip etti. "Evet, sonra Londra'dan ayrılarak beni kendine hasret bıraktın. Şimdi bir köpek gibi tasmamı taktın, daha fazlası için yalvartıyorsun."

Helen'in sesinden neşesi belli oluyordu. "Ben tasmalı bir köpek görmüyorum. Sadece kocaman bir kurtsun."

Onu arkadan yakalayan Rhys dudaklarını kızın boynunun kenarına getirdi. Alçak sesle, "Senin kurdun," deyip dişinin ucunu kızın tenine sürttü.

Helen hafifçe sırtını eğerek ona yaslandı. Ondaki özlemi, dokunuşuyla titrediğini hissedebiliyordu. "Bu akşam sana geleyim mi?" diye fısıldadı. "Karanlık çöktüğünde ve herkes yatağındayken?"

Soru kanını alevlendirmişti. Tanrım, evet. Lütfen. Onu hissetmeye ve tatmin olmaya, güzel yumuşak teninin ona teslim olmasının verdiği hisse açtı. Kalbi en çok sonrasında yaşanan, kollarında yatıp sadece ona ait olduğu huzurlu zamanlar için sızlıyordu.

Gözlerini kapatarak çenesini nazikçe minicik kulaklarına bastırdı. Biraz sonra konuşabilmişti. "Peri masallarını okudun. Kurtları ziyaret eden küçük kızlara neler olduğunu biliyorsun."

Helen kollarında döndü. "Gerçekten de biliyorum," diye fısıldayıp gülümseyen dudaklarını onunkilere doğru uzattı.

On Beşinci Bölüm

“Kuzen Devon, oynar mısın?” diye ricada bulundu Pandora. “Daha fazla insana ihtiyacımız var yoksa oyun yeterince uzun sürmeyecek.” Yemekten sonra herkesin dinlendiği üst kattaki salonda Cassandra ile oyun masasına oturmuşlardı.

İkizler sahip oldukları tek kutu oyunu olan “Mutluluk Malikânesi” isimli oyunu çıkardılar. Sarmal bir yol üzerine konmuş erdem ve ahlaksızlıkları temsil eden boşluklardan oluşan, çocuklara değerleri öğretmeyi hedefleyen, tahta üzerine basılmış eski moda bir oyundu.

Devon miskin bir şekilde gülerек hayır anlamında başını sallarken onunla beraber kanepede oturan Kathleen’i kollarına çekti. “Son seferinde ben oynadım,” diye cevap verdi. “Bu sefer sıra West’te.”

Helen West’in Devon’a öldürücü bir bakış atmasını eğlenerek izledi. İki Ravenel kardeş, ikizlerin sıklıkla onları oynamaya zorladıkları vaaz meraklısı, yüksek ahlaki değere sahip oyundan nefret ediyordu.

“Kaybedeceğim şimdiden belli,” diye itiraz etti West. “Her zaman kendimi İslah Evi’nde buluyorum.”

“Oynaman için bir sebep daha,” dedi ona Helen. “Sana ahlaki davranışları öğretecektir.”

West gözlerini devirdi. “Kimse kendi hareketlerinin ahlaksız olduğunu düşünmez, sadece başka insanlar düşünür.” Bir bardak konyağını beraberinde götürerek gidip masaya oturdu.

“Dördüncüye ihtiyacımız var,” dedi Pandora. “Helen, eğer dikişi kenara bırakırsan...”

“Hayır, ona sorma,” diye itiraz etti Cassandra, “her zaman kazanıyor.”

“Sana katılacağım,” diye gönüllü oldu Rhys, konyağın-
dan son bir yudum alarak oyun masasındaki son sandalye-
ye oturdu. Ortak mağdurlar olarak West’e sırttı.

Helen, Rhys’in ailesinin etrafındaki bu yeni rahatlığın-
dan mutlu olmuştu. Londra’da Ravenel ailesini ziyaret et-
tiğinde tavırları kontrollü ve temkinliydi. Ama şimdi rahat
ve çekici bir şekilde konuşmalara dahil oluyordu.

“Az önce ayyaş oldun,” diye Rhys’i sertçe bilgilendirdi
Pandora, oyun taşı ahlaksız davranışlardan birine gelince.
“Kırbaçlama direğine gidiyorsun ve sonraki iki dönüşe ka-
dar orada kalıyorsun.”

Helen, Rhys’in uygun bir şekilde azarlanmış görünme-
sine gülümsedi.

Cassandra ufak tahta topacı döndürüp oyun taşını “Sa-
mimiyet” olarak işaretlenmiş boşluğa zafer kazanmışçasına
ilerletti.

West’in sırasıydı. Taşı “Şabat İhlalcisi” adındaki uğur-
suz etiketin olduğu boşluğa ilerletti.

“Sende üç dönüş boyunduruk altında kalacaksın,” dedi
ona Cassandra.

“Sadece Şabat bozduğum için tahta boyunduruk altında
mı kalacağım?” diye kızgın bir şekilde sordu West.

“Sert bir oyun,” dedi Cassandra. “Yüzyıl dönümünde
icat edildi ve o zamanlar bir parça domuz pastırması çaldı-
ğın için boyunduruk altında tutulabilir veya asılabilirdin.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Rhys.

“Kütüphanede bu konu hakkında bir kitabımız var,” dedi Pandora. “*Günahlar İnsanların Suçları*. Korkunç suçlar ve ürkütücü, korkunç cezalar hakkında.”

“En az üç defa okuduk,” diye ekledi Cassandra.

West ikizleri kaşlarını çatarak izledikten sonra kanepeye dönerek sordu. “Böyle bir konuda kitap okumalılar mı?”

“Hayır, okumamalılar,” diye kesin bir dille söyledi Kathleen. “Orada olduğunu bilseydim ortadan kaldırırdım.”

Pandora Rhys’e doğru eğilip komplocu bir şekilde, “Boyu, altıncı raftan yukarısını göremeyecek kadar kısa. Ahlaka aykırı olanları orada saklıyoruz,” dedi.

West kahkahasını gizlemek için öksürürken Rhys yersiz bir ilgiyle oyun tahtasına bakıyordu.

“Helen’in de haberi var,” diye ekledi Pandora.

Cassandra ona kaşlarını çatarak baktı. “Yine yaptım yapacağımı. Bütün ilginç kitapları şimdi alacaklar.”

Pandora omuz silkti. “Hepsini okuduk zaten.”

Rhys ustaca konuyu değiştirdi. “Bu oyunun yeni bir versiyonu var,” derken tahtaya bakıyordu. “Amerikalı bir şirket haklarını satın aldı ve cezaları daha az sert yapacak şekilde elden geçirdiler. Dükkânımda satılıyor.”

“Daha az kana susamış versiyonu muhakkak satın almalıyız,” dedi West. “Ya da daha iyisi, hadi ikizlere poker öğretilim.”

“West,” diye uyardı Devon gözlerini kısarak.

“Poker Sade”’in yazdığı romandan daha fazla kırbaçlama içeren bir oyuna göre daha ahlaki bir oyun.”

Devon ve Kathleen aynı anda, “West,” dedi.

“Bay Winterborne,” dedi Pandora, mavi gözleri ilgiyle parılıyordu, “bu kutu oyunları nereden geliyor? Onları kim icat ediyor?”

* Sadizmin kökenini oluşturan sert erotik romanlarıyla tanınan 1740 doğumlu Fransız yazar. (e.n.)

“Bir tane tasarlayan birinin kopyalarını yapması için matbaacı ile anlaşma yapması gerekiyor.”

“Ya Cassandra ile bir tane yaparsak?” diye sordu. “Mağazanızda satabilir miyiz?”

“Bir oyun yapmak istemiyorum,” diye itiraz etti Cassandra. “Sadece onları oynamak istiyorum.”

Pandora onu duymazdan gelerek tüm dikkatini Rhys’e verdi.

“Bir model oluşturun,” dedi ona, “ben de ona bir bakayım. Eğer satabileceğimi düşünürsem, destekçiniz olur ve ilk basımının parasını veririm. Elbette kazancından yüzde almam karşılığında.”

“Genel yüzdeler nedir?” diye sordu Pandora. “Her neyse, size yarısını veririm.”

Tek kaşını kaldıran Rhys sordu. “Neden sadece yarısını?”

“Akraba indirimini hak etmiyor muyum?” dedi Pandora olanca hazırcevaplılığıyla.

Rhys kahkaha atarken o kadar çocuksu gözüküyordu ki Helen’in kalbi hızlanmaya başladı. “Evet, hak ediyorsunuz.”

“Önceden hangi oyunların yapıldığını nereden bileceğim?” Pandora gittikçe heyecanlanmaya başlamıştı. “Oyunumun herkesinkinden farklı olmasını istiyorum.”

“Size incelemeniz için sattığımız bütün kutu oyunlarını göndereceğim.”

“Teşekkür ederim, bu çok yardımcı olur. Bu arada...” Pandora’nın parmakları masada hızla ritim tuttu. “Bu akşam daha fazla oynayamayacağım,” derken hızlıca ayağa kalkarak West ve Rhys’i de ayağa kalkmak zorunda bırakmıştı. “Yapılması gereken işler var. Benimle gel, Cassandra.”

“Ama kazanıyordum,” diye homurdandı Cassandra, kutu oyununa bakarak. “Böyle bir şeye başlamak için geç bir saat değil mi?”

“Çok ciddi hayal uykusuzluğuna sahipsen değil.” Pandora kız kardeşini sandalyede çekiştirdi.

İkizler gittikten sonra Rhys Helen’e yüzünde hafif tebesümle baktı. “Hep böyle kelimeler uydurur mu?”

“Onu bildim bileli böyle,” diye cevap verdi. “Yağmurlu bir öğleden sonrası üzünlüğü’ ya da ‘çorabında bir delik bulmanın can sıkıcılığı’ gibi şeyleri ifade etmekten hoşlanıyor. Ama şimdi bu alışkanlığını kırmaya çalışıyor, sezon sürecinde dalga geçilmesine sebep olacağından korkuyor.”

“Sebebi olabilir,” diye üzüntülü bir şekilde söyledi Kathleen. “Acımasız diller her zaman gevezelik ederler. Pandora ve Cassandra gibi şen şakrak kızlar Sezon sürecinde çok nadir rahat zaman geçirirler. Leydi Berwick toplum içerisinde çok yüksek sesli kakhaha attığım için beni sürekli azarlamıştır.”

Devon eşini okşayan bakışlarla inceledi. “Bunu cezbedici bulurdum.”

Ona sırtıttı. “Evet ama sen hiç sezona katılmadın. Sen ve West Londra’nın başka yerinde, çapkınların yaptığı şeyleri yapıyordunuz.”

Rhys kendine konyak doldurmak için büfeye gitti. Devon’a bakarak, “Leydi Helen ve ikizler Leydi Trenear ile İrlanda’dayken malikânede kalacaklar mı?” diye sordu.

“Bu onlar için en iyisi olacak,” dedi Devon. “Leydi Berwick’ten yokluğumuzda onlara şaperonluk yapmasını istedik.”

“Aksi hâlde endişeye neden olacaktır,” diye açıkladı Kathleen. “Hepimiz Helen ve ikizler için West’in bir erkek kardeş gibi olduğunu bilsek de sonuçta o kötü namı olan bekâr biri.”

“Tanrı şahidimdir ki bu namı almak için çok sıkı çalıştım.” West şöminenin karşısındaki koltuğa uzanmaya gitti. “Aslında bir şaperon konusunda ısrar ediyorum. Kötü

namımın üç masum kız konusunda güvenilir biri olduğum iddialarıyla lekelenmesini istemem.”

“Leydi Berwick’in ikizler üzerinde iyi bir etkisi olacaktır,” dedi Kathleen. “Bana ve iki kızı Dolly ile Bettina’ya kendimizi sosyete de nasıl idare edeceğimizi öğretti ve bu hiç de kolay bir iş değildi.”

“Yarından sonraki gün İrlanda’ya doğru yola çıkacağız,” dedi Devon hafifçe kaşlarını çatarak. “Tanrı’nın izniyle, kısa zaman sonra döneceğiz.”

West ateşin karşısında bacalarını uzatıp parmaklarını karnında birleştirdi. “Sanırım Tom Severin’in ziyaretini ertelemek zorunda kalacağım. Onu iki gün sonra gelip taş ocağı ve demiryolu raylarının döşenmesindeki gelişmeleri görmesi için Hampshire’a davet etmiştim.”

Rhys Helen’in sinirlerini donduran bir şekilde düz bir tonda konuştu. “Severin’i benden olabildiğince uzak tutmak iyi olacaktır.”

Hepsi ona dikkatle baktı. Rhys büfenin önünde durmuş, uzun parmaklı ellerini amber rengi sıvıyı ısıtmak için konyak kadehinin etrafına sarmıştı. Konyağı hafifçe sallayarak Helen’in daha önce hiç görmediği kadar soğuk bakışlarla derinlere daldı.

İlk konuşan Devon oldu. “Severin bu sefer ne yaptı?”

“King Cross yakınlarında bir blokluk mülkü satın almam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ama sahibinin ismi belgelerde yoktu. İpoteklerde bile.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Devon.

“Özel bir yatırım şirketi hepsini himayesinde tutuyor. Bu detaylı yasal evrakların arkasındakini öğrenmek için bir dedektif tuttum. Satışın gerçekleşmesiyle devreye girecek olan, çoktan imzalanıp noterde onaylanmış bir transfer anlaşması buldu. Mülkün bütün bedeli dünyada iş yapmak isteyebileceğim son adama gidecek. Ve Severin de bunu biliyor.”

Devon kolunu Kathleen'den çekerek öne doğru yasla-
nırken gözleri ilgiyle parladı. "Bay Vance mi?"

Rhys bir kere başını sallayarak onayladı.

"Kahretsin," diye kısık sesle söyledi Devon.

Şaşkınlık içindeki Helen bir adamdan diğerine baktı.

"Severin'in nasıl olduğunu bilirsin," dedi West gergin
sessizlikte. "Kötü bir niyeti yoktur. Muhtemelen sonrasın-
da fark edersen köprüünün altından çok sular akmış olaca-
ğına karar vermiştir."

Rhys'in gözleri tehlikeli bir şekilde parıldadı. "Eğer o
anlaşma paranın Vance'e gideceğini öğrenmeden önce ya-
pılsaydı, Severin'in cansız bedeninin köprü altını boyladı-
ğından emin olurum. Arkadaşlık kesin bir şekilde sona
erdi."

"Kim bu Bay Vance?" diye sordu Helen.

Kimse cevap vermedi.

Kathleen tedbirli bir şekilde sessizliği bozdu. "Aslında
o Lord Berwick'in yeğeni. Berwicklerin hiç oğlu olmadığı
için Bay Vance mülklerinin muhtemel varisi. Lord Berwick
vefat ettiğinde her şey Bay Vance'e gidecek. Leydi Berwick
ve kızları onun iyi niyetine muhtaç olacaklar. Bu yüzden
ona karşı misafirperver davranmaya çalıştılar. Bay Vance
ile birkaç kez karşılaştım."

"Onun hakkındaki düşüncelerin neler?" diye sordu De-
von.

Kathleen'in suratı asıldı. "İğrenç bir adam. Aşağılık,
acımasız ve kendini beğenmiş. Her zaman borç batağında
ama kendini bu çağın finans dehası sanıyor. Geçmişte bir-
kaç kere gelecekteki mirasından borç almaya çalıştı. Lord
Berwick çok öfkeleni."

Helen Rhys'e bakarken yüz ifadesindeki soğukluktan
endişeliydi. Arkadaşının yaptıkları onu çok derinden etki-
lemişe benziyordu. Tereddütle, "Bay Severin'in, Bay Van-

ce'e olan nefretinin boyutundan haberi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Biliyordu," diye kısa bir cevap verip konyağından bir yudum aldı.

"O zaman neden yaptı?"

Rhys başını iki yana sallarken sessiz kaldı.

Bir an sonra dalgın bir şekilde Devon cevap verdi. "Severin hedefin peşinde koşarken duygusuzlaşabilir. Sıra dışı bir aklı var. Ona dâhi demek abartı olmaz. Yine de böyle bir yetenek bir bedeli..." Tereddüt ederken doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu.

"Ahlaki bedeli?" diyerek umursamaz bir alaycılıkla öneride bulundu West.

Hüzünlü görünen Devon başıyla onayladı. "Severin ile baş ederken fırsatçı olduğu aklınızdan çıkmamalı. Aklı belirli bir sonuç planlamaya çalışmakla o kadar meşgul ki, kendi dahil kimsenin hisleri umurunda olmuyor. Bununla birlikte Severin'in diğer insanlara yardım etmek için çaba harcadığını gördüğüm zamanlar oldu. Bütünüyle kötü biri değil." Omzunu silkti. "Bu arkadaşlığı bitirirsen yazık olacakmış gibi görünüyor."

"Albion Vance ile hiçbir bağlantım olmadığından emin olmak için herkesten ve her şeyden vazgeçerim," diye sertçe cevap verdi Rhys.

On Altıncı Bölüm

Helen kucağındaki dikiş işine odaklanıyormuş gibi başını eğdi. Mide bulandırıcı, tuhaf, yüreğini ağzına getiren bir his vücudunu ele geçirmişti. Bir şekilde elleri bildiği bir iş olan dikiş dikmeye devam ederken düzensiz hareketlerle iğneyi gömleğin parçalanmış yırtık dikişine sapladı. Paniğe kapılmış hâlde düşünceler aklında birbirine girdi ve anlamak için onları parçalara ayırmaya çalıştı.

Albion alışılmamış bir isimdi ama bu isimde başkalarının olması olağandışı değildi. Tamamen tesadüf olabilirdi.

Lütfen Tanrım, lütfen tesadüf olsun.

Rhys'in yüzündeki o ifade. Bir adamın mezarına kadar götüreceği türdendi.

Endişe içini kemirirken dışarıdan sakın kalmaya çalışmak işkence gibiydi. Odadan çıkması gerekiyordu. Yalnız kalabileceği bir yere gidip birkaç derin nefes almalı... ve Quincy'yi bulmalıydı.

Rhys ile malikâneye gelmişti. Quincy ailesinin sırlarını herkesten iyi biliyordu. Ona doğruyu söylemesi konusunda ısrarcı olacaktı.

Konuşmalar devam ederken Helen yamasının ipini düğmeledi ve yavaşça ayağının kenarındaki dikiş kutusuna uzandı. El yordamıyla ufak dikiş makasının en üst bölmede olduğundan emin olup keskin uçlarını aralamaya çalıştı.

Bilerek işaret parmağının kenarını acı ve batma hissi duyan kadar sürttü. Elini hızlıca geri çekerken kesikten akan parlak kırmızı kan damlasına numaradan korkuyla baktı.

Rhys hemen farkına vardı. Hoşnutsuzluğunu dişlerinin ve alt dudağının arasından hafifçe nefesini vermesiyle ortaya çıkan Galce bir sesle belli etti. “*Wfft.*” Ceketinin içerisinden bir mendil çıkararak hemen yanına gitti. Tek kelime etmeden önünde çömelerek katlanmış kumaşla parmağını kapladı.

“Makasa uzanmadan önce bakmalıydım,” dedi Helen utangaç bir şekilde.

Rhys’in gözleri dondurucu sertliğini kaybetmişti ve şimdi endişeyle doluydular. Dikkatlice mendili kaldırıp parmağındaki keşiğe baktı. “Derin değil. Ama yara bandına ihtiyacı var.”

Kathleen kanepeden seslendi. “Bayan Church’ü çağırırım mı, tatlım?”

“Odasına gitmeyi tercih ederim,” dedi kayıtsızca Helen. “Bütün teşhizatı elinin altındayken daha kolay olur.”

Rhys ayağa kalkarak Helen’i de beraberinde getirdi. “Seninle geleceğim.”

“Hayır, sen kal,” dedi hızlıca Helen, mendili parmağının etrafına dolarken. “Konyağını bitirmedin.” Bir adım geri çekildi. Rhys’in inceleyen bakışlarını görmezden gelerek odadakilere hızlıca tebessüm gönderdi. “Saat geç oldu,” dedi. “Dinlenme vaktim geldi. Herkese iyi geceler.”

Aile de ona iyi geceler diledikten sonra Helen ölçülü adımlarla, koşmamak için kendini zor tutarak salondan ayrıldı. Büyük merdivenlerden aşağı inip ana koridorları geçerek hizmetçilerin merdivenlerinden indi. İlk katın sessizliğinin aksine alt kata hareketlilik hâkimdi. Hizmetçiler akşam yemeklerini bitirmişlerdi ve tabak çanakları temizlerken aşçı yarınki yemeğin ön hazırlığını denetliyordu.

Hizmetçilerin salonunda bir kakhaha patladı. Kapı girişine yaklaşınca Helen, Quincy'nin uzun bir masada bir grup uşak ve hizmetçiyle beraber oturduğunu gördü. Onlara Londra'daki yeni hayatı hakkında hikâyeler anlatıyor gibiydi. Quincy her zaman hizmetçiler arasında popülerdi ve Rhys tarafından işe alındığından bu yana epeyce özlenmişti.

Helen sorun yaratmadan onun dikkatini nasıl çekebileceğini düşünürken arkasında kâhyanın sesini duydu.

“Leydi Helen?”

Tombul suratı endişeyle kaplanmış Bayan Church ile yüzleşmek için döndü.

“Sizi aşağı kata ne getirdi, leydim? Sadece çağırmanız yeterliydi. Sizin için birini gönderirdim.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle Helen yaralı parmağını kaldırdı. “Dikiş makasıyla ufak bir kaza,” diye açıkladı. “Doğrudan size gelmenin iyi olacağını düşündüm.”

Bayan Church ufak yarayı görünce diliyle bir ses çıkarak onu iki kapı ötedeki kâhya odasına yönlendirdi. Hem oturma odası hem de Bayan Church'ün evi yönettiği yer görevi görüyordu. Helen kendini bildi bileli Bayan Church burada kocaman bir ecza kutusu tutuyordu. Theo, Helen veya ikizler ne zaman kendilerini yaralasalar ya da hasta olsalar, bandajlanmak, ilâç almak veya sakinleşmek için kâhyanın odasına giderlerdi.

Ufak masada oturan Helen, “Herkes bu akşam neşeli görünüyor,” dedi.

Bayan Church ecza kutusunu açtı. “Evet, Quincy'nin ziyaret için dönmesinden çok memnun görünüyorlar. Ona binlerce soru sordular, hemen hepsi mağaza hakkında. Quincy herkesin ağzını açık bırakan bir katalog getirmiş. Hiç-birimiz tek bir çatı altında bu kadar ürünün bulunabileceğini hayal etmemiştik.”

“Winterborne mağazası çok büyük,” dedi Helen. “Bir saray gibi.”

“Quincy de öyle söylüyor.” Yaraya biraz benzoin tütürü sürerek balık tutkalıyla doldurulmuş beyaz yumuşak bir kumaş parçası kesip lavanta suyu solüsyonuyla ıslattı. Yara bandını ustaca Helen’in parmağına sardı. “Quincy, sizin Bay Winterborne ile çalışırken canlanmış gözüküyor. Onu yıllardır bu kadar dinç görmemiştim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Aslında...” Helen ses tonunu sıradan tutmaya çalıştı. “...eğer onu buraya getirebilirseniz Quincy ile özel konuşmak isterim.”

“Şimdi mi?”

Helen sadece başıyla onaylayarak cevap verdi.

“Elbette, leydim.” Peşinden gizemli bir duraklama geldi. “Bir sorun mu var?”

“Evet,” dedi kısık sesle Helen. “Sanırım.”

Bayan Church doğrularak kaşlarını çattı. “Biraz çay getirmemi ister misiniz?”

Helen başını iki yana salladı.

“Hemen Quincy’yi getireceğim.”

Kısa bir süre sonra kapıya biri vurdu. Kısa boylu ve tıknaz yapılı Quincy kâhyanın odasına girdi. “Leydi Helen,” derken kalın beyaz kaşlarının altındaki siyah kuşüzümü rengindeki gözleri gülümsüyordu.

Onu görmek rahatlatıcıydı. Babasından ya da Theo’dan en ufak bir ilgi alaka görmeyince Quincy, Helen’in hayatındaki tek nazik erkek olmuştu. Çocukken başı ne zaman belaya girse ona giderdi. *Britannica* ansiklopedisindeki bir sayfayı yanlışlıkla yırttığı zamandaki gibi tereddüt etmeden ona her zaman yardımcı olmuştu. Bütün sayfayı jiletle alırken ailesinin Hırvat astronomi tarihinden yoksun kalarak bir sorun yaşamayacağı konusunda onu teselli etmişti. Bir porselen biblo devirdiğinde de Quincy’nin parçaları kimsenin anlayamayacağı şekilde yeniden bir araya getirmişti.

Helen ona elini uzattı. “Akşamını böldüğüm için özür dilerim.”

“Bölmüş değilsiniz,” dedi Quincy, avucunu içtenlikle sıkarken, “benim için her zaman bir zevktir.”

Masadaki diğer sandalyeyi gösteren Helen, “Lütfen bana katıl,” dedi.

Uşak ayakta dururken gözlerinin kenarları kırıştı. “Bunun uygun olmayacağını biliyorsunuz.”

Helen başıyla hafifçe onaylarken gergin bir şekilde gü-lümsedi. “Evet ama bu sıradan bir konuşma değil. Korkarım ki...” Duraklarken kelimeler birbirine karışıyor, dilinden dökülmeyi reddediyordu. Tekrar denerken tek yapabildiği hissiz bir şekilde aynısını söylemek olmuştu. “Korkarım ki.”

Quincy önünde dururken ifadesi sabırlı ve cesaretlendiriciydi.

“Sormam gereken önemli bir şey var,” demeyi sonunda başardı Helen. “Bana doğruyu söylemene ihtiyacım var.” Canını sıkan bir şekilde tuzlu gözyaşları gözlerinin kenarlarında birikmişti. “Sanırım cevabını zaten biliyorum,” dedi. “Ama bana söylerseniz yardımı olacaktır...” Yüz ifadesinin değiştiğini görünce durakladı.

Quincy’nin omuzları sanki korkunç bir yük altındaymış gibi çökmüştü. “Belki de,” diye cüret etti, “sormamalısınız.”

“Sormam gerekiyor. Ah Quincy...” Helen’in alını, gözleri ona odaklanmışken zonklamaya başladı. “Albion Vance benim babam mı?”

Uşak boş sandalyeye uzandıktan sonra yavaşça oturdu. Ellerini birleştirip masanın üzerine koydu. Bakışları dış taraftaki duvarın tek kanatlı penceresindeydi. “Böyle bir şeyi nereden duydunuz?”

“Annemin ona yazdığı bitmemiş bir mektup buldum.”

Quincy sessizdi. Bakışları sanki dünyanın en uzak köşesini görebiliyormuş gibi dalgındı. “Görmemenizi dilerdim.”

“Ben de öyle. Lütfen söyle bana, Quincy... o benim babam mı?”

Dikkati Helen’e yöneldi. “Evet.”

Helen irkildi. “Ona benziyor muyum?” diye fısıldadı.

“İkisine de benzemiyorsunuz,” dedi nazıkçe. “Sadece kendinize benziyorsunuz. Eşsiz ve güzel bir varlık.”

“Tavşan suratlı,” dedi Helen, kendine acıyan yorumu söylerken dilini ısırabilirdi. Utanarak durumu açıkladı. “Bunu da yazmış.”

“Anneniz anlaşılması zor bir kadındı. Kendi kızları dahil, dünyadaki bütün kadınlarla rekabet içerisindeydi.”

“Babamı hiç sevdi mi?”

“Dünyadaki son gününe kadar,” diyerek onu şaşırtmıştı.

Helen ona şüpheli bir bakış attı. “Ama o ve Bay Vance...”

“O annenizin tek düşüncesizliği değildi. Kont da ona karşı her zaman sadık olmadı. Ama ebeveynleriniz birbirlerini kendi hâllerinde seviyorlardı. Annenizin Bay Vance ile olan münasebeti sonlandıktan ve siz doğduktan sonra ebeveynleriniz ilişkilerine devam etti.” Gözlüklerini çıkardıktan sonra ceketinden bir mendil alıp camları özenle temizledi. “Feda edilen sizsiniz. Üst katta çocuk odasında, gözden ve gönülden uzakta tutuldunuz.”

“Peki ya Bay Vance? O annemi sevmiş miydi?”

“Hiçbir erkek diğerinin kalbini göremez. Ama öyle bir şey hissetme kabiliyeti olduğuna inanmıyorum.” Gözlüklerini taktı. “Bunu hiç öğrenmemişsiniz gibi davranmanız en iyisi olacaktır.”

“Yapamam,” dedi Helen, dirseklerini masaya bastırıp avuç içleriyle gözlerini ovuşturarak. “Bay Winterborne ondan nefret ediyor.”

Quincy’nin ses tonu alışılmadık bir şekilde sertti. “Ondan hiçbir Gallerli hoşlanmıyor.”

Helen ellerini indirerek ona baktı. “Ne yaptı?”

“Bay Vance’in Gallerlilere olan nefreti herkes tarafından bilinir. Okullarda Galce dilinin kullanılmasını sonlandırmak isteyenler tarafından sıkça alıntılanan bir kitapçık yazdı. Çocukların sadece İngilizce konuşmaya zorlanması gerektiğine inanıyor.” Durakladı. “Ama Bay Winterborne’un ona kişisel bir garezi bulunmakta. Ne olduğunu bilmesem de sadece hakkında konuşamayacak kadar alçak bir şey olduğunu biliyorum. Bu çok tehlikeli ve peşinin bırakılması gereken bir konu.”

Helen ona şaşkın bir bakış attı. “Bunu Bay Winterborne’dan gizlemem gerektiğini mi ima ediyorsun?”

“Ne ona ne de bir başkasına tek kelime etmemelisiniz.”

“Ama bir gün öğrenecek.”

“Eğer öğrenirse, bilmediğinizi söyleyebilirsiniz.”

Helen şaşkın bir perişanlık içerisinde başını sağa sola salladı. “Ona yalan söyleyemem.”

“Hayatta bir yalanın daha iyi şeylere neden olabileceği nadir zamanlar vardır. Bu, o zamanlardan biri.”

“Ama Bay Vance bir gün Bay Winterborne’a yaklaşıp ona söyleyebilir. Ya da bana bile yavaşabilir.” Perişan bir şekilde gözlerinin kenarını ovaladı. “Ah, Tanrım.”

“Eğer yaparsa,” diye cevap verdi uşak, “şaşırmış gibi davranacaksınız. Kimse hiçbir şey anlamayacaktır.”

“Ben bileceğim, Quincy. Bay Winterborne’a anlatmalıyım.”

“Yapmayın. Onun iyiliği için. Size ihtiyacı var, leydim. Onu tanıdığım kısa süre içerisinde, sizin için müspet bir yönde değişti. Eğer onu önemsiyorsanız, onu iyileşemeyeceği şekilde yaralayacak bir seçim yapmaya zorlamayın.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bir seçim mi? O zaman bilirse nişanı sonlandıracağına inanıyorsun?”

“Pek sanmıyorum. Ama yine de böyle bir ihtimal var.”

Helen başını hafifçe salladı. Aklı almıyordu. Özellikle Rhys'in söylediği ve yaptığı şeylerden, onu daha bugün kollarında tutup öpmesinden sonra. "Rhys yapmaz."

Quincy'nin gözleri güçlü duygularla buğulanmıştı. "Leydi Helen, açıkça konuştuğum için beni affedin. Ama sizi bebekliğinizden beri tanıyorum. Masum bir çocuğun böyle küçümsenip ihmal edilmesinin her zaman büyük bir haksızlık ve insafsızlık olduğunu düşünmüşümdür. Ebeveynleriniz tarafından, ruhları şad olsun, sizin değil onların günahları yüzünden suçlandınız. Neden bedelini ödemeye devam edeceksiniz? Neden her zaman hak ettiğiniz şekilde sevilmenize izin vermeyesiniz?"

"İstiyorum. Ama öncelikle Bay Winterborne'a kim olduğum hakkındaki gerçeği söylemeliyim."

Quincy duraklarken endişeli gözüküyordu. "Bay Winterborne iyi bir patron. Müşkülpesent biridir ama adil ve cömerttir. İşçilerini gözetip bulaşıkçısına kadar her birine saygıyla davranıyor. Ama belirli sınırları var. Geçen hafta Bay Winterborne uşaklarından birini, Peter'in sokakta ona yaklaşmaya çalışan dilenci çocuğu tokatladığını gördü. Peter'ı mahcup edici bir uyarıyla azarladıktan sonra onu oracıkta kovdu. Zavallı uşak özür dileyip affetmesi için yalvardı ama Bay Winterborne merhamet etmedi. Diğer hizmetliler ve ben Peter'ın adına onunla konuşmaya çalıştık. Eğer bir kelime daha edersen hepimizi kovacağını söyledi. Asla affedemeyeceği hataların olduğunu söyledi." Bir an sessiz kaldı. "Bay Winterborne söz konusuysa, asla geçilmemesi gereken bir sınır var. Eğer biri geçerse onunla ilişkisini tamamen kesip asla arkasına bakmıyor."

"Bunu eşine yapmaz," diye itiraz etti Helen.

"Katılıyorum." Quincy güçlükle eklemekten önce bakışlarını uzağa çevirdi. "Ama henüz eşi değilsiniz."

Şaşkınlık içindeki Helen Quincy'nin haklı olup olma-

dığını, Rhys'e babasından bahsetmenin gerçekten tehlikeli olup olmadığını düşündü.

“Bay Winterborne sıradan bir adam değil, leydim. Hiçbir şeyden korkmuyor ve kimseye hesap vermiyor. Skandallar ona işlemiyor ve bazı durumlarda kanundan bile üstün olabiliyor. Kendini, onunla aynı pozisyondakilerden daha iyi yönettiğini söyleyebilirim. Ama öngörülemez biri olabiliyor. Eğer Bay Winterborne ile evlenmek istiyorsanız sessiz kalmalısınız, leydim.”

On Yedinci Bölüm

Helen odasından gizlice çıkıp üst kattaki koridorun karanlığında ilerlerken saatin sesi evde yayılıyordu. Rhys doğu kanadındaki misafir odalarından birinde kalıyordu ki Helen buna minnettardı. Yapacakları konuşma için mahremiyete ihtiyaçları vardı.

Daha önce herhangi bir konuda konuşmadan önce hiç bu kadar korkmamıştı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki dışarıdan bir şey göğsüne vuruyormuş gibiydi. Rhys'i ona söyleyeceklerine nasıl tepki vereceğini bilecek kadar iyi tanıımıyordu. Onun hakkında ne hissediyorsa, bunlar aristokratik bir eş esasına dayalı, bazı ideal mükemmellikler üzerine kuruluydu. Ona söylemek üzere olduğu şey, dayanaktan inmek değil, bir uçurumdan atlamak gibiydi.

Problem, yaptığı bir şeyle alakalı değildi. Problem kim olduğuydu ve buna bir çare yoktu. Rhys ona Albion Vance'in gölgesini görmeden bakabilecek miydi? Helen hayatının çoğunu onu sevmesi gereken ama sevmeyen insanlarla geçirmişti. Hayatının geri kalanını da aynısını yapacak bir kocayla geçirmeye katlanamazdı.

Helen doğu kanadına varana kadar muflon sabahlığına ve nakışlı terliklerinin kalınlığına rağmen çok üşümüştü. Titreyerek Rhys'in odasına yaklaştı ve tereddütle kapıyı tıklattı.

Rhys'in kocaman karanlık suretinin şöminenin ve ufak başucu lambasının ışığının verdiği gölgesiyle karşılaşınca yüreği ağzına geldi. Sadece robdöşambr giymişti ve göğsü, ayakları çıplaktı. Beline kolunu dolayarak onu eşikten geçirip kapıyı kapattı ve kararlı şekilde kilitledi.

Rhys onu kendine çekerken Helen yanağını göğsünün ortaya çıkmış kısmına bastırdı.

Helen'in titreyişini hissedince onu daha yakınına çekti. "Gerginsin, *cariad*."

Adamın göğsüne doğru başını salladı.

Rhys bir eliyle yüzünün bir kısmını nazikçe kavradı. "Seni inciteceğimden mi korkuyorsun?"

İlk seferlerinden sonra onda hassasiyet yaratan fiziksel birleşmelerini kastettiğini anlamıştı. Elbette korktuğu çok farklı bir acıydı. Kuru dudaklarını yalayarak kendini cevap vermeye zorladı. "Evet. Ama düşündüğün şekilde..."

"Hayır, hayır," diye yatıştırdı, "bu sefer farklı olacak." Başını eğdi ve sanki kendiyle çevrelemeye çalışıyormuş gibi ona sarıldı. "Zevk alman hayatta her şeyden daha önemli benim için." Ellerinden biri kalçalarından poposunun kıvrımına doğru kaydı. Diğer eli ön tarafına doğru ilerleyerek nazikçe karnına bastırdıktan sonra kasıklarının arasına doğru kaydı.

Kışkırtıcı dokunuş vücuduna heyecan verici bir his yaymıştı ve dizleri onu güçlülkle ayakta tutacak denli titremişti. Konuşmak için nefes aldı ama nefesi boğazında hıçkırık olarak kaldı. Yutkunmaya çalışıp kararsız bir şekilde, "Sorun o değil... korkuyorum çünkü sanırım... seni kaybedebilirim," dedi.

"Beni kaybetmek mi?" Rhys ona dikkatle baktı ama kız gözlerini ondan kaçırdı. Bir an sonra Helen onun, "Neden bu konuda endişeleneceksin ki?" diye sorduğunu duydu.

Şimdi ona anlatma zamanıydı. "Albion Vance benim

babam” diye bir çırpıda söylemeye çalıştı ama yapamadı. Dudakları kelimeleri söylemeyi reddediyordu. Tek yapabildiği öylece durup piyanonun tiz teli gibi titremekken korkaklığın titreşimleri vücudunda yankılanıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda.

Titremeye devam ederken yüzünü başka yöne çevirmişti. Rhys yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. “Ah, kendini üzdün,” diye kısık sesle bağırdı ve onu kolayca kollarına alarak nefesini kesti.

O kadar güçlüydü ki göğsündeki ve kollarındaki kasların onu ezme kapasitesi vardı. Ama nazık, dikkatli bir şekilde onu şöminenin yanındaki kapitone koltuğa taşıdı ve onu yanlamasına kucağına alarak oturdu. Kızın terliklerinden birini çıkararak buz gibi olmuş ayağını kocaman, sıcak ellerine alarak yavaşça ovmaya başladı. Baş parmağı ayağının kavisinde gezinerek farkında olmadığı ağrıları rahatlatıyordu. Ayak tabanındaki her bir hassas noktaya masaj yapmaya devam ederken kısık sesli inlemesini bastırdı. Nazıkçe her bir ayak parmağını başparmağı ile işaretparmağı arasına alıp sıktı ve topuğunda ufak, sert daireler çizdi. Bir süre sonra diğer ayağına uzanıp kucağında rahatlatırken başını kalp atışına yaslayana kadar ovalayarak sabırla bastırdı. Sanki transa girmiş gibi uykuyla uyanıklık arası bir hisle nefes alışını yavaşladı.

Dışarıda kış rüzgârları kısa çimenlerle kaplı tepelerde eserken ağaç kollarının ve dallarının kilitlenmemiş kapılar gibi sallanmasına sebep oluyordu. Gece ilerlerken evin temellerinden gıcırtilar ve yerleşme sesleri geliyordu.

Rhys onu özenle kucaklarken olgunlaşmış meşenin şöminedeki çıtırtılarını dinleyip kıvılcımların dans ede ede yükselmesini izlediler. Kimse Helen’i bu kadar yakınında, bu kadar uzun süre tutmamıştı.

“Neden eski evler bu kadar çok gıcırdar?” diye öylesine

sorarken Helen'in örgüsüyle oynayıp ipeksi uçlarını yana-
ğında gezdirdi.

"Gece bütün sıcaklığın çekilmesi eski tahta döşemelerin
küçülerek birbirinin üzerinden kaymasına sebep oluyor."

"Kahrolası kocaman bir ev. Burada çok uzun süre ken-
di başına bırakıldın. Daha önce ne kadar yalnız olduğunu
anlamamıştım."

"Eşlikçi olarak ikizler vardı. Onlara göz kulak oldum."

"Ama sana göz kulak olacak kimse yoktu."

Çocukluğunu her düşündüğünde olduğu gibi içini hu-
zursuzluk kapladı. Sanki hayatta kalması şikâyet etmeme-
ye veya dikkatleri kendine çekmemesine bağlıymış gibiydi.
"Ah benim... benim ihtiyacım yoktu."

"Bütün küçük kızların güvende ve istendiklerini hisset-
meye ihtiyaçları vardır." Kızın yüzünün etrafındaki yerin-
den çıkmış bukleleri geriye doğru okşarken parmak uçları
nazikçe saçlarına vuran alev ışığının değişen dokusunu ta-
kip ediyordu. "Bir şeyin eksikliğiyle büyüdüğünde, o eksik-
lik her zaman seninle olur. Sonunda onu elde etsen bile."

Helen şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. "Hiç böyle his-
sediyor musun?"

Gülümsemesi kendisiyle alay eder tarzdaydı. "Servetim
o kadar büyük ki, cariad, rakamlar aklı başında olan her
adamı korkutur. Ama içimdeki bir şey yarın son şilinine
kadar ortadan kaybolabileceği konusunda ısrar ediyor."
Elleri kızın kalçasının hatlarında gezip baldırını takip etti.
Dizini kavrayıp kızın kocaman açılmış gözlerine baktı.
"Londra'dayken, dünyanın çok ufak olduğunu söylemiş-
tin. Eh, benim dünyam çok büyük. Sen de içerisindeki en
önemli insansın. Artık güvendesin ve isteniyorsun, Helen.
Zamanla buna alışacaksın ve endişelenmeyeceksin." Yü-
zünü adamın göğsüne doğru çevirirken Rhys dudaklarını

kulağına getirdi. “Dünya var olduğu sürece,” diye fısıldadı, “biz birbirimize bağlanmışız. Hatırladın mı?”

Helen yanağını kadife sabahlığa sürttü. “Henüz sözlerimizi vermedik.”

“O gün yatağıma geldiğinde verdik. Gelmen bu anlama geliyordu.” Parmaklarını kızın çenesinin altına kaydırarak ona bakması için teşvik ediyordu. Neşesi gözlerinin kenarlarındaki ince çizgileri derinleştirmişti. “Özür dilerim sevgilim, ama benden kurtuluşun yok.”

Çaresizce ona yukarıdan bakan, çok güçlü, keskin hatları ve gölgeleriyle, o çetin siyah gözleri çerçeveleyen yüzüne baktı. Rhys hiçbir şey gizlemiyor, sadece ona ayrılmış şefkatini görmesine izin veriyordu. Aralarındaki çekim ikiz yıldızların arasındaki çekim kuvveti gibiydi.

Rhys onu göğsünün üzerine yerleştirirken güçlü vücudu altında kasılıyordu. Helen’in göğüsleri sıcak ve dolgundu. Onları Rhys’e bastırmak için döndü. Suçluluktan ve özlem-den başı dönmüş şekilde kollarını boynuna doladı. Onu daha fazla hissetmek istiyordu, tenini, tadını ve içine giren vücudunu.

Söyle ona, diye işkence çeken vicdanı bağırdı. *Söyle ona!*

Onun yerine kendini, “Şimdi yatağa gitmek istiyorum,” diye fısıldarken bulmuştu.

Ağırlığının altında, mahrem bir şekilde üzerine dayandığı yerde sertleşen bir baskı hissetti.

Rhys kaşlarını kışkırtıcı bir şekilde kaldırdı. “Yalnız mı?”

“Seninle.”

On Sekizinci Bölüm

Rhys, Helen'in neden bu akşam özellikle hassas hissettiğini, açıklamadığı özel bir endişenin merhametine kaldığını anlamamıştı. Her zaman içinde tuttuğu bir şeyler vardı. Gizemi ve belirsizliği Rhys'i büyülüyordu. Tanrı yardımcısı olsun, başka bir insanın içerisinde bu kadar olmak istemişti.

Onu yatağa taşıyarak şilteye yatırdı.

Rhys'i hazırlıksız yakalayan bir kararlılıkla Helen keme-rine uzanıp çözdü. Kıyafet açılarak tahrik olmuş vücudunu ortaya çıkarmıştı... sonra serin parmaklarını üzerine koydu. Dudakları kurumuş ve tahrik olmuş uzvunun dokusunu, şeklini keşfederken teni nabız gibi acımasızca atıyordu.

Sabahlığı omuzlarından atarken nereye koyacağını bilemez bir şekilde elleri havada kaldı. Helen'in böyle bir şeyi kendi kendine yapacağını en çılgın rüyalarında bile göremezdi. Bu konuda bir hanıma yakışmayan davranışı onu daha çok alevlendirmişti. Güzel elleri piyano tuşlarına dokunur gibi veya porselen bir çay fincanının kulpunu tutar gibi nazikçe ona dokunuyordu.

İrkilmesini ve sertliğinin başına ulaştığında nefesini tutuşunu fark ettiğinde mahcup bir sesle sordu, "Burası daha mı hassas?"

Mantıklı bir şeyler söylemeyi başaramayan Rhys boğuk bir sesle başını salladı.

Helen yavaşça gövdeyi avucunun içiyle okşamaya başladı. Parmakları aşağılardaki ağırlıkla sallanırken, ona sahip oluşunun sembolü olan Ay taşı yüzüğünün saçtığı mavi ışığı gördü. Onu sanki patlamaya hazır bir şey tutuyormuş gibi onu nazikçe kavradı. Kesinlikle öyleydi. Vücudu arzuyla taşan ve patlamaya hazır bir taşıyıcıdan başka bir şey değildi. Beyninin ilkel kısmı, açık renk saçları olan bir orman perisinin tatlı bir şekilde aletini okşayışının heyecan uyandıran görüntüsünden çok tatmin olmuştu. Asalet ve kabalığın zıtlığı ona en ilkel şekilde çekici geliyordu.

Onu dibinden tutarken parmaklarıyla nazikçe kavrayarak yukarı doğru kaydırды. Başparmağıyla uç kısma usulca dokunarak minik daireler çizdi. Birkaç saniye içerisinde gözlerinin önündeki kıvılcımlardan ötesini göremiyordu. Penisinin derinliklerinde kuvvetli bir nabız atmaya başlamış, onu doyuma ulaşmaya çok yakın olduğu konusunda uyarıyordu. İnleyerek ellerini ittirip uzaklaştırmaya çalıştı. “Daha fazla yok... hayır... sevgilim...”

Ama o daha da yaklaşıyor, nefesi nazikçe ona değiyordu. Dudaklarını nemli ucunda gezdirerek onu öptü. Verdiği şaşırtıcı karşılık onu neredeyse insanlıktan çıkaracaktı. Güçlkle nefes alarak geri çekildi ve karnının üzerine yatağa uzanarak telaşlı bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalıştı. Derin derin nefes almaya çalışırken göğsü kalkıp iniyordu.

“Helen,” diye mırıldanırken sertçe çarşafları kavramıştı. “Tanrım, Helen.”

Yanında bir hareketlenme oldu, Helen, ağırlığını verince döşek hafifçe içine çökmüştü. “Hoşuna gitti mi?” diye temkinli şekilde sordu.

Coşkulu onayının sesi çarşafların arasından boğuk bir tınıyla çıkmıştı.

“Ah, sevindim.” Sesinde rahatlama vardı. Bir an sonra üzerine tırmandığını hissetti. Geceliğini çıkarmıştı ve kedi gibi ilerleyerek çıplak vücudunu tamamen üzerine sermişti. Rhys’in her yanı hassaslaşmış, büyüleyici ağırlığı karşısında için için yanıyordu. İpeksi kadın teni... göğüslerinin kıvrımları... arkasını gıdıklayan ufak tüy kabarıklığı...

“Kathleen ile konuştum,” dedi, nefesi ensesindeki tüylerin diken diken olup havaya kalkmasına sebep olmuştu. “Evlilik ilişkileri konusunda bilmem gereken birkaç şeyi açıkladı.” Altında kasılıp titrerken vücudunun kaslı bölgelerine daha yakınlaşmak için kıpırdandı.

“Helen. Hareket etme.”

Hemen hareket etmeyi bıraktı. “Üzerinde bu şekilde uzanmam rahatsızlık mı veriyor?”

“Hayır, sadece doyuma ulaşmamaya çalışıyorum.”

“Ah.” Helen yanağını ensesine bastırdı. “Bazı erkekler birkaç kere gelebiliyor,” diye yardımcı olmaya çalışarak söyledi.

Çok tahrik olmuş olmasına rağmen Rhys kendini sırtını yatağa gömerken bulmuştu. “Çok iyi bilgilendirilmişsin, *cariad*.”

“Seni tatmin edebilmek için bir metresin bilebileceği her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Dikkatli bir şekilde yana doğru yuvarlanarak sırtından kaymasını sağladıktan sonra üzerine çıktı. Başını elleri arasına alırken gümüşü sarı saçları parmakları arasından çıkıyordu.

“Gönlümün sahibi,” dedi, “bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Sana dair her şey benim için bir zevktir.”

Helen’in bakışları temkinliydi. “Hoşlanmayacağın şeyler keşfedeceğinden eminim.”

“Umarım öyle olur. Eğer hiç kusurun olmazsa, benimkiler dengemizi bozacaktır.”

“Ben seninkilerini dengelerim,” diyerek daha önce hiç duymadığı alaycı bir tınıyla ona güvence verdi.

“Eğer bundan kastın utangaçlığınsa,” dedi Rhys, “üstesinden gelmeyi öğreneceksin.” Kalçalarını ona doğru itirdi. “Benimle kat ettiğin yola baksana.”

Helen kakhaha atarken saç diplerine kadar kızarmıştı. Ellerinden biri Rhys’in vücudunun yanlarında gezinirken dikkatli bir şekilde vücutlarının arasına kaydı. “Buna ne deniyor?” diye sorarken tekrar onu kavradı. “Sen ne diyorsun?”

“Yengen bunu dersine eklemedi mi?”

“Bana bazı İngilizce kelimeler söyledi,” diye itiraf etti Helen, “ama Galcede ne dendiğini bilmek istiyorum.”

“Galce öğrenmeye başlamaktan kastın bu muydu?” diye numaradan onaylamaz bir şekilde sordu. “Küfrederek mi başlayacaksın?”

“Evet.”

Rhys gülümseyerek onu öptü. “Gerçi çoğu Galce aşk sözcüğü kulağa ziraat kitapçığı gibi geliyor. Erkeklik uzvu için *goesyn* deniyor. Sap.”

Helen heceleri tekrar ederken parmakları onu çıldırtıcı bir naziklikle kavrayıp okşuyordu.

“Adam kadının içine girdiğinde,” dedi nefes alması git-tikçe zorlaşarak, “buna *dyrnu* denir. Sürmek.” Kızın vücudunu aşağılarına doğru öperek ilerlemeye başlarken hafif talk pudrası kokulu sıcak teninin keyfini çıkarıyordu. Usulca kadınlığının koruyucu tüylerine üflerken mırıldandı. “Bu *ffwrch*. Sürülmesi gereken bir saban.” Dilinin ucunu masum bir şekilde kapanmış aralık üzerinde hissedeceği kadar ona yakınlaştı. Kızın ayrılan bacakları titredi. “Buña ise,” daha derinleri aramak için duraklayıp hâlâ başlığının altında gizlenen utangaç tomurcuğu bularak, “*chrib* deniyor, bir parça bal peteği.” Yine derinlere dalarak ufak tepe-

cik, dilinin ucunda sıcak ve belirgin bir hâle gelene kadar ona nazikçe dokundu.

Yavaşça yalayıp onu kızıştırırken Helen altında kıvranıyordu. Rhys onda kaybolmuştu. Bu yatağın ve odanın dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Ne kadar mükemmel bir şekilde yaratıldığı, teninin inci gibi oluşu, avuçlarının ve ayak tabanlarının kedi patisi kadar yumuşak oluşu. Her yeri hassastı ve ayağının kıvrımını öperken parmakları refleks olarak açıldı, dili dizinin altına doğru kayınca bacakları sarsıldı.

Tekrar üzerine doğru yükselerek ağırlığını dikkatlice dengelerken sertliğini kadınlığının girişine yaslayıp ona vermek üzere olduğu şeyi hissetmesine izin veriyordu. Kafası karışmış, kızarmış görünüyordu ve boynunda bir damar belirgin şekilde atıyordu.

“Beni istiyor musun, Helen?”

“Evet. Evet.”

Çok sertçe girerek onu incitmekten korkuyordu. Kıvranan kalçalarını sabitleyerek hareket etmeden durmasını, içine yavaşça girmesi gerektiğini fısıldadı. Kadınlığı ıslak ama dardı, kolayca boyun eğmeyi reddediyordu. Helen nefesini tutup kollarını boynuna dolarken gittikçe derinlere kayarak yumuşak sesler çıkarıyordu. Dudaklarına ve boynuna öpücükler kondurdu. Zihninden önceki beraber oluşlarında canını nasıl acıttığını ve bu seferkinin onun için çok iyi olmasını istediği geçiyordu.

Sonuna kadar içine girdikten sonra ona şaşkınlıkla bakmak için durdu. Teni nemlenmişti ve parıldarken gözleri ışıldıyordu. Sanki mitolojiden çıkıp kollarına düşmüş, bu dünyadan olmayan, yolunu kaybetmiş güzel bir melek gibiydi. Kalçalarının ve baldırlarının hassas kucağında derinlerine gömülüp altında titreyen vücudunun tadını çıkarırken hava terleyen sırtına serin bir ipek kumaş gibi çökmüş-

tü. Dudakları göğüslerin eğiminde gezinirken kısık kısık inlemesini duyunca heyecanlanmıştı. Göğüsleriyle oynayarak elleriyle sıkı kıvrımlarını kavrayıp onları tahrik ederek uçlarını nazikçe ısırırken yukarı doğru kaldırıyordu.

“Sana doğru kendimi ittirdiğimde, *cariad*,” dedi boğuk bir sesle, elini kalçalarının altına kaydırarak, “kalçalarını bu şekilde kaldır.” Yavaşça içine girerken onu yukarı kaldırdı. Acele etmeden geri çekilip tekrar öne doğru ilerlerken ona doğru çekingen bir hareketle kendini kaldırması vücuduna bir sıcaklık dalgasının yayılmasına sebep oldu. Nefesini yakalamaya çalıştı. “Evet, işte böyle... aferin güzeli... Ah Tanrım, beni öldüreceksin...”

Helen’in kendini kaldırmak için bacaklarını yatağa koyduğunu ve içine gömülürken kalçalarını yukarı doğru hareket ettirdiğini hissetti. Sanki düzüşmekten başka bir şey yapıyorlarmış gibiydi. Bu çok yeni, inanılmaz şekilde hassas ve tatlıydı. Daha önce hiç bu kadar sertleşmemiş ve arzudan çıldırmamıştı. Düzenli olarak içine girerken erkekliğinden zevkin aktığını hissedebiliyordu ve kaçınılmaz bir şekilde doyum yaklaşıyordu.

Ama henüz sona ermesini istemiyordu. Dişlerini gıcırdatarak durmayı başardı. Helen inleyip altında kıvrandı.

“Bekle,” dedi Rhys.

“Yapamam...”

“Beklemini istiyorum.”

“Ah, lütfen...”

“Birazdan.” Hareket edemeyeceği şekilde ağırlığını üzerine verdi.

“Bu hiçbir zaman demek oluyor,” diye itiraz etti ve Rhys titrek bir şekilde güldü.

Arzusunu kontrol altına alınca tekrar hareket etmeye başlayıp ritmini gittikçe artırırken omurgasından elektrik akımı geçiyor gibiydi. Birkaç dakikada bir kendini durdu-

arak derinliklerinde kalıp içine girmeye devam edebilmek için arzusunun azalmasını bekledi. Helen'in inlemeleri artmaya, hareketleri daha istekli hâle gelmeye başlamıştı.

Kontrolü kaybettiğini ve gözlerini kapatarak yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü.

Kollarını kızın dizlerinin altından geçirdi. Bacaklarını geriye ittirip kalçalarını bacakları havada sallanana kadar kaldırıp daha derine girdi. Ona tamamen açılmıştı ve vücudu etrafında hareket edip onu tatlı bir şekilde kısıtırıyordu. Keskin çığlıklarını sıkılmış dişleri arasından çıkarması Rhys'i dudaklarını onunkilere kapatmak için eğilip çıkardığı sesleri bastırmaya zorladı. Helen doyuma ulaşmaya başlarken titredi, Rhys ise ancak buraya kadar dayanabildi. Şimşek salınmış ve kafatasına kadar yayılmıştı. İçine hızlıca girip çıkarken ve bitmek bilmez dalgalar hâlinde onu içine çekerken özünün her bir damlasını ona verdi.

Doyumunun gücü karşısında şaşırılmış şekilde kızın bacaklarını bırakarak nefes nefese üzerinde durdu. Helen kollarını karnına sıkıca dolayarak kitabın sayfaları gibi dümdüz olacak şekilde üzerine uzanması için onu zorluyordu. Hayatının geri kalanında bu şekilde içinde erimiş, kenetlenmiş ve okşanmış hâlde kalmak istiyordu. Onun yerine gücünün son damlalarını kullanarak yana doğru çökerken içinden çıktı.

Bir süre sonra Helen tek kelime etmeden yataktan çıktı ve köşedeki lavaboda ıslattığı kumaşla beraber döndü. Nazikçe kasıklarını silmeye başlayınca Rhys sırt üstü yatarak ellerini kafasının arkasında birleştirdi, ona böylesi mahrem bir şekilde hizmet edişinin görüntüsünün keyfine varıyordu.

“Kimse bana bu kadar zevk vermemişti, *cariad*.”

Helen ona mahcup bir şekilde gülümsemek için durakladı. Hizmetini sonlandırdıktan sonra kumaşı kenara koyup

lambayı söndürdü ve yatağa girdi. Rhys örtüleri üzerlerine çektikten sonra onu kolunun altına yerleştirdi.

Helen ona sokuldu. “Çok kadınla beraber oldun mu?” diye sormaya cesaret etti.

Rhys elini dolgun kalça hatlarında gezdirirken cevabını düşündü. Bir erkek karısına, müstakbel karısına, ondan önce tanıdığı kadınlar hakkında ne kadarını söylemeliydi?

“Bir önemi var mı?” diye karşılık verdi.

“Hayır. Ama kaç tane metresin olduğunu merak ettim.”

“Mağaza her zaman en talepkâr metresim oldu.”

Helen dudaklarını omzuna bastırdı. “Ondan uzakta olmaktan nefret ediyor olmalısın.”

“Senden uzakta olmaktan nefret ettiğim kadar değil.”

Öpücükleri bir tebessüm hâlini aldı. “Hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Eğer kastın geleneksel düzenlemeler ise, bir kadına kendi evini kurup faturalarını ödemekse, sadece bir metresim oldu. Bir yıl sürdü.” Duraklamadan sonra dürüstlikle, “Tuhaf bir pazarlık. Bir kadına yatakta olduğu kadar dışarıda da sana eşlik etmesi için ödeme yapmak,” dedi.

“Neden yaptın?”

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. “Benim pozisyonumdaki diğer erkekler metres tutuyorlardı. Bir iş arkadaşım, anlaşması sona erdikten sonra onu benimle tanıştırdı.”

“Ondan hoşlanmış mıydın?”

Rhys geçmişinden konuşmaya veya bu konuya dair hislerinden bahsetmeye alışık değildi. Ona zayıflıklarının anlatmanın ne yararı olabileceğini anlamıyordu. Ama sorgulayıcı sessizliğiyle yüzleşince isteksiz şekilde lafına devam etti. “Sevgisinin gerçek olduğunu veya satış makbuzuna dahil olup olmadığını hiç bilemedim. Onun da bildiğini sanmıyorum.”

“Seni sevmesini istedin mi?”

Başını bir kere salladı. Helen'in elleri göğsünde ve kar-
nında gezindi. Bu an o kadar huzurluydu ki, kendini ona
niyet ettiğinden daha fazlasını anlatırken bulmuştu. "Za-
man zaman sevgililerim oldu. Metres gibi olmak istemeyen
ve bazen biraz sert seven kadınlar."

"Biraz sert mi?" diye sorgulayıcı şekilde tekrar etti Helen.

"Alt tabaka tarzında," diye açıkladı. "Yatakta biraz
kaba."

Helen'in eli göğsünde durakladı. "Ama sen nazık biri-
sin."

Rhys aklında geçmişinin daha uçuk kaçık bölümlerini
toparlarken neşe ile utanç arasında kalmıştı. "Böyle düşün-
düğüne sevindim, *cariad*."

"Ayrıca sen alt tabakadan değilsin." Tekrar göğsünde
görünmez hatlar çizmeye başladı.

"Üst tabakadan olmadığım kesin," dedi alaycı bir şe-
kilde. "Bize 'morina aristokrati' diyorlar. Ticaretle servet
yapmış ama sıradan bir vatandaş olarak doğmuşlara."

"Neden morina?"

"Eskiden Amerika'da kolonilere yerleşip parayı morina
ticaretinden kazanmış zengin tüccarlar için kullanılıyordu.
Şimdi ise başarılı herhangi bir iş adamı anlamına geliyor."

"*Nouveau riche** ise başka bir terim," dedi Helen. "Ta-
bii hiçbir zaman bir övgü olarak kullanılmadı. Ama kul-
lanılması gerekiyor. Kendi kaynaklarını oluşturmak takdir
edilecek bir şey." Rhys'in sessiz gülüşünü hissedince ısrar
etti. "Öyle ama."

Rhys onu öpmek için başını çevirdi. "Gururumu okşa-
mana gerek yok."

"Gururunu okşamıyorum. Olağanüstü olduğunu düşün-
üyorum."

Rhys, onun gerçekten öyle mi düşündüğünü yoksa sadık

* (Fr.) Sonradan görme. (ç.n.)

eş rolü mü oynadığını bilemese de kelimeleri ruhunun yontulmamış, pürüzlü yerlerine merhem gibi gelmişti. Tanrım, buna ihtiyacı vardı, her zaman olmuştu. Helen ellerini çekinerek üzerinde gezdirirken ipek gibi pürüzsüz genç vücudu ona yaslanmıştı. Rhys hareket etmeden uzanmış, onu keşfetmesine, merakını gidermesine izin veriyordu.

“Evlenmeyi düşündüğün bir kadın oldu mu?” diye sordu.

Rhys tereddüt ederken geçmişinin karıştırılmasını ve açığa çıkarılmasını istemiyordu. “İstedğim bir kız vardı,” diye itiraf etti.

“İsmi neydi?”

“Peggy Gilmore. Babası mağazama ürün tedarik eden bir mobilyacı.” Akli istenmeyen hatıralar arasında dolanırken hayaletimsi görüntüler, kelimeler ve his katmanlarını ortaya çıkarıyordu. “Yeşil gözleri olan güzel bir kızdı. Ona kur yapmadım, hiç o kadar ileri gitmedik.”

“Neden olmadı?”

“En iyi arkadaşım Ioan’ın ona âşık olduğunu biliyordum.”

Helen yanına doğru uzanıp ince bacağına onun üzerine attı. “Bu Galce bir isim değil mi?”

“Evet. Ioan’ın ailesi, Creweler, High Street’te babamın dükkânının yakınlarında yaşıyordu. Olta takımları yapıp satıyorlardı. Camlarında doldurulmuş devasa bir somon balığı vardı.” Hafifçe tebessüm ederken mağazanın doldurulmuş balık ve deniz sürüngenlerinden oluşan vitrini karşısında büyülendiğini hatırladı. “Bay Crewe, Ioan ile haftada iki kere öğleden sonraları yazı yazma dersi almam konusunda ebeveynlerimle konuştu. Onları birinin okunaklı bir şekilde yazmasının işlerine yardımcı olacağı konusunda ikna etmişti. Yıllar sonra, mağazamı büyütmeye başladığımda Ioan’ı ürün denetleyicisi olarak işe aldım. İyi, dürüst, altın kalpli bir adamdı. Benim yerime onu seçtiği için Peggy’yi suçlayamam... Onu Ioan gibi hiç sevmedim.”

“Evlendiler mi? Arkadaşın hâlâ mağazada çalışıyor mu?”

Karamsar bir his, Ioan’ı her düşündüğünde olduğu gibi üzerine çökmüştü. Ondan veya Peggy’den bahsettiğine pişman olmuştu. Geçmişin Helen ile olan vaktine dahil olmasını istemiyordu. “Daha fazla bundan bahsetmeyelim, *carriad*, hoş bir hikâye değil ve bundan bahsetmek beni kötü hissettiriyor.”

Ama Helen ondan bilgiyi zorla da olsa almaya niyetliydi. “Aranız mı açıldı?”

Rhys rahatsız edici bir şekilde sessizdi ve sadece başını iki yana sallayarak cevap vermişti. Helen’in o anda geri çekileceğini düşünmüştü. Ama dudaklarını yanağına bastırırken bir elini saçına kaydırıp hafifçe kafasına koyduğunu hissetti. Bu sessiz teselli o kadar beklenmedikti ki onu cidden sarsmıştı.

Ondan hiçbir şey saklayamama yeteneksizliği karşısında şaşkına dönerek iç çekti. “Ioan dört yıl önce vefat etti.”

Helen bu bilgiyi özümserken hareket etmeden sessizce durdu. Bir an sonra onu bu sefer göğsünden tekrar öptü. Kalbinin üzerinden. Kahretsin, diye düşündü, ona her şeyi anlatacağının farkına vararak. Böyle bir şey yaptığında aralarına herhangi bir mesafe koyamazdı.

“Peggy ile evlendiler,” dedi. “Bir süreliğine mutluydular. Güzel bir birliktelikti ve Ioan mağazadaki gizli hisseleri dolayısıyla servet kazandı. Peggy’ye ne istediye onu verdi.” Rhys hüznünlü bir şekilde itiraf etmeden önce durakladı. “Zamanı dışında her şeyi. Ioan her zamanki gibi saatlerce çalışıyor, gece yarılara kadar mağazada kalıyordu. Onu çok uzun süre yalnız bırakmıştı. Buna bir son vermeliydim. Ona evine gidip karısına ilgi göstermesini söylemeliydim.”

“Bunun senin sorumluluğunda olmadığına eminim.”

“Arkadaşı olarak söyleyebilirdim.” Helen’in başını göğsüne yasladığını hissetti. “Bizim evliliğimizde böyle bir so-

run olmayacak,” diye mırıldandı. “Bekârlığımda çalıştığım saatlerde çalışmaya devam etmeyeceğim.”

“Evimiz mağazanın yanında. Eğer geç saatlere kadar çalışırsan ben de seni almaya gelirim.”

Helen’in mantıklı cevabı neredeyse gülümsemesine sebep olmuştu.

“Beni işimden uzaklaştırmakta zorlanmayacaksın,” dedi, göğsüne pastel renkli kurdeleler gibi dökülen saçıyla oynarken.

Helen nazikçe teşvik etti. “Peggy durumdan memnun olmamaya mı başladı?”

“Evet, Ioan’ın verebileceğinden daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı. Onsuz sosyal etkinliklere gitti ve sonunda onu büyüleyip baştan çıkaran bir adamın ilgisinin kurbanı oldu.” Rhys tereddüt ederken konuyu anlattığı diğer zamanlarda olduğu gibi boğazı düğümlendi. Kendini devam etmeye zorlayarak tek kişilik dama oyununu kuran olaylarını anlatmaya başladı. “Peggy Ioan’a utanç içinde ağlayarak gelip hamile olduğunu ve çocuğun ondan olmadığını söyledi. Ioan onu affetti ve yanında duracağını söyledi. Suçun kendinde olduğunu söyledi, çünkü onu yalnız bırakmıştı. Bebeğe kendininmiş gibi sahip çıkacağına ve gerçek babası gibi seveceğine söz verdi.”

“Ne kadar onurlu bir davranış,” dedi Helen yumuşak bir ses tonuyla.

“Ioan benim asla olamayacağım kadar iyi bir adamdı. Kendini Peggy’ye adamıştı. Doğum öncesinde de doğum başlayana kadar da her zaman yanındaydı. Ama bir terslik oldu. Doğum iki gün sürdü ve Peggy’nin ağırları ona kloroform vermelerini gerektirecek kadar kötüleşmeye başladı. Beklenmeyen bir yan etki oldu. Ona çok hızlıca vermişlerdi ve beş dakika içerisinde öldü. Ioan’a haberi verdiklerinde afallamış hâlde üzüntüyle yere çöktü. Onu odasına taşımak zorunda kaldım.”

Rhys başını iki yana sallarken kendi çaresizliğinden, her şeyi düzeltme, sorunsuz hâle getirme ihtiyacından, sürekli başarısız olduğu gerçeğine veryansın ettiği hatıralardan nefret ediyordu. “Üzüntüden aklını kaçırdı,” diye devam etti. “Sonraki birkaç gün hayaller görüp orada olmayan insanlarla konuştu. Zaman o anda durmuş ve tekrar çalıştırılmayacakmış gibi Peggy’nin doğumunun ne zaman biteceğini sordu.” Dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ioan, çözemediğim bir problem olduğunda, düşünüp taşınmam gereken bir konu olduğunda konuştuğum arkadaşım. Benim de hafiften delirmeye başlayıp başlamadığımı merak etmeye başlamıştım. Kendimi birçok defa, ‘Tanrım, bu konuda Ioan ile konuşmalıyım, böylelikle ne yapacağımızı bulabiliriz,’ diye düşünürken bulurdum. Ama bu sefer problem oydu. Ruhu harap olmuş bir adamdı. Ona doktorlar getirdim. Bir papaz buldum. Arkadaşlarını ve akrabalarını, ona ulaşabilecek herkesi.” Duraklayıp yutkundu. “Peggy’nin ölümünden bir hafta sonra Ioan kendini astı.”

Helen’in, “Ah canım benim...” diye fısıldadığını duydu. İkisi de uzun bir süre sessiz kaldı.

“Ioan benim için bir kardeş gibiydi,” dedi sonunda Rhys. “Hatıraların solup gitmesini bekledim. Zamanın iyileştirmesini bekledim. Şimdiye kadar bir yararı olmadı. Tek yapabildiğim ayrı tutarak üzerine düşünmemek oldu.”

“Anlıyorum,” dedi Helen gerçekten anlıyormuş gibi. Avucu göğsünde nazikçe halkalar çiziyordu. “Bebek öldü mü?”

“Hayır, yaşadı. Bir kızı oldu. Peggy’nin ailesi kökenini göz önüne alarak onu istemedi, o yüzden babasına gönderdiler.”

“Ona ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Hiç umurumda değil,” dedi buruk bir şekilde. “O Albion Vance’in kızı.”

Tuhaf, uyuşuk bir his sanki ruhu vücudundan uzaklaşmış gibi Helen'i ele geçirmişti. Rhys'in yanında hareket etmeden uzanırken düşünceleri karanlıktaki gece keleşi gibi dönüp duruyordu. Annesinin Vance'in baştan çıkarıp terk ettiğı tek kadın olmayabileceğı neden daha önce aklına gelmemişti ki?

Zavallı istenmeyen yavrucak... şimdi dört yaşındaydı. Vance ona ne yapmıştı? Onu yanına almış mıydı?

Nedense Helen bunu yapmadığını düşünüyordu.

Rhys'in ondan nefret etmesine şaşırmasıydı.

"Özür dilerim," dedi kısık sesle.

"Ne için? Bunun seninle bir alakası yok."

"Ben sadece... üzgünüm."

Gergin bir şekilde nefes alışını hissetti. Hissizlik bir şefkat dalgası ve hassasiyetle yok olup gitmişti. Onu geçmişteki acısı ve yakında vereceğı acı yüzünden teselli etmek istiyordu.

Ateş, külden yataklarında kırmızı közlere dönüşerek odaya loş bir ışık yayıyordu. Odadaki sıcaklığın çoğu yanındaki büyük kaslı vücuttan geliyordu. Vücudu üzerinde hareket ederken dudaklarıyla ve elleriyle yolunu takip ediyordu. Niyetinin ne olduğunu merak ederek hareketsizce duruyordu. Karnının gergin yüzeyinde dudağını gezdirirken kasıldı. Kasıklarına uzanarak misk ve huş ağacından yontulmuş bir sopayı andıran keskin, sıcak yaz çimenleri gibi tatlı, mahrem kokusunu içine çekti. Sert uzunluğuna dokunarak parmakları arasında kalınlaşana kadar kavradığında kısık sesli haykırışını duydu.

Rhys birkaç yalvaran ve ısrarcı kelimeyi zorla söyledi. Kendi anadilinde konuştuğunun farkında olduğunu san-

miyordu Helen. Elbette hiçbirini anlayamıyordu. Ama sesi kulağa o kadar takdir edici geliyordu ki, daha önce yaptığı gibi eğilerek onu öptü. Kalçaları refleks olarak sarsıldı ve sanki acı duyuyormuş gibi inledi. Helen tereddüt etti. Rhys'in titrek elleri başını kavramıştı ve yalvarma ile kutsama arası görünen bir şekilde saçlarını düzeltmişti. Dudaklarını etrafına sarma cesaretini gösterirken yavaşça geri çekilmesiyle tuzun tadına vardı. İşkence sehпасına gerilmiş bir adam gibi gerilirken dokunuşu tekrar etmesiyle inliyordu.

Hemen sonra Helen'i yana doğru devirip vücutlarını kaşık gibi birleştirdi. Kaslı kollarından biri kızın dizini kavrayıp yukarı kaldırdı. Helen içine girdiğini hissederken şaşkınlıkla gerildi. Rhys boynunun kenarını öperek sesli okşama gibi gelen Galce kelimeler mırıldanıyordu. Dudakları kulağının altındaki çok hassas olduğunu bildiği zayıf noktasını buldu. Kendini ortalayarak yukarı doğru sertçe ittirirken bu açı içinde yeni bir noktayı alevlendirmiş, kollarında çaresizce rahatlamıştı. Rhys, Helen'in üst bacağını kendi üzerine yerleştirip bacaklarının arasına elini kaydırdı.

İnleyen Helen kendini oluşturduğu ritme, onu çevreleyen güce, derinlerine dalan yaşama gücüne bıraktı. Rhys'in kalçaları gittikçe yükselen bir güçle öne hareket ederken sanki zevk her bir noktadan geliyormuşçasına hisleri daha yüksek bir noktaya çıkarmıştı. Yakıcı bir sıcaklık vücudunu sararken onu daha güçlü bir tanesi takip etti. Dudağını boynunun altındaki sert kola çevirerek çığlıklarına engel olmak için yoğun kaslara bastırdı. Yakıcı nefesi boynuna hızlı hızlı vururken Rhys dişlerini ve sakalını hassas tenine sürttü. Kıvrılıp kasılarak kalçalarını ona doğru inmeye zorlayıp bütün uzunluğunu içine aldı. Rhys derinlere dalarak boğuk bir inlemeyle boşaldı.

İkisi de hareket etmeden dururken yavaş yavaş sakinleşmeye başladılar. Helen sonunda hareket edebildiğinde bacağını aşağı indirdi. Gevşemiş ve ağırlaşmış, tatminden tükenmişti. Karnının derinliklerinde, Rhys'in hâlâ bastırıldığı yerde ısrarla nabız gibi atan bir şey hissetmiş ve kimden geldiğini anlayamamıştı.

Rhys'in elleri usulca vücudunda gezinerek kalçalarını ve belini okşuyordu. Nazıkçe kulak memesini ısırınca Helen titredi. Bacaklarını onun arkasına yasladı, uzuvlarındaki tüyler tenine hoş bir şekilde sürtünüyordu.

"İngilizce konuşmayı unuttun," dedi Helen bir an sonra, sesi bitkin çıkmıştı. "Süreç içerisinde."

Dudakları kızın kulağının kenarıyla oynuyordu. "Senin için o kadar çıldırıyorum ki, sorsan kendi ismimi bile söyleyemezdim."

"Bizi kimsenin duyduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bana aileden çok uzakta bir oda verilmesinin tesadüf olmadığını düşünüyorum."

"Belki horlayacağından korkuyorlardı," dedi şakasına ve durakladı. "*Horluyor* musun?"

"Sanmıyorum. Bana söylemen gerekiyor."

Helen kucağının derinlerine sokuldu. İç çekerek, "Hizmetçi sabah şömineyi yakmak için geldiğinde burada olmamalıyım. Odama geri dönmeliyim," dedi.

"Hayır, kal." Kollarıyla onu sıkıca sardı. "Seni erkenden kaldırırm. Şafak söktükten sonra hiç uyumam."

"Hiç mi? Neden?"

Rhys'in tembelce boynuna doğru gülümsedi. "Bakkalın oğlu olarak yetiştirilmekten. Babam güne ilk ışıklarla mahalledeki ailelerin sipariş sepetlerini teslim ederek başlardı. Eğer yeterince hızlı olursam, dükkâna dönmeden önce arkadaşlarımla beş dakikalığına bilye oynamak için durabilirdim." Kıkırdadı. "Annem ne zaman cebimde bilye tı-

kırtısı duysa, kafama vururdu. Yapılması gereken bu kadar şey varken oyun oynamaya vakit yok, derdi. O yüzden ses çıkarmamaları için onları mendile sarmaya başladım.”

Helen onu sabah işlerini cebinde gizli bilye hazinesiyle hızlıca halleden uzun ve ince bir oğlan olarak hayal etti. Göğsü duygudan kabardı. Neredeyse canını yakacak kadar heyecanlandırıcı bir mutluluktu.

Onu seviyordu. Küçük bir oğlan çocuğuykenki hâlini ve şu an olduğu adamı seviyordu. Onun görünüşünü, kokusunu, onu hissetmeyi, aksanının kaba cazibesini, hassas gururunu ve onu bu kadar sıra dışı yapan diğer binlerce özelliğini seviyordu. Kollarında dönerek kendini sıkıca ona bastırdı ve huzursuz bir uykuya teslim oldu.

On Dokuzuncu Bölüm

“Araç yolun aşağısından geliyor,” dedi Cassandra, kanepede dizleri üzerinde durup kabul odasının camından bakarak. “Eve varmak üzereler.”

Leydi Berwick ve hizmetçisini Alton demiryolu istasyonundan alıp Eversby manastırına getirmek West’e düşmüştü.

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı Kathleen, sanki hızlıca atan kalp atışlarını sakinleştirebilecekmiş gibi elini göğsüne koyarak.

Tüm sabahı gergin ve dikkati dağınık bir şekilde odadan odaya koşturup her detayın mükemmel olduğundan emin olmakla geçirdi. Çiçek aranjmanları elden geçmiş, solgun çiçeklerden arınmıştı. Halılar acımasızca dövülmüş ve fırçalanmıştı. Gümüş ve camlar yumuşak keten kumaşla silinmiş, mumluklara yeni, ince balmumları konulmuştu. Bütün büfelerde taze meyvelerle dolu kâseler, buzlu ayaklı vazolar soğuk şampanya şişeleri ve sodalı sular vardı.

“Neden evin görünüşü konusunda bu kadar endişelisin?” diye sordu Cassandra. “Leydi Berwick Theo ile evlendiğin zaman evi görmüştü.”

“Evet, ama o zaman hiçbir şeyden ben sorumlu değilim. Şimdiyse bir yıldır burada yaşıyorum ve eğer herhangi bir eksik varsa, benim hatam olduğunu bilecektir.”

Sürekli halkalar çizip duran Kathleen telaşlı şekilde konuştu. “Leydi Berwick geldiğinde reverans vermeyi unutmayın. Ve, ‘ne var, ne yok’ demeyin, bundan hoşlanmıyor. Ona ‘İyi günler’ diyebilirsiniz.” Birden durarak etrafına çılgınca bir bakış attı. “Köpekler nerede?”

“Üst kattaki salonda,” dedi Pandora. “Onları aşağıda istiyor musun?”

“Hayır, yüce Tanrım, hayır. Leydi Berwick köpekleri kabul odasına almaz.” Kathleen rahatsız edici bir düşünce aklına geldiğinde bir anda durdu. “Ayrıca geçen yıl evimizde beslediğimiz evcil domuzdan bahsetmeyin.” Turlamaya devam etti. “Size bir soru sorduğunda, basit cevaplar vermeye çalışın ve komik olmaya çalışmayın. İnce esprilerden hoşlanmıyor.”

“Elimizden geleni yapacağız,” dedi Pandora. “Ama zaten benden ve Cassandra’dan hoşlanmıyor. Onunla düğünde tanıştıktan sonra birine bir çift Bilberry keçisi gibi davranışımızı söylerken duydum.”

Kathleen turlamaya devam etti. “Ona ikinizin de yetenekli ve terbiyeli genç kızlar olduğunuzu yazdım.”

“Yalan mı söyledin?” diye sordu Pandora gözlerini kocaman açarak.

“O zamanlar görgü kuralları dersimize yeni başlamıştık,” dedi savunmacı şekilde Kathleen. “Gelişiminizin biraz daha hızla ilerleyeceğini sanmıştım.”

Cassandra endişeli göründü. “Keşke daha dikkatli dinleseydim.”

“Leydi Berwick’in beni onaylayıp onaylamaması zerre umurumda değil,” dedi Pandora.

“Ama Kathleen’in umurunda,” diye nazikçe belirtti Helen. “Bu yüzden hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Pandora derin bir iç çekti. “Keşke senin gibi mükemmel olabilsem, Helen.”

“Benim gibi mi?” Helen rahatsız olarak kakhaha atarken başını iki yana salladı. “Tatlım, dünyadaki en az mükemmel insanım.”

“Eh, hatalar yaptığını biliyoruz,” dedi Cassandra neşeyle. “Pandora’nın demek istediği, her zaman mükemmel *görünüyorsun* ki önemli olan da bu.”

“Aslında,” dedi Kathleen, “önemli olan bu değil.”

“Ama kimse farkında olmadığı sürece mükemmel olmak ile mükemmel görünmek arasında bir fark yok,” dedi Cassandra. “Sonuç aynı, değil mi?”

Kaygılı görünen Kathleen alnını ovaladı. “Bunun için iyi bir cevap olduğunu biliyorum. Ama şu anda ne olduğu aklıma gelmiyor.”

Birkaç dakika sonra baş uşak Sims Leydi Berwick’i kabul odasına getirdi.

Eleanor, namıdiğer Leydi Berwick heybetli, uzun boylu, geniş omuzlu ve iri göğüslü bir kadındı. Hareket edişi Helen’e büyük bir geminin burnunun sakın sularda ilerleyişini hatırlatıyordu. Lacivert elbisesinin uçlarına iştirilmiş karmaşık kumaşlarla ve odaya girerken ardından eteklerinin hafifçe dalgalanışıyla bu etki daha da belirgin olmuştu. Uzun, ince suratı, kâğıt gibi incecik dudakları, geniş ve düşük kapaklı gözleriyle kontes güzel bir kadın değildi. Ama göz kamaştırıcı bir özgüveni, sorulmaya değer her sorunun cevabını bildiğini gösteren bir havası vardı.

Helen, Leydi Berwick’in hızlıca öne çıkan Kathleen’e bakışlarında hemen bir memnuniyet görmüştü. Belli ki sevgileri karşılıklıydı. Yine de Kathleen kollarını ona sararken Leydi Berwick sevgi gösterisi karşısında hayrete düşmüştü. “Tatlım,” diye bağırды hafif bir serzenişle.

Kathleen onu bırakmadı. “Ağırbaşlı davranacaktım.” Sesi yaşlı kadının omuzları tarafından boğulmuştu. “Ama şimdi içeri girdiğinizi görünce, tekrar beş yaşıdaymışım gibi hissettim.”

Leydi Berwick bakışlarına mesafe katarken soluk, uzun ellerinden birini Kathleen'in sırtına koydu. "Evet," dedi sonunda. "Bir ebeveyni kaybetmek kolay değil. Ve sen bunu iki defa yaşamak zorunda kaldın, değil mi?" Ses tonu tannenleri taptaze, tatlandırılmış çay gibiydi. Birkaç kere sevgiyle sırtına vurduktan sonra, "Hadi kontrol zırhlarımızı giyelim," dedi.

Kathleen geri çekilerek boş kapı girişine şaşkın bir bakış attı. "Kuzen West nereye gitti?"

"Bay Ravenel varlığımdan kaçmakta çok istekliydi," dedi Leydi Berwick kuru bir ses tonuyla. "Arabadaki konuşmamızdan hoşlanmış görünmüyordu." Manalı bir duraklamadan sonra gülümsemeden yorumda bulundu: "Neşeli bir adam, değil mi?"

Helen bu yorumu övgü olarak söylemediğine çok emindi.

"Kuzen West biraz saygısız biri gibi görünmüş olabilir," diye lafına başladı Kathleen, "ama sizi temin ederim ki..."

"Bana karakterini açıklamana gerek yok ki kesinlikle bahse değmez, tamamen hava cıva."

"Onu tanı mıyorsunuz," diye ikizlerden biri mırıldandı.

Kısık sesli isyankâr mırıltıyı duyan Leydi Berwick keskin bakışlarını üç kız kardeşe çevirdi.

Kathleen hızlıca onları tanıştıırken her biri karşılığında reverans verdiler. "Leydi Berwick, görümcelerim Leydi Helen, Leydi Cassandra ve Leydi Pandora."

Kontesin sakın bakışları önce Cassandra'ya çevrildi ve kıza yaklaşması için işaret etti. "Duruşun çok uygun değil," diyerek onu inceledi, "ama bu düzeltilebilir. Becerilerin neler, çocuğum?"

Bu soruya önceden hazırlanmış olan Cassandra tereddüt ederek cevap verdi. "Leydim, dikiş dikebiliyor, çizim ve suluboya yapabiliyorum. Hiçbir müzik aleti çalamıyorum ama çok kültürlü biriyimdir."

“Hiç dil öğrendin mi?”

“Biraz Fransızca.”

“Herhangi bir hobin var mı?”

“Hayır, hanımefendi.”

“Harika. Erkekler hobileri olan kızlardan korkarlar.” Kathleen’e bakış atan Leydi Berwick kendi kendine yorumda bulundu: “Bu kız çok güzel. Biraz cilalanırsa sezonun gözdesi olacaktır.”

“Benim hobim var,” diye atıldı Pandora, sırasını beklemeden.

Leydi Berwick kaşlarını kaldırarak ona döndü. “Sahiden mi?” dedi buz gibi bir sesle. “Neymiş o, cüretkâr bayan?”

“Ben bir kutu oyunu yapıyorum. Eğer güzel olursa mağazalarda satıp para kazanabileceğim.”

Şaşırmış görünen Leydi Berwick Kathleen’e sorgulayıcı bir bakış attı. “Kutu oyunu mu?”

“Salon eğlenceleri için olanlardan,” diye açıkladı Kathleen.

Leydi Berwick Pandora’ya gözlerini kısarak döndü. Maalesef ki Pandora bakışlarını yere indirmeyi unutmuştu ve onun bakışına küstahça karşılık veriyordu.

“Fazla enerjik,” dedi Leydi Berwick. “Gözleri hoş bir mavi tonunda ama bakışlar vahşi bir geyiğe ait.”

Helen, Pandora’nın adına savunmacı gözüken Kathleen’e hızlıca bir bakış atma riskini aldı.

“Hanımefendi,” diye lafına başladı Kathleen, “Pandora sadece...”

Ama Leydi Berwick sessiz olmasını işaret etti.

“Bu hobiyle para kazanmaya dair nahoş arzunun muhtemel talimleri uzaklaştıracağından endişe etmiyor musun?” diye sordu Pandora’ya.

“Hayır, hanımefendi.”

“Etmelisin. Evlenmek istemiyor musun?” Pandora’nın cevap vermemesi karşılığında sabırsızca baskı yaptı. “Ee?”

Pandora yönlendirmesi için Kathleen'e baktı. "Basma-kalıp olanı mı yoksa dürüst olanı mı söylemeliyim?"

Kathleen'den önce Leydi Berwick cevap verdi. "Dürüst-çe cevap ver, çocuğum."

"Bu durumda," dedi Pandora. "Hayır, evlenmeyi hiç istemiyorum. Erkeklerden çok hoşlanıyorum, en azından tanışık olduklarımdan, ama bir kocaya boyun eğip ihtiyaçlarına hizmet etmek zorunda olmaktan hoşlanmamalıyım. Bir düzine çocuğa sahip olup evde örgü örerken onun arkadaşlarıyla beraber haşarılık peşinde koşması beni hiç mutlu etmez. Bağımsız olmayı tercih ederim."

Oda sessizliğe büründü. Leydi Berwick'in ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Hatta Pandora'ya baktığından beri bir kere bile gözünü kırpmamıştı. Otoriter yaşlı kadın ile asi kız arasında sözsüz bir savaş varmış gibi görünüyordu.

Sonunda Leydi Berwick, "Tolstoy okumuş olmalısın," dedi.

Pandora'nın gözlerini kırpmasından beklenmedik yorum karşısında hazırlıksız yakalandığı belliydi. "Okudum," diye itiraf ederken şaşırılmış görünüyordu. "Nasıl bildiniz?"

"Hiçbir genç kadın Tolstoy okuduktan sonra evlenmek istemiyor. Bu yüzden kızlarımın Rus romanları okumasına asla izin vermedim."

"Dolly ve Bettina nasıllar?" diye araya girdi Kathleen, konuyu kontesin kızlarını sorarak değiştirmeye çalışarak.

Ne Leydi Berwick ne de Pandora'nın dikkati dağılmıştı.

"Evlenmek istemememin tek nedeni Tolstoy değil," dedi Pandora.

"Nedenlerin her neyse, geçersizler. Daha sonra sana neden evlenmek *istediğini* açıklayacağım. Üstelik sıra dışı bir kızsın ve bunu gizlemeyi öğrenmelisin. Ortalama sınırlarda kalmayan bireyler için, kadın ya da erkek olmaları fark etmez, mutluluk yoktur."

Pandora onu şaşkın bir ilgiyle inceledi. “Evet, hanımefendi.”

Helen içten içe iki kadının mükemmel bir tartışma için sabırsızlandıklarından şüpheleniyordu.

Leydi Berwick Helen’e işaret etti. “Gel buraya.”

Helen lafına uyarak kontes onun etrafında gezinirken sabırla durdu.

“Zarif bir duruşu var,” dedi Leydi Berwick, “mütevazı bir şekilde gözlerini yere indiriyor. Oldukça hoş. Ama çok fazla utangaç olma; bu, insanların seni fazla gururlu olmakla itham etmesine sebep olur. Yeterli bir güven havası geliştirmelisin.”

“Deneyeceğim, hanımefendi. Teşekkür ederim.”

Kontes onu değer biçen bir gözle inceledi. “Gizemli Bay Winterborne ile nişanlısın.”

Helen hafifçe tebessüm etti. “O gizemli biri mi, hanımefendi?”

“Bana göre öyle, çünkü kendisiyle şahsen hiç karşılaşmadım.”

“Bay Winterborne,” diye dikkatlice cevap verdi, “birçok sosyal etkinliğe katılmasını engelleyecek kadar fazla sorumluluğu olan bir iş adamı.”

“Tüccar sınıfından olduğu için özel gecelere de davetli değil. Şartlarının eşit olmadığı bir talibin olduğu için endişeleniyor olmalısın. Ne de olsa senden daha aşağıda.”

Kelimeler acıtsa da Helen, test edildiğinin farkına vararak vurdumduymaz bir ifade takındı. “Bay Winterborne hiçbir şekilde benden aşağı olamaz, hanımefendi. Karakter, bir adamın doğum yerinden daha önemlidir.”

“İyi dedin. Bay Winterborne’un şansına, Ravenel ile evlenmek iyi bir sosyeteye karışmasına izin verecek kadar onu yüceltecektir. İnsan bu imtiyazı hak ettiğini kanıtlamasını ummadan edemiyor.”

“Umarım aristokratik toplum *onu* hak edebilecektir,” dedi Helen imalı şekilde.

Leydi Berwick’in gri gözleri keskinleşti. “Yüce gönüllü biri mi? İncelikli tercihleri var mı? Davranışları nazık mı?”

“O kültürlü, zeki, dürüst ve cömert biri.”

“Ama kibar, değil mi?” diye bastırdı Leydi Berwick.

“Bay Winterborne’un sahip olmadığı nezaket her neyse, isterse bunu elde edecektir. Ama takdir ettiğim çok fazla şeyi olduğu için kendine dair hiçbir şeyini değiştirmesini istemezdim, yoksa onun adına fazlasıyla gurur duyma tehlikesinde olurum.”

Leydi Berwick bakışlarını ondan ayırmazken gri gözleri uyarıcıydı. “Ne kadar sıra dışı bir kız. İskoç babamın eskiden söylediği gibi, ‘Soğuk hava gibi ferah’. Gallerli bir adamla heba olacaksın. Yemin ediyorum ki seni bir dükle evlendirebilirdik. Yine de bu türlü bir eşleşme, zenginlikle soyun ittifakı şimdilerde en iyi aileler için bile gerekli. Kendimizi asaletle ve sabırla buna razı getirmeliyiz.” Kathleen’e baktı. “Bay Winterborne, böyle bir eş bulduğu için kendini şanslı sayıyor mu?”

Kathleen gülümsedi. “Onunla tanıştığınızda buna kendiniz karar verebilirsiniz.”

“Bu ne zaman olacak?”

“Bay Winterborne ile Lord Trenear birazdan geleceklerdir. Bölgenin demiryolu rayları ve platform durakları için hazırlanışını görmek için atla arazinin doğu tarafına gittiler. İkinci çayından önce dönüp üstlerini değiştireceklerine dair söz verdiler.”

Kathleen sözünü bitirmeden Devon kapının girişinde görüldü. Eşine gülümsedi. “Ve sözümüzü tuttuk.” İçeri girip Leydi Berwick ile tanışmadan önce birbirlerine olan bakışlarında hızlı bir konuşma geçmişti. Dillendirilmemiş bir soru, endişe, güvence.

Ardından aynı şekilde binici kıyafetleri giymiş Rhys içeri girdi. Üzerinde fitilli kadifeden pantolon, botlar ve kalın yünden bir ceket vardı.

Rhys Helen'in yanında duraklarken ona gülümsedi. Üzerinde açık hava kokusu vardı. Soğuk sabah havası, ıslak yaprak ve at kokusu. Her zaman olduğu gibi nefesi nane kokuyordu. "Günaydın," diye günün erken saatlerinde onu uyandırırken söylediği gibi yumuşak bir tonda "Tünaydın," dedi. Helen Rhys'i görünce beraber geçirdikleri geceyi hatırlamanın verdiği hisle sanki ateşe atılmışçasına kızardıkça kızarmıştı.

Gece huzursuz bir şekilde dönüp durarak uyurken aklı endişelerle doluydu. Birkaç kere Rhys'in sakinleştirici bir şekilde sırtını okşayarak uykuya dalmasına yardımcı olduğunun farkına varmıştı. Sonunda onu şafakta uyandırdığında ona özür dileyen bir bakış atıp, "Benimle bir daha beraber yatmak istemeyeceksin," diye mırıldanmıştı.

Rhys kısık sesle kahkaha atarken onu göğsüne doğru çekip çıplak sırtını okşamış, "O zaman bu geceyi paylaşmamız konusunda ısrar edince şaşıracaksın," demişti. Sonra Helen'in gitmesi gerektiğine dair zayıf itirazını görmezden gelerek son bir kez daha sevişmişlerdi.

Yüzünün kızarıklığını kontrol altına almaya çalışan Helen bakışlarını ondan uzaklaştırmıştı. "Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye yumuşak bir tonda sorarken Kathleen'in Devon'ı Leydi Berwick ile tanıştırmasını izliyordu.

"Hangisinden bahsediyorsun?" Rhys'in ses tonu o kadar duyusuzdu ki ilk başta imasını anlamamıştı.

Helen ona şaşkın bir bakış attı. "Muziplik yapma," diye fısıldadı.

Rhys sırtıp onun elini alarak dudaklarına götürdü. Dudaklarının parmakları üstündeki nazik baskısı yüzünde belirten kırmızılığı geçirmekte pek işe yaramamıştı.

Leydi Berwick'in sert sesi birkaç adım uzaktan gelmişti. "Anlıyorum ki şimdi pek akıllı başında görünmüyorsun. Leydi Helen, seni heyecanlandırmış görünen bu centilmen ile beni tanıştır."

Helen Rhys ile onun yanına gitti. "Leydi Berwick," diye mırıldandı, "bu beyefendi Bay Winterborne."

İri yarı, siyah saçlı Gallerliye ondan önce bakarken kontesin yüzünde meraklı bir değişim oldu. Sert bakışları bir sis kadar yumuşamıştı ve yanakları genç bir kızinki gibi kızarmıştı. Ona başıyla selam vermek yerine elini uzattı.

Rhys tereddüt etmeden yaşlı kadının mücevherlerle dolu parmaklarını nazikçe tutup eline doğru asaletle eğildi. Doğrularak kadına gülümsedi. "Memnun oldum."

Leydi Berwick onu incelerken gözleri kocaman açılmıştı ve ses tonu soğukkanlı bir şekilde değer biçiyormuş gibi kalsa da neredeyse etkilenmişti. "Genç bir adam. Başarılarınızın nazarında daha yaşı ilerlemiş birini beklediğimi itiraf edebilirim."

"Babamın ticari işlerini genç yaşta öğrenmeye başladım, leydim."

"Bana 'kodaman' olduğunuz söylendi. Anladığım kadarıyla bu kelime normal ölçülerle ölçülemeyecek kadar fazla servete sahip kişiler için kullanılıyor."

"Arada sırada şansım yaver gidiyor."

"Sahte tevazu, gizlenmiş gururun kanıtıdır, Bay Winterborne."

"Bu konu beni rahatsız ediyor," diyerek samimi bir itirafta bulundu Rhys.

"Öyle de olmalı. Paranın bahsi geçen herhangi bir konuşma edebe aykırıdır. Yine de benim yaşımda biri, istediği her şeyi sorabilir. Cesaret edebilirlerse bana sitem edebilirler."

Rhys o özgür, çekici tarzıyla ani bir kahkaha atarken dişleri esmer tenine tezat oluşturacak şekilde bembeyazdı.

“Leydi Berwick, size asla sitem edemem ya da herhangi bir konuda sizi geri çeviremem.”

“Pekâlâ o zaman, size bir sorum var. Leydi Helen, sizi eş olarak kabul etmekle, kendinden aşağı biriyle evlenmiş olmadığı konusunda ısrar ediyor. Katılıyor musunuz?”

Rhys Helen’e bakarken gözleri sıcacıktı. “Hayır,” dedi. “Her erkek kendinden daha üstüyle evlenir.”

“O zaman soylu bir erkekle evlenmesi gerektiğine inanıyor musunuz?”

Dikkatini kontese çeviren Rhys omuzlarını umursamaz bir şekilde silkti. “Leydi Helen erkeklerden o kadar üstün ki hiçbirimiz onu hak etmiyoruz. Bu sebeple, o kişinin ben olmasını tercih ederim.”

Leydi istemsiz bir şekilde kıkır kıkır gülerken ona büyülenmiş gibi bakıyordu. “Cezbedici şekilde ukala,” dedi. “Kendimi az kalsın size katılırken bulacaktım.”

“Hanımefendi,” dedi Kathleen. “Acaba erkekleri ikinci çayından önce üstlerini değiştirip dinlenmeleri için göndersek mi? Kâhya bu çamurlu botlarla halılarda yüründüğünü görürse isteri nöbeti geçirecektir.”

Devon sırtıttı. “İsteri nöbeti her neyse, sebep olmak istemediğimden eminim.” Eğilip Leydi Berwick’in fiziksel gösterilerden hoşlanmadığı konusundaki önceki uyarılarına rağmen karısını alnından öptü.

Kibar bir şekilde reverans verdikten sonra erkekler kabul odasından çıktılar.

Leydi Berwick’in dudağı alaycı bir şekilde büküldü. “Bu evde erkeksi bir kuvvet eksikliği hiç yok, değil mi?” Kapıya doğru bakarken gözleri dalgın bir hâl aldı. Lafına devam ederken sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu. “Ufak bir kızken babamın mülkünde bir uşak vardı. Kuzey Galler’den gelen, gece karası saçlarıyla ve bilmiş bakışlarıyla yakışıklı bir serseriydi...”

İçinde uzak bir hatıra uyandı. Gizli tuttuğu bir şeydi ama yüz ifadesinin bir anlığına yumuşamasından hassasiyeti belli oluyordu. “Serseri,” diye tekrar etti nazıkçe, “ama centilmendi.” Kendini toparlayarak etrafındaki genç bayanlara sert bir bakış attı. “Sözlerimi bir kenara yazın kızlar: Erdemin çekicinin bir Gallerliden daha büyük bir düşmanı yoktur.”

Pandora’nın çaktırmadan onu dürttüğünü hisseden Helen bu konuda kefil olabileceğini utançla düşündü.

Yirminci Bölüm

“Bacaklarını birleştirme, Pandora. Sandalyene tamamen yerleş. Cassandra, otururken eteğinin katmanlarını kıpırdatmamaya çalışmalısın.” Leydi Berwick bunları ve diğer birçok talimatı ikizlere ikinci çayı sırasında, duruş sanatında birçok genç bayanı eğiten deneyimli bir kadın olarak vermişti.

Pandora ve Cassandra kontesin taleplerine uymak için ellerinden geleni yaptılar ama sonrasında yaşlı kadının ikinci çayı gibi hoş bir ritüeli güçlkle katlanılabilecek bir çile hâline getirebileceği konusunda özel olarak sızlanacaklardı.

Kathleen ve Devon konuşmaların çoğunu Leydi Berwick’in en sevdiği konu olan atlar üzerinde tutmayı başardı. Hem Lord hem de Leydi Berwick at hayranıydı ve Leominster mülklerinde safkan atlar yetiştirmekle meşguldüler. Bu sayede İrlanda’da Arap damızlık at çiftliği sahibi olan Kathleen’in ebeveynleri Lord ve Leydi Carbery ile tanışmışlardı.

Leydi Berwick, Kathleen’in en az iki düzine Arap neslinden safkan atla beraber binicilik okulu, ahırları, küçük otlağı ve arenası olan bir toprağı miras alacağını öğrendiğinde konuyla yakından ilgilenmişti. Lord Carbery’nin un-

vanı ve arazileri ardından gelen erkek çocuğa, babasının tarafından bir yeğene kalacak olsa da damızlık at çiftliği Kathleen'in babası tarafından inşa edilmişti ve mirasa hiç eklenmemiştir.

"Üç dört atın buraya getirilmesini sağlayacağız," dedi Devon, "ama geri kalan damızlıkların satılması gerekiyor."

"Zor olan Arap atlarının doğasını anlayan alıcılar bulmak," dedi Kathleen kaşlarını çatarak. "Diğer türlerden daha farklı idare edilmeleri gerekiyor. Bir Arap atını yanlış bir sahibin yanına vermek pek çok soruna sebep olabilir."

"Çiftlikle ne yapacaksın?" diye sordu Rhys.

"Yeni Lord Carbery'e satıp ilişkimizi kesmek istiyorum," dedi Devon. "Ancak maalesef, çiftlik müdürünün söylediğine göre Carbery'nin atlara karşı bir ilgisi yok."

"Atlara ilgisi mi yok?" diye tekrar etti Leydi Berwick şaşırarak gözükerek.

Kathleen hüznü bir şekilde başıyla onayladı. "Lord Trenear ile Glengarrieff'e ulaştığımızda yapılması gereken her şeyi yapacağız. Tüm işleri halletmek için iki hafta kalmamız gerekebilir. Hatta belki bir ay."

Kontes kaşlarını çatı. "Eversby manastırında o kadar uzun süre kalmam korkarım ki mümkün değil."

Leydi Berwick'ten olabildiğince uzakta duran West, samimiyetsiz şekilde, "Ah, bu çok kötü," dedi.

"Kızım Bettina ilk kapanma sürecinde," diye lafına devam etti Leydi Berwick. "Doğumun yakında olması bekleniyor ve doğumu başladığında onunla Londra'da olmam gerekiyor."

"Neden Helen ve ikizlerle beraber Ravenel Evi'nde kalmıyorsunuz?" diyerek Devon kontese teklifte bulundu. "Onları burada olduğu kadar kolayca Londra'da da idare edebilirsiniz."

Pandora hevesle ellerini birbirine vurdu.

“Bunu *çok* isterim, şehirde yapacak *çok fazla* şey var...”

“Ah, evet deyin, leydim!” diye bağırdı Cassandra sandalyesinden fırlayarak.

Kontes ikisine de sert bir bakış attı. “Bu gösteri hiç yakışık alır bir şey değil.” Kızlar tamamen sessizliğe bürününce Devon’a, “Lordum, bu ideal bir çözüm gibi görünüyor. Evet, öyle yapacağız,” dedi.

Helen sessiz ve hareketsiz duruyordu ama kalbi Rhys’e yakın olabileceği Londra’ya dönme düşüncesiyle hızlanmaya başlamıştı. Sakin bir şekilde Leydi Berwick ile konuştuğunu duyduğu hâlde onun tarafına bakmaya cesaret edememişti.

“Eğer uygunsa Londra’ya olan yolculuğunuzda size ve kızlara eşlik edeceğim.”

“Uygundur, Bay Winterborne,” diye kesin bir cevap geldi.

“Hizmetinizdeyim,” diye lafına devam etti Rhys. “Şehirdeyken her türlü ihtiyacınızda size yardımcı olmak benim için bir ayrıcalıktır.”

“Teşekkür ederim,” dedi kontes ağırbaşlılıkla. “Sizin gibi geniş bağlantıları olan bir adamdan geldiği için, bunun ufak bir teklif olmadığının farkındayım. Eğer gerekirse sizi haberdar ederiz.” Çayına bir küp şeker daha atmak için durakladı. “Belki zaman zaman Ravenel Evi’nde bizi ziyaret edersiniz.”

Rhys gülümsedi. “Benim için zevktir. Karşılığında sizi şahsi misafirim olarak Winterborne’s’a davet etmek isterim.”

“Mağazaya mı?” Leydi Berwick’in ses tonu canı sıkılmış gibi çıkmıştı. “Sadece ufak dükkânlara, tercihlerimi bilen tüccarlara giderim.”

“Satış elemanlarım size tek bir yerde görebileceğiniz en geniş yelpazedeki lüks ürünleri gösterecektir. Eldivenler

mesela, ufak bir dükkânda size kaç tanesini gösteriyorlar? Bir düzine mi? İki düzine mi? Winterborne'daki eldiven tezgâhında sır işlemeli, dana derisi süetinden, dişi geyik derisinden, Kanada geyiğinden, pekariden, antiloptan hatta kanguru derisinden on kat daha fazla ürün göreceksiniz.” Kadının ilgi gösterdiğini gören Rhys sıradan bir şekilde lafına devam etti. “En iyi eldivenlerimizin yapımına üçten fazla ülke katkı sağlıyor. Kuzu derisinin işlenişi İspanya’da, kesimi Fransa’da, elle dikimi ise İngiltere’de yapılıyor. Her bir eldiven o kadar narin ki ceviz kabuğunun içine ilıştırilebilir.”

“Bunları mağazanızda sunuyor musunuz?” diye sordu kontes, belli ki iradesine yenik düşmüştü.

“Evet. Ayrıca dünyanın her yerinden parçaların sergilendiği seksen tane farklı bölümümüz var.”

Yaşlı kadın, “İlgimi çekti,” diyerek itirafta bulundu. “Ama ayak takımıyla... kalabalıkla senlibenli olmak...”

“Kızları çalışma saatlerinden sonra, gündüz müşterileri gittikten sonra getirebilirsiniz,” dedi Rhys. “Satış elemanlarından bazılarının size yardımcı olmak üzere kalmasını sağlayacağım. Eğer isterseniz asistanım, Leydi Helen için mağazanın terzisinden özel bir randevu alabilir. Çeyizini tasarlayanın vakti geldi, değil mi?”

“Zamanı geçti bile,” dedi Kathleen, kocasına sorgulayan bir bakış atarak.

“Bu konularda pek bir şey bilmediğim için,” diye cevap verdi Devon, “sizin kararınıza bırakıyorum.”

“O zaman eğer Leydi Berwick razı olursa,” dedi Kathleen, “ve Helen isterse mağazadaki terzi Lord Trenear ile ben uzaktayken çeyizine başlayabilir.”

Helen başıyla onayladı. “Bu çok hoş olur.” Bir anlığına Rhys’e bakarken rahat duruşunun ardını görebiliyordu. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa çeşitli planlar yapıyordu.

“Bu konuyu düşüneneğim,” diye yorumda bulundu Leydi Berwick, Pandora’nın parmaklarını heyecandan masaya vurmasına kaşlarını çatarken. “Çocuğum, çay masasını tef hâline getirme.”

Helen, Rhys’in sıradan bir günde *Eversby* manastırında olmasının hem zevkli hem de işkence gibi olduğunu fark etmişti. Gözünün önünde, ulaşabileceği yerdeydi ama her zaman yanlarında onlara eşlik eden birileri vardı. Hissettiklerini, kalbinin odaya ne zaman girse nasıl hızla attığını gizlemeye çalışmak çok yorucuydu. Fiziksel arzu ve sevginin ne kadar güçlü bir bileşim olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Kimi zaman ise melankoliye kapılıp onunla olan zamanının beyaz kum tanecikleri gibi parmakları arasında kayıp gittiğini düşünüyordu. Ona babasından bahsetmesi gerekiyordu... Bir türlü konuyu açamamıştı.

Gece yarısından önceki saatler geçmek bilmezken Helen odasında huzursuzca turlayarak evdekilerin odalarına yerleşmelerini bekliyordu. Çıplak ayakla hızlı bir şekilde kordorda doğu kanadına doğru beyaz geceliği ve sabahlığıyla ilerlerken sabırsızlığı damarlarında çağlıyordu.

Rhys’in kapısına vardığında daha o dokunmadan kapı açılmıştı. Güçlü bir kol onu içeri çekmek için uzandı. Anahtar delikte sertçe döndü ve Rhys yumuşak kahkahasıyla beraber onu yakınına çekti. Helen vücudunda oluşan hisle, karnındaki agresif baskıyla heyecanlanmıştı. Dudakları onu çaresizce ararken her bir düşüncesini dışarı döküyor, kontrol etmekte deneyimsiz olduğu arzu dalgalarının önünü açıyordu. Helen körü körüne cevap verirken onun için çaresizdi. Elleri kalın telli saçlarının arasından geçerek başını daha sertçe ona doğru çekti.

Olduğu yerde soyunduktan sonra Rhys onu yatağa taşıdı. Altında uzanırken bilerek yavaş bir şekilde boğazındaki, göğüslerindeki ve bileklerindeki nabız gibi atan damarları ısıtıp yalayarak ziyafet çekmeye başladı. Helen eliyle bacaklarının arasına inceden tahrik edici şekilde dokunduğunu hissetti. Yumuşak tenini aralayarak sıcacık tomurcuğun her iki yanını okşayan elleri serin ve nazikti. Kıvrılmadan, uzanmadan, uzuvlarını her fırsatta ona dolamadan durmıyordu. Rhys oynamak, çeşitlilik ile kendini şımartmak isteyerek karşı koyarken Helen'in tek istediği *şu anda* içerisinde olmasıydı.

Fısıltısı kulaklarında duman gibi kıvrılmıştı. “Benim için yeterince ıslak değilsin, *cariad*.”

Kesik kesik aldığı nefeslerinin arasından, “Öyleyim,” demeye çalıştı.

“Göster bana.”

Bir anlığına tereddüt ettikten sonra ereksiyon hâlindeki uzvunu kavramak için aşağı uzandı. Sertliğinin nabzını hissettiğinde titrek bir nefes verdi. Aleti parmaklarıyla etrafını kavrayamayacağı kadar sertleşti. Onu bacaklarının arasına yönlendirerek başını kadınlığının yumuşak kadınsı katmanlarına ve kıvrımlarına sürterek en hassas kısmıyla ıslaklıktan parıldayana ve ikisi de titreyene kadar daireler çizmişti.

Rhys kabarmış açıklığına doğru ittirerek onu açarken tenini boyun eğmeye ikna ediyordu. Helen yukarı kıvrılırken çaresiz ve ele geçirilmiş hâldeydi. İçini doldurmasının zevkinden başka hiçbir şeyin farkında değildi. Rhys kalçalarını kavrayıp onu yavaşça aleti boyunca çekiştirdi. Helen daha önce hayatında hiç çıkarmadığı sesler çıkarıyordu. Ona sahip oluşunun yoğun zevkiyle inleyip mırılıyordu.

Son titreme vücudundan ayrılıp Helen tekrar nefesine kavuştuğunda Rhys yuvarlanarak onu kolayca hareket et-

tirdi. Kendini yatağın kenarında bacakları ayrılmış bir şekilde oturan Rhys'in kucagında bulmuştu. Pozisyon tuhaf ve garip hissettiriyordu. Kollarını boynuna sararken arkaya düşmekten korkuyordu.

Rhys güven verici bir şekilde omurgasında elini gezdirdi. Dudakları onunkileri çekiştirirken dişlerini hafifçe alt dudagında gezdirdi. Bir şeyi bekliyormuş gibi görünüyordu. Helen aralarında duran şahlanmış sertliğine kafa karışıklığıyla bakarken ondan ne beklediğini merak ediyordu.

Rhys kısık sesli bir kahkaha atarken gece karası gözlerinde lamba ışığı parıltılar saçıyordu. "Kapana kısılmış bir güvercin gibi görünüyorsun."

Helen, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraz ederken tahrik edilmiş ve utandırılmıştı.

Boş eliyle kızın kalçalarını kavrayan Rhys onu yukarıya doğru kaldırıp nazikçe vücutlarını birbirine yaklaştırdı. "Üzerime otur, *cariad*."

Ne demek istediğini anlayınca gözleri kocaman açıldı.

Omuzlarını kavrayıp dediğini yaparak vücutlarını temkinli bir şekilde yavaşça birleştirdi. Bütün hepsini içine alamayınca rahatsızlık hissederek durdu. Destek aldığı elini hemen kaldırdı ve içindeki baskıyı azalttı.

Rhys siyah kirpiklerini indirmişti ve kaşlarının arasındaki boşluk büzülmüştü. Terin şeffaflığı yüzüne ve göğsüne dökme tunç görüntüsü vermişti. Dudağını ısırıp Galce bir şeyler mırıldandı.

"Ne dediğini anlayamıyorum," diye mırıldandı Helen.

Birkaç kere kabaca nefes alırken neşeyle kulak tırmalayan bir şekilde konuştu. "Anlamasan da olurdu. Sana iltifat ettim... ama kaba bir tane. Bana tutun." Geriye yaslanıp kendini dirsekleri üzerinde destekleyerek onun göğsünün bir kısmına yaslanmasına izin vermişti. "Bu şekilde daha iyi mi?"

Helen rahatlıkla nefesini tutarken başıyla onayladı. Bu pozisyonda derinliği kontrol edebiliyordu. Bütün o damarlı gücün altında olması, güçlü vücudunun bacaklarının arasında desteklenmesi ne kadar harika bir histi.

Rhys'in gözlerinde bir meydan okuma parıltısı vardı ve kalçalarını davetkârca yukarı kaldırdı.

Helen dikkatli bir şekilde yukarı kalkıp inerken içindekinin sıcak bir şekilde kayışıyla nefesini tuttu. Rhys sabırlı bir şekilde onun bu ânı tecrübe etmesine izin verirken kalp atışı Helen'in avuçları altında hızla atıyordu. İleri geri kayma hareketinin vücuduna sıcaklık dalgaları yaydığını fark etti. Rhys'in coşkulu inlemelerine bakılırsa o da zevk alıyormuş gibiydi. Yeterince yukarıya kalktığında dudakları Helen'in göğüslerini yakalıyordu. Ona sataşmaktan, bazen istediğini almasına izin verip bazen alıkoymaktan zevk almaya başlamıştı. Kurdele saçından kurtulmuştu. Gümüşî bukleler Rhys'in yüzüne ve göğsüne nazikçe dokunuyordu.

“Bana işkence etmekten hoşlanıyorsun,” dedi Rhys, göz kapakları arzuya ağırlaşırken.

“Evet.” Aslında daha önce hiç hayal etmediği türde bir heyecan ve eğlence yaşıyordu.

Rhys'in dudaklarında beliren tebessüm Helen'in sertçe üzerine oturup içini doldurmasıyla hemen ortadan kaybolmuştu. Onun ritmine istekli bir şekilde cevap verirken elleri yatağın çarşaflarını kavırıyordu. Helen onun arzuya kendini kaptırmış görüntüsüne bayılıyordu. Başını geriye doğru atmıştı ve güçlü boğazı öne çıkmıştı, göğüs kasları keskin bir hat hâlini almıştı. Bir duygu fırtınası vücudunda gezindi ve titreyen vücudu ona kenetlendi. Rhys sertçe hareket etmeye devam ederken hareketleri sarsak ve kuvvetliydi. Kalçalarını yukarı doğru, sırtının çoğunu yataktan tamamen kaldıracak denli güçle ittirirken hareketleri sarsak ama kuvvetliydi.

Kendine gelebildiği anda yatağa gömüldü ve yüzüne bakmak için titrek elleriyle Helen'in saçını uzaklaştırdı. "Sana çok mu sert davrandım, *cariad*?"

"Hayır." Helen güvenli bir şekilde üzerinde uzandı. "Ben sana çok sert mi davrandım?"

Rhys kıkırdarak rahatladı. "Evet, merhamet dilenmemi duymadın mı?"

"Bunu mu yapıyordun?" Dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde onunkiler üzerinde dolaştırmak için eğildi. "Beni devam etmek için teşvik ettiğini sanıyordum."

Yüzünde yavaş yavaş bir tebessüm belirdi. "İkisinden de biraz yapıyordum," diye kabullenerek onu üzerine doğru çekti.

Bir süre miskin miskin konuşurken gece etraflarında uykuya dalmış, gölgeler köşelere çekilmişti.

"Leydi Berwick'i kendisine rağmen cezbettin," dedi ona Helen, Rhys omuzlarını yatak başlığına vermiş hâlde uzanırken göğsüne yaslandı. "Sanırım ne yaptığının farkına varmadan Ravenel Evi'nde bizi ziyaret etmen için seni davet etti."

Rhys'in sıcak elleri Helen'in ince kollarında gezindi. "Bana izin verdiği kadar sık ziyaret edeceğim."

"Eldivenler hakkındaki konuşmalarından sonra mağazayı görmek istediğinden eminim. Bunun onu cezbedeceğini nereden bildin?"

"Onun yaşındaki çoğu kadın mağazaya ilk girdiğinde önce eldiven reyonuna bakar."

"Benim yaşındaki kadınların ilk baktığı reyon hangisi?"

"Parfümler ve pudra."

Helen şaşırmıştı. "Kadınlar hakkında her şeyi biliyorsun, öyle değil mi?"

"Biliyorum diyemem, *cariad*. Ama paralarını neye harcamaktan hoşlandıklarını biliyorum."

Yan tarafa dönen Helen başını onun omuzlarına yasladı. “Londra’ya yerleşir yerleşmez Leydi Berwick’i seni akşam yemeğine davet etmesi için ikna edeceğim.” İç çekti. “Seni görüp resmi bir şekilde davranmak zor olacak.”

“Evet, ellerini kendine saklamak zorunda kalacaksın.”

Helen gülümseyerek göğsünü öptü. “Deneyeceğim.”

Rhys konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. “Leydi Berwick ile Vance arasındaki bağlantıdan hoşlanmadım. Trenear’a Vance’in senin veya ikizlerin bir kilometre yakınına bile gelmediğinden emin olmasını söyleyeceğim.”

Helen sakın kalmaya uğraştı ama bu yorum onu ürpertmişti. Gerçek babasıyla tanışmak olasılığı korkutucuydu ama yine de onu merak ediyordu. Meraklı olmak yanlış mıydı? “Hayır, ben de bunu istemezdim.” Kalbi fena hâlde hızlı atmaya başladı. “Bay Vance’in bir ailesi var mı?”

“Karısı geçen yıl zatürreden öldü. Hayatta kalan hiçbir çocukları yok, hepsi ölü doğdu. Akrabalarının geri kalanı kuzeyde yaşıyor ve şehre pek gelmezler.”

“Arkadaşının eşinden gayrimeşru bir çocuğu olup meşru hiçbir çocuğu olmaması ne kadar ironik.” Helen’in üzerine bir hüznün gölgesi düştü. “Zavallının hayatta kalıp kalmadığını merak ediyorum.”

“Kalmaması daha iyi,” dedi Rhys açıkça. “Ona ait olan çocuk şeytanın dölüdür ve sonu iyi olmaz.”

Helen neden böyle söylediğini anlasa da kaskatı kesildi.

Onları kanın her şey anlamına geldiği bir kültüdü. Sossyete başlı başına bir insanın soyunun bütün hayatını belirlediği prensibi üzerine inşa edilmişti. Ahlakını, huyunu, aklını, statüsünü, başarabileceği her şeyi. İnsanlar atalarının kanına karşı çıkmazlardı. Onların gelecekleri her zaman geçmiş tarafından belirlenmişti. Bu yüzden birçok aristokrat, halktan biriyle evlenmeyi bozulma olarak görürdü. Bu yüzden beş yüz yıllık alt tabakadan ataları olan

kendi çabasıyla başarılı olmuş bir adam asla bir aristokrat kadar saygı görmeyecekti. Bu yüzden insanlar suçluların, meczupların ve aptalların kendilerine benzer çocuklar doğuracağına inanırlardı.

Armut dibine düşer.

Vücudundaki değişimi hisseden Rhys onu yatağa indirip üzerine doğru eğilirken başı kolunun kıvrımındaydı. “Sorun nedir?”

Helen, cevap vermekte gecikti. “Hiçbir şey, sadece... şu anda biraz duygusuz konuştun.”

Rhys bir anlığına sessiz kaldı. “Vance’in ortaya çıkardığı bu tarafımdan hoşlanmıyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Ondan bir daha bahsetmeyeceğiz.”

Yanına yerleşirken Helen gözlerini kapadı ve gözyaşlarının baskısını yuttu. Tüm çaresizliğiyle bu konuda biriyle konuşabilmeyi diliyordu. Fikrini açıkça söylemiş olan Quincy dışındaki biriyle. Helen Kathleen’e sırrını açabilmeyi diliyordu. Ama Kathleen’in endişeleneceği yeterince şey vardı ve şu anki durumunda bir taneye daha ihtiyacı yoktu.

Düşünceleri Rhys’in onu sıcak vücuduna doğru çekmesiyle dağıldı. “Dinlen şimdi, sevgilim,” diye fısıldadı. “Sabah uyandığında huysuz canavarının eski hâline dönmüş olacağına söz veriyorum.”

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi gün hizmetçilerin West dışında ailenin bütün üyeleri için sandıkları, ceket torbalarını, makyaj çantalarını, valizleri ve şapka kutularını toplamasıyla hengâme içinde geçmişti. Görünüşe göre Kathleen, Devon, uşak Sutton ve leydi hizmetçisi Clara bu akşam trenle Bristol'a gitmek için evden ayrılacaklardı. Geceyi liman otelinde geçirip ertesi sabah Waterford'a giden buharlı bir gemiye bineceklerdi. Rhys'in isteğiyle mağazadaki transfer ofisi yolculuklarını detaylara özen göstererek planlamıştı.

Kathleen, Alton istasyonuna gitmek için evden çıkmadan birkaç dakika önce odasında Helen'i elinde taşıyabileceği ufak bir valizi toplarken bulmuştu.

"Tatlım, sen neden bunu yapıyorsun?" diye sordu Kathleen nefes nefese. "Bununla Clara ilgilenmeliydi."

"Ben yardımcı olmayı teklif ettim," diye cevap verdi Helen. "Clara'nın kendi eşyalarını toparlamak için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı."

"Teşekkür ederim. Tanrım, burası tam bir tımarhane gibi. Londra için valizlerinizi topladınız mı?"

"Evet, yarın sabah Bay Winterborne ve Leydi Berwick ile gideceğiz." Helen yatağın üzerindeki valizi açtı ve içindekileri gösterdi. "Gel bir bak, umarım her şeyi düşünmüşümdür."

Kathleen'in en sevdiği gölgeli yün şalı, bir kavanoz tuzlu badem, bir not defteri ve kalem, ufak makası olan bir dikiş takımı, cımbız, tarak ve bir dizi fırkete koymuştu. Ayrıca yedek mendil, eldiven, bir kavanoz cilt kremi, bir şişe gül suyu, su bardağı, bir tabaka pastil, yedek keten iç çamaşırı, bozuk parayla şingırdayan ufak bir cüzdan ve üç ciltlik bir roman eklemişti.

"İkizler, buharlı gemi korsanlar tarafından ele geçirilirse diye silah koymam konusunda beni ikna etmeye çalıştı," dedi Helen. "Korsanların İrlanda sularına iki yüz elli yıldır yelken açmadıklarını belirtmek bana düştü."

"Ne yazık. Eminim onları kolayca alt ederdim. Ah, en azından macera yerine okuyabileceğim bir romanım var." Ciltlerden birini eline alan Kathleen başlığı okuyup kahkaha atmaya başladı. "*Savaş ve Barış* mı?"

"Uzun ve çok iyi bir kitap," diye açıkladı Helen, "ve kütüphanede altıncı rafın üst taraflarında tuttuğumuz için henüz okumadığını biliyordum. Leydi Berwick'in iddia ettiği gibi Tolstoy insanın evliliğe olan hevesini kaybettirse de sen zaten evlisin, senin için iş işten geçti."

Gülmeye devam eden Kathleen kitabı tekrar valize yerleştirdi. "Devon'ın benimle olduğu hâlden sonra kimse beni evlilikten soğutamaz. Kuzey yıldızı gibi istikrarlı ve çok kırılgan. Ona düşündüğümde daha çok ihtiyacım olduğunu keşfettim."

"Onun da sana ihtiyacı var."

Kathleen valizi kapatıp ona sevgi dolu bir bakış attı. "Seni çok özleyeceğim, Helen. Ama ikizlerle beraber Londra'da keyfinizin yerinde olduğunu bilmek kalbimi rahatlatacak. Bay Winterborne'un sık sık Ravenel Evi'ne gelmesini bekliyorum. Eğer seni memnun edecekse ters takla atmak haricinde her şeyi yapacaktır." Kısık sesle eklemekten önce durakladı, "Seni sevdiğini biliyorsun. Çok aşikâr."

Helen nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kalbini dökmek ve ona sırrını açmak, Rhys onu ne kadar severse sevsin bunun kim olduğuna dair korkunç gerçeğin üstesinden gelmeye yetmeyeceğini söylemek istiyordu. Gerçeği öğrenmenin onu perişan edeceğini...

Yüzüne güçlkle bir gülümseme kondurarak bakışlarını çevirip utangaç taklidi yaptı.

Bir an sonra Kathleen kollarını ona sarmıştı. “Bu senin için mutlu bir zaman dilimi olacak, tatlım. Leydi Berwick ile hiçbir sorun yaşamayacaksın. O tanıdığım en onurlu ve en akıllı kadın. Sen ve ikizler, yokluğumuzda ona güvenip itibar etmelisiniz.”

“Edeceğim.” Helen ona sıkıca sarıldı. “Hiçbir şeyi merak etme. Senin dönmeni beklerken sakın ve iyi zaman geçireceğiz.”

Ravenel ailesinin gittikçe uzayan vedasına şahit olan biri onların birkaç haftalığına değil de yıllarca ayrı kalacağını sanabilirdi. Neyse ki duyguların gösterilmesinden hoşlanmayan Leydi Berwick o anlarda odasındaydı. Rhys üzerine düşeni yaparak aileyi yalnız bırakmak için anlayışlı bir şekilde kütüphaneye çekilmeyi seçmişti.

Hem Pandora hem de Cassandra neşeli ve komik olmaya çalışıyorlardı ama veda etme vakti geldiğinde ikisi de gözleri yaşlı bir şekilde, Kathleen’in aralarında kısılmış olan ufak vücudunu neredeyse görünmez yaparak ona aynı anda sarılmıştı. Yılın büyük bir çoğunluğunda Kathleen ikizlere her daim anaç bir tavırla ilgili ve sevgi dolu davranmıştı. İkizler onu çok özleyecekti.

“Seninle geliyor olmamızı dilerdim,” dedi Pandora karsız şekilde.

Cassandra hafifçe hıçkırarak ağladı.

“Üzmeyin kendinizi,” diyen Kathleen’in sesi kızların kucaklayışlarının arasından gelmişti. “Yakında beraber

olacağız, canlarım. Bu arada Londra’da çok hoş vakit geçireceksiniz. Ve ben de her biriniz için çok güzel atlarla geri döneceğim... sadece bunu düşünün!”

“Ya benim atım iyi bir denizci değilse?” diye sordu Cassandra.

Kathleen cevap vermeye çalıştı ama hâlâ ikizler tarafından sarılmış olduğu için sesini duyurmakta zorlandı.

Eğlenen Devon öne doğru bir adım atıp karısını kolların arasından zorla aldı. “Atların gemide keçe ile kaplanmış ahırları olacak,” diye açıkladı. “Aynı zamanda altlarına su dolup da batmasınlar diye ve düşmelerini engellemek için hamak gibi geniş kanvas kemerleri olacak. Onları sakinleştirmek için güverte altında onlarla kalacağım.”

“Ben de öyle,” diye ekledi Kathleen.

Devon ona uyarıcı bir bakış attı. “Daha önce konuştuğumuz gibi dönüş yolculuğunda benim görevim atlarla ilgilenmek, senin görevin ise müstakbel kızımız veya oğlumuzla ilgilenmek olacak.”

“Ben yatalak değilim,” diye itiraz etti Kathleen.

“Değilsin,” dedi Devon, “ama benim için dünyadaki en önemli şeysin ve güvenliğini tehlikeye atmayacağım.”

Kollarını göğsünde birleştiren Kathleen kızgın görünmeye çalıştı. “Buna nasıl karşı çıkabilirim ki?”

Devon gülümseyerek onu sesli bir şekilde öptü. “Çıkamazsın.”

İkizlere dönerek onları kolları arasına alarak başlarının tepesini öptü. “Elveda, afacanlar. Leydi Berwick’e çok fazla sorun çıkarmamaya çalışın ve Helen’e iyi bakın.”

“Gitme vakti,” dedi West kapı girişinden. “Sana istasyona kadar eşlik etmeme ihtiyacın olmadığından emin misin?”

Devon erkek kardeşine sırtıttı. “Teşekkür ederim ama araba yeterince kalabalık olacak zaten. Ayrıca Leydi Berwi-

ck'e ev sahipliği yaparken seni uzağa götürmek istemiyorum.”

“Haklısın,” diye ifadesizce cevap verdi West ama dönerken yaptığı kaçamak bir el hareketi sadece Devon’ın gözleri içindi.

“Kathleen,” dedi Pandora. “Kuzen West yine parmağıyla o şeyi yaptı.”

“Elime kramp girdi,” dedi hızlıca West ve Pandora’ya gözlerini kısarak baktı.

Kathleen sırttı ve kollarını onun boynuna doladı. “West,” dedi şefkatle, “hepimiz seni huzur içinde bırakınca ne yapacaksın?”

İç çeken West alnını öptü. “Lanet olsun, seni özleyeceğim.”

Ailenin geri kalanı ertesi sabah ayrılmadan önce West Helen’i özel bir konuşma yapmak için kenara çekti. Camla kaplı taş binadaki saksılı palmiyeler ve eğreltiotlarıyla dolu seraya doğru yavaş yavaş yürüdüler. Cam kaplamalar sayesinde yakınlardaki kayın ağaçlarını görmek mümkün oluyordu. Yere kadar sarkmış dalları kışın sıkıntılarından yorulmuş gibi kollarındakileri döküyordu. Turuncu gri renkli bir dağ ispinozu sürüsü kayın ağacının eğilmiş gövdelerinin etrafına halı gibi serilmiş meyveleriyle beslenmek üzere kül rengi gökyüzünden süzülüyordu.

“Fark ettim de,” dedi West, tavandan sarkan çeşit çeşit bitkiyle dolu sepete çarpmamak için kafasını eğdi, “bu, size bakacak bir aile olmadan Londra’da ikizlerle beraber bir geceden fazla ilk kalışınız olacak.”

“Leydi Berwick yanımızda,” diye belirtti Helen.

“O aileden değil.”

“Kathleen onun hakkında iyi düşünüyor.”

“Ailesi boynuna BEDAVA ÇOCUK tabelası asıp onu so-kağa atmaya çalıştıktan sonra Leydi Berwick yanına aldığı için. Ah, Kathleen’in onu zekâ ve iyilik kaynağı olarak gördüğünü biliyorum ama ikimiz de bunun kolay olmayacağı-nın farkındayız. Kontes ve Pandora birbirlerini yiyecekler.”

Helen ona gülümserken koyu mavi gözlerindeki endişe-yi gördü. “Sadece bir aylığına. Onunla nasıl anlaşacağımızı öğreneceğiz. Ayrıca Bay Winterborne yakınlarda olacak.”

West’in kaş çatışı derinleşti. “Bu kendimi daha iyi his-setmemi sağlamıyor.”

Aklı karışan Helen, “Hangi konuda endişelisin?” diye sordu.

“Çamaşır mengenesinden geçirilmiş gibi dümdüz olana kadar manipüle edilip faydalanılmandan.”

“Bay Winterborne benden faydalanmıyor.”

West burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Böyle söylüyor-sun çünkü zaten bunu yaptı.” Helen’i omuzlarından kav-rayarak suratına baktı. “Küçük dostum, dikkatli olmanı ve Londra’nın pasta dükkânlarıyla dolu mutluluk saçan büyü-lü bir diyar olmadığını, her yabancıнын şekil değiştirmiş bir kahraman olmadığını hatırlamanı istiyorum.”

Helen ona azarlayıcı bir bakış attı. “Ben o kadar saf de-ğilim.”

West kaşlarından birini kaldırdı. “Bundan emin miyiz? Çünkü orada olduğun son seferde Winterborne’a, eşlikçin olmadan gitmeye karar verip tuhaf bir şekilde eve bekâre-tin bozulmuş hâlde döndün.”

Helen’in yüzü gittikçe kızardı. “Aramızda bir anlaşma yaptık.”

“Bir anlaşmaya gerek yoktu. Seninle her şekilde evlenir-di.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Tatlım, görünüşe göre senin dışında herkes biliyor. Hayır, itiraz etmeye çalışma, vaktimiz yok. Sadece eğer bir sorun yaşarsan, senin veya ikizlerin hayatında bir şeyler yolunda gitmezse, bana haber göndermeni istediğimi aklında tutmanı istiyorum. Bir uşağın en yakındaki telgraf ofisine not göndermesini sağlarsan hemen orada olurum. Bunu yapacağına dair bana söz ver.”

“Söz veriyorum.” Helen yanağını öpmek için parmak uçlarında durarak ona, “Senin şekil değiştirmiş bir kahraman olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Öyle mi?” West başını hüzünlü bir şekilde salladı. “O zaman benim hakkımda daha fazla şey bilmemen iyi bir şey.” Ona kolunu uzattı. “Gel, giriş holünde diğerlerine katılma vaktimiz geldi. Cep aynan var mı?”

“Maalesef yok. Neden?”

“Geç kalmana sebep oldum, bu da demektir ki Leydi Berwick şimdiye kadar kafasından yılanlar çıkarmıştır ve ona doğrudan bakamam.”

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Leydi Berwick, Londra’ya olan yolculukta Rhys’in yanındaki koltuğa oturmasında ısrarcı olmuştu. Elbette Rhys buna kabul etmişti ama arada sırada elinde nakış halkasıyla bir sıra arkalarında oturan Helen’e özlem dolu bakışlar atıyordu.

Helen applike çiçek üzerinde çalışarak yaprağın kenarlarını narin zikzaklar ile birleştirirken konuşmalarını dikkat çekmeden dinlemişti. Rhys, Leydi Berwick’e saygıda kusur etmeden alakadar davranıyordu ama hiç ondan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Onun sevdiği konulardan, atlardan, onların eğitimlerinden konu açtı ve samimiyetle bu konuda çok az şey bildiğini ve en fazla ortalamanın üstünde bir

binici olduğunu söyledi. Bu itiraf, bilgi ve akıl vermekten daha fazla sevdiği bir şey olmayan kontesten heyecan verici bir karşılık almıştı.

Helen'in dikkatini yanındaki koltukta konuşan ikizler dağıtmıştı.

"...*Othello*'daki bilmememiz gereken o kelime," diyor-du Pandora.

"Nahoş mu?" diye tahminde bulundu Cassandra.

"Hayır, aptal şey. O, *Othello*'dan değil Henry'nin kitaplarından birinden. *Othello*'nun Bianca'ya başka bir adamı sevdiğini düşündüğü zaman söylediği şeyden bahsediyorum." İkizinin akli karışmış ifadesi karşısında Pandora yasaklı kelimeyi fısıldadı.

"Bunu bilmiyorum," dedi Cassandra.

"Çünkü kısaltılmış versiyonunu okudun. Ama ben orijinalini okudum ve kelimeye sözlükten baktım. 'Bir erkekle para için beraber olan kadın' anlamına geliyor."

"Neden bir erkek bir kadına onunla uyuması için para versin ki?" diye sordu Cassandra, sesi kafası karışmış gibi çıkmıştı. "Çok soğuksa ve yeterince battaniye yoksa mesele. Yine de fazla battaniye satın almak daha kolay olmaz mı?"

"Köpeklerle beraber uyumayı tercih ederim. Onlar insanlardan daha sıcaklar."

Kafası karışmış Helen ikizleri bu kadar muhafaza altında tutmanın doğru olmadığını düşündü. Yıllar önce ikisinin de onun yaşadığı şaşkınlık ve korkuyu yaşamaması için regl döngüsünü önceden kendi anlatmıştı. Neden geri kalanı konusunda bilgisiz kalsınlardı ki? Sonuçta erken uyarılan, erken önlem alır. Kendi başlarına yanlış sonuca varmalarına izin vermektense ikizlere ilk fırsatta temel gerçekleri açıklamaya karar verdi.

Tren Waterloo istasyonuna vardığında peronlar kala-

balıktı ve her yandan her zamanki rahatsız edici uğultular yükseliyordu. Ravenel ailesi ve beraberindekiler platforma indikleri anda Winterborne'un mağazasından gelen, valizlerini alarak tekerlekli el arabalarına koyup büyüğü bir çeviklikle yollarını açan mavi üniformalı dört çalışanla karşılaşmışlardı. Helen, Leydi Berwick'in onlara biri aile için, biri hizmetçiler için olmak üzere bir çift araba ile fazla bagajlar için bir vagonun eşlik etmesinden etkilenmemiş görünme çabasından içten içe keyif almıştı.

Rhys'in arabası modern bir tasarıma sahipti. Yan taraflarında monogramlı tanınmış W harfi olan, parlak siyah bitişli mükemmel bir araçtı. Aracın kapısında duran Rhys, Leydi Berwick ile başlayıp Helen ile devam ederek araca bineceklere şahsen elini uzattı. İkizlerden biri kolundan çektiğinde durakladı. Oturan kadına kısa bir bakış atınca üzgün şekilde, "Bir anlığına anlayış göstermenizi rica edeceğim," dedi.

Kapıyı kapatıp Helen ile Leydi Berwick'i içeride bıraktı. Kontes kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?"

Helen kafasını hafifçe iki yana sallarken aklı karışmıştı.

Kapı pürüzsüz bir klik sesiyle açılıp biraz aralık kalarak tekrar kapandı. Klik. Bir kere daha açılıp kapandı.

Helen ikizlerin, her zaman olduğu gibi kısmen döndürmek yerine hafifçe kulpun aşağı bastırılmasıyla açılan yeni model dış kulpla oynadıklarının farkına varınca sırtışını bastırdı.

Kapı bir daha açılınca Leydi Berwick, "Kızlar!" diye sıkıntıyla bağırdı. "Hemen içeri girin."

Utanmış gözüken Pandora ve Cassandra araca binip Helen'in yanına oturdular.

Kontes onlara soğuk bir bakış attı. "Kapı kulplarıyla oynamayız."

"Bay Winterborne oynayabileceğimizi söyledi," diye mırıldandı Pandora.

“Genç leydilerin düzgün davranışları hakkında çok az şey bildiğini söyleyebilirim.”

Rhys kontesin yanına yerleşirken ciddi bir tavırla cevap verdi ama gözlerinin kenarları hafifçe kırışmıştı. “Beni affedin, leydim. İlgilerini gördüğümde onlara mekanizmanın nasıl çalıştığını göstermeyi düşündüm.”

Yumuşayan kontes kısık sesli bir şekilde, “Aktif genç akılları dizginlemeye çalışmalıyız. Çok fazla düşünmek ahlaksızlık kıvılcımlarını alevlendirir,” dedi.

Helen dirseğiyle Pandora’yı dürterek onu sessiz kalması için uyardı.

“Ailem de aynı şekilde düşünüyordu,” dedi rahatça Rhys. “Babam, fazla çalışan bir aklın beni küstah ve doyumsuz yapacağını söylerdi. ‘Yerini bil,’ demişti bana, ‘ve ona sahip çık.’”

“Ona kulak astınız mı?” diye sordu Leydi Berwick.

Rhys hafifçe kahkaha attı. “Eğer onu dinleseydim leydim, şu anda bir kontesle arabada oturmak yerine High Street’teki bir dükkânın başında olurdum.”

Yirmi İkinci Bölüm

Helen'in Londra'daki ilk haftalarında Rhys'i çok az görme fırsatı olmuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Ofisinden uzakta geçirdiği günlerden sonra nişanlısının işleri birikmişti ve dikkatini vermesi gereken birçok konu vardı. Bir gün öğleden sonra Ravenel Evi'ni ziyaret ettiğinde Helen ile etkileşimi kontes ve ikizler yakınlarda oturduğu için havadan sudan sohbetle kısıtlı kalmıştı. Leydi Berwick'in ziyaretler konusundaki kuralları açık ve sertti; görüşmeler belirli saatler arasında olmalı ve ziyaretçi on beş dakikadan fazla kalmamalıydı. On beş dakika geçtikten sonra kontes manalı şekilde saate baktı.

Sabırsız ve özlem dolu bakışları bir anlığına birbiriyle buluştuktan sonra Rhys ayağa kalkarken dudaklarının kenarı seğiriyordu. "Yeterince uzun kaldığımı sanıyorum."

"Ziyaretinizden çok keyif aldık, Bay Winterborne," dedi Leydi Berwick, aynı şekilde ayağa kalkarak. "Yarından sonraki akşam bizimle yemek yiyebilirsiniz memnun oluruz, eğer programınızı ayarlayabilirsiniz."

"Cuma günü mü?" Rhys pişmanlıkla kaşlarını çattı. "Çok isterdim leydim ama başbakan ile özel bir akşam yemeğine katılmak için söz verdim."

"Bay Disraeli mi?" diye sordu Helen, gözlerini kocaman açarak. "Sizin arkadaşınız mı?"

“Bir tanıdığım. İşçilerin greve gitmelerinin yasal hakları olmasına izin verilmesi için iş kanunu reform ödeneği konusunda benim desteğimi istiyor.”

“Yasadışı olduğunun farkında değildim,” dedi Helen.

Rhys ilgisine gülümsedi. “Sadece mobilyacılar, tuğla örme ustaları, döküm ustaları gibi belli başlı esnaf topluluklarına yasal olarak izin veriliyor. Ama diğer birlik üyeleri greve gittiklerinde hapse atılıyorlar.”

“Grev yapma haklarının olmasını mı istiyorsun?” diye sordu Helen. “Kendin de bir işveren olmana rağmen?”

“Evet, işçi sınıfı toplumdaki herkesle aynı haklara sahip olmalı.”

“Böyle konular hakkında endişelenmek kadınların işi değildir,” dedi Leydi Berwick, konuyu eliyle savuşturarak. “Karşılıklı olarak uygun bir akşam yemeği tarihi bulmak için çabalayacağım, Bay Winterborne.”

“Ben kapıya kadar geçiririm kendisini, hanımefendi,” dedi Helen, onunla bir saniye bile yalnız zaman geçirememenin hüsrânını bastırmaya çalışarak.

Leydi Berwick kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Canım, bir centilmene kapıya kadar eşlik etmek uygun değildir.”

Helen kız kardeşlerine yalvaran bir bakış attı.

Hemen Pandora sandalyesini bacağının arkasıyla iterek düşürdü. “Kahretsin,” diye bağırdı. “Bu nasıl oldu?”

Kontes ona bakmak için döndü. “Pandora, o kelime de nedir!”

“Bir şeyi devirdiğimde ne söylemeliyim?”

Leydi Berwick konuyu düşünürken kısa bir sessizlik oldu. “‘Eyvah’ demelisin.”

“‘Eyvah’ mı?” diye hoşnutsuz bir şekilde tekrar etti Pandora. “Ama bu çok sönük bir kelime.”

“Anlamı ne ki?” diye sordu Cassandra.

İkizler Leydi Berwick'i meşgul ederken Helen Rhys ile hole çıktı.

Tek kelime etmeden Rhys ensesine doğru elini kaydırды, dudaklarını birbirine değdirerek onu ateşli bir şekilde ve saf erkeksi açıklıkla tüketmeye başladı. Onu sertçe kendine doğru çektiğinde nefesi yanağına yakıcı telaşla vuruyordu.

"Helen?" diye seslenen kontesin sesi ön salondan geldi.

Rhys hemen onu bıraktı. Ona bakarken elleri sanki dokunmaya can atıyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Sersemleyen Helen titreyen dizlerini sabit tutmaya çalıştı. "Gitsen iyi olur," diye fısıldadı. Komik olmaya çalışarak ekledi, "Eyvah."

Rhys ona alaycı bir bakış attıktan sonra yarım ay şeklindeki masadan şapka ve eldivenlerini aldı. "Ziyaret saatlerinde gelemem, *cariad*. On beş dakika boyunca pastane camının dışından bakan aç bir adam gibi acı çektim."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Şapkasını başına geçirip eldivenlerini giydi. "Pazartesi akşamı seni mağazaya getirdiğinden emin olacağım."

"Orada biraz yalnız kalacak mıyız?" diye sordu Helen şüpheli bir şekilde, onu kapıya kadar takip ederken.

Ona bakmak için duraklayan Rhys yanağını işaret parmağıyla okşadı ve Helen pürüzsüz siyah derinin okşayışıyla titredi. Nazikçe kızın çenesini kavrayıp dudağına baktı. "Mağaza benim bölgem," dedi. "Sence ne olabilir?"

Ertesi gün salon özel bir ziyaret için Leydi Berwick'in davet ettiği bir düzine kadınla dolmuştu. Bunlar sezondaki en önemli etkinlikleri düzenleyen evli kadınlardı. Gelecek neslin eşlerini ve annelerini şekillendirenlerdi. Evlenecek yaşa gelen bütün genç kızların kaderi onların lütfuna bağlıydı.

“Olabilirdi az konuşun,” dedi Leydi Berwick kızlara ciddiyetle. “Sessizliğin altın kadar değerli olduğunu hatırlayın.” Pandora’ya bakarak ekledi. “Senin durumunda ise platin kadar değerli.”

Üç kız kardeş salonun köşesinde sessiz şekilde otururken bir grup evli kadının sohbet edip Kraliçe’nin sağlığına çay içmelerini şaşkın bakışlarla izlediler. Hava hakkında yaptıkları münazara tadındaki konuşma, havaların alışılmadık bir şekilde soğuk olduğu ve baharın bu yıl geç geleceği yönünde fikir birliğine varmalarıyla sonuçlanmıştı.

Helen, Leydi Berwick Winterborne mağazasındaki terzi konusunda genel fikir almaya çalışırken dikkatini vermişti ve söz konusu olan Bayan Allenby’nin inanılmaz kalitede ürünler tasarladığına dair herkes güvence vermişti. Artık Bayan Allenby resmi olarak saray halkının terzisi olduğu için bekleme listesine alınmadan bir randevu ayarlanamıyordu.

“Ama yine de,” diyen dul bir kadın gülümseyerek yorumda bulundu, “Leydi Helen’in beklemeden randevu alabileceğini sanıyorum.”

Helen bakışlarını tevazuyla yerde tutmuştu.

“Kesinlikle alacaktır,” diye onun adına cevap verdi Leydi Berwick. “Bay Winterborne oldukça uyumlu biri.”

“Onunla tanıştınız mı?” diye sordu leydilerden biri.

Grup aynı anda öne eğildiği için birçok sandalye gıcırdadı. Kulaklar kontesin cevabını yakalamak için dikkat kesilmişti.

“Bize Londra’ya kadar trende eşlik etti.”

Grup içerisinde heyecanlı fısıltılar koparken Leydi Berwick Helen’e imalı bir bakış attı.

Helen işareti hemen anladı. “Eğer leydimin bir itirazı olmazsa,” dedi mütevazı bir şekilde, “kız kardeşlerimle beraber tarih dersimize çalışmak için huzurunuzdan ayrılacağız.”

“Çok iyi canım, eğitiminizle ilgilenin.”

Helen ve ikizler gruba reverans verip çıktılar. Kapı eşiğini geçtikleri anda Bay Winterborne hakkındaki bir sürü soru salonda yankılandı.

“Hadi üst kata çıkalım,” dedi Helen rahatsız olarak, kızlar dinlemek için durduklarında. “Başkalarının konuşmalarını gizlice dinleyenler, kendileri hakkında iyi şeyler duymazlar.”

“Evet,” diye kabullendi Pandora, “ama diğer insanlar hakkında *büyükleyici* şeyler duyarlar.”

Cassandra söylenilenleri duymaya çabalarken onu, “Sus,” diye fısıldayarak dürttü.

“... yüz hatları hoş ama bir insanın dileyeceği kadar narin değil,” diyordu Leydi Berwick. Duraklarken ses tonu fazlasıyla alçaldı. “Çok gür simsiyah saçları, sakalları, iri yarı bir vücudu ve güçlü bir fiziki var.”

“Peki ya mizacı?” diye biri sordu.

“Berberi atı kadar enerjik,” diye keyifle cevap verdi Leydi Berwick. “Babalık görevlerine uyumlu olduğu belli.”

Bunun ardından heyecanlı yorumlar ve sorular geldi.

Cassandra, “Toplantılarında hiç hayır kuruluşlarından konuşuyorlar mı acaba?” diye komik bir şekilde fısıldarken, Helen onu çekiştirerek uzaklaştırdı.

Leydilerin toplantısından sosyal olarak kendi kendilerinin sonunu getirmeden sağ çıkmayı başaran Pandora, Cassandra ve Helen ertesi gün ziyaret saatlerinde misafir ağırlama sorumluluklarından muaf olmuşlardı. Pandora, Cassandra’yı kutu oyununun çizimine yardım etmesi için ikna ederken Helen üst kattaki salonda kitabıyla tek başına oturuyordu.

Birkaç dakika kelimelere okumadan bakarken akli yor-
gun bir şekilde dönüp duruyordu. Odanın sıcaklığına rağ-
men üşüyerek kitabı kenara bıraktı ve kollarını kendine
sardı.

“Leydim.” Uşak Peter salonun kapısına geldi. “Leydi
Berwick ona kabul odasında katılmanızı istiyor.”

Sandalyesinde doğrulan Helen ona şaşkın bir şekilde
baktı. “Nedenini açıkladı mı?”

“Bir ziyaretçiyi ağırlamasına yardımcı olmak için.”

Helen sallanarak ayağa kalktı. “İkizleri de çağırdı mı?”

“Hayır, leydim, sadece sizi çağırdı.”

“Lütfen ona hemen aşağıda olacağımı söyleyin.”

Helen saçını ve eteklerini düzelttikten sonra merdiven-
lerden inip kabul odasına gitti. Leydi Berwick’in kapının
eşiğinde beklediğini görünce gözlerini kırıştıtarak adımlarını yavaşlattı.

“Hanımefendi,” dedi sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını
çatarak.

Kontes kabul odasındaki misafire sırtı dönük durmaya
devam etti. Duruşu dimdikti ve her zamanki kadar zarıftı
ama Helen’e bir zamanlar seyyar kuş satıcısının eline kon-
muş şekilde gördüğü sığırcık kuşunu hatırlatıyordu. Kuşun
kanatları tüyleriyle ve iple iki yanına sabitlenmişti... ama
gözleri vahşi bakıyor ve özgürlüğe olan hasretiyle parıldı-
yordu.

“Beklenmedik şekilde,” dedi Leydi Berwick alçak bir
sesle, “kocamın varisi seninle tanışmaya geldi. Ona çok az
şey söylemelisin. Omurganı dikleştir.”

Bundan başka bir hazırlık olmadan Helen kendini kabul
odasına çekilirken buldu.

“Leydi Helen,” dedi kontes düz bir şekilde. “Bu beye-
fendi, yeğenim Bay Vance.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Helen vücudunun her tarafında sanki bir yangına düşmüş gibi batmalar hissetmişti. Sonra kalbinin sanki kapalı bir kapıya vurulan yumruk gibi gümbürdeyerek atması dışında hiçbir şey hissedemedi. Bakışlarını kaldırmadan reverans verdi.

Adamın, “Ne var, ne yok?” diye mırıldandığını duydu. Kuru ve pürüzsüz, çok derinden gelmeyen hoş bir sestti.

Dışarıdan bir güç Helen’in hareketlerini yönlendiriyormuş gibiydi. Odaya girdi ve kanepenin yakınındaki sandalyeye geçip eteklerini alışkanlıktan düzeltti. Vance kanepeye oturduktan sonra ona baktı.

Albion Vance’in teninin karıncalanmasını sağlayan tuhaf bir yakışıklılığı vardı. Onun gibi görünen birini daha önce görmemişti. Teni beyazdı ve tuhaf bir şekilde gençti. Gözleri soluk gri-mavi tonlarındaydı, kırılmış saçları bembeyazdı ve istiridye kabuğunun içi gibi parıldıyordu. Bakımlı görüntüsü ona berber dükkânlarındaki en son moda saç modellerinin gösterildiği ince burunlu cilalanmış kafaları hatırlatmıştı. Ortalama boyda, ufak tefek, bacaklarını bir kedi asaletiyle birbiri üstüne atmış bir adamdı.

Hoş olmayan bir şaşkınlıkla Helen kaşlarının ve kirpiklerinin onunkiler gibi koyu renkte olduğunu gördü. Ah, bu

ne kadar tuhaftı... bütün duyularını bastırarak üzerine çöken olağanüstü sakinlik için minnettardı.

Vance onu tarafsız bir bakışla inceledi. Onda yozlaşmış ve manyetik bir şey vardı. Çıkarıcı bir ruhun dışarı yansıyan soğuk alevi gibiydi.

“Bana anneni hatırlatıyorsun,” diye gözlemlerde bulundu. “Ama sen daha narin gözüktüyorsun.”

Hemen incelenip yetersiz bulunduğunun farkında olan Helen sordu. “Onunla tanışıyor muydunuz, Bay Vance? Sizi *Eversby* manastırında gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Şehirdeyken onu zaman zaman sosyal etkinliklerde görüyordum.” Albion Vance gülümseyerek mükemmel bir şekilde dizilmiş ufak beyaz dişlerini ortaya çıkardı. “Büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Çocuksu bir aceleciliği vardı. Dans etmeyi severdi ve müzik çalındığında ayaklarını sabit tutamazdı. Bir keresinde ona kırmızı ayakkabılarla ilgili hoş bir hikâyeyi hatırlattığını söylemiştim.”

Helen kırmızı ayakkabılar giyen ve ölene kadar onlar içinde dans etmeye mahkûm olan ufak kızın hikâyesinden her zaman nefret etmişti. “Hans Christian Andersen’in hikâyesini mi kastediyorsunuz? Günahın karşılığı konusundaki ahlaki bir hikâye, değil mi?”

Vance’in gülümsemesi soldu, şimdi önemsemez bir tavır yerine değer biçen şekilde ona bakıyordu. “İtiraf etmem gerekir ki hikâyenin ahlaki kısmını hatırlamıyorum.”

“Okumanızın üzerinden uzun zaman geçmiş olmalı.” Helen ikizleri her zaman sinir eden ve ne zaman taksa onunla Sfenks diye dalga geçtikleri esrarengiz maskesini takındı. “Kırmızı ayakkabı, kız cazibeye boyun eğdikten sonra bir ölüm aracı hâline geldi.”

Onu şüpheli bir şekilde inceleyen Vance’in bunun bariz bir kinaye olup olmadığını merak ettiği kesindi. “Annenizin ve yakın zamanda babanızla abinizin de öldüğünü

duyduğuma üzüldüm. Bunlar Ravenel ailesi için trajik zamanlardı.”

“Daha güzel günlerin önümüzde olduğunu umuyoruz,” dedi Helen belirsiz bir tonda.

Vance, Leydi Berwick’e kurnaz bir tilkiyi andıran, rahatsız edici bir sırıtışla döndü. “Ravenel ailesi güzel bir şekilde toparlanıyormuş gibi görünüyor. Akıllı Kathleen’imiz kesinlikle sonraki Trenear Kont’unu yakalamakta vakit kaybetmedi.”

Kontes Kathleen’in Devon ile hesaplayarak ve fırsatçılık yaparak evlendiği iması karşısındaki rahatsızlığını tamamen gizleyemedi. “Bir aşk evliliği,” dedi sadece.

“İlk evliliği de öyleydi. Kathleen’in bu kadar kolay sevmesi ne kadar münasip.”

Helen ondan nefret ediyordu. Onda kirli, tatmin olmayan, acımasız bir şey vardı. Kanının onun damarlarında gezmesi Helen’i dehşete düşürüyordu. Rhys’in birkaç gece önce ne söylediğini hatırladı. *Ona ait çocuk şeytanın dölüdür ve sonu iyi olmaz.* Şimdi Vance ile tanıştığı için buna katılıyordu. Annesi böyle bir adamın büyüüne nasıl kapılmıştı? Peggy Crewe nasıl kapılmıştı?

İyiliğin olduğu gibi kötülüğün de kendi çekiciliği olmalıydı.

Vance ona döndü. “Leydi Helen, Bay Winterborne ile evlenmek için nişanlandığınızı duydum. Uygun çevrenizin dışından bir eş almak zorunda olmanız çok yazık. Ama yine de ikinizi de tebrik ederim.”

Bu yorum onu Leydi Berwick’in Hampshire’da aynı şeyi söylediği zamankinden daha çok sarsmıştı. Vance’in onu bilerek kışkırttığını fark ettiği için Helen sakinliğini korudu. Ama insanların “uygun çevrelerinde” kalmaları konusunda bu kadar endişeliyse, evli kadınlarla ilişki yaşamaktan uzak durması gerektiğini söylemek için çok kışkırtılmıştı.

“Çocuğunuzun ne kadar düzgün bir şekilde yetiştirilse de kaba, asi biri hâline gelebileceği konusunda uyarıldığınızı umuyorum,” diye lafına devam etti Vance. “Bu onların kanında var. Bir kurdu ehlileştirebilirsiniz ama çocukları her zaman vahşi doğacaktır. Gallerliler yaratılış olarak değişken ve sahtekârlar. Doğruyu söylemenin onlara yararı olsa bile kolayca ve sıklıkla yalan söylerler. Onlardan üstün olanları rahatsız etmekten çok sevdikleri bir şey yoktur ve dürüst bir şekilde çalışmaktan kaçınmak için her şeyi yapıp söylerler.”

Helen bütün hayatı boyunca durmadan çalışan, ayrıcalıklı bir hayata doğmuş bir adamın aşağılamasını hak edecek hiçbir şey yapmamış olan Rhys'i düşündü. Ellerinin yumruk yaptığını hissederek onları kucağında katlanmış şekilde kalmaya zorladı. “Bu konuda bu kadar bilgili hâle nasıl geldiniz?” diye sordu.

Leydi Berwick araya girmeye çalıştı. “Bay Vance, sanırım...”

“Birçoğu herkes tarafından biliniyor,” dedi Helen’e. “Ama aynı zamanda yazdığım kitapçık için bilgi toplamak adına Galler’de gezindim. Galce dilinin okullarda yasaklanması için gereğini yapma sorumluluğunu hissettim. Zayıf bir eğitim aracı ama inatla ona tutunmakta ısrar ediyorlar.”

“Hayret,” dedi yumuşak bir ses tonuyla Helen.

“Ah, evet,” dedi Vance, kinaye imasını kaçırmıştı ya da görmezden gelmeyi seçiyordu. “Zekâlarının uyandırılması için bir şey yapılmalı ve hoşlansalar da hoşlanmasalar da bu onları İngilizceye zorlamakla başlayacak.” Lafına devam ederken Helen onun artık kasıntı bir tavır takınmadığını veya kendisini kışkırtmaya çalışmadığını, samimiyetle, inanarak konuştuğunu gördü. “Gallerliler kendi tembelliklerinden ve vahşiliklerinden kurtarılmalılar. Şimdilerde olduğu gibi, düzgün bir hizmetçi bile olamıyorlar.”

Leydi Berwick hızlıca Helen'in kaskatı olmuş suratına bakıp ortamı sakinleştirmeye çalıştı. "Turunuzdan İngiltere'ye döndüğünüz için rahata ermiş olmalısınız," dedi Vance'e.

Cevabı vurguluydu. "Galler'e dönmektense cehennem ateşine atılmayı tercih ederim."

Ona bir an daha katlanamayan Helen ayağa kalkıp soğuk bir tonda, "Bunun ayarlanabileceğinden eminim, Bay Vance," dedi.

Hazırlıksız yakalanan Vance yavaşça ayağa kalktı. "Ama siz..."

"Beni mazur görün," dedi Helen. "İlgilenmem gereken mektuplarım var." Odadan tek kelime etmeden çıkarken koşmamak için içgüdüleriyle savaşıyordu.

Helen yatakta kıvranıp akan gözyaşlarına katlanmış peçeteyi bir eliyle bastırırken aradan kaç dakika geçtiğinin farkında değildi. Boğazındaki bir türlü gitmeyen keskin acıya rağmen nefes almaya çalıştı.

Hiç babasının olmaması bundan çok daha iyiydi. Albion Vance tahmin edebileceğinden daha nefret dolu ve her açıdan sapkındı. Ve onun soyundan geliyordu. Kanı zehir gibi damarlarında dolaşıyordu.

Babanın hatasını çocuk çeker. Herkes bu İncil kaidesini bilirdi. Doğasında ondan geçmiş olan kötü bir şey olmalıydı.

Hafifçe kapıya vuruldu ve Leydi Berwick iki kadeh amber renkli içeceklerle içeri girdi. "Gayet güzel idare ettin," diye yorumda bulunarak yatağın ucunda durdu.

"Misafirinizi aşağılayarak mı?" diye soru Helen ağlamaklı bir ses tonuyla.

“O benim misafirim değildi,” dedi kontes. “O aşağılık bir parazit. Vance’in bugün buraya geleceğinden hiçbir şekilde haberim yoktu.”

Islak mendilini gözlerinden uzaklaştıran Helen burnunu çekti. “Bay Winterborne öfkelenecektir,” dedi. “Bay Vance ile hiçbir şekilde ilişkim olmaması gerektiğini açıkça belirtti.”

“O zaman yerinde olsaydım ona söylemezdim.”

Helen parmaklarıyla mendili top hâline getirerek elinde sıktı. “Ondan sır saklamamı mı tavsiye ediyorsunuz?”

“Sanırım ikimiz de Bay Winterborne’a söylememenin en iyisi olacağının farkındayız.”

Helen ona şaşkınlıkla baktı. Ah Tanrım, biliyordu, *biliyordu* işte.

Yatağın kenarına gelen Leydi Berwick ona kadehlerden birisini verdi. “Brendi,” dedi.

İçkiyi dudaklarına götüren Helen temkinli bir şekilde birkaç yudum aldı. Dudaklarını yakmıştı ve tadı çok keskindi. “Leydilerin brendi içmemesi gerektiğini sanıyordum,” dedi boğuk bir sesle.

“Toplum içindeyken. Ama bir uyarıcı gerektiğinde tek başınayken alabilirsin.”

Helen brendiyi yudumlarken kontes onunla üstünlük taslamadan, şaşırtıcı bir şefkatle, çok dürüst bir şekilde konuştu. “Geçen yıl Vance’e, Kathleen’in ailenle evleneceğini haber verdiğimde, bana annenle olan ilişkisini söyledi. Onun çocuğu olduğunu iddia etti. Seni ilk gördüğümde bundan hiç şüphem yoktu. Saçın onun bir zamanlarki saçına benziyordu ve kaşların ile gözlerin onunkilerin aynıydı.”

“Kathleen biliyor mu?”

“Hayır, hiçbir şeyden haberi yok. Salona girmeden önceki yüzünü görene kadar senin de bildiğinden emin değil-

dim. Ama kendini hemen toparladın. Kendine hâkim oluşun takdire şayandı, Helen.”

“Bay Vance bugün bana haberi vermeye mi niyetliydi?”

“Evet. Yine de dramatik bir sahneyle planlarını engelledin.” Kontes brendisini yudumlamak için durakladı ve gizemli bir şekilde, “Gitmeden önce benden babası olduğunu bilmeni sağlamamı istedi,” dedi.

“Bu kelime onun için geçerli değil.”

“Katılıyorum. Bir adam kasıklarında doğru zamanda kasılmalar hissettiği için baba olarak anılmaya hak kazanmamalı.”

Helen kasvetli havaya rağmen hafifçe gülümsedi. Kulağa Kathleen’in söyleyebileceği bir şey gibi gelmişti. Yatakta kendini yukarı çekip gözünün hassas kenarlarını başparmağı ve işaretparmağıyla ovaladı. “Para isteyecektir,” dedi düz bir tonda.

“Öyle görünüyor. Yakında İngiltere’deki en büyük servete ulaşması için bir kanal olacaksın. Gelecekte kocanın iş kararlarını etkilemeni de isteyeceğinden şüphem yok.”

“Bunu Bay Winterborne’a yapmam. Ayrıca... Bay Vance’in tehditleriyle yaşayamam.”

“Yıllardır öyle yaşıyorum, kızım. Lord Berwick ile evlendiğim gün, erkek bir varis doğurana kadar Vance’e kolsuz boyun eğmek zorunda olacağımı biliyordum. Şimdi sen de öyle yapmak zorundasın. Eğer taleplerine uymazsan evliliğini mahvedecektir. Muhtemelen daha başlamadan.”

“Böyle bir şans olmayacak,” dedi Helen sersemleyerek. “Bay Winterborne’a kendim anlatacağım.”

Leydi Berwick’in gözleri beyazları tamamen belirgin olacak şekilde kocaman açılmıştı. “Bunu öğrendiğinde seni hâlâ isteyeceğine inanacak kadar aptal değilsindir.”

“Evet, beni istemeyecek. Ama ona gerçeği borçluyum.”

Kontes brendinin geri kalanını bir dikişte içtikten sonra

kadehi kenara koyarak sinirli bir tavırla konuştu. “Yüce Tanrım, söylemek üzere olduğum her kelimeye kulak asmanı istiyorum, çocuğum.” Helen’in acılı bakışları onunkilerle buluşana kadar bekledi. “Dünya kadınlara karşı çok acımasız. Geleceğimiz kum üzerine inşa edilmiş durumda. Ben bir *kontesim*, Helen, yine de yaşımla ilerledikçe beş parasız bir dul olup bir hiç hâline gelebilirim. Bay Winterborne ile evlenmek için ne gerekliyse onu yapmalısın çünkü bir kadının her şeyden çok ihtiyacı olan tek şey var; güvence. Kocanın sevgisini kaybetsen bile servetinin ufacık bir parçası ömrün boyunca itibarsızlık veya yoksulluk çekmeyeceğini garanti eder. Hele ki eğer ona bir erkek evlat verirsen, işte o zaman bir kadının gerçek gücünün ve etkisinin kaynağına erişmiş olursun.”

“Bay Winterborne, Albion Vance soyundan gelen bir çocuk istemeyecektir.”

“Olduktan sonra bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok, değil mi?”

Helen’in gözleri kocaman açıldı. “Onu bu şekilde kandıramam.”

“Tatlım,” dedi kesin bir dille Leydi Berwick, “çok saf-sın. Geçmişte veya gelecekte, senden gizli tuttuğu şeyler olduğunu, olacağını düşünmüyor musun? Karı ve kocalar hiçbir zaman birbirlerine karşı tamamen dürüst değillerdir. Hiçbir evlilik bunu kaldıramaz.”

Alnının zonkladığının ve midesinin bulandığının farkına varan Helen, çaresizce bir migren atağının gelip gelmediğini merak ediyordu. “Kendimi hasta hissediyorum,” diye fısıldadı.

“Brendini bitir.” Kontes cam kenarına giderek dışarıya bakmak için perdeyi açtı “Vance yarın seninle buluşmak istiyor. Eğer görüşmeyi reddedersen gün bitmeden Bay Winterborne’a gidecektir.”

“Reddetmeyeceğim,” dedi Helen, ümitsizce Rhys’e kendi şartlarında, kendi seçtiği bir zamanda gerçeği söyleyeceğini düşünerek.

“Bizimle tarafsız bir yerde buluşması için ona haber göndereceğim. Ravenel Evi’ni tekrar ziyaret etmesi hoş olmaz.”

Helen bir anlığına düşündü. “Britanya Müzesi,” diye öneride bulundu. “İkizler Zoolojik galerileri görmeyi istiyorlardı. Orada kimse fark etmeden bir iki kelime konuşabiliriz.”

“Evet, sanırım bu işe yarar. Buluşma yeri olarak nereyi öneririm?”

Helen bardağını dudaklarına götürürken durakladı. “Zehirli yılanlar sergisi,” dedikten sonra içkisinden bir yudum daha aldı.

Leydi Berwick hafifçe gülümsedikten sonra suratı asıldı. “Vance’in durumu sana nasıl yansıtacağını biliyorum çünkü aklının nasıl çalıştığına fazlasıyla aşinayım. Şantaj kelimesinden hoşlanmayacaktır. İsteğini Bay Winterborne ile mutluluğu bulmana izin vermesi karşılığında yıllık bir vergi olarak lanse edecektir.”

“Mutluluğun vergisi diye bir şey yoktur,” dedi Helen alnını ovalayarak.

Kontes ona kederli bir şefkatle baktı. “Zavallı kızım... kesinlikle ücretsiz de sahip olunamaz.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Helen her şeyin yolunda olduğuna emin misin?” diye sordu Cassandra, aile aracından indikten sonra. “Çok sessizsin ve bakışların donuk.”

“Başım biraz ağrıyor, o kadar.”

“Ah, özür dilerim. Müzeye başka bir zaman gidelim mi?”

“Hayır, evdeyken kendimi daha iyi hissetmeyeceğim. Belki de yürümek bana iyi gelir.”

İkisi kol kola ilerlerken önden giden Pandora, Britanya Müzesi’nin girişine doğru hızla ilerledi.

Leydi Berwick kızı hızla takip etmeye çalışırken sabırsızca ofladı. “Pandora, gezinti arabası atı gibi dört nala koşturma!”

Britanya Müzesi Yunan tarzında dörtgen avlusu ve iki hektarlık bahçesiyle öyle büyüktü ki geçmişte burayı altı kez ziyaret etmiş olmalarına rağmen henüz sergi alanlarının yalnızca üçte birini görebilmişlerdi. Dün akşam hiç hesapta yokken Leydi Berwick müzede gezmeyi teklif edince ikizler çok sevinmişlerdi. Helen, ziyaretin asıl sebebini bildiği için nispeten daha az tepki vermişti.

Biletleri satın alıp büyük salonun basılı haritasını aldıktan sonra grup, üst katlara yönlendiren ana merdivenlere

doğru ilerledi. Üç tane büyük zürafa merdivenlerin başına, Zooloji galerilerinin girişine oldukça sanatsal bir şekilde konumlandırılmıştı. Kocaman hayvanın ön bacakları Leydi Berwick'ten bile uzundu. Tahtadan, küçük bir korkuluk insanları uzakta tutmak için yerleştirilmişti.

Şaşkınlık içindeki kadın doldurulmuş yaratıklara bakmak için durakladı.

Tahmin edilebilir şekilde Pandora elini uzatmak için öne eğildi.

"Pandora," diye tersledi Leydi Berwick, "eğer sergilenlere dokunursan, müzeye bir daha gelmeyeceğiz."

Pandora ona dönerek yalvaran bir bakış attı. "*Hemen oracıkta* bir zürafa var, bir zamanlar Afrika bozkırlarında gezinmiş, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istemez misiniz?"

"Kesinlikle istemem."

"Yapamayacağımızı söyleyen bir tabela yok."

"Korkuluklar bunu ima ediyor."

"Ama zürafa *çok* yakında," diye kederli bir şekilde söyledi Pandora. "Eğer beş saniyeliğine başka tarafa bakarsanız uzanıp kolayca dokunabilirim... sonra bir daha bu konuyu merak etmemiş olurum."

İç çekip kaşlarını çatan Leydi Berwick kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Çabuk ol," dedi tersleyerek.

Pandora öne fırlayarak korkuluk üzerinden hayvanın uzuvlarına, tüylü dizine uzandı ve hızlıca gruba geri döndü. "Atın kürkü gibi," dedi mutlulukla. "Tüyler çok uzun değil. Cassandra dokunmak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Pandora ikizinin elini tuttu. "Hadi gel o zaman... toynaklıları mı yoksa pençelileri mi görmeye gidelim?"

"Pençelileri."

Leydi Berwick kızları takip etmeye başladı ama zürafaya bir bakış daha atmak için durakladı. Birkaç hızlı adımla sergilenen hayvanın yanına gidip gizlice bacağına dokunduktan sonra Helen'e kabahatli bir bakış attı.

Gülümsemesini bastıran Helen haritasına bakarken onu görmemiş gibi davrandı.

Kontes ikizlere güneydeki galeride katıldıktan sonra Helen kuzeye, devasa camdan kutuların içinde sergilenen şeylerle dolu beş geniş salonun olduğu yöne doğru ilerledi. İkinci salonu bulunca sürüngenlerin vitrinde gösterildiği yeri geçti. Ona boynunun etrafındaki kocaman yakasıyla Kraliçe Elizabeth'in fırfırlı yakasını anımsatan bir kertenkelenin karşısında durdu. Altındaki plakada kertenkelenin daha tehditkâr görünmesi için fırfırı genişletebildiği yazıyordu.

Helen çeşitli yılanların olduğu sonraki kutuya geçmeden önce yanında bir adam durdu. Bay Vance olduğunu bilerek gözlerini kısa bir an kapatırken kasları husumetle kasıldı.

Bir çift Afrikalı bukalemunu inceliyordu. Sonunda, "Kokun... annenin her zaman sürdüğüyle aynı. *Calanthe* orkidesi ve vanilya... hiç unutmadım," dedi.

Annesinin kokusuna bu kadar aşına olması fikri onu hazırlıksız yakalamıştı. Kimse Helen'in onunla aynı kokuyu sürdüğünü fark etmemişti. "Tarifi ajandalarından birinde buldum."

"Sana uyuyor."

Helen başını kaldırdığında onun değerlendiren bakışlarıyla karşılaştı.

Albion Vance bu kadar yakından dikkat çekiciydi. Yüksek elmacık kemikli suratının her iki cinse hitap eden keskin bir zarafeti vardı. Gözleri kasım ayındaki gökyüzü rengindeydi.

"Güzel bir kızsın ama onun kadar güzel değilsin," dedi. "Bana çekmişsin. Sana gönül koydu mu?"

“Sizinle annem hakkında konuşmamayı tercih ederim.”

“Benim için bir anlamı olduğunu anlamamı istiyorum.”

Helen dikkatini kertenkelelerin olduğu vitrine çevirdi. Bay Vance bir cevap bekliyormuş gibiydi ama aklına bir tane gelmiyordu.

Cevap vermemesi onu sinir etmiş gibiydi.

“Ben elbette kalpsiz çapkının tekiyim,” dedi Bay Vance kuru bir tonda, “sevgilisini ve yeni doğan kızını terk eden. Ama Jane’in kontu terk etme niyeti yoktu, zaten ben de ondan böyle yapmasını istedim. Sana gelecek olursak... Ne ben senin için bir şey yapabilirdim ne de sen benim için.”

“Ama şimdi zengin bir adamla nişanlandığıma göre,” dedi soğuk bir tonda Helen, “sonunda ilginizi çektim. Boşa vakit harcamayalım, Bay Vance. Taleplerinizin olduğu bir sipariş listeniz var mı yoksa basit finansal rakamlar mı söylemeyi tercih edersiniz?”

Koyu kahverengi kaşları yukarı kalktı. “Kaba olmadan bir anlaşılmaya varacağımızı ummuştum.”

Helen sessiz kalarak zoraki bir sabırla beklerken onu rahatsız ediyormuş gibi görünen bir şekilde baktı.

“Sen biraz soğuk bir tipsin, değil mi?” diye sordu. “Senden saf bir şey var. Ruhun yok. Bu yüzden annenin güzelliğine sahip değilsin.”

Yemi yutmayı reddediyordu. “Ne istiyorsunuz, Bay Vance?”

“Leydi Berwick’in önemseddiği konulardan biri de,” dedi sonunda, “kör olan fakirlere emeklilik maaşı bağlayan bir hayır kurumu. Winterborne’u o yardım kuruluşunun mütevelli heyetine yirmi bin pound bağışlaması için ikna etmeni istiyorum. Cömert hediyesinin West Hackney’de kiraya verilecek bir mülkün satın alınmasında kullanılacağını, bundan emekli maaşı olan körlerin yıllık pay sağlayacağını açıklayacaksın.”

“Ama onun yerine,” dedi yavaşça Helen, “kendinize fayda sağlayacaksınız.”

“Bağışlar bir an önce yapılmalı. Hemen paraya ihtiyacım var.”

“Bay Winterborne’dan bunu evlenmeden mi istememi bekliyorsunuz?” diye sordu Helen inanamayarak. “Onu bunu yapmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum.”

“Kadınlar istediklerini elde ederler. Başarısın.”

Helen başını iki yana salladı. “Yardım kurumunu araştırmadan parayı vermeyecektir. Durumu öğrenecektir.”

“Ortaya çıkarabileceği hiçbir belge yok,” diye kendini beğenmiş bir tavırla cevap verdi Bay Vance. “Yardım kurumu veya West Hackney’deki araziyle doğrudan bir bağlantım yok, anlaşma sözde yapıldı.”

“Kör emeklilere ne olacak?”

“Elbette, her şeyin kanuna uygun görünmesi için paranın bir kısmı onlara gidecek.”

“Konuyu iyice anlamak için soruyorum,” dedi Helen, “kızınıza kör emeklilerden çalabilmek için şantaj yapıyorsunuz.”

“Kimse onlardan çalmıyor. O para başından onların değildi. Ayrıca bu şantaj değil. Bir kız çocuğu, babasının yardıma ihtiyacı olduğunda doğal olarak ona yardımcı olmakla yükümlüdür.”

“Neden benim size karşı yükümlülüğüm oluyor?” diye sordu Helen şaşkınlıkla. “Siz benim için ne yaptınız?”

“Sana hayat verdim.”

Çok ciddi olduğunu gören Helen ona inanamayarak baktı. Bastırılamayan, kısmen isterik bir gülüş göğsünden yükseldi. Parmaklarını dudaklarına bastırırken kahkahasını tutmaya çalıştı ama bu durumu daha kötü yapmıştı. Bay Vance’in gücenmiş suratını görmenin de faydası olmamıştı.

“Bunu komik mi buluyorsun?” diye sordu Vance.

“K-kusura bakmayın,” diye tükürükler saçarak konuşurken sessiz olmakta zorlanıyordu. “Ama sizin için pek çaba gerektirmemişti, değil mi? Kasıklarınızın doğru zamanda kasılması dışında.”

Bay Vance ona buz gibi bir vakarla sertçe baktı. “Annenle olan ilişkiyi aşağılama.”

“Ah, evet. Sizin için ‘bir anlamı’ vardı.” Çılgın, neşesiz gülüşü solan Helen titrek bir nefes aldı. “Sanırım Peggy Crewe’ün de bir anlamı vardı.”

Soğuk bakışları Helen’e odaklandı. “Demek Winterborne sana ondan bahsetti. Bahsetmiş olabileceğini düşünmüştüm.”

Bir kadın ve üç çocuğunun kertenkele vitrinini görmek için geldiğinin farkına varınca Helen cevap vermeyi geciktirdi. Su kaplumbağalarının ve tosbağaların olduğu vitrine ilgi duyuyormuş gibi yaparak yavaşça uzaklaşırken Bay Vance ona eşlik ediyordu.

“Çoğu erkeğin yapacağı şeyi yaptığım için,” dedi Vance, “Winterborne’un bana karşı sonsuza kadar nefret beslemesi için bir neden yok. Evli bir kadınla beraber olan ilk erkek değilim, son da olmayacağım.”

“Sizin yüzünüzden,” diye belirtti Helen, “Bayan Crewe doğum yaparken öldü ve kocası, Bay Winterborne’un kardeş gibi sevdiği adam da vefat etti.”

“Kocasının intihar edecek kadar akılsız olması benim suçum mu? Bir kadının çocuk doğuracak bünyeye sahip olmamasının suçu benim mi? Peggy başından bacaklarını ayırmayı tercih etmeseydi, bunlar yaşanmamış olabilirdi. Ben sadece istekli bir şekilde teklif edileni aldım.”

Vurdumduymazlığı Helen’in nefesini kesmişti. Bir köpek balığından daha az vicdana sahipmiş gibiydi. Onu böyle yapan neydi? Ona bakarken insani bir şeyler, bir suçluluk, pişmanlık veya hüznün parıltısı aradı. Hiçbir şey yoktu.

“Bebeğe ne yaptınız?” diye sordu.

Soru onu şaşırtmış görünüyordu. “Onunla ilgilenecek bir kadın buldum.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Onu hiç görmedim. Görmeye de niyetim yok.” Bay Vance sabırsız göründü. “Bunun konumuzla bir alakası yok.”

“Onun iyiliğini hiç düşünmüyor musunuz?”

“Annesinin ailesi düşünmezken ben neden düşüneyim? Kimse gayrimeşru bir çocuğu istemez.”

Onun hakkında da aynı şeyleri düşündüğüne şüphe yoktu. Helen üvey kız kardeşi için rahatsız edici, iç karartıcı, gittikçe çoğalan bir endişe hissetti. Çocuk iyi beslenebiliyor muydu, eğitim alıyor muydu? Bakımsız mı bırakılmıştı? Kötü muamele görmüş müydü?

“Onunla ilgilenen kadının ismi nedir?” diye sordu. “Nerede yaşıyor?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Belli ki *sizi de* ilgilendirmiyor,” diye karşılık verdi Helen, “ama bilmek istiyorum.”

Bay Vance sırtıttı. “Onu bir şekilde bana karşı kullanabilesin diye mi? Beni utandırmaya çalışasın diye mi?”

“Neden sizi utandırmaya çalışayım? Skandaldan kaçınmak sizin olduğu kadar benim de yararına olur.”

“O zaman çocuğu unutmanı tavsiye ederim.”

“Yazıklar olsun size,” dedi kısık sesle Helen. “Kendi çocuğunuzun sorumluluğunu reddetmekle kalmadınız, aynı zamanda başkasının da ona yardımcı olmaya çalışmasını engelliyorsunuz.”

“Geçtiğimiz dört yıl boyunca bakım masraflarını ödedim, başka ne yapmamı bekliyorsun? Veledi kendi ellerimle mi besleyeyim?”

Helen ortaya çıkmaya başlayan öfke dalgasının arasın-

da düşünmeye çalıştı. Bay Vance'ten bilgiyi zorla alamadığı sürece kız kardeşinin ne durumda olduğunu bulamayacaktı. Zihnini zorlayarak Rhys'in ona bir zamanlar iş anlaşmaları hakkında söylediğini hatırladı.

“Büyük bir miktar para talep ettiniz ve gelecekte daha fazlasını bekliyorsunuz,” dedi, “ama karşılığında çoktan sahip olduğum bir şeyi elimde tutmamı teklif ediyorsunuz. Siz de taviz vermeden anlaşmayı kabul etmeyeceğim. Ufak bir taviz. Bana çocuğun kim olduğunu söylemek size bir şey kaybettirmez.”

Bay Vance cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. “Ada Tapley. Avukatımın Welling'deki akrabalarına gündelikçilik yapıyor.”

“Nerede...”

“Londra'dan Kent'e giden ana yoldaki bir köyde.”

“Çocuğun ismi ne?”

“Hiçbir fikrim yok.”

‘Tabii yoktur,’ diye düşündü Helen, içten içe öfkeden kıvranırken.

“O hâlde anlaştık?” diye sordu Bay Vance. “Winterborne’u en kısa zamanda hayır kuruluşuna bağış yapması için ikna edeceksin.”

“Eğer onunla evlenmeye niyetli olursam,” dedi Helen cansız bir şekilde. “Başka bir şansım yok.”

Adamın yüzünde bir rahatlama belirdi. Bir an sonra sırtıttı. “Üreyeceği bir Ravenel bulduğunu sanıp onun yerine benim soyumu devam ettirecek olmasını çok hoş buluyorum. Gallerli Vance’ler, Tanrı yardımcımız olsun.”

Yanından ayrıldıktan birkaç dakika sonra Helen sanatsal bir şekilde muhafaza edilen sıra sıra hayvanların olduğu vitrine bakıyordu. Görmeyen cam gözleri hiç geçmeyecek bir şaşkınlıkla açılmıştı, sanki oraya nasıl geldiklerini anlamıyor gibiydiler.

Helen mahvolduğunun farkına varınca beraberinde yeni bir his geldi. Kendinden nefret etme.

Rhys'den sözde hayır kurumu için bağışta bulunmasını hiçbir zaman istemeyecekti. Onunla evlenemezdi. Artık olmazdı. Albion Vance'i veya kendini ona asla yamayamazdı.

Rhys'e gerçeği anlatmak tam bir kâbus, hatta kâbustan da korkunç olurdu. Bunu yapacak gücü nasıl bulacağını bilmiyordu ama başka şansı yoktu.

Bir hüznün gölgesi üzerinde dolanıyordu ama ona kendini kaptıramazdı. Daha sonra yas tutmak için zamanı olacaktı. Yılları olacaktı.

Günün ilerleyen vakitlerinde, müzeden döndükten sonra üst kattaki salonun yazı masasında tek başına oturarak kalemini Hindistan mürekkebine batırdı.

Sevgili Bayan Tapley,

Dört yıl kadar önce sizin bakımınıza yeni doğan bir bebek olarak verilmiş bir kız çocuğu olduğunu yakın zamanda öğrendim. Hâlâ sizinle olup olmadığını sormak istiyorum ve eğer öyleyse, bana onun hakkında verebileceğiniz herhangi bir bilgi için minnettar olurum...

Yirmi Beşinci Bölüm

“Bütün bunlar biraz yersiz,” dedi Leydi Berwick, Ravenel aracının devasa mağazanın arkasındaki ahırlara yaklaşmasıyla. “Akşam altıda ve böyle bir yerde alışveriş yapmak. Ama Bay Winterborne çok ısrarcıydı.”

“Kişiye özel alışveriş,” diye ona hatırlattı Pandora. “Üzerine biraz düşününce gün ortasında alışveriş için gezinmek kadar göze çarpmayan bir şey.”

Kontes bu fikirle rahatlamış gözüküyordu. “Satış elemanları benim tercihlerimi bilmeyecek. Münasebetsiz olabilirler.”

“Size söz veriyorum, leydim,” dedi Helen, “fazlasıyla yardımcı olacaklar.” Lafına devam ederdi ama baş ağrısı gittikçe artıyordu. Rhys’i bu akşam görecektik olmasının verdiği endişe migrenini tetiklemişti. Nasıl her şey yolundaymış gibi davranacağını bilmiyordu. Asla evlenmeyeceklerini bilerek nasıl konuşup, gülüp sevgi dolu davranacaktı? Ağrı alnının ve gözlerinin gerisine bir mürekkep lekesi gibi yayıldı.

“Sadece eldivenleri görmek istiyorum,” dedi Leydi Berwick resmi bir şekilde. “Ondan sonra bir sandalyeye oturup terziyle olan görüşmen boyunca bekleyeceğim.”

“Uzun süreceğini sanmıyorum,” diye mırıldandı Helen,

gözlerini kapalı tutarak. “Eve erkenden dönmek zorunda kalabilirim.”

“Başın mı ağrıyor?” diye endişeyle sordu Cassandra.
“Maalesef.”

Cassandra nazikçe koluna dokundu. “Zavalıcık.”

Ama Pandora o kadar anlayışlı değildi. “Helen, *lütfe*n üstesinden gelmeye çalış. Sakinleştirici bir şey düşün. Başının huzurlu beyaz bulutlarla dolu bir gökyüzü olduğunu hayal et.”

“Bıçakla dolu bir çekmece gibi hissettiriyor,” diye hüznle mırıldandı Helen, alnını ovarak. “Elimden geldiği kadar sabredeceğime söz veriyorum, tatlım. Alışveriş yapacak vaktinin olmasını istediğini biliyorum.”

“Seni mobilya bölümüne götürürüz ve orada şezlongta uzanabilirsin,” dedi Pandora yardımcı olmak amacıyla.

“Leydiler toplum içerisinde uzanmazlar,” dedi Leydi Berwick.

Uşak araçtan inmelerine yardımcı oldu ve üniformalı bir uşağın onları beklediği arka girişlerden birine yönlendirdi.

Helen başına saplanan bir acıyla mağazadan içeri girerken onları körü körüne takip ediyordu. Leydi Berwick’in kemerli girişten ve yüksek tavanlardaki parlak avizelerden cilalı tahta zemine ışıkların vurduğu kocaman alana yönlendirildiğindeki şaşkın fısıltılarını duymuştu. Masalar ve tezgâhlar hazinelerle doluydu ve cam vitrinlerde sıra sıra lüks ürünler sergileniyordu. Ufak, kapalı alanlar yerine mağaza havadar, açık koridorları olan, müşterilerini rahatça gezinmeye teşvik eden bir yerdi. Havada odun verniği, parfüm ve yeniliğin o pahalı kokusu vardı.

Altı kat yukarıdaki, her katta kıl testeresiyle işlemler yapılmış balkonların olduğu kocaman mozaik camlı kubbeli tavanı görünce Leydi Berwick şaşkınlığını gizleyememişti.

Kontesin yukarı giden bakışlarını takip eden Pandora hürmetle, “Alışverişin kilisesi,” dedi.

Kontes onu böyle bir küfür için azarlayamayacak kadar şaşkındı.

Rhys onlara günün yorgunluğunu atmış bir şekilde yaklaşırken koyu renkli takımı içerisinde yakışıklı görünüyordu. Helen’in gittikçe artan migreni bile onun bu kadar güçlü, yarattığı dünyada kendine güvenen görüntüsü karşısında zevkle parıldamasına engel olamamıştı. Rhys’in bakışları bir an onunla buluşarak alev alırken hemen Leydi Berwick’e döndü. Yaşlı kadının eline doğru reverans verip doğrulurken gülümsedi.

“Winterborne’a hoş geldiniz, leydim.”

“Burası oldukça sıra dışı bir yermiş.” Leydi Berwick şaşkın, neredeyse ağlamaklı bir sesle konuştu. Her iki yanında uzadıkça uzayan, sanki sonsuza yansıyan bir çift ayna varmış gibi görünen koridorlara baktı. “Bir hektarlık zemini olmalı.”

“Üst katlar dahil iki hektar,” dedi Rhys gerçekçi bir şekilde.

“Bu kadar fazla şeyin arasında insan aradığını nasıl bulabilir?”

Rhys ona güvence veren bir şekilde gülümsedi. “Sizinle ilgilenecek, her biri iyi organize olmuş yarım düzine satış elemanı var.” Her biri siyah, krem ve dükkânın alametifarikası olan koyu mavi renklerde giyinmiş, sıraya dizilmiş görevlilerini gösterdi. Başının işaretiyile Bayan Fernsby yaklaştı. Yakası ve manşetleri krem rengi dantelden siyah şık bir elbise giymişti.

“Leydi Berwick,” dedi Rhys, “özel asistanım Bayan Fernsby. İstedığınız her şeyde size yardımcı olmak için burada.”

Beş dakika içerisinde Leydi Berwick’in endişelerinin ye-

rini Bayan Fernsby ve satış asistanlarının her isteğini yerine getirmek için kendilerini adanmalarıyla şaşkınlıkla karışık bir keyif almıştı. Leydi Berwick eldiven tezgâhına doğru yönlendirilirken Pandora ve Cassandra ilk kattaki tezgâhlar arasında geziniyorlardı.

Rhys Helen'in yanına geldi. "Sorun nedir?" diye kısık sesle sordu.

Parlak ışık beynine saplanıyormuş gibiydi. Gülmeye çalıştı ama bu çaba çok acı vericiydi. "Başım ağrıyor," diye itiraf etti.

Şefkatli bir şekilde mırıldanarak onu kendine doğru çevirdi. İri elleriyle kızın alnını ve yüzünün yanını sanki ateşini kontrol ediyormuş gibi kavradı. "Bunun için ilaç aldın mı?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Benimle gel." Rhys onun koluna girdi. "Eczacı tezgâhında kendini iyi hissettirecek bir şey bulacağız."

Helen migren pençelerini ve dişlerini ona batırmışken hiçbir şeyin fayda edeceğini sanmıyordu. "Leydi Berwick gözünün önünde olmamı isteyecektir."

"Hiçbir şeyin farkında olmayacak. Onu en az iki saat boyunca meşgul edecekler."

Helen, Rhys onu kendisiyle beraber uzaklaştırırken tartışamayacak kadar rahatsızdı. Neyse ki Rhys insafli davranmış ve ona sorular sorup konuşmaya çalışmamıştı.

Zemini cilalanmış siyah beyaz fayansla kaplı eczane bölümüne vardılar. Burası daha loştu, kapanış nedeniyle diğer bölümlerde olduğu gibi burada da az ışık vardı. Koridorun her iki tarafında dolaplar, raflar, masalar ve bir duvardan diğerine uzanan yarımada tezgâh vardı. Her bir raf toz, hap ya da sıvı merhem ve krem kavanozları ile tentürlerin, şurupların ve toniklerin olduğu irili ufaklı şişelerle doluydu. Çeşit çeşit ilaçlı şekerlemeler masanın üzerine dizilmişti; bitkisel öksürük damlaları, kırmızı bi-

ber pastili, akçaağaç şurubu ve akasya sakızı. Genellikle Helen'in buruk ve topraksı koku karışımlarıyla bir sorunu olmazdı ama şu anki perişanlığı yüzünden koku mide bulandırıcı geliyordu.

Yarımada tezgâhta biri çekmeceleri düzenleyip notlar alıyordu. Yakınlaştıkça Helen onun kendinden yaşça çok da büyük olmayan bir kadın olduğunu gördü. İnce vücudu koyu bordo bir yürüyüş kıyafetinin içindeydi ve kahverengi saçları makul bir şapkayla kapanmıştı.

Başını kaldıran kadın hoş bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar, Bay Winterborne."

"Hâlâ çalışıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, yerel bir yetimhaneye, reviri ziyaret etmek için gitmek üzereydim. Kaynaklarım azaldı ve Dr. Havelock mağazanın eczanesinden almamı söyledi. Doğal olarak yarın ödemesini yapacağım."

"Mağaza masrafları karşılayacak," dedi tereddüt etmeden Rhys. "Yüce bir amaç için. İhtiyacınız neyse alın."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Leydi Helen," dedi Rhys, "iki tane kadrolu doktorumuzdan biri olan Dr. Garrett Gibson ile tanışın."

Helen gergin bir gülümsemeyle, "İyi akşamlar," diye mırıldanırken parmağını kafasının içinde dağlayıcı bir düğüm varmış gibi alnının sağ tarafına bastırdı.

"Şeref duyduğum," dedi diğer kadın otomatik olarak ama Helen'i endişeyle inceledi. "Leydim, rahatsız görünüyorsunuz. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Baş ağrısı tozuna ihtiyacı var," dedi Rhys.

Dr. Gibson tezgâhın arkasından Helen'e bakarken canlı yeşil gözleri inceliyordu. "Ağrı başınızın her tarafında mı yoksa sadece bir yere mi toplanmış hâlde?"

"Alnımda." Helen duraklayıp sanki yakıcı közler rasgele saplanıyormuş gibi başının çeşitli yerlerindeki dayanıl-

maz acıları saymaya çalıştı. “Aynı zamanda sağ gözümün arkasında.”

“Bir migren o zaman,” dedi Dr. Gibson. “Ne kadar zaman önce başladı?”

“Birkaç dakika önce ama bir lokomotif gibi hızlanıyor.”

“Nörolojik bir toz tavsiye ederim. İçerisinde kafein sitrat olduğu için migrende daha etkilidir. Size bir kutu alıp getireyim. Nerede olduklarını biliyorum.”

“Zahmet verdiğim için özür dilerim,” dedi Helen hâlsiz bir şekilde tezgâha yaslanarak.

Rhys güven verici bir şekilde elini beline koydu.

“Migrenler işkence gibidir,” dedi Dr. Gibson, yakındaki bir dolaba gidip kutuları ve tenekeleri karıştırdı. “Babam ondan mustarip. Su aygırı derisi kadar sağlamdır ama ne zaman migreni tutsa yatağına gider.” Yeşil bir tenekeyi tatminle başını sallayarak çıkardıktan sonra tezgâha getirdi. “Aldıktan sonra biraz başınız dönebilir ama keskin acıdan iyidir.”

Helen onun becerikli ve arkadaş canlısı tavrından çok hoşlanmıştı, bir doktordan beklenebilecek resmiyette değildi.

Dr. Gibson tenekenin kapağını açarken Rhys tezgâhın kayan tahta bölümünü tutup geri ittirdi ve telli standı uza- nıp dört tane soğuk sodalı su şişesi çıkardı. “Tezgâh altı buzdolabı,” derken Helen’in ilgisini fark etti. “Markette olanlar gibi.”

“Daha önce hiç markete girmedim,” diye itiraf etti Helen, Rhys’in şişelerden birini stanttan alışını izlerken. Şişelerin tabanları kendi başlarına dik duramamalarına sebep olan yumurta şeklindeydi.

Dr. Gibson tenekeden bir kâğıt paketine sarılmış nörolojik tozu aldı ve V şeklinde bir kanal oluşturmak için kâğıdı açtı. “Tadı berbatır,” dedi Helen’e uzatarak. “Dilinizin olabildiğince gerisine dökmenizi tavsiye ederim.”

Rhys mantarı şişenin ucuna yerleştiren ufak tel kafesi çevirdi ve şişeyi Helen'e uzattı. Ona kararsız bir bakış atınca Rhys sırttı. "Daha önce bir şişeden hiç içmedin, değil mi?" Çenesini tek parmağının boğumuyla okşarken bakışları sevecendi. "Sadece çok hızlı bir şekilde havaya kaldırma."

Helen kâğıdı dudaklarına doğru tutup kafasını geriye yasladı ve acı tozun boğazına doğru kaymasına izin verdi. Dikkatli bir şekilde şişeyi dudaklarına getirip ağzına bir damla döktü ve soğuk, köpüklü sıvıyı yuttu. Limon aromalı soda, ilacın acı tadını bastırmakta yardımcı olmuştu.

"Biraz daha iç, *cariad*." Rhys başparmağını ağzının kenarındaki ufak bir damlayı silmek için kullandı. "Bu sefer dudaklarını etrafına sar."

Bir iki yudum daha alması tozun tadını ortadan kaldırdı ve şişeyi ona geri verdi. Kapağını kapatmadan standın üzerine bıraktı.

Dr. Gibson kısık sesli konuşurken sempatik bakışları Helen'in üzerindeydi. "Beş dakika içerisinde etkisini göstermeye başlayacaktır."

Helen gözlerini kapattı ve parmaklarını tekrar alnına getirirken kafatasına iğne batıyormuş hissinden kurtulmaya çalışıyordu. Rhys'in iri yarı vücudunun yanında olduğunun farkındaydı ve varlığı bir yandan onu rahatlatırken diğer yandan da üzüntü veriyordu. Onunla konuşması gereken şeyi ve Rhys'in buna nasıl tepki vereceğini düşününce omuzları çöktü.

Dr. Gibson'ın kısık sesle, "Bazı insanlar buz torbasının veya hardal yakısının yardımcı olduğunu düşünüyor," dediğini duydu. "Ya da boyun kaslarına yapılan bir masajın."

Helen, Rhys'in elinin açıkta olan boynuna yerleştiğini hissedince gergince kıpırdandı. "Ah, burada olmaz..."

"Şşş." Parmak uçları acı verici şekilde sızlayan yerleri bulup nazıkçe ovmaya başladı. "Dirseğini tezgâha koy."

“Eğer biri görürse...”

“Görmeyecekler. Rahatla.”

Bu ortamda Helen rahatlayamayacak olsa da çaresizce sözünü dinledi.

Rhys başparmağını Helen’in boynunda gezdirirken parmaklarını kafatasının kökündeki düğümlenmiş yerlere bastırıyordu. Helen başını eğerken kasları gerginliklerini bırakmak için ikna ediliyor ve karşı konulmaz bir şekilde buna mecbur bırakılıyordu. Güçlü ellerini boynundan omuzlarına doğru çeşitli şekillerde bastırarak ilerlerken bütün gergin noktaları buldu. Kendini derin nefesler alıp dokunuşun verdiği zevke bırakırken bulmuştu.

Rhys ovmaya devam ederken başının üzerinden Dr. Gibson ile konuştu. “Bu gideceğiniz yetimhaneye daha önce gittiniz mi?”

“Evet, haftada bir defa gitmeye çalışıyorum. Aynı zamanda düşkünler evini de ziyaret ediyorum. İki yer de doktor hizmetini karşılayamıyor ve revirler her zaman dolu oluyor.”

“Neredeler?”

“Düşkünler evi Clerkenwell’de. Yetimhane biraz daha uzakta, Bishopgate’te.”

“Buralar eşlikçiniz olmadan gidilecek güvenli yerler değil.”

“Londra’ya oldukça aşinayım, efendim. Güvenliğimi şansa bırakmıyorum ve kendimi savunmak için baston taşıyorum.”

“Bir bastonun ne yararı olabilir ki?” diye şüpheci bir şekilde sordu Rhys.

“Benim ellerimde,” diye onu temin etti Dr. Gibson, “tehlikeli bir silahtır.”

“Ağır mı?”

“Hayır, ağır bir sopadansa hafif bir bastonla üç kat daha

fazla darbe vurabilirim. Eskrim ustamın önerisiyle sapın stratejik noktalarına tutuşumu güçlendirmesi için çentikler açtım. Bana bastonla bir rakibi düşürmek için etkili teknikler öğretti.”

“Eskrim mi yapıyorsunuz?” diye sordu Helen, hâlâ başı eğikti.

“Yapıyorum, leydim. Eskrim bayanlar için mükemmel bir spor. Gücünüzü, duruşunuzu ve düzgün bir şekilde nefes alışınızı geliştiriyor.”

Helen bu kadından gittikçe daha çok hoşlanıyordu. “Büyüleyici olduğunuzu düşünüyorum.”

Dr. Gibson şaşkın bir kahkahayla cevap verdi. “Ne kadar hoşsunuz. Korkarım ki beklentilerimi boşa çıkardınız. Ukala biri olacağınızı düşünmüştüm ama aksine oldukça hoş birisiniz.”

“Evet, öyle,” dedi Rhys yumuşak bir tonda, başparmağı Helen’in boynunda daireler çiziyordu.

Helen’i şaşırtan bir şekilde başındaki yanan közler sönüp huzurlu bir serinliğe doğru gitmişti. Yakıcı acının gittikçe azaldığını hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra avucunu tezgâha yaslayıp doğrularak gözlerini kırıştırdı.

“Ağrı neredeyse geçti,” dedi şaşkın bir rahatlamayla.

Rhys dikkatlice onu kendine döndürdü ve bakışları üzerinde gezindi. Sol gözünün önünde sallanan sarı saç tellerini okşayarak geriye attı. “Rengin yerine gelmiş.”

“Olağanüstü,” dedi Helen. “Birkaç dakika önce çok korkunç hissediyordum ama şimdi...” Mutluluk tepeden tırnağa yayılarak önceki endişelerini uzaklaştırmakla kalmayıp onları tekrar anımsamasını imkânsız hâle getirmişti. Hangi konuda endişeli ve mutsuz olması gerektiğini bildiği hâlde bunları hissedememek ne kadar tuhaftı. Elbette ilacın etkisiydi. Çok uzun sürmeyecekti. Bu erteleme için minnettardı.

Diğer kadına dönerken hafifçe sarsıldı ve Rhys hemen beline kolunu doladı. “Teşekkür ederim, Dr. Gibson,” dedi hevesli şekilde. “İşimin bittiğini sanmıştım.”

“Sizi temin ederim ki benim için hiç sorun değildi,” dedi Dr. Gibson, yeşil gözlerini kısarak. Nörolojik tozun olduğu tenekeyi tezgâhın diğer tarafına ittirdi. “Eğer gerekirse bunlardan on iki saat sonra bir tane daha alın. Günde iki defadan fazla olmamak kaydıyla.”

Rhys tenekeyi alıp ceketinin cebine koymadan önce inceledi.

“Bundan sonra,” dedi Helen Dr. Gibson’a, “Ne zaman doktora ihtiyacım olursa,” duraklayıp tezgâhın kenarına takılmış bastonunun kıvrımlı sapını işaret etti, “ya da korumaya, sizi çağıracağım.”

Diğer kadın kahkaha attı. “Lütfen çağırmakta tereddüt etmeyin. Fazla küstah davranma riskini göstererek, herhangi bir sebepten dolayı arkadaşa ihtiyacınız olursa da beni çağırabileceğinizi söyleyebilirim.”

“Tabii, çağıracağım,” diye neşeyle bağırdı Helen. “Evet, siz benim arkadaşımsınız. Bir çayevinde buluşalım. Bunu hep yapmak istemişimdir. Kız kardeşlerim olmadan yani. Tanrım, boğazım kurudu.” Hareket ettiğinin farkında olmamasına rağmen kendini kolları Rhys’in boynunda, vücudu tüm ağırlığıyla ona doğru yan yatarken bulmuştu. Yüzü güneşte yanmış gibi gittikçe kızarıyordu. “Biraz daha limonlu su alabilir miyim?” diye sordu Rhys’e. “Ağzımda köpüklenmesi hoşuma gitti. Sanki dilimde periler dans ediyormuş gibi.”

“Elbette, sevgilim.” Dr. Gibson’a gözlerini kısarak bir bakış atmasına rağmen ses tonu rahatlatıcı ve hoştu. “Tozda başka ne vardı?”

“Birkaç dakika içerisinde daha sabit durabilecektir,” diyerek kadın ona güvence verdi. “Bu ilacın kana karıştığında yarattığı baş dönmesi.”

“Görebiliyorum.” Bir kolunu Helen’in etrafında tutup açık şişeyi stanttan alarak ona verdi. “Yavaş içmelisin, *ca-riad*.”

“Şişeden içmeyi sevdim.” Helen limonlu sudan uzun ve tatmin edici bir yudum aldı. “Artık bu işte iyiyim. İzle beni.” Tekrar ona göstermek için içti ve Rhys şişeyi alıp nazikçe ondan uzaklaştırdı.

“O kadar hızlı değil,” diye mırıldanırken gözleri sevecen bir neşeyle parlıyordu, “yoksa bütün o kabarcıklar yüzünden hıçkırmaya başlayacaksın.”

“Bu konuda endişelenme,” dedi ona Helen, abartılı bir şekilde tezgâhın diğer yanındaki kadını gösterdi. “Dr. Gibson *her şeyi* iyileştirebilir.”

“Maalesef ki,” dedi doktor gülümseyerek, kıvrımlı sapı olan bastonunu alırken, “hıçkırık için bir çare henüz bulamadım.”

Rhys şişeyi tezgâha bıraktıktan sonra Helen kollarını onun beline doladı. Belli belirsiz bir şekilde bunun şoke edici bir şey olduğunu biliyordu ama ayakta durabilmesinin tek yoluymuş gibi görünüyordu. “Hiç fark ettin mi?” diye ona içtenlikle sordu, “hıçkırığın pısırik ile kafiyeli olduğunu?”

Dikkatli bir şekilde Rhys başını göğsüne doğru çekti. “Dr. Gibson,” dedi, “çıkarken lütfen satış elemanlarından birini bulun ve çaktırmadan ona terziye koşup Leydi Helen’in randevusunu başka güne ertelemesini söyleyin.”

“Birkaç dakika içerisinde gayet iyi olacak...” diye konuşmaya başladı doktor.

“Gelinliğini planlamaya bu hâldeyken başlamasını istemiyorum. Tanrı bilir neyle sonuçlanacaktır.”

“Bir gökkuşağı elbisesi,” dedi Helen sersem bir şekilde Rhys’in ceketine doğru. “Ve tek boynuzlu at ayakkabıları.”

Rhys doktora anlamlı bir bakış attı.

“Haklısınız,” dedi Dr. Gibson çabucak. “İkinize de iyi akşamlar.”

Helen Rhys’e bakmak için başını geriye yasladı. “Tek boynuzlu at ayakkabıları konusunda şaka yapıyordum.”

Rhys onu iki koluyla tutarken dudağının kenarları derinleşti. Ah, mükemmel bir şekilde iri ve güçlüydü. Aynı zamanda çok da yakışıklıydı. “Öyle mi?” diye nazikçe sordu. “Çünkü senin için tek boynuzlu bir at yakalarım. Uyumlu bir valiz yapacak kadar malzeme çıkacağına eminim.”

“Hayır, ondan valiz yapma, serbest bırak.”

“Pekâlâ, *cariad*.”

Dudağının sert ve çekici kıvrımında parmaklarını gezdirmek için uzandı. “Kendime geldim,” dedi ona. “Artık aptalca davranmayacağım.”

Rhys ona sorgulayıcı bir şekilde bakarken ciddi durmaya çalıştı ama kıkırdamadan edememişti. “Ben c-ciddiyim,” diye ısrar etti.

Rhys karşı çıkmadan sadece burnunu, yanağını ve boynunu öpmeye başladı.

Helen kıvrılırken daha fazla kıkırdıyordu. “Gıdıklandım.” Parmaklarını adamın parlak, ağır siyah bir sateni andıran kalın telli, güzel saçlarının arasına soktu. Rhys’in dudakları çenesinin altındaki hassas noktada, sinirleri heyecanla uğuldayana kadar dolandı. Beceriksiz bir şekilde Rhys’in başını dudaklarını onunkilere gelecek şekilde yönlendirdi ve o da miskin ve erotik hisler uyandıran bir sabırla istediğini yaptı. Helen rahatlayarak onunla hareket ederken Rhys sırtını tezgâha dayamak için döndü ve kollarını güvenli bir şekilde ona doladı. Başı onunla hareket ederken ellerinden birini desteklemek için ensesine götürüp acı veya gerginlik olmamasına rağmen masaj yapıyordu. Helen kendini ona doğru kaldırıp zevkle mırladı. Yakında onu sevmeyi bırakacağını bilmeyen... muhteşem sevgilisinin kucağında onunla kenetlenmek çok güzel bir histi.

Son düşünce her şeyi daha az büyülü hâle getirmişti.

Ondaki değişimi hissedenden Rhys dudaklarını çekti.

Helen gözlerini kapalı tuttu. Dudakları şişmişti ve daha fazla sürtünmeyi, ipeksi baskıyı istiyordu. “Diğer erkekler senin gibi öpüşüyor mu?” diye fısıldadı.

Rhys eğlendiğini gösteren bir ses çıkarırken naneli nefesi burunlarına doluyordu. “Bilmiyorum, hazinem. Sen de asla öğrenemeyeceksin.” Hızlıca, kur yapan bir şekilde çekiştirerek tadına baktı. “Gözlerini aç.”

Rhys durumunu incelerken Helen ona baktı.

Temkinli bir şekilde kendi başına durmasını sağlarken, “şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Daha sabit,” dedi dengesini test etmek için ufak bir dönüş yaptı. Artık başı dönmüyordu. Migren kontrol altına alınmış ve uzakta tutulmuştu. “Ve oldukça enerjik hissediyorum. Dr. Gibson haklıymış. Terziye gidecek kadar *iyiyim*.”

“Göreceğiz. Eğer yarım saat içerisinde yapabilecek gibi hissedersen, seni ona götüreceğim. Bu arada sana bir şey göstermek istiyorum. Merdivenleri çıkabileceğini düşünüyor musun?”

“Binlerce merdivenden koşarak çıkabilirim.”

“Dört kat merdiven yeterli olacaktır.”

İçindeki ufak bir ses Helen’i onunla yalnız kalmanın iyi bir fikir olmadığı, hata yapıp söylememesi gereken bir şey söyleyebileceği konusunda uyardı. Ama yine de onun kolunu tutup traverten mermerden yapılmış geniş merdivenlere kadar ona eşlik etti.

“Asansör operatöründen geç saate kadar kalmasını istemeyi düşünemedim,” dedi Rhys özür dileyen bir şekilde, merdivenleri çıkarken. “Nasıl çalıştıracağımı az çok biliyorum ama sen kabindeyken ilk denememi yapmak istemem.”

“Asansöre binmek istemiyorum,” dedi Helen. “Eğer

kablo koparsa...” Lafının devamını getirmeyerek titredi. Mağazanın asansörü modern hidrolik tasarımıydı ve buharlı çalışan modellerden daha güvenli olduğu söylense de küçük, kapalı bir kabinde yukarı aşağı kaldırılma fikri korkutucuydu.

“Bir tehlikesi yok. Üç tane yedek güvenlik kablosuyla beraber kabinin altında bütün kablolar koparsa diye yan rayları kavrayan otomatik bir mekanizma var.”

“Yine de merdivenleri çıkmayı tercih ederim.”

Rhys gülümseyip kızın elini elleri arasına aldı. İlk katı çıkıp ikinciye geldiklerinde gelişigüzel bir şekilde, “Son birkaç günde neler yaptın?” diye sordu.

Düşünmeden konuşuyormuş gibi görünmeye çalışan Helen, “Cuma günü Britanya Müzesi’ne gittik. Ve Leydi Berwick’in arkadaşları ziyarete geldi,” dedi.

“Müze nasıldı?”

“Tahammül edilebilir.”

“Sadece tahammül edilebilir miydi?”

“Zoolojik galerileri ziyaret ettik ama onlardan sanat galerileri kadar zevk almadım. Bütün o zavallı hayvanlar ve kaskatı uzuvları, cam gözleri...” Ona Pandora ve zürafadan, Leydi Berwick’in kimsenin bakmadığını düşündüğü bir an hayvana dokunmak için hızlıca için nasıl öne atıldığından bahsetti.

Rhys kısık sesle gülerken hikâye hoşuna gitmiş görünüyordu. “Oradayken başka bir şey oldu mu?”

Sesi çok rahat çıkıyordu ama Helen’in sinirleri huzursuz bir şekilde seğiriyordu. “Aklıma gelen bir şey yok.” Ona yalan söylemekten nefret ediyordu. Suçlu ve rahatsız hissetti. Onunla, sevdiği adamla yalnız kaldığı için gergindi. Bu ağlamak istemesine sebep oluyordu.

Rhys üçüncü kata geldiklerinde onunla durdu. “Biraz oturmak ister misin, *cariad*?”

Soru o kadar nazik ve endişeyle söylenmişti ki bir anlığına başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde daha önce hiç görmediği bir bakış gördü. Kedi-fare bakışı. O kadar hızlı ortadan kaybolmuştu ki bir an hayal gördüğünü sandı.

Onun yerine güçlkle gülümsedi. “Hayır, ben gayet iyiyim.”

Biraz daha yüzünü inceledi. Onu merdivenlerden uzağa yönlendirirken Helen sordu. “Dört kat çıkacağımızı söylememiş miydin?”

“Evet, geri kalan merdivenler bu yönde.”

Şaşırان Helen, üst üste konulmuş Fransız, İran ve Hint halıları ve muşamba, hasır, parke örnekleriyle dolu masanın yanından geçerken ona eşlik etti. Havada güveleri uzaklaştırmak için kullanılan hafif bir sedir ağacı ve benzoin kokusu vardı.

Rhys onu köşedeki gösterişsiz dört panelli bir kapıya yönlendirdi.

“Bu kapı nereye çıkıyor?” diye sordu Helen, Rhys’in cebinden bir anahtar çıkarışını izleyerek.

“Evimize bağlanan merdivene.”

Helen endişeli bir şekilde, “Neden oraya gidiyoruz?” diye sordu.

Anlaşılmaz bir ifadeyle Rhys kapıyı açıp anahtarı cebine geri koydu. “Merak etme. Çok sürmeyecek.”

Helen kaygılı bir şekilde eşikten geçti ve daha önceden hatırladığı kapalı merdivene giriş yaptı. Eve gitmek yerine Rhys onu bir başka kapıya çıkaran merdivenlere yönlendirdi. “Bu evimizin çatı teraslarından birine açılıyor,” dedi. “Çıkıntılı bir çatı, etrafı tırabzanla çevrili düz bir zemini var.”

Ona Londra manzarasını mı göstermeye niyetliydi? Onu çatının tehlikeli yüksekliğine mi maruz bırakacaktı? “Dışarısı soğuk olacak,” dedi endişeli şekilde.

Rhys alnını öpmek için eğildi. “Güven bana.” Ellerini elleri arasında tutarak kapıyı açtı ve onu kapı eşiğinden geçirdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Helen etrafının yaz kadar sıcak bir havayla çevrelendiğini fark edince şaşırdı. Yavaşça demir çubuk ağından oluşan binlerce sac örtüden, parıltıyan cam panellerden yapılmış geniş üst balkona girdi.

Şaşkınlıkla buranın bir sera olduğunun farkına vardı. *Çatı katında*. Havadar yapı bir düğün pastası kadar güzeldi. Güçlü tuğla temel üzerine, demir sütun ve kirişlerin yatay, çapraz bağlantılarla birbirine kaynak yapılmasıyla inşa edilmişti.

“Bunlar orkidelerim için,” dedi belli belirsiz.

Rhys arkasından yanaşp ellerini beline sardı. Nazikçe kulağına burnunu sürttü. “Sana onlar için bir yer bulacağımı söylemiştim.”

Gökyüzünde camdan bir saray. Büyüleyici, romantik hayallere ilham veren bir yerdi ve Rhys onun için inşa ettirmişti. Şaşkınlık içinde güneşin Londra üzerinde batışını izledi. Kızıl ışıklar kasvetli gökyüzünde batıya doğru ilerliyordu. Bulutlar parçalara ayrılmıştı, altın rengi ışıklar ateş rengine bürünmüş bulutlar arasından süzülüyordu. Dört kat aşağıda şehrin tarihi sokakları, silüetleri ve taş kuleleri kıvrılan nehrin iki yanına serilmişti. Uzaktaki sokak lambaları yanmaya başladıkça şehirdeki parıltılar görünür oluyordu.

Rhys ona zeminin sıcak su borularıyla ısındığını, seramik bir lavabonun olacağını, demir kirişlerin hidrolik basınçla test edildiğini açıklamaya başladı. Helen sanki dinliyormuş gibi başıyla onaylarken dudaklarında muzip bir tebessüm belirdi. Böyle bir zamanda ancak bir erkek detayları anlatırdı. Ona doğru yaslanırken sonsuza kadar bu anda kalmayı, bir avuç parıltılı yıldızla buraya sabitlenmeyi istiyordu.

Prefabrik paneller sayesinde yapının bu kadar hızlı inşa edildiğini açıklamaya başlayınca Helen kollarında dönüp onu dudaklarıyla böldü. Rhys şaşkınlıkla kaskatı kesildi ama hemen içten bir coşkuyla karşılık verdi. Aşk, şükran ve çaresizlikle dolan Helen onu biraz fazla çılgınca öptü. Bu güzel yeri orkidelerle asla dolduramayacağını farkına varınca kalbi biraz kırılmıştı. Gözyaşlarını bastırdığını düşünse de gözünün kenarından bir damlanın kaçtığını, aşağı doğru kayarak öpücüklerini tuzla tatlandırıldığını hissetmişti.

Rhys ona bakarken yüzü gölgelenmişti. Yanaklarını kavramış, başparmağıyla hafif ıslak izi siliyordu.

“Çok mutlu olduğum için,” diye fısıldadı Helen.

Kanmayan Rhys ona şüpheli bir bakış attı ve onu göğsüne doğru çekti. Ses tonu kısık ve yumuşaktı. “Kalbim... eğer bana anlatmazsan sana yardımcı olamam.”

Helen donakaldı.

Şimdi ona söyleme vaktiydi. Ama o zaman bu ânı mahvedip her şeyi sonlandıracaktı. Henüz vedalaşmaya hazır değildi. Asla hazır olmayacaktı ama eğer hayattan onunla geçireceği birkaç gün daha çalabilirse, bununla hayatının sonuna kadar yaşayabilirdi.

“Bir şey yok,” diye hızlıca söylerken daha fazla öpücükle dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Rhys’in karşılık verirkenki isteksizliğini hissedebiliyor-

du. Ona sorunun ne olduğunu söyletmek istiyordu. Boynuna uzanıp onu aşağı doğru çekerek dilleri birbirine dolanıp duyularını sarhoş edici taze tadıyla doldurana kadar öptü. Rhys'in farkındalığı onda hayat buldu ve Helen parmak uçlarında durana kadar onu kendine doğru çekti. Helen'in ağzının derinliklerindeki ipeksiliğin tadına varırken başı belli bir açıda duruyordu. Ellerini Rhys'in ceketine koyan Helen ince beline doğru kıvrılan sert göğsünün kıvrımını takip etti.

Rhys başını kısık bir küfürle kaldırırken güçlükle nefes alıyordu. Helen boynunu öptüğünde vücuduna bir titreme yayıldı. "Helen, ateşle oynuyorsun."

Evet. Açığa çıkarılmayı bekleyen gizli gücünü hissedebiliyordu. "Beni yatak odana götür," dedi çekinmeden, bunun sahip olduğu en kötü fikirlerden biri olduğunu bilerek. Umurunda değildi. Onunla olmak her türlü skandala veya fedakârlığa değerdi. "Sadece birkaç dakikalığına. Çok fazla değil."

Rhys üzerine düşünmeden başını iki yana salladı. "O kahrolası baş ağrısı tozu," dedi belirsiz bir şekilde. "İffetini gevşetti."

Ondan gelen bu ilginç ifade Helen'i kahkahalarını bastırması için yüzünü göğsüne gömmeye zorlamıştı. "İffetimin icabına uzun süre önce baktın."

Rhys onun neşesini paylaşıyormuş gibi görünmüyordu. "Bu akşam kendinde değilsin, *cariad*. Seni migrenini tetikleyecek kadar üzen şey ne?"

Bu hemen onu kendine getirdi. "Hiçbir şey."

Rhys çenesini kavrayarak onu gözlerine bakmaya zorladı. "Anlat bana."

Bakışlarındaki kızışmış öfkeyi görünce Helen onu tatmin edecek bir şey düşünmeye çalıştı. "Seni özlüyorum," dedi ki bu doğrudu. "Yakında olduğunu bilip sana sahip

olamadan Londra'da kalmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.”

“İstedğin zaman bana sahip olabilirsin.”

Helen'in dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Seni şimdi istiyorum.” Ellerini çaktırmadan pantolonunun ön kısmına götürdü.

“Lanet olsun, Helen, beni çılgına çeviriyorsun.” Ama Helen kocaman kabarıklığını kavrayınca keskin bir nefes aldı. Yüz ifadesi değişmiş, koyu renkli gözleri cehennem ateşi parıltılarıyla yanıyordu. Bu adamın bedeninin yakınlığına bu kadar kolayca tepki vermesine bayılıyordu. Onun ruhunu ve özünü seviyordu.

Tuğla rengindeki son ışık huzmesi üzerlerinden geçip gölgeler arasında yok olurken kış zamanındaki Ay kendini gökyüzünün uzak köşelerindeki bulutlara doğru çıkarıyordu. Şu anda, bu yüksek ve karanlık yerde sadece ikisi duruyorken, aşağıda şehir hareket hâlindeydi ve uzaktan gelen sesler onlara ulaşamıyordu.

Helen ellerini yüzünün iki yanına yerleştirip tıraş olmuş yanaklarının kaslı dokusunun tadını çıkardı. Ne kadar hayat dolu, samimi ve gerçekti. Helen onu hafif bir dokunuşla yakaladığında kaskatı kesilirken, vücudu doymak bilmez bir açlıkla canlanıyordu. Kontrolünü yitirmeye ne kadar yakın olduğunun farkına vardı. Parmak ve ayak uçlarından dizlerine, dirseklerine kadar... her yere uzanan arzu onu sarıyordu. Ona dokunmadan duramadığı gibi söylemeye hiç hakkı olmayan bir şeyi söylemeden de edememişti.

“Seni seviyorum.”

Derinden sarsılan Rhys Helen'e baktı. Ay taşı rengindeki gözleri parıldıyordu ve kederliydi. O kadar güzeldi ki önünde diz çökmek istiyordu.

“*Dw i’n dy garu di,*” diye fısıldadı nefes alabildiğince, daha önce hiç kimseye söylemediği bir sözdü ve onu sertçe öptü.

Sadece karanlığın, tenin ve hislerin olduğu bu parıltıya gökyüzü altında, dünya ikisinden ibaretti. Rhys kendini onu geriye doğru ittirip düz bir demir destek direğinde köşeye sıkıştırırken bulmuştu. Helen ona tutunurken sanki vücuduna tırmanmaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı. Onun tenini, vücudunun doğal şeklini hissetmeye ihtiyacı vardı ve her zamanki gibi aralarında çok fazla kıyafet vardı.

Yanıp tutuşarak eteğinin ön kısmını kavrayıp yukarı doğru kaldırarak iç çamaşırının uzun dikişli açıklığına uzandı. Dizlerini bacaklarının arasına sokarken Helen bacaklarını arzıyla araladı ve teninin hassas, sıcacık olduğu bacağının iç kısımlarını okşayınca iç çekti. Helen direğe yaslanıp öpücüklerine inleyerek karşılık verdi. Kasıklarındaki tüylü kısım sıcak ve kuruydu ama Helen elini onu nazikçe kavrayacak şekilde tuttu ve parmaklarında nemli mahrem sıcaklığını hissetti. Ne kadar narin ve yumuşaktı. Bu tatlı ve ufak yere onu tamamen alabiliyor olması olağanüstü bir durumdu.

Dolgun dış dudakları nazikçe kısıtırıp okşayarak geniş bir şekilde araladı. Kadınlığının girişinde ve etrafındaki ipeksi katmanlarda daireler çizirken ıslandı. Kalçaları kıvrıyor, nazik okşayışını takip ediyordu. Kışkırtıcı şekilde bir parmağını klitorisinin ufak incisinin üzerine koyup sanki kışı geçiren ufak kuşun kanatları gibi çırpınmasını hissetti. Başını geriye yaslanmıştı ve sıkıdığı avuçlarının arasında pantolon askısının ön tarafı vardı.

Açığa çıkmış boğazının beyazlığı sıcak karanlıkta parlıyordu. Açlıkla ona doğru eğilip dilini tenine sürterken aralanmış dudaklarıyla okşuyordu. El yordamıyla sert uzunluğunu pantolonundan çıkarmak için düğmelerle uğraştı.

Aşağı eğilerek Helen'in dizlerinden birini kavradı ve bacağını beline yönlendirdi. Aletinin ucunun yakıcı ıslaklığını ittirışıyle ikisi de nefesini tuttu. Doğru açıyı yakalarken dizlerini kırıp emin ve güçlü bir ittirişle kendini sonuna kadar gömdü. Helen çığlık attı ve Rhys onu incittiğinden korkarak tereddüt etti. Ama vücudunun üzerinde derinden titreyişle kasıldığını hissetmesi arzudan boğuk bir ses çıkarmasına sebep olmuştu. Ağırlığının tamamen sertliğinin üzerine yerleşmesine izin vererek başparmağı ve işaretparmağıyla cinselliğini aralamak için uzandı. Rhys kendini ona doğru bastırıp ileri doğru ittirerek her içine girişiyle onu hafifçe kaldırdıkça Helen inledi.

Tek duyabildiği kesik kesik nefes alabildikleri, elbiselerinin sürekli hışırdaması ve içine sabit bir şekilde girişiyle arada sırada çıkan mahrem ıslak sestti. Derinlerindeyken çok hoş bir şekilde etrafına kapanıp daha fazlasını talep ediyor, durmadan hareket ederek vücudunu ona zevk vermesi için kullanıyordu. Gittikçe yükselen duyguların ışığında sıkıca kenetlenip, birbirlerine dolanıp kalpleri bir arada atarak aralarında hiç mesafe kalmayana kadar devam ettiler. Helen inleyip kollarını onun boynuna sıkıca sardıktan sonra sessiz kalıp istemsizce titremeye başladı. Doyuma ulaşması, onu sanki bilincini tamamen kaybediyormuş, ölüp tekrar doğuyormuş gibi hissettirmişti.

Dudaklarıyla başının yanına bir öpücük kondurup sessizce inledi ve ona sarılarak titreyen uzuvlarını sakınleştirdi. Helen ona yaslanarak sakınleşirken bacakları kalçalarından aşağı kaydı. Ama Rhys isteksiz bir şekilde geri çekilmek zorunda kalırken Helen onu yakınında tutmak için sırtına sarıldı, teninin içinde kıpırdanıp sertleşmesini hissetmek çok güzeldi. Rhys'in dudakları yavaşça kızın yüzünde gezinirken birbirine kenetlenmiş vücutlarında dalga dalga yayılan sıcaklığı hissederek öylece durdular.

Helen başını omzuna yasladı. “Bu şekilde yapılabileceğini biliyordum,” diye fısıldadı.

Rhys gülümsedi ve kulak memesini dişleri arasında kıstırmak için eğilip kulağının kenarını yaladı. Terinin hafif tuzu onu kışkırtıp egzotik bir uyuşturucu gibi tahrik etmişti. Ona asla doyamayacaktı. “Beni teşvik etmemelisin, *cariad*,” dedi boğuk bir sesle, “Birinin bana centilmen gibi davranmam gerektiğini söylemesi gerekiyor. Bu senin işin tamam mı?”

Helen’in avuç içi nazikçe sağ kalçasına doğru kayd. “Sana asla bunu söylemeyeceğim.”

Rhys ona sarılmaya devam etti. Ondan sakladığı sırlar olduğu, itiraf edemediği isimsiz bir şey yüzünden korktuğunu biliyordu. Ama konunun üzerine gitmeyecekti. Şimdilik.

Yakında bir hesaplaşmaları olacaktı.

İsteksiz bir şekilde kollarını gevşeterek kızın kalçalarına uzanıp içinden çıkarken onu sabit bir şekilde tuttu. İçinden çıkmasıyla Helen nefesini tuttu ve Rhys onu mırıldanarak rahatlatı. Ceketinin cebinden bir mendil alarak katlanmış yumuşak kumaşı kadınlığının dudakları arasına koydu ve iç çamaşırını düzeltti. Karanlıkta Helen’in kızarışını göremese de ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

“Hâlâ söylenmesi gereken şeyler var,” diyerek onu hafifçe uyarırken pantolonunu ilikledi. Kızın alına usulca bir öpücük bırakırken ekledi, “Ama dikkatimi dağıtma şeklinden hoşlandım.”

Helen akşamın geri kalanını ne kadarının nörolojik tozdan ne kadarının Rhys ile arasında olanlar yüzünden olduğunu bilemeden sersemlemiş hâlde geçirdi.

Çatı katındaki seradan ayrıldıktan sonra Rhys onu ban-

yoya götürdü. Helen orada kendini elinden geldiğince toparladı ve saçını düzeltti. Sonrasında Rhys ona ikinci kattaki terzi atölyesine kadar eşlik edip uzun boylu, güler yüzlü, ince bir kadın olan Bayan Allenby ile tanıştırdı. Helen'in migrenini öğrenince hâinden anlayarak onu ölçülerini alabilecek kadar süreleri olduğu konusunda temin etti. Helen iyi hissettiğinde ertesi gün yine gelebilirdi ve çeyizini ciddi bir şekilde planlamaya başlayabilirlerdi.

Görüşme bitip de Helen atölyeden çıkınca Rhys'i ona ilk katta eşlik etmek için beklerken buldu. Bir saat önceki kavurucu karşılaşmalarını hatırlayan Helen kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Rhys ona sıırttı. "Bu kadar suçlu görünmemeye çalış, *cariad*. On beş dakika boyunca Leydi Berwick'e kayboluşumuzu açıklamaya çalıştım."

"Ona ne söyledin?"

"Aklıma gelen her bahaneyi söyledim. Bazıları doğrudu."

"İnandığı bir şey oldu mu?" diye sordu Helen utanç duyarak.

"İnanmış gibi yaptı."

Helen'i rahatlatan bir şekilde Leydi Berwick, arabayla Ravenel Evi'ne dönerlerken memnun ve güler yüzlüydü. Bir düzine eldivenle beraber mağazadaki diğer bölümlerden muhtelif şeyler almıştı. Keyfi yerinde olan kontes, normal saatlerde gidip avam takımıyla dolaşmak anlamına gelse de Winterborne mağazasına başka bir alışveriş gezisi için gitmeye niyeti olduğunu itiraf etti. Pandora ve Cassandra, Helen'e satış elemanının gelecek yıl *à la mode* olacağından bahsettiği her şeyi anlattı. Süslü eşarp iğneleriyle beraber elbiselerde, şapkalarda altın ve gümüş örgülü süslemeler olacak, saçlar da fino köpeği gibi ufak buklelerden aranjmanlarla *à la Récamier* süslenecekti.

“Zavallı Helen,” dedi Pandora, “biz eve yığınla kutu ve çantayla dönerken senin getirdiğin bir teneke kutusu baş ağrısı tozu.”

“Başka bir şeye ihtiyacım yok,” diye cevapladı Helen, kucağındaki yeşil teneke kutuya bakarak.

“Biz alışveriş yaparak hoşça vakit geçirirken,” dedi üzüntülü bir şekilde Cassandra, “Helen kıyafetlerini çıkarıyordu.”

Helen ona şaşkın bir bakış atarken yüzündeki bütün kan çekilmişti.

“Terzide,” diye açıkladı Cassandra. “Ölçülerini aldığını söylemiştin, değil mi?”

“Ah, evet.”

“Eh, senin için çok eğlenceli olmamıştır,” dedi Cassandra.

“Kesinlikle olmadı.” Helen’in bakışları tozun olduğu kutudayken Leydi Berwick’in sessizliğinin fazlasıyla farkındaydı.

Araba Ravenel Evi’ne vardı ve uşak üst üste yığılmış krem rengi kutuları karnaval akrobatı gücüyle eve taşıdı. Leydi Berwick kâhyaya salona çay getirilmesi istediğini bildirdi.

“Sen de biraz ister misin?” diye Helen’e sordu.

“Hayır, teşekkür ederim, sanırım erken yatacağım.” Helen tereddüt ederek cesaretini topladı. “Leydim sizinle konuşabilir miyim?”

“Elbette. Benimle salona gel.” Şömine yandığı hâlde soğuk olan odaya girdiler. Leydi Berwick sandalyeye oturup titredi. “Ateşi biraz karıştır lütfen.”

Helen şömineye gidip süngüyü alarak közleri ateşi körükleyene kadar karıştırdı. Ellerini çoğalan ateşe doğru tutarak utangaç bir şekilde konuştu. “Bugün Bay Winterborne ile kayboluşum hakkında...”

“Açıklamana gerek yok. Onaylıyorum.”

Helen ona afallamış bir şekilde baktı. “O-onaylıyor musunuz?”

“Tam da bu odada Bay Winterborne ile evlenmek için elinden geleni yapman gerektiğini söyledim. Elbette başka şartlar altında kesin bir şekilde karşı çıkardım. Ama ona imtiyazlar sağlamak, onu sana daha fazla bağlayıp bu evliliğin gerçekleşmesini garantiye alır. Akıllı bir şaperon savaşı kazanmak için arada sırada mücadeleyi kaybetmesi gerektiğini kabullenmelidir.”

Ne yapacağını bilmeyen Helen, “Oldukça...” dedi ve *acımasızsınız* diye içinden geçirirken, “deneyimlisiniz, leydim,” diyerek cümlesini tamamladı.

“Elimizde olan araçları kullanmalıyız.” Leydi Berwick boyun eğmiş bir ifadeyle baktı. “Genellikle bir kadının silahının dili olduğu söylenir... ama tek silahımız olmadığı kesin.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Sabah Leydi Berwick odasında kahvaltısını yaparken ve kızlar hâlâ yataktayken Helen için bir posta geldi.

Uşak mektubu ona gümüş tepside sunduğunda Helen bakıp Ada Tapley'den geldiğini gördü. Mektubu tutarken elleri titriyordu. "Bu mektuptan kimseye bahsetmemeni tercih ederim."

Uşak ona ifadesiz bir suratla baktı. "Elbette, leydim."

Uşak oturma odasından çıkana kadar bekleyen Helen yapıştırılmış zarfı açıp mektubu çıkardı. Yamuk bir el yazısıyla yazılmış metne göz gezdirdi.

Leydim,

Bana yetiştirmem için verilen bebeği sormak için yazmıştınız. Ona diğer insanların acıması olmasaydı sokaklara düşmüş olabileceği ve ona verilenleri hak etmeye çalışması gerektiğini hatırlatmak için Charity ismini verdim. Bana sorun çıkarmayan, her zaman uslu bir kızdı ama bakımı için verilen para yeterli değildi. Her yıl yükseltilmesini istedim ve bana kuruş fazlasını vermediler. Beş ay önce onu St. George-in-the-East'teki Stepney Yetimhanesi'ne vermek zorunda kaldım.*

Avukata, harcanan emeğe değer bir para verirlerse onu geri alabileceğimi yazdım ama hiçbir cevap gelmedi. Zaval-

* (İng.) Bağış. (ç.n.)

lı çocuğun böyle bir yerde kalmasına izin veren kalpsiz yaşlı pintinin bir gün ağır bir ceza alması için dua ediyorum. Bir aile ismi olmadığı için onu gönderdiğim günü hesaba katarak Charity Wednesday diyorlar. Eğer kız için yapabileceğiniz bir şey varsa, Tanrı sizi kutsasın. Onun yüzünden vicdanım hiç rahat değil.

*Sevgilerimle,
Ada Tapley*

Helen kahvaltısını yapmadığı için minnettardı. Mektubu okuduktan sonra midesinde tutamazdı. Sandalyesinden hızla kalkarak bir eli dudaklarına bastırılmış şekilde ileri geri yürüdü.

Ufak üvey kız kardeşi bir kurumda aylardır tek başınaydı; aç bırakılmış, kötü muamele görmüş ya da hastalanmış olabilirdi.

Helen hiçbir zaman şiddete meyilli olduğuna inanmamasına rağmen Albion Vance'i en acı verici şekilde öldürmek istiyordu. Bir adamı defalarca öldürmenin mümkün olmasını diliyordu. Ona acı çektirmekten *keyif alırdı*.

Ama o anda Charity'yi düşünmesi gerekiyordu. Çocuk hiç vakit kaybetmeden yetimhaneden çıkarılmalıydı. Ona nezaketle davranılacağı bir ev bulunmalıydı.

Öncelikle Helen kızın bu zamana kadar hayatta kalıp kalmadığını öğrenmeliydi.

Panik ve öfkeyi mantıklı bir şekilde düşünecek kadar bertaraf etmeye çalıştı. Charity'yi bulmak ve onu Ravenel Evi'ne getirmek için Stepney Yetimhanesi'ne gitmeliydi. Bir çocuğu böyle bir kurumdan çıkarmak için ne gerekliydi? Onlara gerçek ismini vermeden yapabilmek mümkün müydü?

Yardıma ihtiyacı vardı.

Ama kimden yardım isteyebilirdi? Rhys'den ve ona çocuğun varlığını unutmasını söyleyecek Leydi Berwick'ten

isteyemezdi. Kathleen ve Devon çok uzaklardaydı. West eğer ona ihtiyacı olursa haber göndermesini söylemişti ama ona kendi hayatı konusunda tamamıyla güvenmesine rağmen, bu duruma nasıl tepki vereceğinden emin değildi. West'in Leydi Berwick gibi acımasız bir işgüzarlığı olduğu gözünden kaçmamıştı.

Ona, “*Herhangi bir nedenden dolayı arkadaşına ihtiyacınız olursa, bana haber verebilirsiniz,*” diyen Dr. Gibson’ı düşündü. Bu konuda ciddi miydi? Gerçekten ona güvenebilir miydi?

Bu bir riskti. Dr. Gibson Rhys tarafından işe alınmıştı ve doğrudan bu konuyu ona götürebilirdi. Ya da onun onaylamayacağını düşünerek dahil olmayabilirdi. Ama Helen kadının keskin yeşil gözlerini ve canlı, başına buyruk tavırlarını hatırlayıp *hiçbir şeyden korkmuyor* diye düşündü. Dahası Dr. Gibson Londra’yı iyi biliyordu ve daha önce yetimhaneye girmişti. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyor olmalıydı.

Helen daha başlamadan arkadaşlıklarını test etmekte gönülsüz olsa da Charity’yi kurtarmak için Garrett Gibson tek şansıydı. Bir sebepten, içgüdüsel olarak Dr. Gibson’ın ona yardım edeceğinden emindi.

“Neden bir doktoru görmek istiyorsun?” diye sordu Leydi Berwick, odasındaki yazı masasından başını kaldırarak. “Yine başın mı ağrıyor?”

“Hayır, efendim,” dedi Helen, kapının eşiğinde durarak. “Kadınısı bir şikâyet.”

Kontesin dudakları el çantası gibi büzülmüştü. Atların üremesi ve çoğalmasını rahatlıkla konuşabilen bir kadın olarak insandaki aynı süreçten bahsederken şaşırtıcı derecede rahatsız görünüyordu. Hele ki sosyete arkadaşlarından oluşan ufak, özel bir çevresi dışındaysa. “Sıcak su torbasını denedin mi?”

Helen nasıl incelikle anlatacağını düşündü. “Bir ‘durum’ olduğundan şüpheleniyorum.”

Leydi Berwick’in yüzü donuklaştı. Dikkatli bir şekilde yazı kalemini tekrar kulpuna koydu. “Eğer Bay Winterborne ile geçen akşamki buluşmanızın sonucundan endişeleniyorsan, bir meyve verdiğini söylemek için henüz çok erken.”

Helen bakışlarını desenli halıya çevirip dikkatli bir şekilde konuştu. “Anlıyorum. Yine de... Bay Winterborne ile daha önceden bir buluşmamız olmuştu.”

“Kastettiğin şey, sen ve onun...”

“Nişanlamamızın üzerine,” diye itiraf etti Helen.

Kontes ona bıkkın bir ifadeyle baktı. “Gallerliler,” diye bağırdı. “Hepsi bekâret kemerini bile konuşarak aşabilir. Odaya gir, çocuğum. Bu kapı eşiğinden konuşulabilecek bir konu değil.” Helen içeri girince sordu: “Aylık kanaman durdu mu?”

“Sanırım.”

Durumu düşündükten sonra Leydi Berwick bir şekilde memnun gözüktü. “Eğer aile içindeysen, Winterborne ile evliliğin oldu bittiye gelecektir. Kızım Bettina’yla ilgilenen Dr. Hall’a haber yollarım.”

“Leydim çok nazıksınız ama çoktan Dr. Gibson’a en kısa zamanda randevu talebinde bulunan bir not yolladım.”

Kontes kaşlarını çatı. “Kim bu adam?”

“Dr. Gibson bir kadın. Onunla pazartesi günü Winterborne mağazasında tanıştım.”

“Hayır, hayır bu olmaz. Kadınlar doktorluğa uygun değil. Bilimsel anlayıştan ve soğukkanlılıktan yoksunlar. Doğum kadar önemli bir konuda bir kadına güvenilemez.”

“Hanımefendi,” dedi Helen, “bir erkek tarafından değil de bir kadın doktor tarafından muayene edildiğimde, daha az utanmış olurum.”

Kızgın bir şekilde kuvvetle nefesini veren Leydi Berwick tavana doğru yalvaran bir bakış attı. Bakışlarını Helen'e çevirerek somurtkan bir şekilde, "Dr. Gibson sana burada bakabilir," dedi.

"Korkarım King Cross'taki özel ofisine gitmeliyim."

Kontesin kaşları yukarı doğru kalktı. "Seni evinin mahremiyetinde muayene etmeyecek mi?"

"En yeni bilimsel ve medikal ekipmanları ofisinde tutuyor," dedi Helen, Rhys'in çıkık omzunu tedavi ederken anlattıklarını hatırlayarak. "Özel bir masa da dahil. Bir lamba ve çok güçlü bir ışık yansıtıcı."

"Bu oldukça tuhaf gerçekten," dedi kontes belli belirsiz. "Bir erkek doktor muayene sırasında gözlerini kapatma anlayışına sahip olurdu."

"Dr. Gibson modern biri."

"Öyle görünüyor." Modern olan her şeye şüpheyile bakan Leydi Berwick kaşlarını çatı. "Pekâlâ."

"Teşekkür ederim, leydim." Tarif edilemez bir rahatlamayla dolan Helen kontes fikrini değiştirmeden önce odadan kaçtı.

Ertesi gün öğleden sonra saat dörde bir randevu alınmıştı. Gittikçe çoğalan gerginliği yüzünden Helen o gece uyumamıştı. Nihayet Dr. Gibson'ın evinin kapısından girdiği anda bitkin ve sinirleri harap hâldeydi.

Dr. Gibson onu dar, üç katlı Georgian tarzı sıralı evlerden birine yönlendirirken, Helen, "Buraya yalan söyleyerek geldim," dedi istemeden.

"Öyle mi?" diye sordu kadın sakın görünerek. "Eh, sebep belirtmeden istediğiniz zaman ziyarete gelebilirsiniz."

Tombul, yuvarlak suratlı bir hizmetçi dar girişte belirdi. "Ceketinizi alayım mı leydim?"

“Hayır, çok uzun süre kalamam.”

Dr. Gibson Helen’i sorgulayıcı bir gülümsemeyle, yeşil gözleri dikkat kesilmiş şekilde inceledi. “Salonda birkaç dakika konuşalım mı?”

“Evet.” Helen onu bir kanepe, beyaz ve mavi renklerde iki berjer ile iki küçük sehpanın olduğu sade mobilyalı, derli toplu, hoş bir odaya kadar takip etti. Odadaki tek resim, gül çardağı olan bir köy kulübesinin yanında gezinen kazların resmiydi. Helen’e Hampshire’ı hatırlatan rahatlatıcı bir görüntüydü. Şömine saati dört defa nazikçe çınladı.

Dr. Gibson Helen’in yanındaki sandalyeye oturdu. Ön camdan gelen parşömen rengi ışıktaki şaşırtıcı bir şekilde şu anki duruşuna ve görgüsüne göre genç görünüyordu. Bir öğrenci gibi temiz ve sağlıklıydı. Açık kahverengi saçları düzgün bir şekilde ensede toplanmıştı. İnce vücudunu çok az süsü olan, siyaha kaçan orman yeşili bir elbise sarmıştı.

“Eğer bir hasta olarak burada değilseniz, leydim,” dedi Dr. Gibson, “sizin için ne yapabilirim?”

“Özel bir konuda yardımınıza ihtiyacım var. Konu biraz... karmaşık olduğu için bu durumu en iyi sizin anlayacağınızı düşündüm.” Helen durakladı. “Bunun aramızda kalmasını tercih ederim.”

“Söz veriyorum.”

“Bir çocuğun sosyal hizmetlerdeki durumunu öğrenmek istiyorum. Şaperonum Leydi Berwick’in akrabasının sorumluluğunu reddettiği gayrimeşru bir çocuk var. Ufak kız dört yaşında. Görünüşe göre beş ay önce St. George-in-the-East mahallesindeki Stepney Yetimhanesi’ne gönderilmiş.”

Dr. Gibson kaşlarını çattı. “Bölgeyi biliyorum. Kavgacı tiplerin olduğu bir yer. Bazı kısımları gündüzleri bile tekin değildir.”

Helen eldivenli parmaklarını birbirine geçirdi. “Yine de Charity’nin orada olup olmadığını öğrenmeliyim.”

“İsmi bu mu?”

“Charity Wednesday.”

Dr. Gibson’ın dudağı kıvrıldı. “Bu tam da bir kurum ismine benziyor.” Bakışları sorgulayıcı bir hâl aldı. “Sizin adınıza oraya gideyim mi? Elbette isminizi vermeyeceğim. Eğer Charity oradaysa, durumunu öğrenir, gelip size haber veririm. Yarın veya sonraki gün gidecek vakit ayırabileceğime eminim.”

“Teşekkür ederim, çok yüce gönüllüsünüz ama... oraya bugün gitmeliyim.” Helen durakladı. “Siz gelemesiniz bile.”

“Leydi Helen,” dedi kısık sesle Dr. Gibson, “orası sizin gibi soylu bayanlara göre bir yer değil. Korunaklı hayatı olmuş biri için oldukça rahatsız edici bir sefalet söz konusu.”

Helen kelimelerin kötü bir niyetle söylenmediğini biliyordu ama yine de canı acımişti. Çıtkırıldım veya akılsız biri değildi. Çoktan yapmış olması gereken şey için gücünü toplaması gerektiğine karar vermişti. “İdare ederim,” dedi. “Eğer dört yaşındaki bir çocuk böyle bir yerde hayatta kalmışsa, bir ziyarete katlanabileceğimi söyleyebilirim.”

“Bay Winterborne ile görüşemez misiniz? Onun kaynaklarına sahip bir adam...”

“Hayır, bundan haberi olmasını istemiyorum.”

Helen’in hiddeti karşısında şaşkına dönen Dr. Gibson onu sorgulayıcı bir şekilde inceledi. “Neden bu durumla ilgilenen kişi siz olmalısınız? Sizinle ufak bir bağlantısı olan bir çocuk için böyle bir riski niye alıyorsunuz?”

Helen çok fazla şey ortaya çıkarmaktan korkarak sessiz kaldı.

Diğer kadın sabırla bekledi. “Eğer size yardımcı olacaksam, Leydi Helen,” dedi bir an sonra, “bana güvenmelisiniz.”

“Çocukla olan bağlantım... hiç de ufak değil.”

“Anlıyorum.” Doktor nazikçe sormadan önce bir an durakladı. “Çocuk sizin mi? Sizi bu konuda yargılamam, birçok kadın hata yapıyor.”

Helen kıpkırmızı oldu. Kendini doğrudan Dr. Gibson’a bakmak için zorladı. “Charity benim üvey kız kardeşim. Babası Bay Vance’in annemle uzun zaman önce bir ilişkisi olmuş. Kadınları baştan çıkarıp terk etmek onun için bir eğlence hâline gelmiş.”

“Ah,” dedi yumuşak bir tonda Dr. Gibson. “Birçok erkek öyle. Böyle bir eğlencenin acımasız sonuçlarını düşkünler evindeki kadın ve çocukları her ziyaret edişimde görüyorum. Fikrimce, hadım etmek ideal bir çözüm olacaktır.” Helen’i tartan bir bakış attı. “Hadi gidelim o zaman.”

Helen gözlerini kırıştırdı. “Benimle gelecek misiniz? Şimdi mi?”

“Kesinlikle tek başınıza gitmenize izin veremem. Hemen çıkmamız icap eder. Hava altıyı kırk geçe kararmaya başlayacak. Sürücünüzü ve uşağınızı gönderip bir fayton kiralamamız gerekiyor. Gittiğimiz yere güzel bir aracı götürmek çılgınca olur ve uşağınızın bölgeyi gördüğünde dışarı adım atmanıza izin vereceğini hiç sanmıyorum.”

Helen onu odadan hole kadar takip etti.

“Eliza,” diye seslendi Dr. Gibson. Tombul hizmetçi ortaya çıktı. “Akşama kadar dışarıda olacağım.” Hizmetçi, kabanını giymesine yardımcı oldu. “Babam ile ilgilen,” diye lafına devam etti Dr. Gibson, “ve şekerli bir şeyler yemesine izin verme.” Helen’e bakarak hızlıca kendi kendine konuştu, “Sindirim sistemine zarar veriyor.”

“Hiçbir zaman izin vermiyorum, Dr. Gibson,” diye karşı çıktı hizmetçi. “Onları gizliyorum ama yine de buluyor.”

Dr. Gibson kaşlarını çatarak şapkasını takıp eldivenlerini giydi. “Daha fazla dikkatini vermeni bekliyorum. Tanrı aşkına, merdivenlerden inerken bir savaş fli kadar ses çıkarıyor.”

“Şekerlerin peşindeyken çok sessiz hareket ediyor,” dedi hizmetçi savunmacı şekilde.

Palto askısına yönelen Dr. Gibson kıvrımlı sapı olan bastonu çıkarıp ustalıkla havada yakaladı. “Buna ihtiyacımız olabilir,” dedi görev üstüneyken güzelce silahlandırılmış bir kadının tatminiyle. “İleri, leydim.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Uşağı ve sürücüyü randevunun beklenenden daha uzun süreceğı mesajıyla Ravenel Evi'ne gönderdikten sonra Helen ve Dr. Gibson yürüyerek Pancras Caddesi'ne gittiler. Hızlı hızlı yürürken Dr. Gibson Helen'i, özellikle rıhtım bölgesindeki Doğu Yakası'nda nasıl davranması gerektiğı konusunda uyardı. "Gözünüzü dört açın. Kapı girişlerindeki, bina aralarındaki veya park etmiş arabalardaki insanlara dikkat edin. Eğer biri size soru sormak için yaklaşırsa, kadın veya çocuk olsa da onları görmezden gelin. Her zaman bir amacınız varmış gibi yürüyün. Kararsız veya kaybolmuş gözükmeyin, öyle olsanız bile. Ayrıca hiçbir şekilde gülümsemeyin. Eğer size doğru yürüyen iki insan varsa asla aralarından geçmeyin."

Geniş bir caddeye vardıklarında köşede durdular. "Ana caddelerde her zaman fayton bulabilirsiniz," diye lafına devam etti Dr. Gibson. "İşte bir tane." Elini havaya kaldırdı. "Her zaman hızlı gidiyorlar, o yüzden kaldırıma yaklaşırlarken ezilmemeye dikkat edin. Durduklarında hızlıca bineceğiz. Faytonlar genellikle sarsılıp sallanır, o yüzden binerken basamaklardan düşmemeye dikkat edin."

Helen gergin bir şekilde başıyla onu onaylarken iki tekerlekli aracın önlerinde sertçe durmasıyla kalbi küt küt

atıyordu. Dr. Gibson katlanan kapılar açılıp arka dizginlerin kıvrılmasıyla önden bindi.

Oldukça kararlı bir şekilde Helen ardından binerken kendini kaldırmak için tekerleğin oval çamurluğunu kavradı. Dar tahta zemin çamurdan kayganlaşmıştı. Durumu daha kötüleştirecek bir şekilde tarlatanının ağırlığı ve kabarıklığı onu arka üstü düşmekle tehdit ediyordu. Ne yapıp edip dengesini sağladı ve kendini tuhaf bir şekilde faytonun içine attı.

“Aferin,” dedi Dr. Gibson. Helen kapıya uzanmadan önce onu durdurdu. “Sürücü bir kol ile kapatacaktır.” Aralıktan düşmüş olan bir gazeteyi dürttüktan sonra tavandaki kapaktan sürücüye seslenerek gidecekleri yeri söyledi. Kapı sivrularak kapandı ve araç sarsıla sarsıla ilerledi. Sokaklarda gittikçe artan süratle ilerlediler.

Sıradan insanlar her zaman faytona binerken Helen gibi soylu genç bayanlar hiç binmezdi. Yolculuğun kendisi korkutucu ama canlandırıcıydı. Bunu yaşadığına inanamıyordu. Kiralık fayton tehlikeli bir hızda ilerlerken caddedeki bir sürü arabanın, yük arabasının, halkı taşıyan aracın ve hayvanların yanından geçerken sağa sola sivruluyor, lamba direklerine, park etmiş araçlara ve yavaş yürüyen yayalara çarpmaktan son anda kaçıyordu.

“İnme zamanı geldiğinde,” dedi Dr. Gibson, Helen’e, “sürücüye tavandaki delikten parasını ödeyeceğim, o da kol ile kapıyı açacak. Yere atlarken sarkık dizginlerin şapkanızı uçurmamasına dikkat edin.”

Fayton sarsılarak sertçe durdu. Dr. Gibson ücreti uzattıktan sonra kapı açıldığında Helen’i dirseğiyle dürttü. Harekete geçen Helen zar zor dışarı çıkıp basamağa adım attı. Tarlatanı araçtan kurtarmak için kalçalarıyla çekiştirmek zorunda kalmıştı. Yetenekten çok şansla yere kapaklanmadan ve şapkasını kaybetmeden sokağa atladı. Yere bastığının

da tarlatan epeyce yukarı kalkmış ve öne doğru yalpalamasına sebep olmuştu. Onun ardından Dr. Gibson atletik bir zarafetle arabadan indi.

“Ne kadar kolay indiniz,” dedi Helen.

“Pratik yapa yapa,” diye cevap verdi Dr. Gibson, şapkasının açısını ayarlayarak. “Ayrıca tarlatan yok. Şimdi kuralları hatırlamalısınız.” Yürümeye başladılar.

Etraf Helen’in Londra’da gördüğü her yerden çok farklıydı. Gökyüzü bile renk ve doku olarak eski bir mutfağın halısını andırıyordu. Birkaç tane dükkân vardı; hepsinin camları siyahla kaplanmıştı ve yıkık dökük tabelaları vardı. Muhtaçların barınması için yapılmış pansiyonlar oturmaya uygun gözükmüyordu. Sokaklardaki insanlar birbirlerine laf atıyor, küfrediyor, içki içiyor ve kavga ediyordu. Diğerleri basamaklarda, kaldırımlarda ya da kapı girişlerinde rengi kaçmış suratlarıyla yorgun argın, âdeta ruh gibi oturuyorlardı.

Ana cadde kat kat kirle ve tekerlerle düzlenmiş nesnelerle kaplı olsa da koyu renk suların parladığı zeminlerin ve iğrenç kokulu birikintinin olduğu ara sokakla kıyaslanamazdı. Ölmüş hayvan cesetlerine ve kapısız tuvaletlere bir bakış atan Helen omurgasından geçen titremeye kaskatı kesildi. İnsanlar buralarda yaşıyordu. Yemek yiyor, içiyor, çalışıyor ve buralarda uyuyordu. Nasıl hayatta kalıyorlardı? Etraflarındaki sefaletten etkilenmemişçesine serinkanlı gözüken Dr. Gibson’a yakın durdu.

Her yere inanılmaz berbat bir koku sinmişti ve ondan kaçınmak imkânsızdı. Birkaç metrede bir yüzen siyah, organik, çürüyen mikroplu ortam daha yeni ve mide bulandırıcı bir hâl alıyordu. Epeyce pis bir sokaktan geçerken etrafa sinmiş berbat koku doğruca burnundan midesine gitmişti. Helen’in midesi kalktı.

“Ağzınızdan nefes alın,” dedi Dr. Gibson, yürüyüşünü hızlandırarak. “Gececektir.”

Neyse ki mide bulantısı geçmişti ama başı sanki zehirlenmiş gibi hafifçe dönüyordu ve ağzında kalem kurşunu gibi bir tat vardı. Bir köşeyi döndüler ve karşılarına yüksek demir kapıları olan, etrafı sivri demirlerle çevrili, büyük, tuğla bir bina çıktı.

“İşte yetimhane,” dedi Dr. Gibson.

“Bir hapishane gibi görünüyor.”

“Daha kötülerini gördüm. En azından zemin makul bir şekilde temiz.”

Sokaktan aralık bırakılmış yüksek demir kapılara doğru yürüdüler ve girişten geçtiler. Dr. Gibson uzanıp zilin ipini sertçe çekti. İçeride bir yerde çaldığını duydular.

Bir dakika geçtikten sonra Dr. Gibson tekrar çekmek için uzandığında kapı açıldı.

Karşılarına üçgen vücutlu, yapılı bir kadın çıktı. Yüzü sarkmıştı ve sanki yıllardır uyumamış gibi inanılmaz yorgun gözüküyordu.

“Müdire siz misiniz?” diye sordu Dr. Gibson.

“Benim. Siz kimsiniz?”

“Ben Dr. Gibson. Eşlikçim, Bayan Smith.”

“Bayan Leech,” diye mırıldandı müdire.

“Eğer mümkünse size birkaç soru sormak istiyoruz.”

Müdirenin yüz ifadesi değişmedi ama konunun ona pek cazip görünmediği belliydi. “Bundan ne kazancım olacak?”

“Revirdeki çocuklara tıbbi hizmetlerimi bağışlamaya niyetliyim.”

“Doktora ihtiyacımız yok. Merhametli Rahibeler haftada üç defa bakımlarını yapmak için geliyor.” Kapıyı kapamaya yeltendi.

“Zamanınızın karşılığı için,” dedi Helen ona fark ettirmeden bir miktar para uzattı.

Müdirenin eli üzerine kapandı ve göz kapakları yarım kron olduğunu görünce hafifçe kıpırdandı. Geri çekilerek kapıyı daha geniş bir şekilde aralayıp onları içeri aldı.

Bir tarafta ofislerin, diğ er tarafta  ocuk odalarının olduğu L şeklindeki ana odaya giriş yaptılar.  ocuk odasından a layan bir bebek sesi geliyordu. Bir kadın kapının önünde bebekle beraber ileri geri yürüyüp onu sakinle tirmeye çalışıyordu.

Helen önlerindeki çift kapılı girişten uzun masalarda oturtulmuş sıra sıra çocukları görebiliyordu. Aynı anda taslara sürtünen ka ıkların çıkardığı gürültü geliyordu.

“On dakika daha yiyecekler,” dedi Bayan Leech, cep saatine bakarak. “Size verebilece im süre bu kadar.” Birkaç meraklı  ocuk banklardan atlayıp ziyaretçilere bakmak için kapı girişine doğru ilerledi. Müdire onlara kötü bir bakış attı. “Eğer sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız hemen masanıza d n n!” çocuklar yemekhaneye geri ko tular. Dr. Gibson’a dönen Bayan Leech bitkin bir şekilde ba ını salladı. “Bazıları annelerinin onlar için geri d nece inde ısrarcı. Ziyaretçi geldiği her kahrolası seferinde yaygara koparıyorlar.”

“Yetimhanede kaç tane  ocuk var?” diye sordu Dr. Gibson.

“Yüz yirmi tane o lan, doksan yedi kız ve on sekiz bebek.”

Helen bir kızın kapının arkasında kısmen gizlendi ini fark etti.  ocuk usulca pervazın ardından baktı. Açık sarı saçları kısa kesilmişti ve eşit uzunlukta olmayan tutamlar her y nden çıkıyordu. Saçlarının bazı yerleri dola mı tı ve ona kısmen saçları dökülmüş görüntüsü veriyordu. Gözlerini ayırmadan Helen’e bakıyordu.

“Geçmişte annelerinden gelen oldu mu hiç?” diye sordu Dr. Gibson.

“Bazıları eskiden gelirdi.” Bayan Leech somurtkan göründü. “Belalı kaltaklar burayı bedava konaklayacak yer gibi görüyorlardı. Çocuklarını buraya getirip onları yar-

dımlarla yaşamaları için bırakıp ne zaman işlerine gelirse o zaman almaya geliyorlardı. Onlara girişli çıkışlı diyoruz. O yüzden İdare Meclisi giriş çıkışları engellemek için giriş ve çıkış prosedürlerini olabildiğince karmaşık bir hâle getirdi. Ama benim ve elemanlarımın iş yükünü çoğalttılar ve çoktan...” Helen’e doğru tereddütlü birkaç adım atan ufak kızı görünce öfkeli bir bakış atmak için durdu. “*Sana ne söyledim ben?*” diye patladı müdire. “Masana dön!”

Çocuk kocaman açtığı korku dolu ve şaşkın gözlerini Helen’den alamadı. “Anne?” Sesi kocaman odada ufacak bir titreşim gibiydi.

Öne doğru fırlarken cılız bacakları kararlı bir şekilde harekete geçti. Müdürün kolunun altından geçerek Helen’e doğru koşup eteğine sarıldı. “Anne,” diyerek dua edermiş gibi her nefesinde tekrar etti.

Çocuk çelimsiz ve ufak olsa da çarpışma Helen’in dengesini neredeyse bozacaktı. Bir çocuğun kesilmiş saçlarını görebilecek kadar uzun bir saç tutamı bulmaya çalışıyormuş gibi telaş içerisinde karıştırmasını görmek onu üzmüştü. Helen çaresiz çocuğun çekiştirmesini engellemek için eğildi. Parmakları birbirine değdi ve ufak eli Helen’in parmağını acıtan bir tutuşla kavradı.

“Charity!” diye tersledi Bayan Leech. “Pis pençelerini leydinin üzerinden çek.” Çocuğun başına vurmak için geri çekildi ama Helen hiç düşünmeden darbeyi kendi koluyla engelledi.

“İsmi Charity mi?” diye sordu hemen Dr. Gibson. “Charity Wednesday?”

“Evet,” dedi müdür, ufak sokak çocuğuna kötü bir bakış atarak.

Dr. Gibson şaşkınlıkla başını sallarken Helen’e döndü. “Bu çocuğun böyle yapmasına neyin sebep olduğunu...” Durarak kız çocuğuna baktı. “Saçınızın rengini fark etmiş

olmalı, çok farklı...” Bakışları ikisi arasında gidip geldi. “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı.

Helen konuşamıyordu. Çoktan Charity’nin ona ne kadar benzediğinin farkına varmıştı. Koyu renkli kaşları ve kirpikleri, ufak grimsi gözleri, açık sarı saçları vardı. Dünyada hiçbir yer edinememiş çocuğun kaybolmuş bakışlarında kendini görmüştü.

Ufak kız başını Helen’in beline yasladı. Kirli suratını yukarı kaldırıp sanki güneş ışığının keyfini çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. Yüzüne yorgun bir rahatlama çökmüştü. *Buradasın. Benim için geldin. Birine aitim.*

Çocukken Helen benzer bir ânı hayal etmiş olabilirdi, hatırlayamıyordu. Tek bildiği hiç gerçekleşmediğiydi.

Müdire burada neler olduğunu ve Charity’den ne istediklerini öğrenmek istediğini söylerken Dr. Gibson ona kendi sorularıyla karşılık vermişti. Çocuk odasından sürekli bağırışlar geliyordu. Yemekhanedeki çocuklar huzursuz olmuşlardı. Çocuklar kapıya gelip bakarak gevezelik yapıyorlardı.

Helen çocuğu kucağına almak için eğildi. Ufacık vücudu çok hafifti. Charity kolları ve bacaklarını ona bir maymun gibi dolamıştı. Çocuğun yıkanmaya çok ihtiyacı vardı. Birkaç kez hem de. Mavi ince yünlü kumaş ile gri önlükten oluşan yetimhane üniformasının yakılması gerekiyordu. Helen onu temiz ve sessiz bir yere götürüp, üzerindeki kiri yıkayıp atıp ona sıcak ve besleyici bir şeyler yedirmeyi çok istiyordu. Çaresiz bir an bu çocuğu yetimhaneden çıkarmak için neyin gerekli olduğunu merak etti. Ravenel Evi’ne üvey kız kardeşiyle beraber geldiğinde Leydi Berwick ne söyleyecekti?

Bir şey kesindi, Charity’yi bu yerde bırakmayacaktı.

“Ben senin ablanım canım,” diye mırıldandı. “Adım Helen. Burada olduğunu bilmiyordum yoksa seni almaya gelirdim. Seni benimle eve götüreceğim.”

Çocuk titrek bir sesle “Şimdi mi?” diye sordu.

“Evet, şimdi.”

Ufak kız kollarında öylece dururken Helen hayatının yol ayrımına gelmiş ve yeni bir raya geçmiş tren gibi değiştiğinin farkına vardı. Bir daha asla çocuksuz bir kadın olmayacaktı. Karmakarışık duygular içinde çarpışmıştı... Kathleen’in bile yaptığı şeye razı olmayacağından duyduğu korku... Rhys’i kaybettiği ve attığı her adımla ondan daha uzağa yönelmesinin verdiği hüznün... ve hafif, garip bir mutluluk hissi. Gelecekte mükafatı olacaktı. Tesellisi olacaktı.

Ama bir daha hayatında Rhys Winterborne gibi bir adam asla olmayacaktı.

Helen’in dikkatini diğer iki kadının ciddi bir şekilde tartışması çekmişti.

“Bayan Leech,” dedi keskin bir tonda Helen.

İkisi de sessiz kalıp ona baktılar.

Helen, Leydi Berwick’ten ödünç aldığı emredici tonda lafına devam etti. “Biz ofis odalarınızdan birinde beklerken siz de yemekhanede çocuklarla ilgilenin. Lütfen hızlı olun çünkü zamanımız azalıyor. Konuşmamız gereken bir durum var.”

“Evet, bayan,” diye cevap verdi müdire, fazlasıyla yorgun gözükerek.

“Bana ‘leydim’ diyebilirsiniz,” dedi soğuk bir tonda Helen, kadının şaşkın bakışından içten içe tatmin duydu.

“Evet, leydim,” diye durgun bir cevap geldi.

Bayan Leech onlara eski püskü mobilyaların olduğu bir ofisi gösterdi. Helen Charity kucağında oturdu.

Dr. Gibson ufak odada dolanırken bunu yapmaması gerektiğine aldırmandan masanın üzerindeki kâğıt tomarlarına baktı ve birkaç çekmeceyi açtı. “Eğer bu akşam onun çıkışını almak istiyorsanız,” dedi, “size mümkün olmayacağını söyleyeceğim için üzgünüm.”

Charity'nin başı Helen'in omzundan kalkarken zor nefes almaya başladı. "Beni burada bırakma."

"Şşş." Helen saçının birkaç tutamını bastırdı. "Benimle geliyorsun. Söz veriyorum." Gözünün kenarından Dr. Gibson'ın başını iki yana salladığını gördü.

"Ben olsam söz vermezdim," dedi kısık sesle Dr. Gibson.

"Eğer kanunu çiğneyip onunla bu kapıdan çekip gitmem gerekse de," dedi Helen, "Bunu yapacağım." Kucağında daha rahat bir pozisyona getirdiği Charity'nin saçlarını okşadı. "Neden bu kadar kısa kesmişlerdir?" diye sordu.

"Genellikle parazit istilasını engellemek için girişte kafalarını kazıyorlar."

"Eğer parazitlerden o kadar endişeleniyorlarsa," dedi Helen, "onu arada sırada yıkayabilirlerdi."

Charity ona endişeli bir şekilde baktı. "Sudan hoşlanmıyorum."

"Neden hoşlanmıyorsun, tatlım?"

Ufak çenesi titredi. "Yaramazlık yaptığımızda rahibeler... kafamızı yangın kovalarına sokuyorlar." Helen'e çocuksu bir hüznle bakıp yanağını tekrar kızın omzuna yasladı.

Helen vücuduna dolan öfkeden aslında memnundu. Düşüncelerini toparlamasını ve onu güçle doldurmasını sağlıyordu. Çocuğu sanki küçük bir bebekmiş gibi sallamaya başladı.

Dr. Gibson masanın köşesine oturdu ki bu ancak yeni stil, önü ve arkası düz, tarlatan yerine eteğin arkada toplandığı elbiselerle yapabiliirdi.

"Çıkarmak için ne isteyecekler?" diye sordu Helen.

Dr. Gibson kaşlarını çatarak cevap verdi. "Müdireye göre 'geri alma' dedikleri idari kâğıtları doldurmak gerekiymiş. Ailevi ilişkini kanıtlayabilerseniz çocuğu almanıza izin verecekler. Bu çocuktan olduğu gibi Bay Vance'ten de

ebeveynliğini onaylayan yasal bir açıklama vermesini isteyecekler. Sonra yetimhanenin idare meclisinin karşısına çıkmanız gerekecek. Akraba bağına detaylı bir şekilde açıkladıktan sonra çıkışının yapıp yapılmaması gerektiğine karar verecekler.”

Helen öfkelenmişti. “Neden insanların bu çocukları evlat edinmesini bu kadar zorlaştırdılar?”

“Benim fikrime göre, İdare Meclisi onlardan faydalana-bilmek, işe sokup ücretlerini haczedebilmek için o çocuk-ları burada tutmayı tercih ediyor. Burada altı yaşına gelen çocukların çoğuna ticaret öğretiyorlar ve onları çalıştırıyorlar.”

İğrenen Helen durum üzerine düşündü. Kollarındaki yetersiz beslenmiş çocuğa bakınca aklına bir fikir geldi. “Ya onun varlığı bir tehlike oluşturuyorsa? Ya hemen kurumdan çıkarılmazsa bütün yetimhaneye yayılabilecek bir hastalığı olduğunun teşhisini koyarsan?”

Dr. Gibson üzerine düşündü. “Mükemmel bir fikir,” dedi. “Önce benim aklıma gelmediği için kızgınım. Kızıl hastalığı vakası iş görecektir. Ona beş sterlin verdiğiniz sürece Bayan Leech’in plana uygun davranacağına eminim.” Tereddüt ederken aklındaki olasılıkları düşündü. “Eğer İdare Meclisi onu geri almak isterse, ileride yasal vesayet konusunda sorgulamalar olabilir. Yine de Bay Winterborne gibi heybetli bir adama karşı gelmeye cesaret edemezler.”

“Bay Winterborne’un bununla bir bağlantısı olmasını isteyeceğini sanmıyorum,” dedi Helen kısık sesle. “Onunla yarın konuştuktan sonra olmayacak.”

“Ah.” Dr. Gibson bir an sessiz kaldı. “Bunu duyduğuma üzüldüm, leydim. Birçok sebep yüzünden.”

Yetimhaneden çıktıklarında güneş batmak üzereydi. Karanlık çökmeye başladığı için hızlı yürüyen iki kadın etrafın gittikçe tehlikeli olduğunu farkındaydı. Helen bacaklarını beline dolamış olan Charity'yi taşıyordu.

İlk köşeyi dönüp ikinciye doğru ilerlerken iki tane adam onları takip etmeye başladı.

“İki güzel bayanın verebileceği biraz parası olmalı,” dedi içlerinden biri.

“Yolunuza gidin,” dedi Dr. Gibson sertçe, adımlarını hiç yavaşlatmadan.

İki adam da Helen'in ensesinde hoş olmayan karıncalanmalar hissetmesine sebep olacak şekilde gülmüşlerdi. “Şansa bak, yollarımız aynı,” dedi diğeri.

“Tersane parazitleri,” diyerek Helen'e mırıldandı Dr. Gibson. “Onları görmezden gelin. Yakında ana caddeye ulaşacağız ve sonrasında bizi rahatsız etmeyecekler.”

Fakat iki adamın onları daha fazla yürütmeye niyeti yoktu. “Eğer bize para vermeyecekseniz,” dedi Helen'in arkasındaki, “onun yerine bu reçelli tartı alacağım.” Kaba bir el omzunu kavrayıp onu çevirdi. Helen, Charity ne kadar cılız olsa da ağırlığından hafifçe sendeledi.

Adam dolgun ellerini Helen'in omzunda tuttu. Toparlak bir yüzü, portakal kabuğu dokusunda kalın teni vardı. Parlak ince muşamba gibi kafa tasından çıkmaya uğraşan kararsız bir saç rengi vardı.

Helen'e bakarken boncuk gibi gözleri büyülenmişçesine kocaman açılmıştı. “Bir meleğin yüzü,” diye nefes nefese söyleyip ufak, ince dudaklarını yaladı. Dişlerinin arasında sanki piyano tuşlarının keskin veya düz notalarına benzeyen siyah boşluklar vardı. “Seni becermek istiyorum.” Helen ondan geri çekilmeye çalıştı ama adam ellerini sıkılaştırdı. “Hiçbir yere gitmiyorsun benim güzel tüylü... *lanet olsun!*” Ceviz ağacından baston havada hızlıca dönüp bileğinin boğumuna korkunç bir çatırtıyla vurunca çılgık attı.

Helen adam kafasına tekrar bastonu yiyince hemen geri çekildi. Bastonun uç kısmı midesine sert bir şekilde indiğinde adam inleyerek iki büklüm oldu. Ustaca bastonu sallayan Dr. Gibson kıvrımlı sapı rakibinin bacakları arasına vurup sanki bir kancaymış gibi geri çekti. Adam yere düşüp sanki fazla şişmiş bir karides gibi kıvrıldı. Bütün bunlar beş altı saniye içinde olup bitmişti.

Dr. Gibson duraklamadan öne doğru atılan diğer adamla yüzleşmek için döndü. Fakat ona ulaşmadan önce biri onu arkadan yakalayıp döndürmüştü. Yabancı, sıra dışı bir atiklik göstererek haydut ona yumruk savurduğunda kenara kaçıyordu. Rahat bir şekilde hızlı ve acımasız bir kombinasyonla hareket ediyordu. Sağ kroşe, sol aparkat ve sağına doğru tüm gücüyle bir yumruk. Kabadayı sokakta arkadaşının yanına çöktü.

Helen boynuna doğru inleyen taş kesilmiş çocuğa fısıldadı. “Her şey yolunda. Geçti gitti.”

Dr. Gibson yabancıyı temkinli bir şekilde izlerken bastonunun ucunu yere indirdi.

Adam aynı şekilde bakışlarına karşılık verirken şapkasının ucunu düzeltti. “Zarar görmediniz, değil mi, bayanlar?”

“Elbette,” dedi Dr. Gibson kesin bir şekilde. “Yardımanız için size teşekkür ederiz ama durum kontrolüm altındaydı.”

Helen kadının ikinci kabadayıyı ilki kadar tartaklama şansını kaçırdığı için sinir olduğu izlenimine kapılmıştı.

“Tek başınıza başarabileceğiniz belli,” dedi yabancı yaklaşırken. Güzel giyinmiş, normalden biraz uzun ve alışılmadık bir biçimde zinde gözükten genç bir adamdı. “Ama iki kadının taciz edildiğini gördüğümde yardım etmenin medenice olduğunu düşünmüştüm.”

Anlaşılması zor, sıra dışı bir aksanı vardı. Bazı aksan-

lar o kadar belirgindi ki hangi bölgeden, hatta bazen hangi ülkeden oldukları kolayca anlaşılabiliyordu. Yakınlaşırken Helen onun mavi gözlü, koyu kahverengi saçlı ve güçlü yüz hatları olan çok yakışıklı bir adam olduğunu gördü.

“Bu bölgede ne yapıyorsunuz?” diye sordu Dr. Gibson şüpheli şekilde.

“Tavernada bir arkadaşım ile buluşmaya gidiyordum.”

“Tavernanın ismi nedir?”

“The Grapes,” diye hemencecik cevap verdi. Bakışları Helen’de ve kucağındaki çocukta gezindi. “Burası güvenli değil,” dedi nazikçe, “ve karanlık hızla çöküyor. Size kiralık bir fayton çağırayım mı?”

Dr. Gibson Helen’den önce cevap verdi. “Teşekkür ederim ama yardımınıza ihtiyacımız yok.”

“Mesafemi koruyacağım,” diye kabullendi, “ama güvenli bir şekilde faytona binene kadar size göz kulak olacağım.”

“Siz bilirsiniz,” dedi kesin bir dille Dr. Gibson. “Leydim, gidelim mi?”

Helen tereddüt ederek yabancıyla konuştu. “Kime minnettar olduğumuzu bilmemiz için bize isminizi bahşeder misiniz?”

Adam bakışlarıyla buluşunca yüz ifadesi biraz yumuşadı.

“Özür dilerim leydim ama ismimi vermemeyi tercih ederim.”

Helen ona gülümsedi. “Anlıyorum.”

Şapkasını saygılı bir şekilde alnından kaldırıp uzaklaşırken gözlerinin kenarları kırışmıştı. Helen West’in yabancılar ve gizli kahramanlar hakkındaki uyarısını hatırlayınca yüzü sevinçle parladı. Ona *bundan* bahsetmek için sabırsızlanıyordu.

“Gülmek yok,” diye Helen’e hatırlattı Dr. Gibson.

“Ama bize yardımcı oldu,” diye karşı çıktı.

“İhtiyacımız olmadığına yardım sayılmaz.”

Neredeyse ana caddeye yaklaştıklarında Dr. Gibson omzunun üzerinden hızlıca bakış attı. “Bizi uzaktan takip ediyor,” dedi rahatsız olarak.

“Koruyucu bir melek gibi,” dedi Helen.

Dr. Gibson burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Kabadayıyı yere düşürme şeklini gördünüz mü? Yumrukları çok hızlıydı. Profesyonel bir dövüşçü gibi. İnsan böyle bir adamın doğru zamanda belirmesini sorgulamadan edemiyor.”

“Rakibine, sizin verdiğinizden daha az zarar verdiğini düşünüyorum,” dedi hayranlıkla Helen. “Kabadayıyı bastonunuzla devirme şekliniz... daha önce benzerini hiç görmedim.”

“Hedefi tam tutturamadım,” dedi Dr. Gibson. “Bileğindeki ulnar sinirlerine tam vuramadım. Tekniğim konusunda eskrim hocama danışmam gerekiyor.”

“Yine de oldukça etkileyiciydi,” dedi Helen. “Sizi küçümseme hatasına düşecek insanlara acıyorum, Dr. Gibson.”

“Leydim, düşüncelerimiz karşılıklı.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Helen yakın geçmişte insanları şoka uğratmaktan hoşlandığının farkına varsa da biraz fazla tepki verdikleri sonucuna varmıştı. *Eversby* manastırında, hiçbir şeyin olmadığı o sessiz ve huzurlu günleri özlüyordu. Şimdilerde çok fazla şey oluyordu.

Ravenel Evi'ndeki herkes Helen, soyu belli olmayan, hastalığı var mı bilinmeyen, fena hâlde kirli, bakımsız bir yetimle döndüğünde şaşkınlıktan donakalmışlardı. *Charity*'yi yere indiren Helen onun elini tuttu ve çocuk ona sokuldu. Hizmetçiler oldukları yerde donakalmışlardı. *Kâhya* kadın Bayan Abbott, girişteki holde şaşkınlıktan donakalmıştı. Pandora ve Cassandra konuşarak merdivenlerden iniyorlardı ama Helen'i giysileri yırtık pırtık bir çocukla girişte görünce ikisi de sus pus olmuşlardı.

En sinir bozucu tepki salondan çıkıp kapı girişinde duran Leydi Berwick'ten gelmişti. Bakışlarını Helen'den yanındaki çocuğa çevirerek kontrolünü biraz bile kaybetmeden durumu kavramıştı. Taburunun kaybedilmiş bir mücadeleden dönüşünü izleyen ve gücünü tekrar nasıl toparlaması gerektiğini hesaplayan bir general gibi görünüyordu.

Tahmin edildiği gibi bu korkunç ve sessiz durumda ilk konuşan Pandora olmuştu. "Bu sanki repliklerini hiç kimse hatırlamadığı bir oyun gibi."

Helen ona hızlıca tebessüm gönderdi.

Tek bir kelime etmeden ve en ufak bir tepki göstermeden Leydi Berwick salona geri döndü.

Kurşun kalem tadı tekrar Helen'in ağzında belirmişti. Kontesin ona ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu ama korkunç olacağını biliyordu. Charity'yi merdivenlerin dibine götürürken kız kardeşleri de merdivenlerden inerek yanlarına geldi.

Ona yukarıdan bakan ikiliye bir bakış atan Charity Helen'in eteklerine çekildi.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Cassandra.

Helen kız kardeşlerini açıklama beklemeden yardım teklif ettikleri bu andan daha fazla hiç sevmemişti. "Bu kızın adı Charity," dedi kısık sesle. "Onu bugün yetimhaneden aldım ve temizlenip yedirilmeye ihtiyacı var."

"Onunla ilgileneceğiz." Pandora çocuğa doğru elini uzattı. "Bizimle gel, Charity, çok eğleneceğiz! Oyunlar, şarkılar biliyorum ve..."

"Pandora," diye araya girdi Helen, çocuk gürültücü genç kadından uzaklaşmak istedi. "Yumuşak bir şekilde." Lafına devam etmeden önce sesini alçalttı. "Nereden geldiğini bilmiyorsunuz. Nazik olun." Cassandra'ya baktı. "Banyo yapmaktan korkuyor. Islak bezlerle elinizden geldiğince temizlemeye çalışın."

Cassandra şüpheci gözükerek başıyla onayladı.

Bayan Abbott Helen'in yanına geldi. "Sizin ve ufaklık için bir tepsi çorba, eklemek getireceğim."

"Sadece onun için getirin. Ben aç değilim."

"Yemelisiniz," diye ısrar etti kâhya. "Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsunuz." Helen cevap veremeden dönüp hızlıca mutfığa gitti.

Helen salona baktı. Bütün vücudu korkudan gerilmişti. Dikkatini Charity'ye verdi. "Tatlım," diye mırıldandı,

“bunlar kız kardeşlerim Pandora ve Cassandra. Onlarla gitmeni ve ben biriyle konuşurken seninle ilgilenmelerine izin vermeni istiyorum.”

Ufak kız hemen telaşa kapıldı. “Beni bırakma!”

“Hayır, asla bırakmam. Birkaç dakika içerisinde yanına geleceğim. Lütfen, Charity.” Onu üzen bir şekilde çocuk ondan ayrılmayı reddederek ona daha sıkıca tutunmuştu.

Cassandra problemi çözen kişi olmuştu. Çömelerek Charity’nin yüzüne karşı gülümsedi. “Bizimle gelir misin?” diye nazıkçe rica etti. “Çok iyiyizdir. Seni üst kattaki güzel odalara götürürüm. Şöminede hoş bir ateş ve müzik çalan bir kutu var. Tam altı farklı müzik çalıyor. Gel de sana göstereyim.”

Çocuk temkinli bir şekilde Helen’in eteklerinden çıkarak kucağa alınmak için kollarını uzattı.

Bir anlığına telaşlandıktan sonra Cassandra onu kollarına alarak ayağa kalktı.

Pandora bıkkın bir ifadeyle sıırıttı. “Her zaman senin daha iyi olduğunu söylerim.”

Helen kız kardeşlerinin merdivenleri çıkmalarını bekledi. Salona giderken Leydi Berwick ne söylerse söylesin veya ne kadar üzgün olursa olsun bugün gördüklerine kıyasla bunun bir hiç olacağını düşündü. Bazı insanların böyle bir sefalette yaşamaya zorlandığı aklından çıkmıyordu. Bir daha ayrıcalıklı çevresine, onları Stepney’deki ara sokaklarla ve kenar mahallelerle kıyaslamadan bakamayacaktı.

Salonun girişinde tereddüt ederken Leydi Berwick’in şöminenin yakınma konulmuş iki sandalyeden birine oturduğunu gördü. Kontesin suratı sanki kolalanmış ve kurumak için ateşin karşısına konulmuş gibi kaskatıydı. Helen’e bakmadı bile.

Helen diğer sandalyeye gidip oturdu. “Leydim, yanımda getirdiğim çocuk...”

“Kim olduğunu biliyorum,” diye tersledi Leydi Berwick. “Babasına benziyor. Sokak kedileri gibi bütün gayrimeşru çocukları toplamayı kendine görev mi edineceksin?”

Helen sessiz kalarak şömineye bakarken Leydi Berwick onu deri yüzen bir tonda azarlamaya devam etti. Helen’in karakteri, yetiştirilme tarzı, Ravenel ailesi, kendini sosyetenin kuralları ve takdiri dışında tutulabileceğini sanan kadınların aptallığı ve Albion Vance’in günahları ve genel olarak erkekler hakkında acıtıcı yorumlarda bulundu.

Sonunda Helen’e bakarken burun delikleri kabarıyor ve çenesi öfkeyle titriyordu. “Senden bunu hiç beklemezdim. Bu düzenbazlığı! Bu sahtekârlığı! Kendini mahvetmeye kararlısın. Sorumsuz kız, diğer insanlar için müthiş iyilikler yapabileceğin bir hayatı kenara atmanı engellemeye çalıştığımı göremiyor musun? Bir tane yetim yerine binlercesine yardımcı olabilirsin. Benim taş kalpli olduğumu mu sanıyorsun? O zavallı çocuğa gösterdiğin merhametini takdir ediyorum. Ona yardım etmek istiyorsun ve edeceksin ama bu şekilde olmaz. O, senin için bir tehlike, Helen. Sana olan benzerliği *mahvedici*. İkinize bakan biri en korkunç sonuca varmadan edemeyecek. Doğru olmamasının bir önemi yok. Dedikoduların doğru olması gerekmez, ilgi çekici olması yeterli.”

Helen yaşlı kadına bakarken ifadesi öfkeli ve katı, duruşu küstah olsa da... gözleri onu ele veriyordu. Samimi bir endişe, gerçek bir nezaket ve şefkatle doluydu. Ve ıstırapla.

Leydi Berwick *ona karşı* değil, *onun için* savaşıyordu.

Kathleen onu bu yüzden seviyor, diye düşündü Helen.

Kontes nihayet sustuğunda Helen onu minnetle ve melankolik bir kararlılıkla inceledi. “Bütün hepsinde haklısınız. Size katılıyorum ve neyi kaybetmek üzere olduğumu anlıyorum. Ama gerçek şu ki... Charity’nin birine ait olması gerekiyor. Biri tarafından sevilmesi gerekiyor. Ben ol-

mazsam, bunu kim yapacak?” Leydi Berwick’in buz gibi sessizliği karşısında Helen kendini sandalyesi önünde çöke- rek başını kontesin dizlerine yaslar- ken buldu. Yaşlı kadının kaskatı kesildiğini hissetti. “Kathleen’i,” dedi Helen, “Charity’den bir yaş büyükken yanınıza aldınız. Onu kimse istemediğinde sevdiniz. Bana hayatını kurtardığınızı söyledi.”

“Kendi canım pahasına değil.” Kontes titrek bir nefes aldı ve Helen başında elinin hafif dokunuşunu hissetti. “Neden beni dinlemiyorsun?”

“Kalbimi dinlemem gerekiyor,” dedi Helen kısık sesle.

Bu, kadının acı bir kahkaha atmasına neden oldu. “Havva’dan beri her kadının çöküşü bu sözlerle başlamıştır.” Elini kızın başından çekti. Bir kere daha titrek bir nefes aldı. “Bana biraz müsaade edeceksin.”

“Sizi üzdüğüm için özür dilerim,” diye fısıldadı Helen ve soğuk, kırışık parmaklarına bir öpücük kondurdu. Yavaşça ayağı kalktı ve kontesin keskin bir şekilde başını çevirdiğini gördü. Zamandan etkilenmiş yanaklarında bir gözyaşı parlıyordu.

“Git,” diye sertçe söyledi Leydi Berwick ve Helen odadan çıktı.

Helen merdivenleri çıkarken belindeki ağrının farkına vardı, iğneleyici sözler yüzünden de üzerine bir bitkinlik çökmüştü. Onu yukarı çeken korkuluklara tutundu. Eteği sanki kurşunla kaplanmış gibi hissettiriyordu. Yorgun bacaklarının kumaşa değdiği her an kenarlardan nahoş bir koku geliyordu.

Basamakların sonuna yaklaştığında havada yankılanan neşeli bir müzik sesi duydu. Tanıdık ses Rhys’in bir zamanlar ona verdiği, gül ağacından yapılmış müzik kutusundan

geliyordu. O kadar büyüktü ki kendi pirinç silindirlerinin olduğu özel çekmeceli bir sehпасı vardı. Müziğı takip eden Helen oturma odasına girip içeri baktı.

Varlığını fark eden Pandora, parmağını dudaklarına götürerek kapıya geldi. Mavi gözleri neşeyle parıldıyordu.

Beraber kapı girişinde durarak Cassandra'nın müzikle salınıp zarif daireler çizmesini izlediler. Charity tutturulmuş beyaz askıları olan bir iç gecelikle onun yanında duruyordu, elbise üzerine çok büyük gelmişti. Helen'den uzağı bakmasına rağmen çıplak ayakları üzerinde zıplamasından heyecanlı olduğu görülüyordu. Kemikleri dışarı çıkmış, sanki karahindiba gibi uçuşacak kadar narindi. Ama çok daha temiz görünüyordu ve ıslak saçları, yana doğru taranmıştı.

Cassandra'yı taklit etmeye çalışan çocuk tuhaf bir şekilde hafifçe zıplayıp bebek bir peri gibi yalpalayarak daireler çiziyordu. Sanki bir yetişkinle oynama fikrine alışmış gibi Cassandra'nın onayını almak için ona sürekli bakıyordu.

Bu görüntü Helen'in ruhunu hiçbir şeyin yapamayacağı kadar onarmıştı.

Pandora kolunu tutup onu odaya çekti. "Benimle gel, Helen, odanda bir yemek tepsisi var. Onlar oynarken sen de yemeğini yiyebilirsin. Ve sana yalvarıyorum, banyo yap. Bu kokunun ne olduğunu bilmiyorum ama Charity'nin de üzerindeydi, kokladığım bütün kötü şeylerin karışımı gibi."

"Yıkanma nasıl gitti?"

"Pek iyi değil, Helen," dedi belirsiz bir şekilde, "*Jeolojik* olarak kirli. Üzerinden katmanlar hâlinde dökülüyor. Yontucu kullanabilirdik. Sağını düzgün bir şekilde yıkamamıza izin vermedi ama gözlerinin üzerine ufak bir kumaş tutunca başını saçlarına bir fincan dolusu su dökmemize izin verecek kadar geri yatırabildiğini keşfettik. İki defa, ancak bu kadarına izin verdi. Çocuklar inatçı olabiliyor."

“Öyle mi?” diye alaycı bir tonda sordu Helen.

“Bir kâse çorba içip biraz tereyağı ekmek yedi. Dişlerini temizlemekte sorun yaşamadık, diş tozunun tadından hoşlanıyor. Diş etleri kırmızı ve şişti ama dişleri minik inciler gibi. Görebildiğim kadarıyla hiçbirinde çürük ya da oyuk yok. El ve ayak tırnaklarını kestim ama bazılarındaki kir çok derindeydi ve tam olarak ulaşamadım. Gecelik olarak içliklerimden birini giyiyor, askılarını iğneledim. Bay Abbott elbiselerini yıkıyor. Hepsini yakmak istedi ama Charity’ye uygun hiçbir şeyimiz olmadığı için ona yapmamasını söyledim.”

“Ona yarın kıyafetler alacağız,” dedi Helen dalgın bir biçimde.

“Helen sana bir şey sorabilir miyim?”

“Evet, tatlım.”

“Kim o, nereden geldi, neden burada ve onunla ne yapacağız?”

Helen inleyerek iç çekti. “Açıklanması gereken çok şey var.”

“Çorbanı içerken açıklamaya başlayabilirsin.”

“Hayır, Cassandra’yı beklemek istiyorum. İki defa anlatamayacak kadar çok şey var.”

Helen yemeğini yiyip, banyosunu yaptıktan sonra geceliğini ve sabahlığını giyip Charity’nin yanında uzandığı yatağına oturdu. İkizlerin *Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı* hikâyesini canlandırmasını izlediler. Hikâye ve ikizlerin hareketlerinden büyülenen Charity büyük ayının Altın Saçlı Kız’ı odadan kovalamasını gözlerini kocaman açarak izledi.

Drama sona erene kadar ufak kız heyecandan hızla nefes alıp veriyordu. “Bir daha bir daha,” diye feryat etti.

“Bu sefer ben anlatacağım,” dedi Helen. İkizler yatakta oturup müsait olan her alanı kaplarken hikâyeyi olabildiğince uzattı. Ses tonunu yatıştırıcı ve nazik tutarken Charity’nin gözlerinin kapanmaya başlayışını izledi.

“... ve sonrasında Altın Saçlı Kız minik ayıcığının yatağına uzandı... keten çarşafı, en kabarık beyaz koyunun yününden yapılmış battaniyesiyle hoş, yumuşak ve temiz bir yataktı. Altın Saçlı Kız başını kuştüyü yastığa koyunca bunun bulutlar üzerinde süzölmek gibi olduğunu düşündü. Bu sıcak, ufak tefek yatakta yatarken güzel rüyalar göreceğini, sabah ise yiyebileceği hoş şeyler ve bir bardak çikolata olacağını biliyordu...” Helen çocuğun uzun kirpiklerinin kapandığını ve ağzının açık kaldığını görünce durdu.

“Senin versiyonun fazla uzun, Helen,” dedi Pandora. “Sen böyle uzatırken insan nasıl uyanık kalabilir ki?”

Helen ile güldüler. Helen, uyuyan çocuğun yanından dikkatlice uzaklaşarak örtüleri omzuna kadar çıkardı. “O gülmüyor,” diye fısıldarken çocuğun küçücük, ciddi suratına baktı.

“Öğrenecek.” Cassandra yatağın kenarında durmak için geldi. Uzanarak yumuşak parmak uçlarını kızın ufak, koyu renk kaşlarının üzerinde gezdirdi... ve Helen’e endişeyle baktı.

“Hadi odama gidelim,” dedi Pandora. “Sonraki masalın gerçekten ilginç olacağına dair içimde bir his var.”

Helen annesinin not defterleri arasında bulduğu bitirilmemiş mektubu keşfetmesinden başlayıp yetimhaneye olan ziyaretine kadar her şeyi anlattı. Yüksek bir ahlaka sahip herhangi bir genç leydi bu anlatılanları duyduğunda şoka uğrar ya da çok sinirlenirdi. Fakat kız kardeşleri sosyetenin korkacak, derin bir saygı duyacak ya da onaylamalarını umursayacak kadar sosyetenin içerisinde yetiştirilmemişti. Helen şaşkın ve endişelenmiş olmalarına rağmen bu durumu aşmış oldukları için çok rahatlamıştı.

“Sen hâlâ kız kardeşimizsin,” dedi Pandora. “Eski korkunç babamızın veya yeni korkunç babanın dünyaya gelmene yardımcı olmasının bir önemi yok.”

“Fazladan bir babaya ihtiyacım yoktu,” dedi Helen kasvetli bir şekilde.

“Helen,” diye sordu Cassandra, “Bunları öğrendiğinde Bay Winterborne’un seninle evlenmek istemeyeceğine emin misin?”

“Hayır, ama ondan bunu isteyemem. Hayatı boyunca koşullarının üzerine çıkmak için çok çalıştı. Güzel ve hoş şeylerden hoşlanıyor. Onu alçaltan değil, yükselten bir eşi hak ediyor.”

“Onu asla alçaltmazsın,” dedi Pandora, öfkeyle.

Helen hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Çirkinliklerle ve skandalla bağlantılarım olacak. İnsanlar beni Charity ile gördüklerinde, benim gayrimeşru çocuğum olduğunu ve onu evlilik dışında doğurduğumu sanacaklar. Bay Winterborne’un eşinin fahişe olduğunu fısıldayacaklar. Onun için üzgünmüş gibi davranacaklar ama arkasından mahcup edici şeyler söylemekten haince bir zevk alacaklar.”

“Fısıltılar canını acıtamaz,” dedi Pandora.

Cassandra ikizine azarlayıcı bir bakış attı. “Fısıltılar seni deşip mezgit balığı gibi fileto yapabilir.”

Pandora kaşlarını çattı ama durumu kabullendi.

“Gerçek şu ki,” diye lafına devam etti Helen, “Winterborne’un imajını mahvetmiş olacağım.”

“Adamın mı, mağazanın mı?” diye sordu Cassandra.

“İkisinin de. Mağazası zarafet ve mükemmelliği temsil ediyor. Ben ise zırhındaki bir çentik olacağım. Bir çentikten de fazlası. Charity ve ben zırhındaki kocaman bir delik olacağız.”

“Onunla ne zaman konuşacaksın?”

“Yarın sanırım.” Helen onunla yüz yüze geleceğini dü-

şününce içine bir şey sapladığını hissettiği için elini karnına götürdü. “Sonrasında Charity’yi *Eversby* manastırına götüreceğim. Kathleen ve Devon İrlanda’dan dönene kadar orada kalacağız.”

“Biz de seninle geliyoruz,” dedi Cassandra.

“Hayır, siz Londra kalsanız daha iyi olur. Burada yapacak daha fazla şey var ve Leydi Berwick sizin için iyi olacak. Size iyi bir eğitim vermek istiyor. Onu çok büyük hayal kırıklığına uğrattım. Ruh hâlini düzelterip ona eşlik etmeniz için size ihtiyacı var.”

“*Eversby* manastırında Charity ile mi yaşayacaksınız?” diye sordu Cassandra.

“Hayır,” dedi kısık sesle Helen. “Charity ile çok uzakta, kimsenin bizi tanımadığı bir yerde yaşamamız hepimiz için daha iyi olacak. Bu, benim rezaletimin evlilik olasılığınıza zarar verme şansını azaltacaktır.”

“Ah, bu konuda endişelenme,” dedi Cassandra ciddiyetle. “Pandora hiç evlenmeyecek. Ben de kız kardeşim fahişe olduğu için beni aşağılayacak bir adamla evlenmeyi kesinlikle istemem.”

“Bu kelimedden hoşlandım,” diye düşüncelere daldı Pandora. “Strumpet*. Kulağa terbiyesiz bir müzik enstrümanı gibi geliyor.”

“Orkestrayı neşelendirirdi,” dedi Cassandra. “Vivaldi’nin C Minör İkili Strumpet Konçertosunu duymak istemez misin?”

“Hayır,” dedi Helen kız kardeşlerinin saygısızlığına istemsizce gülerek. “Kesin şunu, ikiniz de, somurtmaya ve trajik olmaya çalışıyorum ama siz işimi zorlaştırıyorsunuz.”

“Çok uzaklarda yaşamayacaksınız.” Pandora kollarını

* Fahişe kadın anlamına gelen kelime üzerine yazar kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

ona sardı. “Sen ve Charity benimle yaşayacaksınız. Yakında çok fazla para kazanmaya başlayacağım ve bize kocaman bir ev satın alacağım.”

Helen ona sıkıca sarılmak için uzandı. “Çok başarılı olacağını düşünüyorum,” diye mırıldandı ve Cassandra’nın kollarının ikisini sarmaladığını hissedince gülümsedi.

“Ben de sizinle yaşayacağım,” dedi Cassandra.

“Elbette,” dedi Pandora. “Kimin kocaya ihtiyacı var ki?”

Otuzuncu Bölüm

Helen onunla ve ikizlerle ilgilenen hizmetçi Agatha odaya kahvaltı tepsisiyle girince uyandı.

“Günaydın, leydim.”

“Günaydın,” dedi Helen uykulu bir hâlde, esneyerek yana doğru döndü. Uyuyan bir çocuğun yüzüyle karşılaştığında biraz şaşırmıştı.

Demek rüya değildi.

Charity o kadar derin uyuyordu ki yaklaşan tepsideki çay fincanının hafif şingirtısı kıpırdanmasına bile sebep olmamıştı. Çocuğun acınası zayıflığına rağmen yanaklarında bebeksi bir yuvarlaklık vardı. İri gözlerini kaplayan göz kapakları incecikti ve yüzeydeki narin mavi damarları insan saçından bile inceydi. Cildi pürüzsüzdü ve atan nabzının üzerinde şeffaf görünüyordu. Bu küçük insanın ne kadar savunmasız olduğunu, kemik, et ve damarların narin bir bileşimi olduğunu fark etmek Helen’i korkutmuştu.

Dikkatli bir şekilde doğrulurken Helen Agatha’nın tepsiyi kucağına yerleştirmesine izin verdi. Buharı tüten bir fincan çay ile boş bir fincanın yanındaki gümüş demlikte sıcak çikolata vardı.

“Ufaklık güzel uyudu mu, leydim?”

“Evet. Dün gece hiç kıpırdandığını sanmıyorum. Agat-

ha... Bu sabah yatağa çay istememiştim, değil mi?” Genellikle çayını ve kahvaltısını alt kattaki oturma odasında alırdı.

“Hayır, leydim. Kontes size çay, kız için de sıcak çikolata getirmemi emretti.”

“Çok nazik bir hareket.” İlk başta Helen bunun akşamki rahatsız edici sahnedan sonra bir barış teklifi olduğunu düşünmüştü.

Kısa sürede tam tersi olduğunu öğrenecekti.

Fincan altlığına sıkıştırılmış, mühürlenmiş üçgeni görüp eline alarak açtı.

Helen,

Bulunduğun bataklığı düşününce, en belirgin çözümün farkına vardım. Çocuk ve bütün sorumluluğu yeğenime ait. Sonunda yarattığı problemlerinden birini çözmesinin vakti geldi. Bu sabah ona gelip kızını almasını ve onunla nasıl uygun görüyorsa öyle yapmasını söyleyen bir haber gönderdim.

Bu konu da olması gerektiği gibi artık senin ellerinden çıktı.

Bay Vance'in bir saat içerisinde geleceğini tahmin ediyorum. Çocuğu giydirip hazırlayın. Gitme vakti geldiğinde olay çıkarmayalım.

Böylesi en hayırlısı. Eğer şu an bunun farkında değilsen, yakında olacaksın.

Helen notu bıraktığında kesik kesik nefes alıyordu. Oda yavaşça etrafında dönmeye başlar gibi oldu. Vance gelecekti çünkü Helen'in Bay Winterborne ile evlenmesini istiyordu. Charity planları için bir engeldi. Eğer Charity'yi yanında götürürse, çocuk ölecekti. Onu öldürmezdi ama onu sağ çıkamayacağı bir durumda bırakabilirdi. O da zaten böyle yapmıştı.

Onu götürmek için ölümü çiğnemeniz lazım. Çayından

bir yudum alan Helen yutmaya çalışırken titreyen fincanı dudaklarına götürmekte zorluk çekti. Bir yudum sıcak sıvı iç geceliğine düştü.

“Bir sorun mu var, leydim?”

“Sorun yok,” diye cevap verdi Helen, fincanı yerine koyarak, “ama Leydi Berwick, Charity ile ikimizin kısa sürede giydirilip hazırlanmamızı talep etmiş. Dün akşam yıkanan kıyafetlere ihtiyacımız olacak. Bay Abbott’tan hemen odama getirmesini isteyebilir misin? Onunla konuşmam gerekiyor.”

“Tabii, leydim.”

“Lütfen tepsiyi alıp kenara koy.”

Agatha gittikten sonra Helen yataktan çıkıp gardırobuna koştu. Süet bir çantayı çıkarıp şifonyere götürerek içine eşyalar atmaya başladı: tarak, mendiller, eldivenler, uzun çoraplar ve bir kavanoz merhem. Nörolojik tozun olduğu teneke kutusunu da içine attı ama yolculuk sırasında kullanmayacaktı. Gittiği yerde ihtiyacı olması olasıydı.

“Helen?” Charity doğrulmuş, kocaman parlak gözlerle ona bakıyordu. Kuş tüyü gibi kafasının tepesine yakın bir tutam saç havaya kalkmıştı.

Helen boğucu paniğe rağmen gülümseyip yanına gitti. “Günaydın, minik civcivim.” Ona sarılırken ufacık, güven dolu kolları beline dolamıştı.

“Çok hoş kokuyorsun.”

Helen saçını şefkatle okşayarak geri çekilirken kahvaltı tepsisine gidip boş fincana sıcak çikolata koydu. Küçük parmağıyla test ettikten sonra çok sıcak olmasa da ılık bulmuştu. “Çikolata sever misin, Charity?”

Çocuk, soruyu şaşkın bir sessizlikle karşılamıştı.

“Dene ve gör.” Helen fincanı dikkatli bir şekilde verirken ufak parmaklarıyla ısınmış porseleni kavramasını sağladı.

Kız tadına bakıp dudaklarını birbirine vurduktan sonra Helen'e büyülenmiş gibi bir gülümsemeyle bakmaya başladı. Bitmemesi için kuş gibi yudumlar alarak içmeye devam etti.

"Hemen döneceğim, tatlım," diye mırıldandı Helen. "Uykucu kız kardeşlerimi uyandırmam gerekiyor." Sakin bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Höl çıktıığında Cassandra'nın odasına doğru çıldırışmış gibi koştu. Kız kardeşleri derin bir uykudaydılar.

"Cassandra," diye fısıldayıp omzuna vurup sarstı. "Lütfen uyan. Yardıma ihtiyacım var."

"Çok erken," diye mırıldandı Cassandra.

"Bay Vance bir saat içerisinde gelecek. Charity'yi alıp götüreceksin. Lütfen, bana yardım etmelisin, Ravenel Evi'nden hemen ayrılmalıyım."

Cassandra hızlıca oturup ona şaşkın bir bakış attı. "Ne?"

"Pandora'yı da alıp odama gel. Sessiz olmaya çalış."

Beş dakika içerisinde ikizler Helen'in yatak odasındaydılar. Onlara notu verdi. Sırayla okudular.

Pandora öfkeli gözüküyordu. "'Konu artık senin ellerinden çıktı,'" diye yüksek sesle okurken yanakları kızarmaya başlamıştı. "Ondan nefret ediyorum."

"Hayır, ondan nefret etmemelisiniz," dedi Helen yumuşak bir tonda, "Doğru sebepten yanlış şeyi yapıyor."

"Nedenleri umurumda değil, sonuç mide bulandırıcı."

Biri sessizce kapıya vurdu. "Leydi Helen?" diyen kâhyanın sesi duyuldu.

"Evet, içeri girin."

Kâhya düzgün katlanmış kıyafet yığınıyla içeri girdi. "Hepsi yıkanıp onarıldı," dedi. "Çoraplardan geriye pek bir şey kalmamıştı ama onları da olabildiğince yamalama-ya çalıştım."

“Teşekkür ederim, Bayan Abbott. Charity hoş, temiz kıyafetler giymekten hoşlanacaktır.” Helen yataktaki çocuğu gösterip onlara her kelimesini duyduğunu hatırlattı. Kâhyaya notu verip okuyana kadar bekledikten sonra özür dileyerek mırıldandı, “Keşke durumu size tamamen açıklayabilsem...”

Bayan Abbott’ın sadık cevabı, “Siz bir Ravenel’siniz leydim,” olmuştu. “Anlamam gereken tek şey bu. Ne planlıyorsunuz?”

“Hampshire’a giden ilk trene binmek için Waterloo istasyonuna gideceğim.”

“Sürücüye arabayı hazırlamasını söylerim.”

“Hayır, bu çok zaman alır. Fark ederler ve gitmemize asla izin vermezler. Hizmetçi kapısından ana yola gitmeliyim, oradan istasyona gidecek bir fayton çağırırım.”

Bayan Abbott paniğe kapılmış göründü. “Leydim, bir fayton...”

“Bu konuda endişelenme. Asıl problem Bay Vance’in burada olmadığını fark edince istasyona kadar beni takip edecek olması. Charity’yi götürebileceğim tek yerin *Eversby* manastırı olduğu açıkça ortada.”

“Senin için onu olabildiğince oyalayacağız,” dedi Pandora. “Yatak odasının kapısını kilitleyip Charity’ye yardım ediyormuşsun gibi davranacağız.”

“Uşaklardan biriyle konuşacağım,” dedi kısık sesle kâhya. “Bay Vance’in aracı hareket edecekken oturma yerinde birkaç cıvatayı eksik bulacaktır.”

İçgüdüsel olarak Helen kadının elini kavrayıp öptü.

Bayan Abbott bu hareket karşısında endişelenmiş gözükte. “Sıkmayın canınızı, leydim. Agatha’yı giyinmenize yardımcı olması için yukarı göndereceğim.”

“Geri kalanıyla biz ilgileniriz,” dedi Cassandra.

Sonraki birkaç dakika tuhaf, çılgın hareketler karmaşa-

sı ve kısık sesli fısıltılardan ibaretti. Helen, Agatha odaya gelene kadar çoktan iç çamaşırını, iç geceliğini giymişti ve korsesiyle uğraşıyordu. Aceleden öndeki kancaları düzgün şekilde kapatamamıştı.

Agatha yanına gelip korsenin üst kısmına ulaşip ustaca kancaları geçirmeye başladı. “Annem her zaman der ki, ‘Hızlı yavaş, yavaş ise hızlıdır.’”

“Bunu hatırlamaya çalışacağım,” dedi Helen hüzünlü şekilde.

Korseyi giydirdikten sonra hizmetçi gardırobun yanına gitti.

“Hayır, olmaz,” dedi Helen neye baktığının farkına vararak. “Tarlatan giymeyeceğim.”

Hizmetli şaşkınlıkla, “Leydim?” diye sordu.

“Sadece seyahat eteğimin arkasındaki gevşek kısımları iğneyle tuttur,” diye ısrar etti Helen. “Bugün minik adımlarla yürüyemem, *hareket* etmeliyim.”

Agatha siyah seyahat eteği ve beyaz bluzuyla hızlıca yanına döndü.

Odanın diğer tarafından Cassandra Charity’yi inanılmaz bir hızla giydirirken ona gülümseyerek Helen ile dışarı çıkacağını anlatıyordu. “Pandora, bonesi veya ceketini yok. Ona şal filan getirebilir misin?”

Pandora odasına hızlıca koşup bir şal ve kenarlarına kordon geçirilmiş, başın bir köşesine kondurulan ufak bir şapka getirdi. Kızların ve bayanların şapka stilleri arasında belirgin bir fark olmadığı için işe yarardı.

Agatha Helen’in siyah seyahat ceketini giymesinde yardımcı olduktan sonra, “Kilere koşup yanınıza almanız için bir şeyler getireyim mi leydim?” diye sordu.

Cassandra dışarıdan bir ses duyduktan sonra gittiği camın kenarından cevap verdi. “Vakit yok,” dedi hızlıca. “Bay Vance’in aracı geldi.”

Agatha Helen'in dağınık buklelerini toplayıp birkaç kere sertçe çekerek kıvırdı ve kendi saçından birkaç tane firkete çıkarıp Helen'in başının tepesinde basit bir topuz yapıp tutturdu. Pandora dolaptan şapka alıp fırlattı ve hizmetçi tek elle tutarak toplanmış saçların üzerine taktı.

"Paran var mı?" diye sordu Cassandra.

"Evet." Helen kadife çantaya doğru gidip eldivenlerini çıkardıktan sonra üst kısmını kapattı. "Charity," diye sordu dudaklarını gülümseyen bir şekle sokarak, "dışarı çıkmaya hazır mısın?"

Çocuk başıyla onayladı. Şapka kırpık saçlarını, şal ise yetimhane üniformasını büyük ölçüde kapatınca iyi giyimli görünüyordu.

Cassandra Helen'e baktı. "Çok sakın görünüyorsun."

"Kalbim yerinden çıkmak üzere," dedi Helen. "Hızlıca vedamızı edelim."

Cassandra yanağını öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve Charity'ye sarılmak için çömeldi.

Pandora peşinden giderek Helen'i öptü ve Charity'nin yüzünü elleri arasına almak için eğildi. Pandora'nın dün akşamki gibi dişlerini inceleyeceğini sanan Charity alt kesici dişlerini göstermek için ağzını açtı.

Pandora sıırttı. Ufak ağzı nazikçe parmağıyla dürterek kapattıktan sonra çocuğun burnunu öptü. Doğrularak Helen'e ciddi bir şekilde başını salladı. "Sana olabildiği kadar çok zaman kazandıracağız."

Helen kadife çantayı ve Charity'yi alarak odadan çıkarırken Agatha'yı takip etti. Eşiği geçtikten hemen sonra kapı kapandı ve anahtar kilidin içinde döndü.

Otu3 Birinci Bölüm

Waterloo istasyonuna giderken kiralık fayton savrularak yana doğru yatıp intihara gidermişçesine gayretle sallanırken Helen yalnız olduğu zamana göre bir çocuğun karşındayken cesur olmanın daha kolay olduğunu farkına vardı. Charity'yi endişelendirmemeye o kadar kararlıydı ki bir otobüse çarpmalarına ramak kala kendini, "Heyecanlı, değil mi?" derken veya tekerlekler yoldaki bir çukura girip araç kısa bir an yerden yükseldiğinde, "Ne kadar keyifli!" gibi saçma yorumlar yaparken bulmuştu. Charity sessiz kalarak yanlarından hızla geçen dünya karmaşasına bakmıştı. Sızlanmadan rahatsızlığa ve belirsizliğe katlanma isteği inanılmazdı. Helen'in çocukluğunda aldığı övgüler genellikle aynı özellikler yüzünden olmuştu. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi.

Kiralık fayton, Waterloo istasyonunda en büyük tren barakalarından birinin önünde durdu. Helen sürücüye ücretini uzatıp araçtan inerken kadife çantayı aldı. Charity'ye uzandı ve çocuk hafifçe zıplayıp kucağına geldi. Onu güzelce tutan Helen kaldırımında ayakları üzerine indirdi. Bir nevi zafer kazanmış gibi hissetmişti. Bir yandan kadife çantayı, diğer yandan Charity'nin elini tutan Helen istasyona akın akın gelen insanları takip etti.

Bilet gişesine giden yol dar, dolambaçlıydı ve geçici yapıların yanındaydı. İstasyon bekleme odaları ve kabaca inşa edilip boyanmamış servis alanlarıyla yine genişleme sürecindeydi. Charity'yi sıkıca tutan Helen sırasını beklerken posta kâtibi, gişe memuru ve hamallar bilet gişelerindeki sıraların arasından hızla gidip geliyordu. Sıranın önüne ulaştığında biletçi, Alton istasyonuna gidecek trenin bir buçuk saat sonra kalkacağını ona bildirdi.

Helen iki tane birinci sınıf bilet aldı. Treni kaçırmadıkları için rahatlamıştı ama bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmamalarını diliyordu. İkizler ve hizmetçilerin Vance'i tren hareket etmeden önce istasyona gelmekten alıkoyabilmelerini umuyordu. Charity'yi gazeteler, kitaplar, ucuz ajandalar ve periyodik yayınlar ile paketlenmiş sandviçler, atıştırmalıklar ve çay sattıkları bir dizi standın olduğu yere götürdü. Onun için bir kap süt ve çörek aldıktan sonra kitap raflarını araştırarak resimli çocuk masallarından derlenmiş kitap satın aldı.

Sırt kısmı olmayan tahta bankların olduğu birinci sınıf bekleme alanına gitti. Bazı yolcular sopa yutmuş gibi otururken oturakların sırt kısmı olmamasından, boyanmamış kaba duvarlardan şikâyet ediyorlardı. Helen köşede boş bir bank buldu ve Charity'yi ortaya yerleştirirken kadife çantalarını ayak ucuna koydu. Ufak kız çöreği yiyip sütünü içerken Helen kitabı açıp sayfalarına baktı.

Charity heyecanla üç ayının olduğu çizimi gösterdi. “Bunu yap, Helen. Bunu.”

Helen gülümsedi. “Ondan sıkılmadın mı?”

Charity başını iki yana salladı.

Helen hikâyenin başlangıcını ararken başka bir başlık gördü. “Kırmızı Ayakkabılar.” Duraklayıp kaşlarını çattı. “Bekle biraz. Bir şeyi düzeltmem gerekiyor.” Birkaç kez çeğiştirerek nefret edilen hikâyeyi kitaptan söktü. Maalesef

“Jack ve Fasulye Sırığı” hikâyesinin bir sayfası da beraberrinde gitmek zorunda kalmıştı ama Helen bu fedakârlığa değdiğini düşündü.

Yakında oturan kadın, kâğıdın yırtılışını duyunca onlara baktı. Kitabın böyle harap edilmesini onaylamayan şekilde kaşlarını çattı. İsyankâr hisseden Helen kadının küçümseyen bakışlarıyla buluşurken kâğıtları eldivenli elleri arasında buruşturdu. Kâğıt tomarını kadife çantasına koyduktan sonra Helen tatminle, “İşte böyle daha iyi oldu,” dedi. “Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı” hikâyesini buldu ve Charity’ye fısıldayarak okudu.

Dakikalar geçerken Helen sık sık başını kaldırıyor ve her seferinde Albion Vance’in onlara doğru yürüyor olduğunu görmekten korkuyordu. Eğer onları bulursa ne yapabilirdi? Charity’yi zorla almaya çalışır mıydı? Toplum içerisinde bir kadın ile güzel giyinmiş, saygıdeğer gözüken bir adamın arasındaki anlaşmazlıkta adam kesinlikle kazanan taraf olurdu. Kimse Helen’e yardım etmek için kılını kıpırdatmazdı.

Oda ısıtılmamıştı ve buz gibi hava Helen’in ayaklarını uyuşturmuştu. Rahatsız bir şekilde karıncalanana kadar ayak parmaklarını hareket ettirdi. Bank gittikçe sert gelmeye başlamıştı ve Charity kitaba olan ilgisini kaybetmişti. Helen’e doğru sokulurken titriyordu. Şalı çocuğun ince vücuduna daha sıkıca sararken ufak bir battaniye getirmiş olmayı diliyordu. İnsanlar bekleme alanından ayrılırken yerlerine başkaları geliyordu. Bitmeyen bağrıışmalar, tren ışıkları ve uğultu Helen’in sinirlerini yıpratmaya başlamıştı.

Biri doğrudan ona yaklaştı. Kafasını panikle kaldırırken kalbi hızla atıyordu. Şansına Albion Vance değildi, ona biletini satan ufak tefek yaşlı biletçiydi. Nazik bir yüzü ve kıvrık uç kısımlarına balmumu sürülmüş gri bıyığı olan adam onda sürekli gülümsüyormuş izlenimi bırakmıştı.

“Affedersiniz, hanımefendi,” dedi kısık sesle, “Alton istasyonu için sonraki trene mi binecektiniz?”

Helen onaylayarak hafifçe başını sallarken adamın, “leydim” yerine neden “hanımefendi” dediğine bir an şaştırdıktan sonra ona Bayan Smith ismini verdiğini hatırladı.

“En az bir saatlik bir gecikme olacak.”

Helen ona dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. “Neden olduğunu sorabilir miyim?”

“Yetersiz sayıda platformumuz olduğu için tren istasyonunun dışında bekletiliyor. Özel bir tren planlanmış kalkışlarımızı erteledi.”

Bir saat daha bekleme. Albion Vance’in onu bulması için bir saat daha. “Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim.”

Adam daha yumuşak bir tonda konuştu. “Hanımefendi, durumunuz göze alınacak olursa, burada çocukla bekleyen tek kişi olduğunuz için... daha rahat bir bekleme alanına gitmek ister misiniz? Her zaman bu teklifte bulunmuyoruz elbette ama ufaklık üşümüş gibi...”

“Bu diğer bekleme alanı yakında mı?” diye sordu temkinli şekilde.

Adamın gülümsemesi bıyığının uç kısımlarını yukarı kaldırmıştı. “Bilet gişesinin arkasındaki ofislerde. Buradan daha sıcak ve sessiz. Beklerken yumuşak bir sandalyede dinlenebilirsiniz.”

Teklif çok çekiciydi. Daha rahat olmakla kalmayacak aynı zamanda gözden uzakta güvende olacaklardı. “Kalkışımızı kaçırmak istemem,” dedi tereddütle.

“Sizin için saati takip ederim.”

“Teşekkür ederim.” Helen Charity’nin atkısını ve şapkasını düzeltti. “Daha sıcak olan başka bir odada bekleyeceğiz,” diye fısıldadı. Kadife çantayı alan Helen vücudunun birkaç yerindeki hafif ağrıları görmezden geldi. Biletçiyi gi-

şeleri geçip sıra sıra özel ofis odalarının olduğu kapıya kadar takip ettiler. Biletçi en sonuncuya giderek kapıyı Helen için açtı.

Duvara haritaların asıldığı, masanın üzerinde planlarmaların, defterlerin ve kitapçıkların olduğu, ana platformlardan birini kısmen gösteren panjurlu bir penceresi olan, düzgün, hoş bir odaydı. Masanın arkasında ufak bir sandalye, köşede ise geniş ve rahat bir berjer vardı.

“Burası sizin için uygun mu, leydim?”

“Evet. Teşekkür ederim.” Bütün sinirleri birden endişeyle gerilse de ona gülümsedi.

Biletçi odadan çıktı ve Helen kendini Charity’yi daha rahat ettirmeye çalışmakla meşgul etti. Onu geniş berjere oturttu, yaslanması için kadife çantayı bir kenarına ilişti ve atkısıyla sardı. Charity hemen koltuğa yerleşti.

Pencereye giden Helen kalabalık platforma baktı.

Bir düşünce aklına takıldı. Biletçi ona “leydim” mi demişti?

Demişti ya. Böyle denmesine o kadar alıştı ki, bir an gözünden kaçmıştı. Ama bir saygı unvanı olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ona gerçek ismini vermemişti.

İçi buz gibi oldu.

Helen hızla kapıyı açtı. Giriş ve çıkış, koyu renk takımı ve dar kenarlı şapkası olan bir adam tarafından engellenmişti. Önce şapkayı, sonra mavi gözleri tanıdı.

Stepney Yetimhanesi’nden çıktıktan sonra taciz edildiklerinde ona ve Dr. Gibson’a yardımcı olan genç adamdı.

Ona şaşkınlıkla bakan Helen, kararsız bir şekilde, “Neden buradasınız?” diye sordu.

Adam ona güvence verme niyetiyle hafifçe gülümsedi. “Size göz kulak oluyorum, leydim.”

Helen titrek bir nefes aldı. “Çocuğumu alıp buradan gideceğim.”

“Korkarım ki bu mümkün değil.”

“Neden değilmiş?”

“Biraz daha beklemeniz gerekiyor.”

Kapı yüzüne kapandı.

Helen ellerini yumruk hâline getirirken ona ve bu duruma, en çok da kendine kızgındı. *Bir yabancıya güvenmemeliydim.* Ne kadar aptaldı. Gözyaşları gözlerine batarken kendini kontrol etmekte zorlandı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra uykuya dalmış ve şimdilik yeterli sayıda yeni deneyim yaşamış olan Charity’ye baktı.

Pencereye yöneldi ve panjurları açıp sekizinci platforma göz gezdirdi. Biletindeki numarayla uyuşan bir tren yaklaşıyordu.

Korku ve kararlılık vücudunda dolanıyordu. Sandalyeye gidip Charity’yi kucağına alarak kadife çantasını sapından tuttu. Zar zor da olsa uykulu çocuğu kapıya kadar taşıdı ve kapıyı ayağıyla tekmeledi.

Kapı açıldı ve genç adam ona sorgulayıcı bir bakış attı. “İstedığınız bir şey mi var, leydim?”

“Evet, gitmem gerekiyor. Trenim platformda.”

“Birkaç dakika daha beklemeniz gerekiyor.”

“Bekleyemem. Siz kimsiniz? Bunu neden yapıyorsunuz?”

Kapı tekrar kapandı ve Helen öfkeli bir şaşkınlıkla anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Çaresiz bir şekilde gözlerini kapattı. “Özür dilerim,” diye Charity’nin başına doğru fısıldadı. “Özür dilerim.” Onu tekrar koltuğa taşıyıp rahat ettirdikten sonra ofisi adımlamaya başladı.

Birkaç dakika sonra kapının dışında erkek sesleri duydu. Kısa, öz bir konuşma geçti.

Kapının kilidi açıldı ve biri odaya girerken Helen korumacı şekilde Charity’nin önüne geçti. Giren kişiye baktığında kalbi korkunç bir güçle atıyordu.

“Rhys?” diye şaşkınlıkla fısıldadı.

İçeri giren Rhys onu sert obsidiyen gözlerle inceledi. Arkasındaki berjerde uyuyan çocuğa bakmak için başını hafifçe eğdi.

Helen Rhys’in şu ana kadar ona hiç sinirlenmediğinin farkına varmıştı. Bu şekilde sinirlenmemiştir.

Sessizliği yüzünden gergin hissederek kararsız şekilde konuştu: “Hampshire’a giden trende olmam gerekiyor.”

“Sonrakine binebilirsin. Şu anda neler olduğunu bana anlatacaksın.” Gözleri kısıldı. “Albion Vance’in kızıyla ne yaptığını açıklayarak başlayabilirsin.”

Otu3 İkinci Bölüm

Bu şekilde taktiklerle alt edilip köşeye kısıtılmak utanç vericiydi. Aynı zamanda sinir bozucuydu.

Helen huzurlu şekilde berjerde uyuyan Charity'ye baktı. "Onu uyandırmak istemiyorum. Konuşabileceğimiz başka bir yer var mı?"

Rhys tek kelime etmeden onu tutarak kapıdan çıkardı. Sanki ensesinden taşınan aciz bir kedi yavrusuymuş gibi elini ensesine koyarak onu yönlendirme şeklinden nefret etmişti. Bunu... yardımcısı ya da genç adam her kimse, onun önünde yapması durumu daha da kötüleştiriyordu. Onu koridorun diğer tarafındaki ofise kadar yönlendirdikten sonra koridordaki adama bir şey söylemek için durakladı. "Ransom. Çocuğun yanına kimseyi yanaştırma."

"Emredersiniz, efendim."

Bu oda daha ufaktı. Sadece masa, sandalye ve bir kütüphane sığmıştı. Rhys kalan alanın çoğunu kaplıyormuş gibiydi. İhtiyatlı ve kesinlikle kendinden emin gözüküyordu. Helen rakiplerinin masada karşısında otururken ne ile karşılaştıklarını kestirebiliyordu.

Masayla kapı arasındaki duvar boşluğuna çekilirken hâlâ ensesindeki elin onda uyandırdıklarını hissedebiliyordu. "Koridordaki o adam... senin için mi çalışıyor?"

“Arada sırada.”

“Beni takip ettirmek için onu tuttun.”

“İlk başta onu Vance’i takip etmesi için tuttum. Dahil olduğu gizli bir işin haberini aldım ve şerefsiz tarafından kandırılmaya hiç niyetim yok. Vance’in sadece Ravenel Evi’ni ziyaret etmekle kalmadığını, ertesi gün ikinizin özel bir konuşma için müzede buluştuğunuzu bildiren bir rapor aldığımdaki şaşkınlığımı düşün.” Dondurucu bir duraklama oldu. “Bana bahsetmeye uygun bulmamı ilginç buldum.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye karşılık verdi Helen.

“Bana senin söylemeni istedim. Mağazadaki akşam söylemen için sana her türlü şansı verdim.”

O akşamı hatırlayınca kızarmaya başladığını hissetti ti Helen. Kızardığını gören Rhys alaycı gözüktü ama merhametli bir şekilde yorum yapmadı.

“Ama söylemedim,” dedi Helen. “Sen de Bay Ransom’a beni takip etmesini söyledin.”

“İyi bir fikir gibi göründü,” diye keskin ve alaycı bir tavırla lafına katılarak. “Özellikle sen ve Dr. Gibson gece vakti Doğu Yakası’ndaki limanda boş boş dolanmaya karar verdiğiniz için.”

“Sana Charity’nin Bay Vance’in çocuğu olduğunu doktor mu söyledi?”

“Hayır, Ransom yetimhane müdürüne rüşvet verdi. Dr. Gibson’ı bu konuda köşeye çektiğimde, bana cehenneme gitmemi söyledi.”

“Lütfen onu suçlama, bana yardım etmezse tek başına gideceğimi söylediğim için benimle geldi.”

Bir sebepten bu Rhys’in sahte kontrol görüntüsünü yıkmıştı. “*Tanrım*, Helen.” Başka yöne dönerek ufak ofiste yok edecek bir şey arıyormuş gibiydi. “Bana tek başına

gitmeyeceğini söyle. Söyle bana yoksa yemin ederim ki...”

“Gitmezdim,” dedi hızlıca. “Gitmedim de. Güvenlik için Dr. Gibson’ı yanımda götürdüm.”

Rhys dönerek ona öldürücü bir bakış attı. Teni kızarmıştı. “Sanki uygun bir koruma sağlayabilecekmiş gibi konuşuyorsun! İkinizin Butcher Row’da fahişe ve hırsızlardan oluşan kalabalıkta seke seke yürüdüğünüzü düşündükçe...”

“Kimse seke seke yürümüyordu,” dedi Helen kızgın şekilde. “Oraya başka seçeneğim olmadığı için gittim. Charity’nin güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu ve... güvende değildi. Yetimhane tarif edilemeyecek kadar korkunçtu ve orada olmasının sebebi kimsenin onun istemesiydi ama ben istiyorum. İstiyorum ve onu koruyup kollayacağım.”

Rhys sonunda patlamıştı. “Lanet olsun, *neden*? O senin çocuğun değil!”

“O benim kız kardeşim,” diye birden söyledi Helen, dudaklarından şiddetli bir hıçkırık çıktı.

Rhys esmer teninin altında bembeyaz kesildi. Ona sanki yabancıymış gibi bakarak yavaşça masanın kenarına oturdu.

“Vance ve annem...” Helen hıçkırarak ağladığından öksürmek için durmak zorunda kaldı.

Küçük odada sessizlikten başka bir şey yoktu.

Helen’in tekrar konuşabilecek kadar duygularını kontrol etmesi bir dakika sürmüştü. “Özür dilerim. Seni kandırmam yanlıştı ama öğrendikten sonra sana nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Çok özür dilerim.”

Rhys’in sesi durgun ve şaşkın çıktı. “Ne zaman öğrendin?”

Helen ona bütün hikâyeyi anlattı. Açıklamaktan çok yorulmuştu. Sanki son itirafını yapan hüküm giymiş bir suçlu

gibi ümitsiz ve cesurdu. Aralarındaki bütün bağları tek tek, kelime kelime koparmak tam bir ıstıraptı. Ama aynı zamanda rahatlatıcıydı. Bundan sonra korkacak hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Rhys dinlerken kafasını eğmişti ve elleri parçalayacak bir kuvvetle masayı kavramıştı.

“Seninle biraz daha fazla zamanımız olsun istemiştim,” diyerek lafını bitirdi Helen, “nişanı sonlandırmadan önce. Bencillik yaptım. Sana hemen söylemeliydim. Sadece... seni kaybetmek ölüm gibi geldi ve ben yapamadım...” Helen söylediğinin gerçek olmasına rağmen kulağa aşırı duygusal bir manipölasyon gibi geldiğini fark edince şaşırarak durakladı. Bir an sonra sakın bir şekilde devam etmeyi başardı. “Bensiz hayatta kalabilirsin. Ama o kalamaz. Belli ki artık evlenemeyiz. Sanırım İngiltere’den temelli gitmem en iyisi olacak.”

Rhys’in tek kelime etmesini diliyordu. Ona bakmasını istiyordu. Özellikle korkunç bir şey olacakmış gibi gergin, bastırılmış bir enerjiyle nefes almıyor olmasını diliyordu.

Rhys sonunda, “Her şeye karar verdin, değil mi?” diye sordu. Başı öne eğikti.

“Evet. Charity’yi Fransa’ya götüreceğim. Orada ona bakabilirim. Sen de burada hayatına dönebilirsin ve ben de... kimseyi rahatsız etmemek için burada olmayacağım.”

Rhys belli belirsiz iki kelime fısıldadı.

“Ne?” diye şaşkınlıkla soran Helen onu duymak için yaklaştı.

“Dene, dedim.” Rhys masadan kalktı ve şaşırtıcı bir hızla ona uzanırken vücudunu kaplayarak yumruğunu duvara vurdu. Oda titredi. Şaşkın suratına kızgınlıkla baktı. “Beni terk etmeyi dene ve neler olacağını gör. Fransa’ya ya da herhangi bir yere git ve sana ulaşmamın ne kadar süreceğini gör. Beş lanet dakika bile almaz.” Bakışları ona kilit-

lenmiş hâlde, öfkeyle birkaç nefes aldı. “Seni seviyorum. Baban şeytanın ta kendisi bile olsa umurumda değil. Eğer hoşuna gidecekse kalbime bıçak saplamana izin veririm ve son nefesimi verene kadar seni severek öylece uzanırım.”

Helen acıdan çökmek istiyordu. Yüzü gözünün önünde bulanıklaştı. “Sen... sen Albion Vance’in iki kızıyla yaşamak istemezsin.” Sonunda galiba böyle demişti. Emin olmayacak kadar çok ağlıyordu.

“Ne istediğimi biliyorum.” Helen’i kendisine çekerken başını ona doğru eğdi.

Helen, zayıf bir şekilde uzaklaşmaya çalıştı. Rhys dudaklarını kızın çenesine götürmüş, teninde ateşli bir şekilde ilerliyordu. Göğsünü itirmek sanki tuğladan bir duvarı hareket ettirmek gibiydi. “Bırak beni,” diye ağlarken acı çekiyordu ve kararını düşünmeden verdiğini bildiği için ona kızgındı. Ama iradesinin kuvveti, arzusunun üzerindeki gücü gerçekleri değiştiremezdi. Onlarla yüzleşmesini sağlamalıydı.

Boynunu öpüyordu ve sakalını hassas teni kızarınca kadar sürüyordu. Ama dudakları boynunda gezinirken, nabzının attığı yere değerken nazikti.

“O-onun çocuklarının şeytanın dölü olduğunu söyledin.”

Rhys başını hızlıca kaldırırken bakışları sertti. “Seni kastetmedim. Ne halt söylediysem, kesinlikle seni kastetmedim.”

“Bana her baktığında bir kısmımın ondan geldiğini hatırlayacaksın.”

“Hayır.” Ellerini yüzüne götürerek yaşlarını sildi. “Sen tamamen bana aitsin.” Sesi derinden ve titrek çıkıyordu. “Saçının her bir teli. Her kısmın benim tarafımdan sevilmek için yaratılmış.”

Helen tekrar ona doğru eğildi ve onu bir şey söyleye-

bilecek kadar geri itmeye çalıştı ama en az doksan kiloluk tahrik olmuş bir erkekle sarmalanmıştı. Ona ne söylemek istediğini hatırlayamayacak kadar dikkati dağılmıştı. Direnişi azaldı ve iradesi zayıfladı. Rhys bunu fırsat bilerek bulabildiği bütün hassas noktalara dudaklarıyla dokunup onu baştan çıkardı. Bir noktada nazik olmaya başlamıştı ve Helen inleyerek üzerine çökene kadar ona gittikçe alevlenen bir yangın gibi dokunuyordu. Ellerini kızın başının iki yanına koyup dudaklarını yukarı doğru kaldırırken ona sarıldı.

“Rhys,” diye dudaklarının arasından, kollarında kıvrınarak nefes nefese söylemeyi başardı. “Dur. Bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Neye söz verdiğini bir an bile durup düşünmedin.”

“Gerek yok. Seni istiyorum.”

“Bu her şeyi yoluna koymak için yeterli değil.”

“Elbette öyle,” dedi. O kadar ukala ve inatçıydı ki Helen söyleyecek kelime bulamıyordu. Rhys aralanmış dudaklarına bakarken gözleri Helen’in omurgasından aşağı sıcak ve soğuk dalgalar gönderen bir şekilde koyulaştı. Ses tonu boğuklaştı. “Sensiz hayatta kalabileceğimi söylediğin için sana lanet olsun. Seni bu yüzden cezalandırmam gerekiyor, *cariad*. Saatlerce...” Dudaklarını onunkilere bastırırken kanını kaynatan baş döndürücü ve terbiyeden yoksun cinsel vaatlerde bulunuyordu.

Uzun bir süre sonra başını kaldırdı ve ceketinin içine uzanıp yumuşak beyaz bir mendil çıkardı. Helen’e verdikten sonra kolunu ona doladı. Helen gözlerini ve burnunu silerken ona sarılışı korumacı, destekleyiciydi.

“Bana neden korktuğunu söyle,” dedi kısık sesle.

“Skandal asla unutulmayacak,” dedi Helen perişan bir hâlde. “İnsanlar arkamızdan konuşacak ve en acımasız, en korkunç şeyleri söyleyecekler...”

“Bunlara alışığım.”

“Sana sosyete de ilerlemende yardımcı olmam gerekiyordu. Ama bu artık mümkün olmayacak. Charity ve ben...” Ağlaması hıçkırığa döndü, “senin için bir yükümlülüğüz.”

“Benim dünyamda değil, *cariad*. Sadece seninkinde. Sadece bir parçası olmaya çok kararlı olduğum keskin ince bir katmanda.” Kendiyle alay eden bir tebessüm dudaklarında belirdi. “Sırf gururdan. Bir Gallerlinin istediği her şeye sahip olabileceğini göstermek ve kanıtlamak için. Ama artık bunun benim için bir önemi yok. Benim için sadece sen önemlisin.”

“Ya Charity?”

Rhys’in yüzü dikkatli bir şekilde ifadesizleşti. “O da önemli.”

Helen Rhys’in kendini bu fikre alıştırmaya çalıştığını biliyordu. Ondan ne kadar büyük bir şey istediğinin farkındaydı. Çok fazla şey. “Sadece onun varlığını kabullenmen yeterli olmayacak. Ben soğuk ve sevgisiz bir babayla büyüdüm ve...” Lafına devam etmeyerek acı verici bir şekilde yutkundu.

“Bana bak.” Helen’in çenesini yukarı kaldırdı. “Onu sevebilirim, Helen.” Kız bakışlarını uzaklaştırmaya çalıştığı anda tutuşunu güçlendirdi. “Ne kadar zor olabilir ki? Yarısı, senin diğer yarınla aynı.”

“Albion Vance’ten gelen yarısı,” dedi Helen buruk şekilde. “Bunu göz ardı edip, bir önemi olmadığını söyleyemezsin.”

“*Cariad*, bu konuda benim için göz ardı edilecek bir şey yok. Ama hislerim konusunda uzun ve duygulu bir konuşma istiyorsan, sana o konuda yardımcı olamayacağım. Ben, kendimizi ağaçlara taş atarak ifade ettiğimiz Kuzey Galler’den geldim. Geçtiğimiz yarım saatte, hayatım boyunca yaşamadığım şeyler hissettim ve sınıırıma ulaştım.”

“Bu hâlâ...”

“Neden yaratıldıysan ona bayılıyorum. Her şeyine.”

Rhys bu konuya nokta koyduğunu düşünüyordu.

“Ama...”

“Tartışmayı bırak,” dedi nazikçe, “yoksa dudakların için daha iyi bir kullanım biçimi bulacağım.”

“Rhys, yapamazsın...”

Dudaklarını sertçe onunkilere bastırırken sözünü tutuyordu. Helen ilk başta kaskatı kesilip karşılık vermemişti ama Rhys onu yoğun bir arzuyla öperken çok geçmeden kendini ona zayıf bir şekilde tutunurken bulmuştu. Öpücükleri daha yavaş ve yoğun bir hâl alınca eriyip biterken onu uykuda olan arzusunun derinliklerine götüren yumuşak ve karanlık bir duygu dalgasına daldı.

Tak. Tak. Tak. Kapiya birinin yumruğuyla vurmasının sarsıcı sesi karşısında itirazla inledi.

Rahatsızlıkla inleyen Rhys kapı kolunu bulmaya çalıştı. Dudaklarını Helen’den alarak bakışlarını imalı bir şekilde başka yönde tutarak duran Ransom’a ölümcül bir bakış attı.

“Buna değse iyi olur,” dedi Rhys. Helen kızarmış suratının bir kısmını göğsüne yasladı. Başının üzerinde söylenen birkaç anlaşılmaz kelime duydu. Rhys’in göğsü kısa bir iç çekişle yanaklarının altında hareket etti. “Buna değer.” İsteksiz bir şekilde Helen’den uzaklaşarak nazikçe onu kendi başına durması için teşvik etti. Yumuşamış ve sersemlemiş şekilde bacakları titriyordu.

“Küçük aşkım,” diye fısıldadı Rhys, “Senin ve Charity’nin Ransom ile gitmenizi istiyorum. Sizi arabaya götüreceğim. Biraz sonra orada size katılacağım.”

“Nereye gidiyorsun?” diye endişeyle sordu.

“İlgilenmem gereken bir mesele var.”

“Bay Vance ile bir alakası var mı? O burada mı?”

Endişeli suratına bakan Rhys gülümseyip onu öptü. “Tek yapacağım ona bir iki kelime söylemek olacak.”

Helen kapının girişine giderek Rhys’in ne yapacağını bilen adımlarla ilerleyişini izledi.

“Gerçekten sadece bunu mu yapacak?” diye sordu.

Ransom ona imalı bir bakış attı. “Şimdilik. Ama Bay Vance’in yerinde olsaydım... bu olay sonrasında Winterborne ile arama bir kıta koyardım.”

Gri saçlı biletçi ile birkaç laf ettikten sonra ona altın para veren Rhys yolcuların trene bindiği ve hamalların yük arabalarındaki son bagajları yüklendiği sekizinci platforma gitti.

Albion Vance’in bembeyaz saçları melon şapkasının altından parıldıyordu. Platform idarecisi, tren muhafızı ve biletçiden oluşan üç tren memuruyla beraber dururken birinci sınıf vagonlardan birini gösteriyordu.

Vance Helen’i arayıp bulmalarını istiyordu. Sakin ve dikkatli görünüyordu. Daha büyük bir yırtıcı hayvan tarafından takip edildiğinin farkında olmayan bir yırtıcıydı.

Platformun sonunda duran Rhys merak etmeden durmadı... Helen ile ilk tanıştığında bu adamın babası olduğunu bilseydi, bir önemi olur muydu?

Belki başta olabilirdi. Emin değildi. Ama Helen’in karşı konulmaz çekiciliğine, her zaman sahip olacağı o büyüye kendini sonunda bırakacağına şüphe yoktu. Helen ile Vance arasında fiziksel benzerlikler, kan bağı veya kalıtsal özellikler olsa da akılları arasında bir bağ yoktu. Helen’in içinde sadece iyilik vardı. O nazik, cesur ruhu; güç ile nezaketin mükemmel bir karışımı tamamen ona aitti.

Dün akşam Doğu Yakası’nın kenar mahallelerine gitti-

ğini düşünmesi onu hâlâ korkutuyordu. Ransom'dan duy-
masına ve güvende olduğunu bilmesine rağmen bu hikâye
onu neredeyse dize getirmişti. “İncinmediğinden emin mi-
sin?” Ransom’a defalarca aynı soruyu sorarken aldığı bü-
tün güvencelere rağmen bir türlü tatmin olmamıştı.

Son on sekiz saatte Rhys, zavallı Ioan Crewe’nin Peg-
gy’nin ölümünden sonra neden hayatını sonlandırmaya ka-
rar verdiğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Helen’in, kendi
hayatını riske atarak onu da riske attığını anlaması gereki-
yordu. Onu kaybetmek Rhys’i paramparça ederdi. Bunu
atlatamazdı.

Ama şu anda Helen’in en çok ihtiyacı olan şey önün-
de duran adamdan korunmaktı. Albion Vance’e bakarken
Rhys düzgün, insani yanının her zaman gizlemeye çalıştığı
parçası tarafından yutulduğunu hissetti. Bu hâl, geçmiş yıl-
lardaki sert hayatından, şiddetin sürekli ve gerekli olduğu
zamanlardan geliyordu. İnsanların yapabileceğini bilme-
mesini tercih ettiği şeyler vardı... ve Albion Vance’e yap-
mak istedikleri kesinlikle o kategoriye giriyordu.

Rhys yavaşça onların yanına yaklaştı. Onu ilk fark eden,
platform idarecisi olmuştu. Kaban, şapka veya eldiven giy-
meyen iri yarı, kaşları çatık yabancıya ters bir bakış atmış-
tı. İdarecinin bakışlarını takip eden diğerleri de ona döndü.

Vance onu tanıyınca yüzünde hızlı bir duygu karmaşası
belirdi. Şaşkınlık, öfke, hüsrân, yenilgi.

“Helen trende değil,” dedi düz bir tonda Rhys. “Benim-
le.”

İç çeken Vance demiryolu çalışanlarına döndü. “Görü-
nüşe göre kendinizi zahmete sokmanıza gerek yok. İşinize
devam edin.”

Platformdan incek başka yol olmadığı için Vance
Rhys’in yanından yürümeye mecbur kalmıştı.

İsrarcı zil sesi ve büyük istasyondan ayrılan trenin iki
kısa ıslık çığlığı yankılandı.

“Helen’e veledin öldüğünü söylemeliydim,” dedi bir an sonra Vance. “Ona bu kadar ilgi duymasını beklemiyordum. Ama kadınlar böyledir, duyguları bütün muhakemelerini gölgede bırakıyor.”

Rhys cevap vermedi. Helen’in ismini söylediğini duyunca onu kavrayıp uzuvlarını, kemiklerini çıplak elleriyle kırıp aşağıdaki raylara atmak için karşı konulmaz bir dürtüye kapılmıştı.

“Onunla ilgili yapacaksın?” diye sordu Vance.

“Yetimle ilgili mi?”

“Hayır. Helen’le ilgili.”

Rhys yumruklarını sıktı. *İsmi söylemeyi kes.* “Onunla evleneceğim.”

“Şu an bile mi? Aman Tanrım. Ne güzel melezler yavru layacaksınız.” Vance’in sesi eğleniyormuş gibi çıkmıştı. “Ve torunlarım senin servetini miras alacaklar.”

Üst geçidin ayaklarına yaklaştıklarında Rhys bir eliyle Vance’in kabanının önünü kavrayıp onu destek direklerine ittirdi.

Vance’in gözleri kocaman açıldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Rhys’in bileğini kavrarken güçlkle nefes alıyordu.

Öne doğru eğilen Rhys kısık sesle konuştu. “Ufak bir çocukken babam öğleden sonraları beni elini inciten ve ufak hayvanları kaplamakta yardıma ihtiyacı olan kasabın yanına gönderirdi. Çoğu insan böyle bir işten iğrenir. İnsanın midelerini bulandırır. Ama kısa sürede domuzu omurgasının ortasından testereyle kesmeyi, bir koyunun kaburgalarını sıyırmayı veya dilini çıkarmak için bir ineğin çene kemiğini kırmayı öğrenip üzerine pek düşünmemeye başladım.” Bilererek durakladı. “Eğer karımla bir daha bağlantı kurmaya çalışırsan seni koyunun semeri gibi deşerim. On dakikamı alır ve seninle işim bitmeden ölmek için yalvarmaya başlarsın.” Tutuşunu gevşetti ve onu hafifçe iterek bıraktı.

Vance kabanını düzelterek ona düşmanca, aşağılık bir bakış attı. “Senden korktuğumu mu sanıyorsun?”

“Korkmalısın. Hatta İngiltere’den ayrılmasın. Bir daha dönmek üzere.”

“Bir kontluğun varisiyim seni aşağılık domuz. Beni sürgünde yaşamaya zorlayacağını sanıyorsan çıldırmış olmalısın.”

“Güzel. Kalmanı tercih ederim.”

“Evet,” diye alaycı bir şekilde söyledi Vance, “anladığım kadarıyla böylece beni koyun filetosu gibi deşme zevkine erişeceksin.”

“Gidecek misin?” Rhys’in ölümcül bakışları ona odaklanmıştı. “Yıllarca dünyaya Gallerlilerden ne kadar nefret ettiğini ilan ettin. Türümün ne kadar barbar ve acımasız olduğunu anlattın. Ne kadar vahşi olduğumuzu. Bu konuda hiçbir fikrin yok. Doğum yapan Peggy Crewe’ün çılgınlıklarını hiç unutmadım. Sanki biri organlarını tek tek almak için balık oltası kullanıyormuş gibiydi. Yakın bir zamanda bunu üzerinde deneyeceğim, Vance. Sen daha yüksek çılgınlıklar atacak mısın, öğreneceğiz.”

Rhys’in sesindeki acımasız samimiyeti duyan Vance’in sırtışı kayboldu. Sonunda yüzünde gerçek korkusu görünür oldu. Gözleri odaklanırken, gergin yüz kaslarında hafif kasılmalar oldu.

Rhys yumuşak bir tonda, “İngiltere’den ayrıl,” diyerek tavsiyede bulundu. “Yoksa hayatın çok kısa sürecektir.”

Otu3 Üçüncü Bölüm

Arabanın dışında bekleyen Ransom ile birkaç kelime konuştuktan sonra Rhys arabaya gidip sürücüye işaret vermek için tavana vurdu. Kucağında çocukla köşeye yaslanmış Helen'in yanına oturdu. Helen alışılmadık bir şekilde dağınık görünüyordu. Saçları karışmıştı, şaşkın ve gergindi.

"İşini halledebildin mi?" diye tereddütle sordu.

"Evet." Helen'in yumuşak yanaklarını okşayarak gözlerinin içine baktı. "Artık rahatlayabilirsin," diye mırıldandı. "Benim yanımda güvendesin. Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Bakışları buluşurken Helen'in çatık kaşları düzeldi ve uzun bir iç çekti. Endişesi tamamen ortadan kalkmış gibi görünüyordu. Araba istasyondan çıkıp Waterloo Caddesi'nde ilerlerken, "Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Nereye gitmek istersin?"

"Herhangi bir yere," dedi tereddüt etmeden, "sen yanımda olduğun sürece."

Cevabından memnun olan Rhys onu bir öpücükle ödüllendirip ufak kızın aralarında kıpırdandığını hissetti.

Geri çekilerek kendi çocuğu gibi yetiştirmeye söz verdiği çocuğa iyice baktı. O masum, iri gözleri ve gümüşü sarı saçlarıyla Helen'e çok benziyordu. Onu eğlendiren bir şekilde dönüp Helen'e paylaşmayı sevmeyen bir şekilde sarılarak

yan bir bakış attı. Bu hareket şapkasının düşmesine sebep oldu. Başından kaymasıyla sanki baharda kırılmış gibi kesilmiş görünen kısa saçları ortaya çıktı.

“Günün geri kalanı için Cork Caddesi’ndeki eve gideceğiz,” dedi Rhys, dikkatini Helen’e vererek. “Kuzey Galler’e özel bir trenle bu akşam gitmemiz için ayarlamaları yapacağım.”

“Kaçarak mı evleniyoruz?”

“Evet, sana göz kulak olmak tam zamanlı bir iş oldu. Ya seninle evleneceğim ve güvende olacaksın ya da seni her yerde takip etmesi için bir düzine adam tutacağım.” Kolu-nu araba koltuğunun arkasına koyarak kulağının etrafına dökülen bukleye oynadı. “Leydi Berwick ve ikizlere neler olduğunu anlatmak için bir not yazabilirsin.” Hüzünlü bir şekilde güldü. “Hazır yazmaya başlamışken Trenear ve Ravenel’e de üzerime Tanrı’nın gazabı gibi çökmelerini engel-leyecek şekilde durumu anlatmaya çalış.”

Helen, “Anlayacaklardır,” dedi yumuşak bir tonda, yanağını onun eline sürterek.

Rhys onu tekrar öpmek istiyordu ama çocuk Helen’in kucağında dönerek ona meraklı bir şekilde baktı.

“Bu kim?”

“O... yakında kocam olacak.”

Ufak kızın dikkatli bakışlarının farkında olan Rhys ce-ketine uzanıp teneke kutu içerisinden nane şekerlemesi çıkardı. Bir tane ağzına attıktan sonra açık kutuyu ona uzat-tı. “Şekerleme ister misin, *bychan*?”

Kız temkinli şekilde uzanıp bir tane aldı. Nane şekerle-mesini hafifçe emerken hem şaşkın hem de memnundu.

Tırnaklarının altındaki kir kalıntılarını ve kulağının iç kısmında, boğazının etrafındaki kir gölgelerini fark eden Rhys Helen’e, “Neden onu düzgün bir şekilde yıkamadı-nız?” diye sordu.

Helen kısıp sesle cevap verirken gözleri endişeyle do-

luydu. “Yetimhanedeki bir ceza onu biraz... isteksiz hâle getirmiş.”

Rhys ufak bir çocuğu banyo yapmaktan soğutacak ne yapmış olduklarını merak ederek kaşlarını çattı. “*Wfft.*”

Birkaç saniye sonra karşılığında bir, “*Wfft,*” sesi duyuldu.

Onu mükemmel bir şekilde taklit eden minik kıza baktı. Dudakları kıpırdandı. “Köpükleri denedin mi?” diye sordu Helen’e.

“Köpükler mi?”

“Evet, oynayabilmesi için köpüklü sabunla dolu bir banyo.”

Charity ilk defa onunla konuştu. “Banyo yapmaktan hoşlanmıyorum.”

Rhys ona sorgulayıcı bir şekilde baktı. “Sıcak, hoş banyolardan bile mi?”

“Evet.”

“Koyun gibi mi yoksa çiçek gibi mi kokmayı tercih edersin?”

“Koyun,” diye hızlıca cevap geldi çocuk.

Rhys sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Rüşvete başvurarak, “Havaya kocaman köpükler uçurmak için oyuncak bir boru ister misin?” diye sordu.

Nane şekerlemesinin son parçasını kemiren Charity başıyla onayladı.

“Güzel. Eğer su ve köpüklü sabunla dolu bir küvette oturursan bir tane oyuncak borun olabilir.”

Konuşmadan önce şekerlemenin geri kalanını yedi. “Su yok.”

“Birazcık su, *bychan,*” diye teşvik etti Rhys. “Onsuz köpük olmaz.” İki avucunu birbirine yaklaştırıp, “Sadece bu kadarcık,” diye gösterdi.

Çocuk düşünceli bir bakış attı. Yavaşça ufak ellerini ona uzattı ve birleştirdi.

Rhys kahkaha attı. “Doğuştan pazarlıkçısın.”

Bu takas sırasında Helen onları tutuk bir ifadeyle izledi.

Charity başını Helen’in kucağından kaldırıp temkinli şekilde Rhys’in üzerine tırmanınca onu şaşırtmıştı. Hareketsiz ve rahat bir şekilde durdu. Çocuk, kabanına ulaşırken, “Yankesici değilsin, değil mi?” diye biraz endişeli bir tonda sordu Rhys. Çocuk onu durdurmayacağını anlayınca kabanın ceplerine bakmaya başladı. Nane şekerlemesi kutusunu bulup çıkardı. “Şimdilik sadece bir tane daha,” diye uyardı Rhys. “Çok fazla şekerleme dişlerini ağrıtır.” Küçük, beyaz bir tane alıp teneke kutuyu kapadı, ona geri verirken her hareketi kibar ve netti.

Rhys hayatında bu kadar büyük değişime sebep olacak ufak insanı inceledi. Charity. İsme bir Gallerlinin dili tam olarak dönmüyordu. Dahası Charity, Patience* gibi ahlaki mesaj içeren isimler şimdilerde genellikle düşkünler evindekilere ya da yetimhanelerdekilere verildiği için o kurumları çağrıştırmaya başlamıştı. Rahat bir aileden gelen kız çocuğu bu utanç verici durumdan kaçabilirdi ama gerçek bir yetim için ömrü boyunca nereden geldiğinin bir hatırlatmasıydı.

Winterborne’un hiçbir kızı onu aşağılayan bir isme sahip olmayacaktı.

“Charity Galler’de çocuklara pek verdiğimiz bir isim değil,” dedi. “Sana daha bilindik bir isimle seslenmek isterim.”

Çocuk ona beklentiyle baktı.

“Carys,” dedi. “‘Küçük kıymetlim’ anlamına geliyor. Hoşuna gitti mi?”

Başıyla onaylayıp kucağına oturarak onu hazırlıksız yakaladı. Ağırlığı bir kedininkinden fazla değildi. Onu kolayca kabul etmesine şaşırان ve telaşlanan Rhys bacakları

* (İng.) Sabır. (e.n.)

zerindeki oturuŖunu düzeltti. “Carys Winterborne. HoŖ bir isim, değil mi?” Helen’e baktı ve gözlerinin parıldadığını gördü. “Ona istediğin bir Ŗey...”

“ok güzel,” dedi gzyaŖlarının arasından gülerek. “Güzel.” Yüzünü okŖamak için uzandı ve yanına sokuldu.

Eve giden yolun geri kalanında ikisi de ona yaslandılar ve... doğru olanı yaptıklarını biliyorlardı.

Otu3 Dördüncü Bölüm

“Fernsby, evlenmek için gizlice kaçıyorum.”

Helen ve Carys’i evine yerleştirdikten sonra Rhys ofisine gidip acil bir toplantı için hiç vakit kaybetmeden özel sekreterini çağırdı.

Bu açıklama inanılmaz bir soğukkanlılıkla karşılanmıştı. Bayan Fernsby gözlüklerini düzeltmekten başka bir tepki göstermemişti. “Nereye ve ne zaman efendim?”

“Kuzey Galler’e. Bu akşam.”

Yeterince erken değildi. Helen ile gerçek bir düğünle bir an önce evlenmek için acele ediyordu. Çok neşeliydi ve aptalca bir şey yapmaya hazırды.

Bu his ona geçmiş yaz aylarının sonunda, Tom Severin ve arkadaşlarıyla beraber öğleden sonra bir birahane de hissettiklerini hatırlattı. Pencereden giren ve içinde birkaç damla içki kalmış bardağın üzerine konan bazı arıları izlemişlerdi. Arılar içkiyi kana kana içip belirgin bir şekilde sarhoş olduktan sonra amaçsızca fırıl fırıl dönerek uçmaya çalışırken bir tane arı kadehin dibinde bacaklarını havaya dikip sırt üstü uzanmıştı. Rhys ile diğerleri çok içtikleri için bunu çok komik bulmuşlardı.

Şimdi Rhys nasıl hissettiklerini bilerek arılara karşı daha fazla sempati duyuyordu. Aşk bir adama bunu yapıyordu,

onu aşığı yukarı daireler çizerek uçan, sarhoş bir arıdan beter ediyordu.

“Eğer özel bir lisansla evlenmeye niyetliyseniz,” dedi Bayan Fernsby, “bu bir problem olabilir.”

Rhys ona sorgulayıcı bir bakış attı.

“Bildığım kadarıyla,” dedi Bayan Fernsby, “başpiskopos kendi içinde evlenen lord, leydilerin, parlamento üyelerinin, meclis üyelerinin ve yargıçların özel lisans isteklerini kabul ediyor. Leydi Helen’in sadece saygı unvanı olduğu için bu hakka sahip olup olmadığını bilmiyorum. Öğrenmeye çalışacağım.”

“Başpiskoposa gerekirse bir istisna yapmasını söyleyin. Ona bana bir iyilik borçlu olduğunu hatırlatın.”

“Ne iyiliğı?”

“O bilir,” dedi Rhys. İçi içine sığmayarak masanın etrafında döndü. “Özel tren vagonumu Caernarvon’a götüreceğiz. Royal Hotel’de bir süitin en az bir haftalığına ayarlanmasını sağlayın.”

“Quincy’nin de sizinle seyahat etmesini istiyor musunuz?”

“Evet ve bizimle gelecek bir leydi hizmetçisi bulun.”

Şimdi Fernsby endişeli gözüküyordu. “Bay Winterborne, bir leydi hizmetçisi öylece ‘bulunacak’ bir şey değil. Bir süreci vardır. Gazeteye ilan verilir, iş görüşmeleri yapılır, tavsiye mektupları okunur.”

“Fernsby işe aldığım yüzlerce kadın arasında bir leydinin saçını ve elbisesinin düğmelerini ayarlayabilecek *bir tane* kadın bulamaz mısınız?”

“İşin bundan fazla gerekliliğı olduğuna eminim, efendim,” dedi kuru bir tonda. “Ama birini bulacağım.”

“Hazır arayışa girmişken, bir de dadı işe al.”

Bayan Fernsby yazmayı bıraktı. “Bir de dadı,” diye şaşkınca söyledi.

“Evet, yanımızda dört yaşında bir çocuk getireceğiz. Aynı zamanda kıyafetlere ve oyuncaklara ihtiyacı olacak. Satış elemanlarından birini bu iş için görevlendir.”

“Anladım.”

“Ve Leydi Helen’in giymek için yeni şeylere ihtiyacı olacak. Bayan Allenby’nin bununla ilgilenmesini sağla. Ona Leydi Helen’i siyah dışındaki *her şeyin içinde* görmek istediğimi söyle.” Parmaklarını masaya vurarak düşündü. “Sanırım gelinlik istemek biraz fazla olacak...”

“Bay Winterborne,” diye feryat etti Bayan Fernsby, “bütün bunların akşama kadar gerçekleşmesini mi istiyorsunuz?”

“Fernsby, öğle yemeğinde oyalanmadığın sürece elinizde günün çoğunluğu var.” Kadın, itiraz etmeye başlayınca Rhys, “Özel trenin ayarlamalarıyla ben ilgileneceğim,” dedi.

Rhys ofisinden hızlı adımlarla çıkarken Bayan Fernsby, “Peki ya geri kalanlar?” diyerek arkasından seslendi. “Peki ya çiçekler? Pasta? Ya...”

“Beni detaylarla sıkma,” dedi Rhys omzunun üzerinden. “Sadece hepsinin gerçekleşmesini sağla.”

“Demek yine arkadaş olduk,” dedi Tom Severin tatminle, ayaklarını beşinci kattaki ofisindeki geniş bronz masaya uzattı.

“Sadece bir şey istediğim için,” dedi Rhys. “Senden hoşlandığımdan değil.”

“Arkadaşlarımdan benden hoşlanmasına gerek yok,” diye ona güvence verdi. “Hatta hoşlanmamalarını tercih ederim.”

Rhys ciddi bir şekilde gülümsemesini bastırdı. “Arka-

daşlık gerçekten bu iyiliği yapıp yapmayacağına bağlı,” diye ona hatırlattı.

Severin elini hemen durmasını gösteren bir şekilde kaldırdı. “Bir dakika.” Sesini yükseltti. “Barnaby! İstediğim bilgi?”

“İşte burada efendim.” Severin’in özel sekreteri buruşuk kıyafetleri ve dağınık, taranmamış, her yerden çıkan saçlarıyla elinde bir kâğıt parçasıyla hızlıca odaya koştu. Onları masaya dikkatlice koydu. “Şimdiye kadar dört özel istasyon buldum, efendim. Beşincisi konusunda onay bekliyorum.”

Sekreter hızla çıkarken Severin kâğıtları alıp düzenledi. “Peki bu nasıl?” diye sorarken kâğıdı Rhys’e uzattı. “Büyük Kuzey rotasına bağlanan özel bir hattı olan ısmarlama bir istasyon. Oradan Caernarvon’a kadar özel bir tren seferi yapabiliriz. İstasyon binası kalkıştan önce eğlendirmek için misafir odası olan iki katlı bir yapı. Kalabalık yok, bilet yok, beklemek yok. Genel müdürüm bizzat özel vagonların yeni bir lokomotif, hizmetçiler için bölümü olan ekstra yolcu vagonlarıyla beraber en iyi demiryolu araçlarına sahip olduğunuzdan emin olacak.”

Rhys gülümseyerek ona geri vermeden önce kâğıda göz gezdirdi. “İngiltere’de bu kadar kısa sürede böyle bir şeyi ayarlayabilecek başka bir adam yok.”

“İngiltere’de iki adam daha yapabilir,” dedi Severin tevazuyla. “Ama benim yaptığım gibi sana düğün hediyesi olarak vermezlerdi.”

“Teşekkür ederim, Tom.”

“Barnaby,” diye seslendi Severin ve sekreter hızlıca içeri girdi. Severin kâğıdı ona uzattı. “Bu istasyon. Her şey bu akşama kadar hazır olmalı. Winterborne’un özel vagonu teslim edildikten sonra buz ve taze suyla doldurulduğundan emin olun.”

“Elbette efendim.” Barnaby çılgınca başını sallarken koşarak çıktı.

Severin Rhys’e sorgulayıcı bir bakış attı. “Öğle yemeği için yemek dükkânına yürümek ister misin? Ya da en azından burada bir viski iç?”

Rhys üzülerək başını iki yana salladı. “Yapacak çok fazla şey var. Galler’den döndükten sonra buluşalım.” O zaman evli bir erkek olacağı aklına geldi. Helen her akşam yatağında olacaktı ve her sabah onunla kahvaltısını paylaşacaktı... bir an onunla normal bir hayatın, değerini hafife almayacağı birçok ufak zevkin hayaline daldı.

“Elbette.” Severin’in mavi-yeşil gözleri arkadaş canlısı ve meraklıydı. Işığın açısı sol gözünü yakalayarak yeşil kısmını fazladan aydınlatıyordu. “Buna alışmak biraz zaman alacak,” dedi. “Bu gülümseyen, neşeli hâline. Neşeli tiplerden olmamıştın.”

“Neşeli değilim. Kalbim... tamamlandı.”

Severin el sıkışmak için ayağa kalktıklarında aynı şekilde gülümsedi. “Hoş olmalı,” diye üzerine düşündü, “herhangi bir şekilde kalbinin tamamlanması.”

Rhys mağazaya döndüğünde idari personelin çoğunu Barnaby’ye rakip olacak şekilde çılgın bir hızla koşuştururken bulmuştu. Satış elemanları, terzi asistanları özel ofisine bir yığın beyaz kutu ve kolları dolu şekilde kıyafet taşıırken etkinlik sekreteri Bayan Edevane detaylı bir toparlanma listesi yapıyordu. Rhys mutluluk içinde işlerin tamamlanmasını izledi. Fernsby’yi bulup ona gelişmeleri sormaya karar verdi.

Kadının masasına doğru yaklaşırken kendini Dr. Have-lock’un ardından giderken bulmuştu. Yaşlı adam gümüş

kaplı tabak ve bir bardak buzlu limonatayla, mükemmel bir şekilde kısmen açılmış gül tomurcuklarından oluşan ufak vazolu bir tepsi taşıyordu.

“Havelock?”

Yaşlı adam aslana benzeyen kafasını çevirerek omzunun üzerinden baktı. “Winterborne,” dedi boğuk bir sesle.

“Bu kimin için?” diye sordu Rhys.

“Senin için değil.” Havelock, Fernsby’nin masasına doğru ilerleyip tepsiyi yerleştirdi. “Burada yarattığın karmaşadan, bütün ofis ekibini ve diğer üç departmanı ölümüne çalışmak zorunda bıraktığından haberim oldu. Her zamanki gibi bütün sigortalar bir anda yandı. Kaçarak evlenmenin bu kadar hızlı olmasına ne gerek var?”

“Kaçarak evlenmek genellikle yavaşlığıyla bilinmez,” diye belirtti Rhys.

“Peşinizde aileler mi var? Evliliğe engel olmaya kararlı rakip bir sevgili? Hayır, sadece çok çalışan sekreterine öğle yemeği yiyecek kadar vakit tanımayan, sabırsız bir damat var!”

Tam o anda Bayan Fernsby masasına geldi. Bakışları önce Rhys’e çevrilmişti. “Efendim, geçici bir leydi hizmetçisi bulduk. Bayan Allenby’nin terzilik bölümündeki asistanlardan biri. Bayan Allenby, Leydi Helen’le benzer ölçülerdeki bir müşterinin verdiği iki tane bitmiş elbisede değişiklik yapıyor. Müşteri onların yerine daha pahalı tasarımlı elbiseleri ücretsiz olarak vermemiz şartıyla durumu kabul etti. Dadiya gelecek olursak Bayan Edevane’in size ve Leydi Helen’e eşlik etmekten zevk duyacak bir kız kardeşi var...” Diğer adamın yakınlarda durduğunu görünce lafı yarıda kaldı. “Dr. Havelock. Bir sorun mu var?”

“Hayır, Bayan Fernsby,” dedi Havelock, “ama Winterborne’un size ayarladığı yorucu tempoda uygun besinlerden mahrum kalırsanız bir şeyler yolunda gitmeyebilir.” Onu masaya yönlendirip oturması için teşvik etti.

“Bana ögle yemeği mi getirdiniz?” diye şaşkınlıkla sordu Bayan Fernsby ve tepsideki keten peçeteyi alarak kucağına yerleştirdi.

“Evet.” Havelock ona gizlice bakarken tepkisini ölçüyordu. Ne kadar memnun olduğunu görünce gözlerinde bir zafer pırıltısı belirdi ve hemen bir öfke patlamasıyla gizledi. “Winterborne’a kalsa kısa sürede sinir yorgunluğundan ve yetersiz beslenmeden kapıya kadar taşınmış olurdunuz. Benim zaten ilgilenmem gereken yeterince hastam var.” Gümüş kapakları kaldırdı ve en avantajlı şekilde görünmesi için gül tomurcuğunu döndürdü.

“Epeyce acıktım,” dedi Bayan Fernsby dikkatle, sanki çatalı kaldırma gücünü kendinde bulamıyormuş gibiydi. “Bana eşlik eder misiniz, Dr. Havelock?”

“Sanırım eşlik etmeliyim,” diye heyecanla cevap verdi, “Winterborne’un size on beş dakikalığına huzur verdiğinden emin olmak için.”

Rhys isteksiz gözükmeye çalıştı. “Pekâlâ, Fernsby. Yemeğini yiyebilirsin. Ama sadece Havelock bu konuda ısrarcı olduğu için.” Arkasını dönmeden önce Bayan Fernsby ile hızlıca göz göze geldiklerinde kadın ona gözleri parıldayarak bakıyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Rhys'in özel vagonu aralarında sabit olmayan koridoru bulunan iki uzun bölümden oluşuyordu. Bronz ipek yastıklı lüks koltukları ve çizgili kadife halıyla kaplanmış zeminle mükemmel bir şekilde döşenmişti. Geniş seyir camlı salonu, genişleyen, maun masası olan bir yemek odası vardı. Rhys ve Helen ilk bölüme bağlı geniş yatak odasında yatacaqlarken Charity, hayır *Carys* diye Helen kendine hatırlattı, ikinci bölümdeki iki ufak yatak odasından birinde dadısıyla beraber kalacaktı.

Helen ilk başta *Carys*'in trende ondan ayrı uyuması konusunda rahatsız olacağından endişelenmişti. Fakat ufak kız hemen Anna Edevane'den, Rhys'in etkinlik sekreterinin kız kardeşinden hoşlanmıştı. Anna hoş ve hayat doluydu. Dört tane erkek ve kız kardeş yetiştirmeye yardımcı olarak deneyim kazanmıştı. Trene biner binmez Anna, *Carys*'i içinde ona özel bir sürü yeni oyuncak ve kitabın olduğu odalarına götürdü. Lila rengi ipek elbiseli porselen bebekle aralarında Nuh'un gemisinin de olduğu oyuncaklar karşısında şaşırان *Carys* onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Yere oturarak oyulmuş ve boyanmış hayvanlara sanki kırılabilirmiş gibi nazıkçe dokundu.

Rhys'in köpüklü sabun önerisi mükemmel bir şekilde işe yaramıştı. *Carys* artık güzelce banyo yaptığı için temizdi ve

hoş kokuyordu. Her biri ufak kurdeleden gül rozetleriyle tutturulmuş, pileli, ufak bir eteği olan gül rengi bir elbise giyiyordu.

“Saat on bir,” dedi Helen Anna’ya. “Carys’in yakında uyuması gerekiyor. Uzun bir gün oldu ve sadece kısa bir süre kestirebildi.”

“İstemiyorum,” diye itiraz etti Carys.

“Ona uyku vakti hikâyesi okurum,” dedi Anna. “Sevdiği bir tane olduğunu duydum... sanırım ismi... Kırmızı Başlıklı Kız?”

“Üç Ayı,” dedi Carys oturduğu yerden.

Anna duymamış gibi davrandı. “Belki de ‘Rumplestilt-skin’...”

Carys ayağa kalkarak eteklerine sarıldı. “Üç Ayı.”

“Üç domuz mu dedin?” Anna çocuğu kollarına alarak yatağa yatırdı.

Carys kıkırdayarak öylece yattı. “Ayı, ayı, ayı!”

Kahkahası herhangi bir müzikten daha güzel diye düşündü Helen.

Leydi hizmetçisi, Quincy, bir uşak ve aşçı dahil Winterborne’a eşlik eden herkes özel trenin arkasında, Bay Severin tarafından tahsis edilen şık bir vagonda bulunuyordu.

“Bay Severin ile tekrardan arkadaş olduğunuza çok sevindim,” diye bağırان Helen özel bölmelerinde gezinip yaldızlı duvar lambalarını incelemek için durakladı. Ünlü bir şiiri alıntılardı, “*Bağışlama! Başka hiçbir erdem kendi ödülünü getiremez.*”

“Evet,” diye kuru bir cevap verdi Rhys, “bedava bir lokomotif gibi.”

“Bu onu affetmenin tek sebebi değil.”

Rhys onu kendine çekerek boynunu öptü. “Cariad, gizlenmiş onur ve faziletleri olan bir adam olduğuma beni ikna etmeye mi çalışıyorsun? Bu konuda fikrini değiştireceğim.”

Rhys'in elleri eteğinin arkasından kayınca Helen itiraz ederek kıpırdandı. Hazır bir seyahat elbisesi giyyordu. Bayan Allenby'nin asistanları tarafından birkaç ufak tadilatla mükemmel bir şekilde üzerine uygun hâle getirilmişti. Uçuk mavi saten ve kaşmirden ufak hoş bir yeleği vardı. Tarlatan yoktu ve etekler vücudunun şeklini ortaya koyacak şekilde sıkıca geriye doğru çekilmişti. Etekler kat kat dökülüyordu ve geniş fiyonk şeklinde dekoratif bir pile eteğinin üst kısımlarına yerleştirilmişti. Canını sıkın bir şekilde Rhys fiyongu rahat bırakmıyordu. Resmen fiyonk onu büyülemişti. Helen arkasını ne zaman ona dönse, fiyonkla oynadığını hissedebiliyordu.

“Rhys, yapma!”

“Elimde değil. Beni cezbediyor.”

“Daha önce elbiselerde fiyonk gördün.”

“Ama *orada* görmedim. Senin üzerinde görmedim.” İsteksiz şekilde Rhys onu bırakarak cep saatini çıkardı. “Trenin şimdiye kadar yola çıkması lazımdı. Beş dakika geciktik.”

“Bu aceleyle nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Yatağa,” diye kısaca cevap verdi Rhys.

Helen gülümsedi. Parmak uçlarının üzerinde durarak yanağına hızlıca öpücük kondurdu. “Bir ömür boyu beraber geçireceğimiz gecelerimiz olacak.”

“Evet ve çok fazlasını kaçırdık.”

Helen dönüp yere konulmuş ufak valizini eline aldı. O sırada kumaşın yırtılma sesini duydu.

Helen doğrulup eteğinin arkasına bakmadan da çoktan ne olduğunu biliyordu. Fiyonk gevşek bir şekilde dikişlerin sökülmüş olan yerinden sarkıyordu.

Kızgın bakışlarıyla buluşan Rhys çalıntı bir elmayla yakalanmış okul çocuğu gibi utangaç gözüktü. “Eğileceğini bilmiyordum.”

“Bunu gördüğünde hizmetçiye ne diyeceğim?”

Rhys bir anlığına düşündü. “Eyvah?” diye teklifte bulundu.

Helen’in dudakları isteksiz bir neşeyle kıvrıldı.

İki kısa ısıklık, kalkmak üzere olduklarını işaret ettikten kısa süre sonra yola çıkmışlardı. Lokomotif Helen’in Hampshire’a gidip geldiği ekspres trenlerden daha yavaştı ve gidişi sarsıntılar yerine göze çarpmayan titreşim ve sallantılarla sorunsuzdu. Tren ışıklardan, binalardan ve yollardan geceye doğru ilerlerken yolcuların hepsi aşırı derecede uzun, yorucu olan günden sonra dinlenmeye çekildi.

Leydi hizmetçisi Helen’i yatış için hazırlarken Rhys diğer bölüme gitti.

“Elbisemdeki fiyonk yerinden oynadı,” dedi Helen, kız elbiselerini toparlarken. “Bir şeye takıldı.” “Bir şeyin” meraklı erkeksi parmaklar olduğunu açıklama ihtiyacı duymadı.

“Yarın yerine dikerim, leydim.”

Helen yatak odası bölmesinin katlanan kapılarının ardında dururken hizmetçisi ona giyecek yeni bir gecelik uzattı. Elindeki kumaşın ince ve ipeksi uzunluğuna bakan Helen, “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu.

“Evet, leydim,” diye cevap verdi kız. “Bayan Allenby sizin için seçti. Hoşunuza gitti mi?”

“Ah çok... hoş.” Helen geceliği yatak odası bölmesinin ufak lambasının ışığına doğru tutarken beyaz satenin yarı saydam olduğunun farkına vardı. Kıyafet kısıydı ve açık yakalı kısmı o kadar az bir kapanma sunuyordu ki gecelik amacına hizmet etmiyordu. Helen kızarak geceliği kafasından geçirdi ve satenin vücudunun üzerine düşmesiyle soğuktan nefesini tuttu.

“Yardıma ihtiyacınız var mı, leydim?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Helen hızlıca. Utanıla-

cak bir kıyafet içerisinde neredeyse yarı çıplaktı. “Şimdi yatağa geçeceğim. İyi geceler.”

Yatağa tırmanıp yumuşak keten çarşafının ve muflonlu battaniyenin ağırlığı altına girerek rahatlamayla iç çekti. Vücudunun her yeri yorgundu ve trenin hafif titreşimi rahatlatıcıydı. Rahatlayarak gözleri yarı kapalı uzandı.

Katlanmış kapılar geri çekildi ve uzun boylu bir karaltı önünde belirdi. Sırt üstü yuvarlanarak bir elini rahat şekilde başının üzerine kaldırdı.

Rhys ona yukarıdan bakarak yavaşça gömleğini çıkarırken yumuşak ışık göğsündeki sert kıvrımları kaplıyordu. Nazikçe örtüleri geri çekerken Helen’in görüntüsü karşısında bakışları için için yanıyordu. Onu okşamak için uzandı ve parmak uçlarını narin saten üzerinde gezdirdi. “Benim güzel sevgilim,” dedi boğuk bir sesle.

Lambayı söndürdü ve elbiseyi yavaşça üzerinden çekip çıkardı. Karanlıkta hareketler, vücudunda nazik dokunuşlar vardı... dudaklarının ateşi ve dilinin ucuyla onu titreten kısımları okşuyordu. Bacaklarının arasındaki tüylerle oynuyordu. Parmaklarıyla ve diliyle kışkırtıp okşarken Helen bütün utancını kaybedip bacaklarını daha geniş açana kadar nefesini oralara verdi. Nazik kahkahası üzerinden akıp giderken Rhys ahlaksız davetine diliyle daireler çizerek cevap verdi.

Helen mırıldanıp inleyerek ellerini ipeksi saçlarına gömdü. Rhys’in elleri üzerinde oynasırken parmak uçları tenindeki en hassas bölgeleri takip etti. Göğüs ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasında, bacakları arasındaki dudaklarının çekiştirilmesinin heyecanı ile eşleşen bir ritimle kısırdı.

Daha fazla bekleyemeyince vücudunu üzerine doğru indirerek içine girerken ağır erkekliği onu hoş bir şekilde aralayıp derinlerine doğru itirmişti. Trenin sallantısı onla-

rı zarıfçe ileri geri hareket ettiriyor ve hafif hareketler duyularını kışkırtıyordu. İç kasları çaresizce ona kapanmaya başladıktan sonra Rhys gizemli bir ritmi takip ederek onun her ihtiyacına karşı hassaslaştı. O kadar derinlerindeydi ki, vücudu onu içten ve dıştan okşayarak arzuyla dolduruyordu. Helen'in kalçaları yukarı doğru nihai bir hareketle kalkarken neredeyse ağırlığını da kaldıracaktı. Helen titreyerek elini Rhys'in kasılan sırtında nazıkçe gezdirdi. "Şimdi," diye fısıldadı Helen. "İçime gel şimdi."

İnleyerek tek güçlü ittirile sıcaklığı içine akıtarak ona sanki hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Royal Hotel, Caernarvon'da üç katlı Georgian tarzda bir yapıydı. Rhys, Helen'i Kuzey Galler'in sahil kasabasına getirmek istiyordu çünkü hem doğduğu yer olan Llanberis'e çok yakındı hem de romantik görüntüsünden ziyadesiyle keyif alacağını düşünmüştü. İlginç harabeleri, derin yeşil vadileri, bir sürü şelalesi, havuzları ve gölleriyle burası efsaneler ve peri masallarının kaynağıydı. Bir insan her zaman Snowdon'un zirvesini görebilirdi. Ona tırmanan insanın aşağı ya çıldırmış ya da şair olarak ineceği rivayet edilirdi.

Bayan Fernsby'nin becerikli planlaması sayesinde yolculuk şimdiye kadar mükemmel geçmişti. Rhys ve Helen'e, Royal Hotel'e varınca Carys ve dadısı için bağlantılı süiti olan geniş bir oda gösterildi. Hizmetçilere de şık odalar gösterilmişti ve hepsi memnun gözüküyordu.

Yerel kilisenin papazı seremoniyi otele kısa bir yürüme mesafesinde olan tepedeki antik şapel kalıntılarında yapmaya rıza göstermişti. Beyaz ve pembe çiçeklerden kocaman aranjmanlar patika ve ufak bir köprüyle ulaşılan şapel

harabelerine taşınmıştı. Tepenin ucundan Caernarvon'un kalesi, kasaba, dağ ve İrlanda sularının koyu mavi pırıltısı görülebiliyordu.

Varışlarının sabahında hava açık ve bulutsuzdu. Yılın bu zamanı için nadir bir durumdu. Planlandığı gibi düğün kalabalığı otelin arkasındaki taştan terasta toplanıp şapele yürüyecek ve sonra mükellef bir kahvaltı için geri dönecekti.

Oyuklu ceket ve açık renkli kravatı olan takım elbiseyle Rhys otelin zemin katındaki serada tek başına bekliyordu. Diğerlerine katılmadan önce Helen ile orada buluşacaklardı. Cep saatini çıkarma dürtüsüne karşı gelerek zoraki bir sabırla beklerken Helen'in bir an önce karısı olabilmesi için önlerindeki zamanın geçip gitmesi adına on bin pound ödeyebileceğini düşündü.

Arkasından satenin hışırtısı duyuldu.

Dönüp Helen'in uçları dantelli, ince, parıldayan saten katlardan oluşan beyaz bir elbise ile durduğunu gördü. Elbise ince vücuduna tam oturmuştu. Etekleri kalçalarının hatlarına oturacak şekilde geri çekilmiş ve nazıkçe yanlara doğru dökülüyordu. Dantel ve ufak incilerle örülmüş ince duvağını geri çekerek ona gülümsedi. Sabah sisinin arasından çıkan bir gökkuşağı kadar narin ve parıltılı olağanüstü bir güzellikti. Rhys elini hızla atan kalbinin üzerine sanki göğsünden çıkmasını engelleyebilecekmiş gibi koydu.

"Sana bir gelinlik bulduklarını bilmiyordum."

"Bir şekilde Bayan Allenby mucize yaratmış. Döndüğümüzde ona nasıl yaptığını sormam gerekiyor."

"Çok güzelsin. Ben..." Ona bakarken sesi birden kesildi. "Gerçekten bana mı aitsin?"

Helen gülerek yanına geldi. "Yasal yollar dışında her anlamda seninim."

"Onu da kısa sürede halledeceğiz," diye mırıldanırken ona uzandı.

Helen başını iki yana sallarken işaretparmağıyla nazikçe dudağına dokundu. “Sözlerimizi söyleyene kadar olmaz,” derken gözleri parılıyordu. “Sonraki öpücüğümün kocamla olmasını istiyorum.”

“Tanrı yardımcım olsun,” dedi Rhys duygusal şekilde, “hiçbir erkek düğününün bitmesini benim kadar istemiştir.”

Helen’in gülümsemesine bir hüznün çöktü. “Otelin dışındaki kalabalığı gördün mü?”

Rhys başını iki yana sallayarak hafifçe kaşlarını çatı.

“Korkarım ki beklediğimizden daha fazla misafirimiz var. Oteldeki misafirler ve bazı kasabalılar Rhys Winterborne’un buraya evlenmek için geldiğini öğrenmişler, kendilerini bizimle şapele kadar yürümeleri için davet ettirdiler. Bana Kuzey Galler’de, bütün komşuların düğüne katılmasının bir gelenek olduğu söylendi.”

Rhys inledi. “Onlardan kurtulma şansımız yok. Özür dilerim. Sorun olur mu, *cariad*?”

“Elbette sorun olmaz. O kadar insanın sana şaşkınlıkla bakmasından hoşlanıyorum.”

“Bana bakıyor olmayacaklar,” diye onu temin etti. Cebine uzanarak pürüzsüz beyaz bir taş çıkararak avucu içerisinde ona gösterdi. Helen gülümsedi.

“Yemin taşı mı?”

“Carys dün beraber yürürken buldu.”

“Mükemmel. Evlendikten sonra nereye atacağız?”

“Kararı sana bırakıyorum,” dedi Rhys, taşı cebine koyarak. “İrlanda Denizi şu tarafta...” İşaret etti. “Menai Boğazı şu tarafta... ya da seni Galler’in birçok güzel gölüne götürebilirim. Excalibur’un son bilinen yeri olduğu söylenen yeri biliyorum.”

Helen’in gözleri bu fikirle parıladı. Ama hemen sonra aklına gelen fikirle endişeli gözüktü.

“Bu sabah beni sana verebilecek kimsenin olmadığının farkına vardım.”

Rhys alınları birbirine değene kadar başını eğdi ve gözlerinin Ay taşı parıltısında kendini kaybetti. “Kalbim, seni verebilecek hiçbir erkeğe ihtiyacın yok. Bana kendi özgür iradenle gel. Beni ben olduğum için sev... tıpkı benim seni olduğun hâlinle sevdiğim gibi...bu sevgi ışıklar parıltısını kaybedene kadar devam edecek.”

“Bunu yapabilirim,” diye fısıldadı Helen.

Yavaşça geri çekilen Rhys ona gülümsedi. “Gel o zaman, *cariad*. İlgilenmemiz gereken bir düğün var. Bir adam karısından bir öpücük almak için daha fazla bekleyemez.”

Sonsöz

Sekiz ay sonra

“... ve Pandora eğer oyun başarı elde ederse, sezonun hiçbir etkinliğine katılmayacağını söyledi,” dedi Helen, ustaca vanilya çiçeklerini elleriyle polenlerken. “Leydi Berwick’e kafası karışmış bir koyun gibi balodan baloya sürüklenmeye niyeti olmadığını söyledi.”

Rhys gülümseyerek onu tembelce izlerken sırtı tuğla duvara yaslanmıştı. Çekici görünüyordu. Sıra sıra orkidelelerin arasındaki varlığı aykırı bir şekilde erkeksiydi. “Leydi Berwick nasıl tepki verdi?”

“Elbette öfkeliydi. Ama yine de tartışmaya başlamadan önce kuzen Devon Pandora’nın daha yeni patent başvurusunu yaptığını ve kabul edilip edilmediğini öğrenmeden önce sezonun muhtemelen başlayacağını belirtti. Böylelikle Pandora, Cassandra’yla beraber birkaç baloya ve yemek davetine gidebilir.”

“Trenear haklı. Bir kutu oyunu yayınlamakta patente başvurup tasarımı matbaaya götürmekten çok daha fazlası var. Eğer Pandora macerası konusunda ciddiye, raflara koyabilmemiz en az bir yıl sürer.”

“Ah, Pandora oldukça ciddi,” dedi Helen dudaklarını büzerek.

Carys ile Ravenel Evi'ne yaptıkları sabah ziyaretlerinden yeni dönmüşlerdi. Kathleen'in sağlıklı bir şekilde yakın zamanda doğurduğu ve günden güne büyüyen oğlu William'ı ziyaret etmeye gitmişlerdi. Carys iki haftalık bebeğin karşısında büyülenmişti ve Pandora onu kutu oyununun ilk örneğini test etmesinde yardımcı olması için ikna etmeden önce birkaç dakika boyunca bebeği sevmişti. Ufak kız Alışveriş Çılgınlığı adındaki, oyuncuların simgelerini daire çevresindeki dükkânlarda hareket ettirirken ticari kartlar topladığı oyuna bayılmıştı. Pandora'nın ısrarıyla oyun ahlaki değerleri veya dersleri öğretmiyordu. Sadece eğlenceli olması planlanmıştı.

"Biliyor musun," diye düşünceli şekilde söyledi Helen, "Pandora'nın oyununun çok iyi satacağına dair içimde bir his var. Leydi Berwick ve Carys bu sabah oynarken çok iyi vakit geçirdiler. Hepsi o güzelce detaylandırılmış şemsiye, ayakkabı gibi şeylerden oluşan ticari kartları toplamaktan keyif aldılar."

"İnsan doğası paragözdür," diye ciddi bir tonda cevap verdi Rhys. "Evet, bu oyun satacak."

"Ne kadar?" Helen poleni çiçeğin tepeciğine taşımak için kürdan kullandı.

Rhys hafifçe kahkaha attı. "Ben kâhin değilim, *cariad*."

"Evet, öylesin. Bu işlerden anlıyorsun." Son vanilya çiçeğini de bitirdikten sonra kürdanı kenara bırakıp ona beklentiyle baktı.

"Bir servet kazanacak," dedi Rhys. "Sonuçta gelişmiş bir pazar ve ürün taş baskıyla hızlı üretime sokulabilir. Senin de belirttiğin gibi oyun geniş bir kitleye hitap ediyor."

Helen gülümsedi ama içten içe endişeliydi. Ufak kız kardeşinin üzerinde çok çalıştığı işin ve yeteneklerinin takdir edilmesini istiyordu. Fakat kendine yetebilen ve bağımsız biri olma yolunda Pandora'nın bütün erkeklere onu sevmeye

şansını vermemekte kararlı olması konusunda kaygılıydı. Hayatını bir başkasıyla paylaşma fikrine neden bu kadar karşıydı?

“Umarım bu onu mutlu eder,” dedi.

Rhys kollarını açarak ona yavaşça yaklaştı. Olgun bir limon rengindeki sıcak Eylül ışıkları seranın panellerinden koyu renk saçlarına yansiyordu. “Tecrübeden bahsetmişken,” dedi belini kavrayarak, “başarı Pandora’yı ilk başta çok mutlu edecek. Ama sonunda yalnız kalacak ve hayatta finansal kazançtan daha fazlası olduğunu anlayacak.”

Gülümseyen Helen kollarını boynuna doladı. “Benimle tanışmadan önce yalnız mıydın?”

Kocası gözlerine bakarken bakışları içten içe kaynayan karanlık bir dokunuş gibiydi. “Evet, her adamın olabileceği gibi her günümü ruhumun yarısı kayıpken yaşamaya çalışıyordum.” Başını eğerek dudaklarını ileri geri onunkilere değdirirken öpücük daha derin ve arzulu hâle gelene kadar öpmeye devam etti. Dudakları ayrılınca, “Hadi yatağa gidelim,” diye fısıldadı.

Elini göğsünde hissedince Helen’in gözleri kocaman açıldı. “Öğle yemeği vakti.”

“Öğle yemeğim sensin.” Rhys onu tekrar öpmek için eğildi ve Helen soluk soluğa kahkaha atarak kollarından kurtuldu.

“Yapamam... hayır, gerçekten... Çay için Garrett Gibson ile buluşacağım.”

“Daha geçen gün onunla çay içtin,” dedi boynunu öperken. “Benim sana daha fazla ihtiyacım var.”

“Aslında çay için değil. Tabii çay da içeriz ama ziyaretin amacı bu değil. Anlayacağın üzere...” Helen duraklayıp tereddütte lafına devam etti. “Bazı... belirtilerim var.”

Şaşırtıcı bir hızla Rhys’in başı geri çekildi. Kaşlarını çatarak, “İyi değil misin, *cariad*?” diye sordu.

Hemen endişelenmesinden etkilenen Helen ensesini sakinleştirici şekilde okşadı. “Ben oldukça iyiyim.”

Dikkatli bakışları üzerinde gezindi. “O zaman neden...” Bir sebep aklına gelince konuşmayı bıraktı ve ağzı sanki konuşmayı unutmuş gibi sürekli açılıp kapandı.

Helen bu şaşkın tepkisinden hoşlanmıştı. “Dr. Gibson onaylamadan kesin olarak bilemeyiz,” dedi parmaklarını parlak siyah saçlarına dolayarak. “Ama sonraki bahara kadar Winterborne ailesine biri daha eklenebilir.”

Rhys onu kendine çekerek yüzünü boynunun, omuzlarının yumuşak kıvrımına gömmek için eğildi. Sesi titrek çıktı. “Helen. Helen, hazinem... senin için ne yapabilirim? Neye ihtiyacın var? Bu sert zeminde durman doğru mu? Korse giyiyorsun... bebeği ezmez mi?”

“Bu kadar erkenden ezmez,” derken durumdan biraz eğleniyor gibiydi ve Rhys’in vücudunun titrediğini hissedince biraz şaşırdı. “Endişelenmene gerek yok. Bu yeni projeyi mükemmel bir şekilde başaracağım, söz veriyorum. Bebek ve ben güçlü, sağlıklı olacağız.”

Rhys yüzü yakınında durup nefesi dudaklarına nane ferahlığı verene kadar geri çekildi. “Bu konuda sözüne ihtiyacım var,” dedi boğuk bir sesle. “Çünkü sen benim dünyamsın, *cariad*. Kalbim sadece seninkinin yansıması olarak atıyor.”

“Bir an bile şüphe etme, canımın içi.” Parmak uçlarında duran Helen dudaklarını onunkilere bastırdı. “Ne de olsa ben bir Winterborne’um.”

YAZARIN NOTU

Moda hakkında araştırma yaparken (tarihi aşk romanları yazarken her zaman en eğlenceli kısımlardan bir tanesi olmuştur) 1800'lerin sonunda tarlatanların iki versiyonu olduğunu öğrendim. İlk tarlatan versiyonu 1870-1875 yıllarında sona ererken saman veya atkılıyla doldurulmuş kocaman bir çanta barındırıyordu. Arkasına bağlanmış yastık giymek gibi hissettirdiğini sanıyorum. Ondan birkaç yıl sonra tarlatanlar ortadan kayboldu ve bir kadının modadaki silueti oldukça dar eteklerle, mümkün olduğunda ince ve dik bir duruştaydı. Bundan “doğal şekil” dönemi olarak bahsediliyor ki bu duruşu başarmak için hâlâ korseye ihtiyacınız olduğundan bu tanıma karşı koyardım. Yine de 1883-1889 yılları arasında yeni ve daha abartılı bir tarlatan şekline dönmek tercih edilmiştir. Daha büyük tarlatan hafif şekilde ve onu giyen zavallıların sandalyeye oturmasına izin vermek için katlanır olarak tasarlanmasına rağmen, yine de o kadar rahat gözükmüyor!

Sodali suların torpido şeklindeki şişeleri (1809 yılında William Hamilton tarafından patenti alınmış) mantar tıplarının kurumaması için yan yatmış şekilde tutulduğundan emin olmak adına tasarlanmıştır. Aynı zamanda, genellikle daha kaliteli camdan yapılan gazlı içecek şişelerinin aksine ucuz camlar karbonlu sıvının basıncından kırılma ihtimali yüksek olan sodali sular için kullanmıştır. Torpido yapısı düz olana göre daha güçlüdür.

Dr. Gibson'a Garrett ismini, İngiltere'de doktor ve cerrah olarak nitelendirilen ilk kadın olan Dr. Elizabeth Garrett Anderson'a saygımdan verdim. Britanya Tabipler Birliği'ne 1873 yılında katılmış ve birlik tamamı erkeklerden oluşan kuruluşlarından kadınların çıkarılmasını oylamadan önce buranın 19 yıl boyunca tek kadın üyesi olmuş-

tur. Sonunda Dr. Anderson, Aldeburgh'un belediye başkanı olarak seçilmiş ve bu onu İngiltere'nin ilk kadın belediye başkanı yapmıştır.

Kitapta kullanılan Galce kelimeler ve tabirler için ufak bir sözlük:

Bychan: küçüğüm

Cariad: sevgilim, kıymetlim

Annwyl: canım

Ieusu Mawr: Yüce Tanrım

Hwyl fawr am nawr: Şimdilik hoşça kal

Diolch i Dduw: Tanrı'ya şükürler olsun

Dw i'n dy gar udi: Seni seviyorum

Owain Glyndŵr: Gallerli bir hükümdar, Galler ulusunun bir figürü ve Galler Prensi unvanını taşıyan son yerli Gallerli. 1349-1416 yılları arasında yaşadı.

Eistedfodd: Galler edebiyatı, müziği, dansı ve oyununu barındıran festival.

Winterborne'un Nane Şekerlemesi

Çok sevilen Viktoryan dönemi tatlıları ve nane şekerlemesini okuduktan sonra satın alabileceğim bir tane bulamadım. Eyvah! Yine de kızım ile farklı tarifler deneyerek en içlerinden en iyi ve en kolay olanını seçip biraz değiştirdik. Çoğu tarifte gerçek yumurta beyazı bulunuyordu ama marketlerin pasta reyonlarında bulabileceğiniz merenk tozuyla daha iyi (daha güvenli) sonuç aldık. Eğer nane şekerinden hoşlanmıyorsanız, yerine istediğiniz aromayı ekleyebilirsiniz. Vanilya çok güzel oluyor!

Malzemeler

- 1 bardak pudra şekeri
- 1 yemek kaşığı merenk tozu
- 1 çimdik tuz
- 1 yemek kaşığı nane şekeri özü (ya da istediğiniz bir aroma)
- 1 yemek kaşığı süt

Tarif

1. Kuru malzemeleri karıştırdıktan sonra nane özünü ve sütü ekleyin. Karışımı oyun hamuru kıvamına gelene kadar karıştırıp çırpın. Eğer karışım çok kuru olmuşsa çok az süt ekleyebilirsiniz ama her seferinde birkaç damla ekleyin.

2. Hamuru ufak bilye boyutlarında yuvarlayıp her birini ekstra pudra şekerinde yuvarlayın. Kuruması için pişirme kâğıdının üzerine koyup en az 15 dakika tutun. Bu noktada onlara hoş “unlu” bir görüntü vermek için tekrar pudra şekerinde yuvarlamayı seviyoruz ama gerekli bir adım değil.

3. Sevdiğiniz birini öperek Winterborne'un ferah nefesini test ettiğinizden emin olun!